Cocktail

Caprice Crane

Vai, ce-am uitat!



HUMANITAS fiction

Autoarea bestsellerului *Sunt aiurită si se ia!*
revine cu un nou roman senzațional!
Publicat în peste 15 țări, *Vai, ce-am uitat!*
a câștigat Romantic Times Book Reviews Award,
fiind desemnat cel mai bun roman
chick-lit al anului 2007.

După ce un stupid accident de circulație o țintuiește
la pat, lui Jordan îi vine o idee de milioane:
care-i cea mai bună metodă de a-ți lăsa în urmă viața
plicticoasă și de a te reinventa? Păi, să te prefaci că nu-ți
mai amintești nimic! Așadar, la adăpostul unei pretinse
amnezii, care-i aruncă-n aer toate inhibițiile,
Jordan își reglează conturile cu familia de coșmar,
îi servește șefei nesuferite o lecție de neuitat, îi dă
papucii iubitului mincinos și trădător și – ce să vezi? –
se îndrăgostește nebunește de visătorul Travis, bărbatul
care a accidentat-o. Numai că inexplicabilul
se produce și, într-o bună dimineață, amnezia o lovește
de-adevăratelea. Cât de departe e Jordan în stare
să meargă de data asta ca să se regăsească?

„Caprice Crane are comedia în sânge."
Jeff Arch, scenarist nominalizat la Oscar
pentru filmul *Sleepless in Seattle*

„Încă un triumf!"
Romantic Times Book Reviews

Născută în Orașul Viselor, Hollywood, **Caprice Crane** și-a dorit dintotdeauna o carieră în televiziune, mai cu seamă că mama ei a fost actriță, iar tatăl ei, Les Crane, moderator de talk-show-uri distins cu un premiu Grammy pentru realizarea unor faimoase interviuri televizate cu Malcolm X, Bob Dylan și mulți alții. Caprice a ales să studieze cinematografia la New York University. La scurt timp după absolvire, a lucrat ca scenaristă și realizatoare de emisiuni la MTV, apoi s-a reorientat către muzica de film și a înființat o casă de discuri. Însă, în cele din urmă, pasiunea pentru scris a determinat-o să-și încerce norocul ca romancieră și i-a reușit de minune. Primul ei roman, *Sunt aiurită și se ia!* (*Stupid and Contagious* – titlul reproduce un vers al hitului *Smells Like Teen Spirit* al formației Nirvana) apare în 2006 și cucerește instantaneu și definitiv publicul. Nu-i de mirare că faimoasa Courtney Love, văduva lui Kurt Cobain, a furat un exemplar al cărții dintr-o librărie! Următoarea carte, ***Vai, ce-am uitat!*** (*Forget About It*, 2007) a fost desemnată de Romantic Times Book Reviews Best Chick Lit Book în 2007 la categoria *mainstream*. Următorul său roman, *Family Affair*, apare în octombrie 2009. În prezent, Caprice Crane lucrează la continuarea celebrului serial *Beverly Hills 90210*. Până acum în colecția „Cocktail" a apărut romanul *Sunt aiurită și se ia!*

Caprice Crane

Vai, ce-am uitat!

Traducere din engleză și note de
ROXANA BĂLTĂREȚU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ILINCA SIMIONESCU
Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

CAPRICE CRANE
FORGET ABOUT IT
Copyright © 2007 by Caprice Crane
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRANE, CAPRICE
Vai, ce-am uitat! / Caprice Crane; trad.: Roxana Bălțărețu. –
București: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-302-5

I. Bălțărețu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Tatălui meu, Les Crane,
de la care moștenesc umorul ciudat.
El e de vină.

1. Primul meu mariaj

M-am măritat când aveam şapte ani. Îmi amintesc de parc-a fost ieri. M-am măritat cu vecinul meu de vizavi, Todd Beckett. Todd a fost împotriva întregii afaceri (tipic masculin, deşi în necunoştintă de cauză cu privire la plăcerile vieţii conjugale, întrucât informaţiile astea nu se regăseau în curriculumul clasei a doua) – suferea de fobia asumării responsabilităţii –, dar până la urmă s-a arătat de acord, din moment ce nu aveam altceva de făcut în ziua aia. Ceremonia a fost oficiată de prietena mea cea mai bună, Catherine Parker.

Era pe la mijlocul lui iulie, dar era o vreme absolut perfectă pentru nuntă: briză, 24 de grade C şi un cer de un albastru perfect. Mă simţeam norocoasă că puteam purta ţinuta de gală – blugii scurţi de la Jordache şi sutienul în culorile curcubeului de la costumul de baie. Cat purta şortul ei preferat din petice colorate de la Dolphin şi tricoul cu Van-Halen moştenit de la frate-su mai mare – mă rog, nu atât moştenit, cât şparlit –, iar Todd era îmbrăcat ca întotdeauna într-un tricou de la Hang Ten şi reiaţi. Temperatura nu avea nici o importanţă pentru el – Todd purta reiaţi şi bascheţi indiferent de gradele de afară.

Ceremonia a fost organizată în curtea din spatele casei părinţilor mei, chiar sub leagăn; acolo am stat în faţa lui Cat, care ne-a privit grav şi a început: „Iar tu Jordan «Jordy-Jeleu» Landau, îl iei pe Todd Beckett să îţi fie un soţ legal la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?" Am iertat-o pe Cat pentru invocarea jeleului, poreclă de mare inspiraţie, dată de tatăl meu vitreg – ştiam că era turbată că trebuia să joace rolul ofiţerului, şi nu cel de mireasă.

— Da, am spus fiecare.

— Vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa. Și trebuie să țină cât ai zice de trei ori Mississippi.

Și ne-am sărutat. Mă rog, buzele ni s-au atins și nu am mișcat un mușchi cât a numărat Cat „un Mississippi, doi Mississippi, trei Mississippi". Și asta a fost tot. Eu, desculță cu flori în păr. O ceremonie simplă. Fără discuții în familie. Nici un stres cu privire la numărul invitaților. Fără coșmaruri legate de certificate de căsătorie. Fără probleme. Dar aveam tort. Mereu vedeam cupluri în filme mânjindu-se cu tort pe față și am considerat că asta făcea parte integrantă din ceremonie.

— E timpul pentru tort! a strigat Cat și ne-am pregătit să ne murdărim.

Cu o oră înainte de ceremonie scosesem două prăjituri cu ciocolată Sara Lee din congelator, ca să se dezghețe. Le-am cocoțat una peste alta în încercarea de a crea efectul de turn al torturilor de nuntă pe care le văzusem în filme. M-am furișat pe lângă prăjitura mea cu etaj și mi-am lins un deget îndulcit. Erau dezghețate. Așa că am luat o mână zdravănă de prăjitură și l-am împroșcat pe Todd. Apoi a luat și el o mână și m-a împroșcat, atent să nu îmi intre în păr. Asta la început. Până când și-a dat seama cât de mult apreciez eu atenția cu care se ferea să-mi glazureze bretonul meu cel aranjat. La revedere șuviță, bun venit glazură! Cat a îndrăznit să râdă, așa că amândoi am împroșcat-o și pe ea. Aparent din răzbunare, de fapt ca să nu se simtă exclusă.

Mi-am amintit că văzusem de curând Karate Kid II, film în care avea loc un fel de ceremonial al unui legământ în care un cuplu de japonezi bea ceai unul din ceașca celuilat, așa că am hotărât să facem și noi la fel. Era prea cald pentru ceai, drept care eu și Todd am mestecat câte o bucățică de gumă Hubba Bubba de struguri, am făcut baloane și ne-am apropiat unul de altul până când baloanele s-au atins și s-au lipit – așa vom fi legați pe viață. Cadou de nuntă, Todd mi-a dat un pachet întreg nedesfăcut de Bubblicious cu aromă de pepene.

A fost o zi nebună. Ceea ce îmi amintesc cel mai clar e cât de repede au mers lucrurile. Cred că a durat cam două minute de când am clocit ideea și până când am spus „Da".

Asta înainte de a mă îngrozi la gândul că aș fi putut rămâne însărcinată de la sărutul de trei secunde. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă îngrozeam mai tare, așa că l-am apucat pe Todd de mână.

— Crezi că aș fi putut rămâne însărcinată de la sărutul ăla? am șoptit eu.

— Nu știu. Ai fi putut? a întrebat.

— Dacă aș ști, nu te-aș mai întreba.

Și am rămas așa privindu-ne un moment, Todd clipind des și ridicând din sprâncene.

Apoi a dat din umeri.

— Ei bine, noi tocmai ne-am căsătorit, așa că, dacă ești însărcinată, bănuiesc că e OK. Cred că ar fi fost mai rău dacă n-am fi fost căsătoriți.

— Și eu cred la fel, am spus.

Problema era deja rezolvată. Ceremonia se încheiase, iar căsătoria s-a consumat cu un joc de-a prinselea.

Căsătoria cu Todd a fost, probabil, încercarea mea de a construi o legătură între doi oameni mai armonioasă sau, cel puțin, nu la fel de dezastruoasă, precum fusese mariajul părinților mei. Îmi amintesc ziua când primul meu tată și-a lăsat mâinile pe umerii mei. M-a privit drept în ochi și mi-a spus:

— Jordan, vreau să știi că te iubesc foarte mult și vreau să ții minte acest lucru.

Îmi amintesc că m-a încercat un sentiment de groază, deși nu-mi dădeam seama exact dacă asta era – știam doar că nu mă simțeam bine, așa că am încercat să îmi distrag atenția, studiind firele de păr care îi ieșeau un pic cam mult din nas.

— Știi asta, Jordan? Știi că te iubesc mult, atât cât e omenește posibil? a întrebat.

Am clipit și am privit unicul fir de păr gri care se furișa afară din nara stângă ca un șoricel printre alți șoricei negri, ca să vadă dacă drumul e liber.

— Jordan?

— Da, tati.

— Înțelegi?

— Îhm...? am răspuns, mai puțin convinsă decât probabil își dorea el.

— S-ar putea să nu ne mai vedem o vreme, a continuat, dar asta nu înseamnă că n-o să fiu pe-aproape...

Cuvintele lui s-au risipit cu o pauză prea teatrală. Părul din nas a șuierat încet în liniștea așternută. Eram hipnotizată. Apoi a reluat, gata să tragă concluzia finală:

— Vreau doar să mă asigur că știi că tati te iubește și că nu o să ajungi o lesbiană care urăște bărbații.

Aveam abia cinci ani. Un milion de gânduri se întreceau în capul meu – un milion de întrebări pe care voiam să i le pun, dar mă simțeam paralizată. De ce îmi spui asta? Unde pleci? Când te întorci? Ce e aia o lesbiană? Și, cel mai important, o să-ți tai vreodată firele de păr din nas?

N-a ieșit nimic din gura mea. Ei bine, nimic din cele unșpe milioane de întrebări care îmi vâjâiau în cap ca o ploaie de meteoriți, pustiindu-mi mintea până când își epuizau energia și se stingeau. Singurul lucru pe care l-am îngăimat a fost „OK".

A dat din cap aprobator, a spus „Ce fată bună!" și dus a fost.

Când mama s-a întors din curtea din spate, câteva minute mai târziu, nu m-a crezut când i-am spus că am impresia că tata nu se mai întoarce acasă. S-a burzuluit la mine pentru că am spus asemenea grozăvii și m-a întrebat dacă „mă cred ghicitoare-n stele". I-am spus că nu. I-am spus că nu sunt ghicitoare și nici lesbiană – asta pentru că, deși nu știam ce înseamnă cuvintele astea, mi s-a părut că asta trebuia să spun și mi-am dat seama că mama avea nevoie de încurajare.

— CE? a țipat.

Și i-am explicat – spunându-i tot ce mi-a zis el, atât de exact pe cât mi-am putut aminti – și cred că am prins esența destul de bine pentru că după asta ea s-a dus în baie și a plâns trei ore jumate.

Când în sfârșit a coborât, avea fața uscată și ținea capul sus. Era evident că petrecuse câteva ore în fața dulapului cu haine bune; purta o rochie neagră, pe care nu o mai văzusem, cu un dublu șirag de perle la gât. Efectul era acela de eleganță, presărată cu o fărâmă de sexualitate – și, sincer, acest moment mi-a distrus pentru totdeauna mitul despre *little black dress*. M-a dus în camera mea, m-a îmbrăcat cu rochița liliachie

de ocazii, m-a pieptănat şi mi-a strâns părul cu două panglici. Apoi m-a aşezat pe pat şi mi-a spus că o să o luăm de la început. Şi exact asta am şi făcut.

Trei ani mai târziu aveam o viaţă nou-nouţă, întregită cu o casă nouă, un tată nou şi o bonă nouă. Aţi putea crede că toate chestiile astea mă speriau, şi poate aşa şi e, dar la momentul respectiv nu sufeream deloc.

Walter Landau a intrat repede în viaţa noastră, s-a căsătorit cu mama şi mi-a spus să îi zic „tată". Mama l-a denumit „noul şi îmbunătăţitul meu tată", dar nu reuşeam să văd ce fusese atât de rău la celălalt. Mi-a oferit-o pe domnişoara Butterworth, o corcitură de câine maro, care avea o dungă albă, ca o nuga, în creştetul capului. Domnişoara B. era cea mai bună prietenă a mea din lume. Stătea sub picioarele mele la masă, mă urmărea peste tot – chiar şi atunci când mă duceam la baie ea mă aştepta la uşă – şi dormea cu mine în fiecare noapte. Aveam o familie minunată, pe prietena mea cea mai bună, Cat, şi pe noul meu soţ, Todd.

Cat, Todd şi cu mine eram cei trei muşchetari. Făceam totul împreună. Cat şi cu mine eram diametral opuse, chiar şi fizic. Eu aveam părul castaniu şi lung, ea era blondă. Eu eram albă cu pistrui pe nas şi în jurul lui, ea era veşnic bronzată. Aveam amândouă aproximativ aceeaşi înălţime, dar Cat a fost întotdeauna mai subţire decât mine. Am devenit surori de cruce înţepându-ne degetele şi lipindu-le unul de celălalt. Eram prea mici să ştim despre SIDA şi că lucrurile de genul ăsta nu sunt chiar recomandabile, dar acelea au fost vremuri bune, vremuri când clasa întâi era considerată precoce pentru a face sex neprotejat şi a-ţi injecta heroină, aşa că totul a ieşit bine.

Nunta mea a avut loc cu o lună înaintea zilei mele de naştere şi de asta îmi aduc aminte, pentru că îmi doream cu disperare drept cadou o bicicletă albastru-metalic de la Schwinn cu şaua în formă de banană şi cu un coş de răchită cu beculeţe în formă de flori. Îmi doream bicicleta aia mai mult decât orice pe lume şi, când în dimineaţa aia fatidică tata mi-a zis să ies până afară să îi aduc ziarul, ochii mi-au picat pe bicicleta visurilor mele – Schwinnul mult râvnit!

Am zbierat atât de tare de fericire, încât soră-mea cea mică s-a dezlănțuit într-o mare de lacrimi, dând semnalul de pornire a unei rivalități crude ce a durat peste două decenii.

Amintirile din acea perioadă sunt frumoase, în mare parte, și presupun că asta se datorează faptului că nu sunt neapărat amintiri, ci, mai degrabă, povești construite în jurul fotografiilor și filmelor de atunci. Adevărul e că după ce tata ne-a lăsat baltă, mama a dezvoltat o fobie vizavi de abandon și sărăcie. A ripostat transformându-se într-o materialistă mârșavă în raport cu toate aspectele vieții sale, iar noua mea familie a luat aspectul unei alianțe incomode dintre un bărbat care făcea o căruță de bani și două femei cărora le făcea plăcere să-i cheltuiască – aceste femei fiind mama și soră-mea, Samantha, care a crescut ca o copie la indigo a mamei mele. Și mai eram și eu. Eram și eu pe-acolo, mai degrabă ca un ingredient inutil provenit din familia ratată, și nu ca un plus al celei noi. Sau poate că asta era doar în capul meu. Ca atunci când Samantha mi-a zis că taică-meu a pompat în mine toate genele lui nasoale de n-am mai putut moșteni nimic din genele bune ale mamei. Sau poate astea erau doar boscorodeli frățești. Dacă pricinuirea unor coaste rupte poate fi o chestie ce se face între surori.

Dacă amintirile noastre ar fi înregistrări a ceea ce am simțit și văzut, mulți dintre noi am fi probabil copleșiți sau chiar oripilați de ceea ce se întâmplă. Dar am ajuns în pragul vârstei de opt ani cu voie bună. Deși aveam primul mijloc de locomoție, prima zi de școală și prima mea căsnicie... prima mașină, prima slujbă și prima indiscreție sexuală erau încă departe.

Viața era frumoasă. Și mă iubeam așa cum eram.

2. Gutter chic[1]

Când am împlinit douăzeci și cinci de ani mă uram pentru ceea ce eram. Eram scârbită de fiecare lucru din viața mea.

---

1 Stil vestimentar lansat de John Galliano în 2000, denumit și *urban couture*.

Îmi schimbasem demult Schwinnul pentru o Cannondale cu zece viteze, pe care o uram atât de mult, pe cât iubisem Schwinnul. Nu atât bicicleta în sine, cât senzațiile tari pe care le trăiam în traficul orașului. Faptul că aveam douăzeci și cinci de ani era o grozăvie având în vedere că locuiam în New York și scăpasem ca prin urechile acului din ghearele morții din pricina vreunui taxi sau autovehicul de transport în comun.

Să pedalezi pe străzile New Yorkului pe două roți e o treabă cu dus și-ntors, ținând cont că mă duceam la muncă și trebuia să minimizez efortul depus pentru a evita transpirația în hainele de serviciu. Cu un salariu ce mă situa în categoria zilierilor, foloseam bicicleta nu dintr-un impuls nobil de a salva planeta de la încălzirea globală sau din dragoste pentru privelişti, ci pentru că o călătorie cu taxiul era la fel de convenabilă ca o vacanță în Europa, iar autobuzul și metroul însemnau un drum lung și multe schimbări. Când eram copil, mersul pe bicicletă era ca o vânătoare de nimic; mă duceam până la cineva acasă sau la magazinașul aflat la patru străzi mai încolo să-mi iau acadele. Acum, când chestia asta avea scopul de a mă duce la jobul de la Splash Direct Media – firma de publicitate de care îmi legasem toate speranțele și care îmi aducea la fel de multe satisfacții ca o slujbă de spălat veceuri în Gara Centrală – devenise un ditamai ghimpele în coastă. Chiar și așa, cum vremea ținea cu mine, dădeam la pedale. Și făceam slalom...

Ultimul meu of era pe bicicliștii-de-stânga – oamenii care mă depășeau în timp ce eu încercam să nu transpir și țipau „mergi pe stânga" în timp ce accelerau și mă țintuiau cu privirea. Am auzit cuvintele „mergi pe stânga" așa de des, încât uneori aveam senzația că deveneam conservatoare în lipsă de altceva.

Practic, nu trebuia să le răspund când mă depășeau. Îmi semnalau că urmau să treacă și eu trebuia doar să fiu pe fază. Dar mă plictiseam, așa că, ocazional, după ce îmi spuneau „pe stânga", eu răspundeam „pe dreapta". Și dacă mă simțeam mediocră, le răspundeam cu o idioțenie, pentru amuzament. „Urmează-ți visul!" i-am spus odată unui biciclist libidinos îmbrăcat în spandex, despre care puteam

să jur că e Lance Armstrong. Două străzi mai încolo, se înfipsese într-o mașină de gunoi, tot uitându-se înapoi și afișând o mină neliniștită.

Altă dată mă pomenisem la semafor lângă un curier pe bicicletă și ne salutaserăm discret. Întotdeauna eram tentată să mă iau la întrecere când se făcea verde; și mai mult decât atât, scena din *Better off Dead* îmi tot venea în minte, iar coloana sonoră, asigurată de un adolescent asiatic din gașca fraților Howard Cosell, îmi tot zumzăia în minte. De cele mai multe ori n-o băgam în seamă.

Mai nasol era că în timp ce pedalam mă împroșcam cu un milkshake de noroi, și asta se întâmpla cam o dată pe lună. Vreo junăprințesă „dă oraș", care își conduce Range Roverul în timp ce se dă cu ruj, latră în mobil, mă ratează la milimetru, dar reușește cu brio să mă ude fleașcă cu apă mâloasă. Iar asta se întâmplă de obicei când mai am o stradă sau mai puțin până la muncă. În general, încerc să dau talpă în astfel de situații, înconjurându-mă de un cerc negru de la gambe în jos, indiferent dacă port pantaloni sau fustă cu colanți de biciclist pe dedesubt, iar în sus, pete întunecate îmi punctează pulpele și ocazional bluza și mânecile. Eu îi zic „apă mâloasă" pentru că cei care nu locuiesc în New York așa i-ar spune; adevărul este că apa care curge pe străzile New Yorkului este cel mai adesea un mâl toxic verde-fosforescent, așa de dens că ți-ai dori să fie noroiul acela clasic și deja demodat.

Zilele acestea erau mai dese decât mi-aș fi dorit. Era ca și când Dumnezeu ar fi făcut glume proaste pe seama mea. Mă întrebam dacă unul dintre asistenții lui Dumnezeu îi comunicase programul meu într-una din zilele când era gripat, așa că a făcut ca fiecare a treia zi să fie Ziua Noroiului.

Când se întâmpla asta, de obicei nu mai aveam timp să mă întorc acasă să mă schimb. Și în vreme ce mă târam pe holurile de la birou, primeam priviri curioase de la colegi și șefi, care se întrebau ce nu e în regulă cu mine și de ce tot continui să ajung la muncă arătând ca un tablou de Jackson Pollock[1].

1 Cunoscut pictor expresionist american (1912-1956).

Bineînțeles, în zilele în care eram împroșcată cu noroi, inevitabil dădeam nas în nas cu domnul Billingsly, președintele agenției. Și așa s-a întâmplat și azi.

L-am văzut venind din capătul celălalt al holului și mi-am lăsat privirea în jos ca să nu mă recunoască, dar, fiind la mâna destinului, ne îndreptam unul spre celălalt, așa că mi-a blocat trecerea. E nostim, mai ales pentru că de obicei mă simțeam invizibilă la serviciu, iar acum, singura dată când chiar îmi doream să fiu cu adevărat așa, totul țipa pe mine. Billingsly era de-a dreptul intimidant, deși nu dădea impresia la prima vedere, fiindcă arăta ca un director de școală supraponderal, unul care s-ar putea costuma în Moș Crăciun de sărbători: păr alb, față rumenă, durduliu, cu gropițe în obrăjori. Dar, în secunda în care deschidea gura vraja se rupea: comentariile lui distrugătoare i-ar fi pârlit nasul lui Rudolph, în loc să îi lumineze calea. Din fericire, Billingsly era tot timpul pe fugă, așa că orice interacțiune se termina înainte să înceapă. Dar NU și în ziua aceea.

— E totul OK, Jordan? m-a întrebat domnul Billingsly.

— Cu mine?! Daaa! Super! am răspuns, până să îmi dau seama că se referă la halul în care arătam. Ah! Vă referiți la asta? E noua tendință. *Gutter chic*, i-am răspuns încercând să fiu cât mai convingătoare.

— Las-o la intrare data viitoare.

Din moment ce asta nu a mers, am decis să schimb tactica.

— M-a stropit cineva. Vă fac o mărturisire: aș putea fi mascota companiei. Ceva de genul „Pată de culoare"[1] am spus aplecându-mă și dând din mâini.

Domnul Billingsly m-a țintuit cu privirea, fără să se amuze, s-a decis că nu merită să interacționeze cu mine de data asta și s-a îndepărtat rapid. Așa că am fost coborâtă la statutul de fraieră.

Pe scurt și la obiect, Splash Media se reducea la asta: eram total nefuncționali. Sarcina fiecărui angajat de la marketing era să se asigure că problemele clienților erau ținute sub control, iar într-o agenție competentă, acești oameni fac în general

1 Joc de cuvinte legat de numele companiei: *splash* – pată (engl.).

o treabă bună ca să fie toată lumea mulțumită. Dar angajații noștri erau în mare parte niște lingăi care își flituiau colegii și care ar fi putut fi mult mai eficienți lucrând pentru clienți decât pentru Splash. Mergeau la Creație și „discret" le indicau direcția clientului cam așa: „Sunt în totalitate de acord cu voi; și eu cred că sunt duși, dar hai să mergem pe ideea lor de data asta". Apoi, mergeau cu rezultatul muncii celor de la Creație la client și îl prezentau așa: „Sunt în totalitate de acord cu voi și știu că mai trebuie lucrată, dar idei există". Lucrând la ambele capete, se orientau în funcție de cum bătea vântul.

Oamenii de la Creație erau „primadonele" și credeau că tot ce dejectează ei e aur. Dacă schimbai un cuvânt sau micșorai un grafic, țipau de parcă li se luase suzeta. Desigur, resentimentele mele se datorau faptului că îmi doream să fiu una de-ai lor.

Cei de la Producție erau oameni cu bune intenții, prietenoși, aflați sub conducerea despotică a lui Marilyn Mason. Era maestră într-o formă de manipulare psihologică cunoscută sub numele de „agresiune activă". Asta diferă de agresiunea pasivă la modul că întotdeauna încerca să facă lucrurile numai în felul ei – și o durea undeva ce crede lumea. Ca urmare, departamentul nostru de producție era tot timpul nevrozat. Pentru că numele ei se asemăna așa de mult cu cel al lui Marilyn Manson – și pentru că de aici nu mai era decât un pas până la „Charles"[1] – am botezat echipa de producție „Familia". Ei aveau un scop mesianic similar, crezând că nimic nu merge fără ei, și, dacă ar fi înclinat să creadă asta mai mult în vreo zi, am fi fost toți morți. La figurat. Mă rog, speram noi.

Eu lucram la Trafic și făceam asta de doi ani și jumătate. Traficul era ochiul și timpanul oricărui departament din companie. Văzusem măruntaiele și scheletele tuturor și mulți dintre noi le folosiseră pentru binele companiei. Era un

1 Charles Manson, criminal în serie, conducătorul cultului Manson Family, care propovăduia poligamia și era format în mare parte din femei.

volum de muncă destul de mare, dar oamenii care se angajau și doreau o carieră în publicitate, făceau de obicei pasul spre Producție. Unii se orientau spre managementul contabil sau părăseau nava, ducându-se să lucreze pentru clienții noștri. Nici una din variantele astea nu mă interesa deloc, iar drumul ăsta greșit pe care apucasem îmi crea mari probleme de atitudine, în ciuda dispoziției mele de a fi drăguță și conciliantă. Splash încerca să dea impresia că slujbele noastre de rahat sunt de fapt de vis adoptând o nouă denumire a funcțiilor noastre – manageri de proiect –, numai că, indiferent de titulatură, eu știam că nu suntem decât niște șoareci de corporație. Organizam ședințele, schimbam joburile de la un departament la altul și, după umila mea părere, o frecam.

Zilele mele de lucru însemnau jonglerii cu valurile de informații, dând sute de telefoane, încercând să îmi păstrez luciditatea de la o ședință la alta, verificând notițele pentru comentarii, luptându-mă cu cei de la Creație să respecte deadline-urile, tratând cu vreun scrib binevoitor la studio, verificând printurile, apoi reluând turul departamentelor pentru a mă asigura că sunt la curent cu toate schimbările și problemele. Oricât de mult mă exasperau toate astea, așa simțeam cel mai bine pulsul întregii agenții și era o sursă foarte bună de menținere a activității cardiovasculare din moment ce nu era nici un secret că uram mersul la sală.

Am acceptat slujba pentru că voiam să prind trenul într-o piață de muncă suprasaturată. Întrebați un chelner din New York ce își dorește cu adevărat să facă și șansele sunt de nouăzeci la sută ca răspunsul să fie „actor". Întrebați un tip care spală vasele și sunt cam aceleași șanse ca răspunsul să fie „copywriter". Credeam că dacă o să lucrez la Trafic voi avea acces la toate campaniile de publicitate. Directorul de creație pentru care lucram cel mai des era Lydia Bedford – cel mai respectat director de creație din întreaga agenție, dar care mai era bine-cunoscută și pentru faptul că își chinuia oamenii ca pe hoții de cai.

Nicăieri în fișa postului nu se spunea că trebuie să scriu, să fac corectură de texte de reclamă, spoturi sau să fac texte

eu însămi, dar, ocazional, mi se mai oferea câte ceva, cum ar fi să dau o idee, să sugerez în șoaptă o replică mai bună, și aproape de fiecare dată mica mea contribuție își făcea loc până în campanie. Lydiei îi făcea plăcere să profite de zelul meu creativ și de bunăvoința mea de a fi exploatată. Nici pe mine nu mă deranja. Mai ales când Lydia a avut probleme personale și a cam lăsat baltă munca vreo două săptămâni. Era acolo, dar nu era acolo. Așa că am făcut o mapă și o campanie directă prin poștă pentru un concurent online al companiei IKEA. Am făcut singură totul, de la zero. Clientul a fost încântat. Agenția a fost încântată. Și consumatorii au fost încântați. Un detaliu neînsemnat: nu mi s-a acordat nici un credit, dar a fost OK pentru că mi-am imaginat că va fi doar o chestie de timp până când Lydia avea să-și dea seama de contribuția mea și aveam să avansez.

Nu eram singura care căuta să avanseze. Kurt Wyatt, un tip de la Achiziții – unul care se angajase la șapte luni după mine – căuta să pescuiască promovarea mea. Eram sigură că urmărea un câștig, dar nu făcea nimic să-l merite.

Asta, de fapt, nu e adevărat. El se ocupa cu „periatul", chestie pe care eu o uram. Dar din punct de vedere creativ nu făcea absolut nimic. Mie nu-mi plăcea să ies în fiecare seară cu colegii mei. Mulți dintre ei nu erau oamenii cu care să-ți pierzi vremea dacă nu ești plătit să faci asta.

Agenția dezvoltase un program de „băute" după program care avea loc în anumite zile, cu anumite ocazii. Singura problemă era că în afară de Lunea Lungă, Marțea Monstruoasă, Miercurea Mierlită, Joia Jinduită și Vinerea Vandalizantă, în absolut fiecare zi apărea câte o ocazie. Pentru a face parte din cheful de după muncă, nu numai că nu trebuia să ai altă treabă, trebuia să mai fii și alcoolic. Kurt se ducea în absolut fiecare seară, își juca rolul și pupa cururi. Câteodată mă duceam și eu doar să țin pasul cu Kurt și întotdeauna era ciudat. Nu sunt bună la stat la taclale. Urăsc chestia asta.

Urăsc vorbăria de după serviciu la fel de mult cum urăsc să fiu întrebată „Cum a fost în weekend?" de cineva căruia nici măcar nu-i pasă lunea dimineață. În lift. Sau în chicinetă,

când tânjesc după indispensabila cafea. Sau în timp ce încerc să duc șpalturile la Creație, doar ca ei să mai facă modificările de ultim minut și să se grăbească la studio, dar, cu siguranță, nu înainte de a-i spune lui Harry Cum-A-Fost-Week-endul-Tău cum a fost weekendul meu, numai ca să văd cum îi sticlesc ochii când îi răspund sau, și mai rău, să plece pe la jumătatea frazei.

Eram angajată cu normă întreagă și cred că ar fi trebuit să fiu mulțumită. Dar mă simțeam ca într-o cușcă. De fiecare dată când încercam să evadez, mă pocneam de câte un căpățânos cu creieri spălați la vreo școală de business, vreun artist egocentric, frustrat și atotștiutor, purtător de helancă neagră, sau vreo sorpie cu coadă de cal și buze roșii care urlă că un rânduleț a fost plasat prea departe de coloană pentru a corespunde standardelor grafice ale Companiei PowerPlace Gym, iar acum clientul o să ne facă scandal și că nu putem dracului să facem și noi o amărâtă de aranjare grafică în locul ăsta de tot căcatul?! (închei citatul).

Bineînțeles, uitându-te la viața mea poți spune: apreciază beneficiile și nu mai comenta. Caz în care n-ai decât să-mi iei locul. După atâtea discuții despre identități furate, eu cu siguranță dormeam liniștită. A mea era acolo pentru a fi luată.

După umilitorul moment Billingsly, m-am instalat în cubiculul meu din Iad, un loc pe care îl împărțeau toți oamenii de la Trafic. Biroul meu nu era așa de înțesat cu lucruri personale ca al celorlalți, pentru că, spațiul fiind deschis, simțeam că orice aș fi pus acolo ar fi fost scanat și judecat. Așa că, singurele lucruri cu care l-am decorat erau un poster cu David Hasselhoff în care se prostea cu bună știință, făcut pentru amuzament, și o poză a lui Johnny Cash „cu deștu-n sus", menit să taie cheful de discuții post-week-end sau orice altă discuție.

Mi-am deschis inboxul și m-am pomenit cu un val de e-mailuri de la mama și de la tata. Asta era o constantă și importantă sursă de enervare pe care mi-o produsesem. Într-o zi, acum câțiva ani, am avut o ieșire nervoasă apropo de disprețul evident al mamei mele față de sentimentele/principiile mele / etc., iar tatăl meu vitreg, având intenții bune,

a venit cu ideea asta (care era pur și simplu îngrozitoare, dar m-am simțit prea jenată de ieșirea mea copilărească să o mai anulez): îmi vor copia fiecare email pe care și-l vor scrie între ei. De cele mai multe ori, mailurile nu aveau nimic de-a face cu mine și erau banale, ridicole sau strigătoare la cer, de genul: „Of, Doamne, asta nu e treaba mea, de ce, de ce ați dori să citesc chestia asta?"

Am decis pentru a cincizecea oară că o să pun capăt situației. Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe mama, doar ca să mă pună s-o aștept în timp ce ea a vorbit într-o spaniolă de baltă vreo șase minute cu menajera, care venea în casa aia de vreo zece ani pentru un singur motiv: era catolică devotată și cu siguranță că jinduia la sanctificare.

Când mama, în sfârșit, m-a băgat în seamă, m-a întrebat dacă Dirk, iubitul meu, avea de gând să vină de Ziua Recunoștinței. Ca să știe toată lumea, niciodată nu am crezut că mă voi vedea cu un tip pe care îl cheamă Dirk[1] (sau în orice caz Kip[2] sau Chet[3]), dar Dirk nu era numele lui. Numele lui era Michael Dirkston, însă mai erau câțiva Michael la școala unde învățase, așa că i-au scurtat numele, prima dată Dirks, apoi Dirk și s-au blocat. Nu fusese prea încântat de porecla lui la început, dar când a aflat că Dirk era, de fapt, un cuvânt scoțian pentru pumnal lung, a decis că se potrivește.

— Nu, mamă, am spus. Ți-am zis deja. Dirk nu poate veni. E ocupat.

— Prea ocupat pentru tine? a întrebat ea și i-am auzit sprâncenele ridicându-i-se prin telefon.

— Da, prea ocupat pentru mine.

Nu merita să ne încontrăm.

— Ei bine, eu nu înțeleg.

— Are propria lui familie, mamă.

— Bărbații din viața mea au făcut din mine întotdeauna o prioritate.

---

1 *Dirk*, stilet, pumnal (engl.).

2 *Kip*, piele netăbăcită (engl.).

3 *Chet*, tip superficial, imatur (engl.).

Tocmai de aceea a trebuit să audă că primul ei soț a părăsit-o de la copila ei de cinci ani. Am reușit să păstrez remarca pentru mine, așa că a trecut la intimidări.

— Dirk e un băiat minunat, Jordan. Ai făcut ceva?

— Nu, n-am făcut nimic. Doar dacă faptul că nu suntem neamuri e ceva rău. El o să fie cu familia lui.

Întotdeauna se sugera că eu sunt vinovată dacă lucrurile nu se petreceau conform planului. În plus, Dirk îi cam cânta-n strună maică-mii și-i gâdila ego-ul, și-i spunea că e sora mea mai mare. Bașca Dirk e și avocat – potrivindu-se perfect cu visul oricărei mame ca fiica sa să se mărite cu un avocat sau doctor. Deci normal că maică-mea nu credea că el putea să facă ceva rău.

Mama mea are cam 1,60 m și cântărește cam 45 de kg. Este într-o condiție fizică perfectă. Are țepi *à la* Sally Hershberger[1], întotdeauna se îmbracă de parcă ar fi cu zece ani mai tânără, dar mereu îi reușește. Eu am 1,73 și sunt pur și simplu o fată normală. Mama mereu ține să atragă atenția tuturor că ea e delicată și la fel e și copia ei la indigo, soră-mea, Samantha. Ele își împrumută hainele pe care eu nici măcar nu aș putea să le încerc fără să mă chircesc de teamă că tivul s-ar rupe, și nici una dintre ele nu înțelege cum am ajuns eu așa de ciolănoasă. Înfloriturile acestei conversații care se tot repeta făcea minuni eu-lui meu.

Nu eram chiar nefericită că Dirk sărea peste masa în familie. Anul trecut, mătușa Sally și cel de-al treilea soț al ei, Stewart, făceau scrimă cu cuțitul de tăiat carne și, printr-o abilă întoarcere, Stewart l-a înjunghiat pe Walter în antebrațul drept. Walter, fiind un tip care trece ușor peste toate, a glumit zicând că ce sărbătoare e aia dacă cineva nu e înjunghiat. Cu un an înainte, mama mea se afla sub imperiul frenezie (a se citi psihozei), al entuziasmului pentru nuci, grație bogăției de informații privind beneficiile lor pentru sănătate și, în consecință, fiecare fel de mâncare includea nuci. Mazăre cu migdale? Să fie. Cartofi dulci cu topping de nuci prăjite? Fantastic. Plăcintă cu pecan? Bineînțeles.

---

1 *Hairdresser* celebru.

Dar caju în sos? Fie. Simplu. Nasol. Şi a mai fost şi sărbătoarea dinaintea ei, când vărul meu Jeff a băut cam multe beri Sam Adams înainte de cină în timp ce urmărea meciul de fotbal. Chiar la începutul ospăţului, Jeff a decartat fix lângă umplutură, iar similaritatea vizuală m-a săturat pe viaţă. Nu, nu pot să zic că mă deranja că Dirk zicea pas.

Încercam să schimb subiectul, când Lydia a trecut pe lângă mine. Cea mai aproape de realitate descriere a Lydiei este că seamănă cu un papagal. Are o faţă ascuţită care e tot timpul prea roşie din cauza tratamentului antiacneeic şi antirid. Arăta de parcă se ducea la dermatolog în fiecare dimineaţă pentru un peeling. Avea un nas în vânt şi ochi mici, ca două mărgele. Părul ei vopsit roşu era la origine buclat, dar ea şi-l întindea în fiecare zi. Asta ar fi trebuit să ducă la o ţinută aranjată, numai că uscăciunea părului de la atâta vopsire şi întindere o făcea, din păcate, să pară ca fata dintr-o reclamă la produse de îngrijire a părului, înainte de a folosi balsam.

Dacă aş fi fost în locul ei, mi-aş fi lăsat buclele. Cu siguranţă că ar mai fi îmblânzit-o un pic, dar ţinea morţiş să arate de parcă ar fi fost electrocutată.

— Of, Jordan, crezi că ai putea să mai aştepţi cu telefoanele personale până când îmi rezolvi şi mie problema cu cei de la KidCo? mi-a spus Lydia în felul ei puţin afectat şi fals compătimitor, de parcă mi-aş fi petrecut mai toată dimineaţa la telefon.

Adică, o făcusem, dar nu erau decât cinci minute, iar cafeaua mea nici măcar nu-şi făcuse efectul.

— Mamă, trebuie să plec, am spus şi i-am închis telefonul.

Art, tipul de la Corespondenţă, mi-a bătut palma când a trecut pe lângă mine fără ca măcar să mă privească şi fără nici o tresărire a feţei. Asta era o chestie de-a noastră, salutul inconştient. Art şi cu mine aveam o relaţie perfectă. Aveam mai mult de o înclinare a capului, dar mai puţin de nişte glumiţe de rahat care se fac între cunoscuţi. Îmi dădeam seama dacă era plecat, dar nu simţeam nevoia să îl sun să văd de ce nu e şi nu aveam nici numărul lui de telefon. Era relaţia perfectă între doi colegi.

Am deschis dosarul KidCo din inbox și am înțeles de ce Lydia era înnebunită. Ideile ei erau proaste rău. Poate e cam dur, dar erau complet neinspirate. Cu siguranță nu ideile astea o aduseseră unde era azi.

Până să îmi bat capul să scot ceva concret, am auzit clopoțelul mesageriei și am găsit un mail de la tata și mama, care îmi fusese trimis și mie.

From: wallygator317@hotmail.com
To: judypatootie521@hotmail.com
Subject: Pui diseara... sau alta oratanie umpluta?

Patoots – pui diseara? Sau e prea devreme, din moment ce am mancat si miercuri? Si mai voiam sa stiu daca iti place fasolea, pentru ca o sa cumpar. Garnitura faina.

Mă întreb cum doi oameni care sunt căsătoriți de peste douăzeci de ani nu știu dacă soțului lor îi place fasolea. Și m-am mai minunat de faptul că tatăl meu vitreg s-a simțit obligat să îmi aducă la cunoștință asta.

Pedalând spre casă după serviciu, m-am pomenit că îmi taie calea și țipă la mine un taximetrist mustăcios, care vorbea la celular.

— Fii atentă, nenoroc! a zis el, după ce m-a scos de pe carosabil.

— Itoo! Nenorocito! l-am corectat.

— Nenorocit ești tu! mi-a răspuns.

Dumnezeu să binecuvânteze New Yorkul!

M-am dat jos de pe bicicletă în fața blocului și mă pregăteam s-o târăsc pe scări, când am văzut-o pe prietenoasa mea vecină *homeless*.

S-a apropiat de mine cu o privire serioasă și insistentă. Vocea ei era disperată.

— *Oh, Mama, I'm in fear for my life from the law...*

Ăsta era semnalul – mă uitam într-o parte și în alta, apoi direct la ea.

— *Hangman is coming down from the gallows and I don't have very long*, am răspuns eu, iar ea a încuviințat și a plecat mai departe.

Noi schimbam versuri cam de când mă mutasem în acest apartament. Multe din ele te-ar speria de moarte dacă nu ai ști că sunt din cântece. Am văzut-o odată abordând un bărbat într-un pardesiu, pe care l-a făcut să plângă cu *Borderline... fils like I'm go-ing to lose my mind.*

Când am intrat în clădire, m-am intersectat la lift cu tipul cu freza înfricoșătoare, care locuia trei uși mai încolo de mine. Era genul ală cu mușchi, șorturi din spandex și tricouri de antrenament, de obicei din gama Tiger Shulmann[1]. Mi-a tras un zâmbet până la urechi, în vreme ce eu apăsam în neștire butonul de la etajul nostru. Nu e genul de bărbat de care m-aș simți atrasă vreodată. Simt nevoia să clarific chestia asta înainte de a preciza că tipul are și cel mai masiv penis pe care l-am văzut, amplificat în fiecare zi, indiferent de vreme, de șorturile de spandex. Îl expunea cu mândrie să-l vadă toată lumea, bătător la ochi ca Monumentul Washington, și trebuia să faci eforturi să nu-l privești. Locuiam acolo de patru ani (asta includea și patru ierni geroase ca în New York) și nu îl văzusem decât în șorturi.

— Bună, Jordan, a rânjit el cu toți dinții.

Nu i-am spus niciodată cum mă cheamă, dar tot mă striga pe nume.

— Bună, am răspuns eu, mulțumită că nu îl știam pe al lui.

— Când ne apucăm și noi de lecțiile alea de ka-ra-ti?

— Of... nu știu, i-am spus politicos, dar pe un ton ce însemna niciodată.

— New Yorkul e un oraș periculos, a spus el holbându-se la mine în timp ce ușile liftului se deschideau, iar penisul lui colosal mă înghesuia. Când vrei, treci pe la 5B și am să îți arăt câteva scheme.

---

1 Luptător de karate american.

— Ha-ha, i-am răspuns, ceea ce însemna, din nou, că nu mă interesa deloc ca el sau penisul lui să îmi arate vreo schemă, niciodată, în nici un apartament, în această viață.

M-am furișat rapid în apartamentul meu și am început să cercetez corespondența. Nimic bun. O poliță de la Citibank. Un catalog Williams-Sonoma. O ofertă de la Capital One, încercând mișelește să mă fac să îmi transfer fondurile de pe celălalt card de credit depășit. Cupoane de la ValPak. O solicitare a unei companii de cablu de a mă transfera de la cea actuală, a cărei factură, și ea printre capturile zilei, era neplătită. Și un bilet de mână de la proprietar: „Încă nu am văzut cecul pentru luna trecută. Acest obicei de a întârzia nu-mi dă cale de-ntors. Te rog de acea să îl remiți cu toate taxele la zi".

Mult mai grav decât mustrarea în sine era tonul biletului. „De acea?" Cu siguranță că individul copiase greșit din *Manualul proprietarului nesuferit*, dar implicațiile erau clare: sau împrospătez lichiditățile, sau rămân în fundul gol pe drumuri. Prima Landau pe drumuri. În curând aș cânta la unison cu prietena mea *full-time*.

Mă gândeam să fac un film indian despre mine. L-aș numi *O viață mizerabilă*. Ar fi vorba despre o femeie care crede că mai bine nu s-ar fi născut și, după o zi petrecută cu ea, îngerul ei păzitor chiar îi dă dreptate.

3. Consideră că l-ai pupat

Mă vedeam cu Dirk de aproape doi ani. Ne încadram într-un clișeu : nu eram fericiți, dar nici nu ne uram definitiv. Începuserăm să ne întâlnim la doi ani după colegiu și, cu toate că lucrurile mergeau destul de rău în ultimele luni, asta nu atârna la fel de greu ca frumusețea momentelor pe care le avuseserăm la început. Ne-am cunoscut la Slate, un bar cu specific sportiv din centru, unde se transmitea un derby cu cei de la Notre Dame.

Dirk lucra la Staton, Seal, Shafer & Long LLP ocupându-se de drept corporatist – cumpărări și vânzări, licitații publice, fuziuni și achiziții.

În mod normal i-ar fi luat opt ani să promoveze, dar Dirk părea să fie pe calea cea bună și încerca să ajungă partener Prin Toate Mijloacele. Trebuia să petreacă cel puțin 2 500 de ore pe an la serviciu, ceea ce însemna cam 10-12 ore de muncă pe zi și câteodată și în weekenduri.

Faptul că muncea sute de ore și reușea totuși să mai iasă la o băuturică chiar mai des decât noi, cei care munceam în publicitate, era un motiv de mândrie extraordinară pentru Dirk. Jurasem că nu o să mă cuplez cu un tip care o să zică vreodată „Întâi munca și-apoi distracția", dar am zis să fiu fată bună.

Ieșisem cu o prietenă și eram în faza căutării-bărbaților-acolo-unde-sunt-ei. Ea zisese că nu sunt printre rafturi la cumpărături, nici în librării, cum ar crede toată lumea, și că era nevoie să mergem în baruri în serile cu meciuri, în steak houses în timpul săptămânii și în strip clubs în orice seară aveam suficient tupeu. Steak houses mie nu îmi suna prea bine. Desigur, puteau fi o droaie de bărbați acolo luându-și cina. Dar își luau cina. Adică nu ar fi cam ciudat să dăm târcoale printre mese, ca niște câini așteptând un os?

Și cluburile de striptease... Nu prea mă încânta ideea. Plus că trimtea semnale greșite. Doar nu lucram la Flash Dancers[1] și nici nu voiam ca un potențial partener să creadă așa ceva. Ar fi fost reclamă falsă. Destul că purtam Wonderbra. Cluburile de striptease ieșeau din ecuație și rămâneam doar cu barurile.

Mi-au picat ochii pe Dirk când jucam un biliard; s-a întâmplat să am noroc. El era înalt și bine făcut, păr castaniu, ochi superbi care făceau niște riduleț când zâmbea. Arăta ca un George Clooney mai tânăr. Machiavelic de frumos. Plin de încredere. Genul de tip la care o fată s-ar uita de două ori.

Am observat că mă privea, așa că am încercat să arăt extracool când loveam următoarea bilă. Bineînțeles că am

1 Flash Dancers Gentlemens Club, club newyorkez.

râcâit masa cu tacul, dar asta a fost când s-a apropiat de mine și s-a prezentat. Ar fi trebuit să înțeleg din prima – a vânat slăbiciunea. Avea aerul unui băiețandru arătos și avea mai mult șarm ca Bill Clinton în ziua angajării internilor la Casa Albă. Și bineînțeles că m-am amorezat de el.

Dirk și cu mine tocmai treceam prin șocul postabsolvire – el de la Drept de la Columbia și eu de la NYU – și ne-am ajutat să scăpăm de el. Pentru câțiva dintre oamenii pe care îi cunoșteam, universitatea însemna libertatea deplină, o alergătură de patru ani (șapte în cazul lui), de sex iresponsabil și beții – cum ar fi să fii plătit să vânezi parteneri de pat și să nu îți pese de viața adevărată. Apoi venea perioada de secetă cu întrebările de genul unde-a-dispărut-sexul-fără-bariere? La care se adaugă și faptul că nu îți poți programa serviciul cum ai făcut cu orarul, în așa fel încât să nu fii nevoit să te duci la muncă înainte de 11 și vinerea. Viața reală era iadul.

Amândoi avuseserăm mai mulți parteneri. Pentru mine, un motiv de a mă vedea exclusiv cu Dirk era faptul că mi se părea complicat să fiu cu mai mulți bărbați în același timp. Pentru Dirk, cred că era recunoașterea faptului că, dacă te vezi cu mai multe femei, plătești mai multe mese și nu îți garantează nimeni că o să ai neapărat parte și de sex, dar dacă te vezi cu o singură femeie, cu siguranță o să ai parte de sex și probabil reduci notele de plată la jumătate. Dirk are un simț practic de nota zece. Nu era tocmai o abordare romantică, dar asta era situația.

La început părea și el cam nesigur de toată chestia, dar într-o zi, cam după trei săptămâni, s-a schimbat ceva. Era de Crăciun, cam pe când se aprindea bradul din Rockfeller Center. Amândoi locuiam în New York și mai văzuserăm bineînțeles luminițele, dar nici unul nu fusese la aprindere și credeam că o să fie amuzant să ne ducem. E un super-eveniment, cu mii de oameni care se înghesuie pe străzile din jur pentru a vedea staruri pop făcând playback la colinde și pentru a fi martori la aprinderea bradului. Se tot vorbea de asta la televizor și la radio, deci știam că o să fie ca la nebuni, așa că am decis să ne ducem devreme.

Era clar cea mai geroasă zi a anului și din nu știu ce cauză aberantă am hotărât să mergem pe jos. Nu era foarte departe de biroul meu, dar la cât de frig era, am înghețat amândoi. Pe la jumătatea drumului, ne-am oprit la un Starbucks să ne mai dezmorțim, mi-am luat un *latte* cu piper, iar el și-a luat o ciocolată Chantico, pe care a poreclit-o „crackito" din cauză că putea da dependență. Urmau să ne țină de cald pentru restul călătoriei.

Am mers și am râs, dar plimbarea prin ger ne-a încălzit și binedispus. Pe când ne apropiam de Rockefeller Center ne-am îngrijorat că din cauza presei, a localnicilor și turiștilor nerăbdători n-o să prindem un loc bun, așa că pe ultimele străzi plimbarea s-a transformat într-o cursă contracronometru.

Când am ajuns acolo, locul arăta surprinzător de dezolant. Erau câteva indicatoare care arătau oamenilor încotro să o apuce, dar nu erau oameni. Am traversat pe la Sacks Fifth Avenue și am intrat în Rockefeller Center. Pustiu, doar câțiva oameni pe patinoar. Bradul era acolo, dar fără luminițe. Apoi am văzut indicatorul cu reclama la aprinderea bradului de marți. Era luni. Veniserăm devreme. Cu douăzeci și patru de ore și douăsprezece minute. Ne-am uitat unul la altul și am izbucnit într-un râs cu lacrimi. Poate a fost din cauza frigului, dar eram isterici de-a binelea. M-a sărutat lângă bradul neaprins și jur că am văzut luminițele aprinzându-se pentru o secundiță. Ne-am distrat atât de tare, încât am decis că era mult mai nostim așa, decât dacă ne buluceam să ne facem loc prin marea de oameni. De fapt, ne distraserăm într-atât, încât ne-am hotărât că nici nu mai voiam să venim a doua zi.

Credeam că trăim apogeul, dar picajul a început aproape imediat, ca o expediție pe Everest grăbită să coboare de epuizarea oxigenului și de iminența unei furtuni. Totuși, privesc înapoi cu mândrie la punctele tari, crezând prosteşte că o să le atingem din nou.

Nici până azi nu am văzut aprinderea bradului. Dar din acel moment, totul s-a schimbat între mine și Dirk. În bine, la început. Dacă înainte nu îl interesa să aibă o iubită, dintr-odată a început să mă invite la evenimentele de la serviciu.

Am fost prezentată tuturor partenerilor, iar ei m-au adoptat repede în familiile lor bine închegate – și nu prea s-au sfiit să ne sugereze și nouă să ne-o întemeiem pe a noastră. Nu știu dacă au făcut-o pentru că, în opinia lor, eram un cuplu nemaipomenit sau pentru că lor le plăcea ca avocații lor să aibă ipoteci, soții și copii... ca să nu poată demisiona.

Indiferent cât avea de lucru, mă suna la câteva ore doar ca să îmi audă vocea. (Mai târziu mă suna „doar ca să îmi audă vocea", dar era de fapt ca să fie sigur că eram acasă astfel încât să nu fie prins făcând ce făcea în altă parte.)

Dar în acele prime luni m-a făcut să mă simt cea mai norocoasă fată de pe pământ. Ne plimbam pe stradă și mă ținea de mână și avea mersul ăla de cocoș și eu mă simțeam cool, chestie pe care, altfel, o simțeam foarte rar. Găteam împreună. În fine, de fapt eu găteam pentru el, dar el stătea pe lângă mine și făcea pe comentatorul live:

— Și acum, Jordan sparge un ou, spunea el. Să vedem dacă poate să evite gafa de a scăpa gălbenușul *din* coajă, greșeală atât de frecventă la mișcarea asta. Nivelul de dificultate este aproape șapte, dar ea se dovedește a fi foarte pricepută.

Câteodată chiar afișa o tabelă cu scorul. Mă bosumflam dacă obțineam o notă mai mică decât meritam, dar el era de obicei destul de corect.

La început, viața noastră amoroasă a fost destul de încinsă. E cu câțiva ani mai mare ca mine și avea mult mai multă experiență – m-a cam ajutat să capăt și eu. Nu-mi aduc aminte să fi stat vreodată deasupra înainte să fi fost cu el. De fapt, cred că eram cea mai plictisitoare parteneră de sex de pe planetă. Dar nu s-a plâns nimeni niciodată, așa că nu mi-am pus problema. Cei mai mulți tipi erau fericiți să o facă, punct. Dar Dirk mi-a arătat o lume nouă și pentru asta îi voi rămâne etern recunoscătoare.

Ideea e că ne potriveam. Am avut niște prime șase luni așa de romantice, încât pentru fiecare oră întârziată el încerca să îmi servească micul dejun în pat: ouă Benedict prăjite fără milă, oferite pe o tavă cu un trandafir și un bilet scris de mână pentru „un nears și delicios mic dejun la restaurantul nostru preferat". Și pentru dățile când nu apărea

deloc, era o vreme când apărea nechemat doar pentru că nu mai putea să stea fără mine. Legătura era așa de puternică, încât mă ajuta să trec peste momentele grele, în speranța că ne vom regăsi calea. Am încercat să readuc romantismul în relație din când în când. De obicei, ratam mizerabil.

Și iată-ne acum... după doi ani, lucrurile se schimbaseră considerabil. Cel puțin între noi. Apartamentul lui Dirk mai arăta, dar mai ales mirosea, și acum ca o casă a unei frății. Împărțea un apartament cu două camere cu Jim Murphy, un coleg de frăție (care abandonase Dreptul), de care cumva nu reușea să se despartă – ca și cum a locui singur ar fi însemnat că este oficial un adult –, așa că foarte rar aveam apartamentul doar pentru noi. Nu că îmi doream neapărat să petrec mult timp acolo, cu un arsenal de beri peste tot – emanând încă o ușoară duhoare de băutură învechită –, un trofeu de cerb pe care îl câștigase la un joc de poker și, bineînțeles, piesa de rezistență: posterul cu Farrah Fawcett din anii '70 în care i se vedea sfârcul.

Din când în când, după câteva beri, îmi arăta sfârcul ei, de parcă ar fi fost prima dată când îl vedea. Nu am știut niciodată dacă se aștepta să bat palma cu el sau să îmi rup tricoul de gelozie sau de altceva, dar, de obicei, dădeam din cap: Da, într-adevăr e sfârcul lui Farrah Fawcett.

Odată plănuiserăm o seară în doi și am adus lumânările cumpărate de la Pottery Barn, tocmai pentru „atmosferă". Era una din cele mai recente încercări de a revigora un pic relația noastră care se cam evapora. Urma să gătesc o cină romantică și, Dumnezeu știe de ce, adusesem și flori care să completeze decorul. Am tot mutat florile pe masă ca să fie perfect. Apoi am scos una dintre lumânări și am pus-o între cele două locuri de la masă. La radio cânta *Love Me Tender*. Dirk a început să cânte, imitându-l pe Elvis foarte prost.

— Ador cântecul ăsta, am spus. Adică îl adoram înainte de această interpretare.

— O să te *love you tender*, a spus el. O să te iubesc așa de tandru, încât nu vei mai putea să pedalezi până acasă.

Apoi m-a pocnit peste fund și a ieșit din cameră. Șarmant tipul.

Când am aprins o lumânare m-am ars la un deget cu chibritul.

— Arşşşş! am ţipat, dar Dirk nici nu şi-a luat ochii de la televizor.

Am făcut o grimasă şi am ţipat din nou, de data asta mai tare pentru efect.

— Arşşşş!

Nimic.

— M-am ars la deget, am spus. Vrei să-l pupi ca să-mi treacă?

— Consideră că l-am pupat, a zis el fără să se uite.

Ce era asta? Puteam să o iau razna. Chiar aşa şi trebuia. Trebuia să spun: „Consideră-te hrănit" şi să îi iau bunătăţile de sub nas sau „Consideră-te futut" şi să îi iau bunătatea de vagin de sub ochi. Dar nu am zis nimic de genul ăsta, ci „Uauu, mersi" şi mi-am văzut de gătit până când am auzit o bătaie la uşă.

— Aştepţi pe cineva?

— Mda, a zis. Tony şi Greg vin să vedem meciul... Am uitat să îţi spun. Crezi că ce faci ajunge pentru toţi?

— Îmm... Dirk? am făcut o pauză să îmi adun gândurile şi să îmi potolesc piciorul stâng care începuse să tremure nervos. Îmi plac mult toţi tipii cu care lucrezi, mai ales Tony şi Greg... dar am crezut că asta urma să fie seara noastră. Nu de asta s-a cărat şi Jimmy? am întrebat în timp ce continuam să amestec în paste.

— Este seara noastră. Fiecare seară e a noastră, iubito.

— Dar am crezut că urma să cinăm doar noi doi. Cum ai spus tu. Nu vreau să par enervantă şi plângăcioasă, dar în ultima vreme nu pari prea dornic să-ţi petreci timpul cu mine.

Din momentul în care am zis-o, mi-am dorit să nu o fi făcut. Dacă uram să fiu enervantă şi plângăcioasă, de ce am terminat fraza? De ce am început-o? Am amestecat în paste furioasă, frustrată din cauza amândurora, încât aproape mi-a dat mâncarea peste cratiţă.

— Jordan, îţi dai seama că înainte să mă văd cu tine mă întâlneam cu trei, patru, cinci tipe deodată? Mă vedeam cu mai mulţi oameni o dată decât cu câţi te-ai văzut tu în

toată viața ta? a spus el, desprinzându-și ochii de la televizor pentru prima dată în seara aia. Și știu că știi câte fete se dau la noi când facem serile între băieți la Keen's. A așteptat pentru a primi o oarecare încuviințare, dar eu îmi vedeam de mâncare, deranjată de raționamentul lui, așa că a continuat: Faptul că acum am ales să mă văd doar cu tine este o chestie foarte importantă. Ar trebui să știi să apreciezi.

— Apreciez, am spus și o lacrimă sărată mi-a căzut în cratiță.

— Buuun. Deci o să faci cât să ne ajungă tuturor?

— Mda... Nici o problemă.

— Cool, a zis. Știu că am zis că nu vom fi decât noi astă-seară, dar... uită și iartă.

„Uită și iartă" era zicala favorită a lui Dirk și principiul după care mă ghidam eu în marea majoritate a relației noastre. Eforturile lamentabile ale lui Dirk de a întruchipa un iubit – sau chiar un om – erau aproape imposibil de șters din mintea mea.

Da, eram o fraieră și jumătate. Știu asta. Nu ar fi trebuit să îl las să se poarte cu mine așa, dar admit chestia asta dinainte, pentru că ce a *urmat* a *fost* și *mai* rău. Am petrecut seara uitându-mă la ei cum se uită la TV, bătând palma pentru orice tâmpenie. Gestul cu pricina era important pentru Dirk. Mi-am promis că următorul tip cu care mă voi cupla nu va bate palma. Niciodată. Cu excepția ironiei ocazionale vizavi de bătutul palmei. Până la urmă, totul în viață poate fi parodiat.

După vreo două ore de distracție de genul ăsta, s-a terminat berea. Eram deja plictisită, așa că m-am oferit cu juma' de gură să mă duc să mai iau.

— Mersi, scumpo, a spus și m-a ciufulit.

Știu că nu ar trebui să te oferi să faci ceva ce nu vrei să faci, așa că m-am cam băgat în chestia asta, dar chiar atunci a tunat și m-am uitat la Dirk, așteptând o schimbare de plan.

— Ăăă... nu uita umbrela, a zis cu un zâmbet aproape inocent.

Eram șocată la maximum de cât de josnic ajunsese, și seara asta nu era o excepție.

— Nu o lăsa să se ducă prin ploaie, frate. Jordan, mă duc eu, a zis eternul galant Tony.

— Nu-nu. Eu *m-am oferit*, *i-am aruncat* eu, doar așa, de chestie, sperând ca Dirk să își dea seama că oferta venise înainte să se schimbe vremea și să îi crească o conștiință.

— Sigur nu te superi? a întrebat Tony, uitându-se de la mine la Dirk.

— Absolut deloc. Ador să mă plimb prin ploaie, i-am spus radiind de sarcasm.

Singura problemă era că sarcasmul le lipsește în general celor care bat palma pe bune și fără intenție ironică.

— Cool, mersi, a zis unul dintre ei.

Zgomotul asurzitor al tunetului care a izbucnit atunci, a făcut dificilă identificarea autorului.

Și iată-mă afară la vânătoare de bere, la zece seara, pe o ploaie torențială. Și chiar l-am auzit pe Dirk făcând mișto cu prietenii despre cât de bine eram „educată", în timp ce ieșeam pe ușă. Am fost pur și simplu tentată să intru în el pentru că mă numise pudel, dar uram confruntările și nu voiam să îi arăt că am dreptate comportându-mă ca o nenorocită; așa că m-am dus să iau berea.

M-am udat până la piele pe drumul spre non-stop. Era o furtună din alea tipic manhattaneze, în diagonală, când oricum ai ține umbrela, te vei face fleașcă. Era așa de frig, eu udă leoarcă și ofticată de-mi venea să plâng până să ajung la magazin. Am inspectat diversele mărci de bere; când m-am decis într-un final pentru Pete Wicked Ale, mi-am dat seama că Dirk a uitat, intenționat, să îmi dea bani. La fel de intenționat nici eu nu aveam destui bani la mine, iar cel mai apropiat bancomat era la câteva străzi mai încolo, așa că am ieșit din nou în furtună. De data asta plângeam. Pentru un minut. Era genul ală de plâns fără plâns. Ca atunci când te îneci cu vorbele la o reclamă la AT&T, dar în secunda următoare ești într-o reclamă la Tide, și dintr-odată, nici nu îți mai pasă de o fetiță care își sună tatăl duminica, pentru că totul se reduce la pata aia verde de grăsime și dacă va ieși sau nu.

Când am ajuns înapoi la Dirk, am încercat să intru în conversație sau măcar să încep una, dar ei mă tot reduceau

la tăcere, așa că am adormit pe ceea ce Dirk numea „Fotoliul Bărbatului". Când m-am trezit, o oră și jumătate mai târziu, băieții plecaseră, iar Dirk aţipise pe canapea. M-am ridicat și am mirosit florile pe care le adusesem, gândindu-mă la proverbul ăla care spunea că e bine să te oprești să miroși trandafirii din când în când. Nu miroseau prea bine; de fapt mi-au întors stomacul pe dos, așa că le-am azvârlit la gunoi. Am încercat să îi spun noapte bună lui Dirk, dar nu s-a trezit. Considerând seara aia un accident nefericit m-am condus singură afară.

4. A făcut pipi în dulapul meu

Imediat ce am ajuns acasă l-am sunat pe Todd. Todd cel de încredere. Cel mai bun prieten al meu și fostul soț de când aveam șapte ani. Mi-am aruncat geanta pe jos și m-am dezbrăcat de tricoul încă umed, dând din mâini în semn de dezgust față de propria-mi persoană, în timp ce recapitulam seara aia nefericită. Mă fâțâiam de colo-colo numai în sutien – fără îndoială, un adevărat spectacol pentru oricine ar fi aruncat o privire pe ferestruica mea. Ceva groaznic mi-a trecut prin minte: dacă vecinul Spandex m-ar vedea de la geamul lui și mi-ar interpreta supărarea ca pe o invitație și ar veni să mă salveze cu ka-ra-ti-ul lui? Brusc, disperată să ies din casă, l-am rugat pe Todd să ne vedem la o cafea târzie.

Relația pe care o aveam cu cafeaua nu semăna cu nimic altceva. Semăna mai mult cu relația mea cu Todd. Amândoi mă înviorau când eram la pământ, mă ajutau să merg mai departe când nu prea mai aveam energie și mă făceau constant să urinez. Există și o parte proastă în a avea un prieten care te face să râzi în fiecare minut. Todd era un tip bine. Era slăbuț, dar nu genul ăla de puști tembel. Era mai degrabă genul hipster. Trăia în tricouri cu formații de care un om normal nu ar fi auzit, jeanși și Pume. Lucra ca graphic designer la o altă agenție de publicitate și, chiar dacă a lui era o agenție adevărată, populată de alți oameni decât inadaptații, m-a înțeles când mă plângeam de căcaturile de la muncă. Așa

s-a născut un nou joc de poker în doi: Slujba Mea E Cea Mai Naşpa, decartam necazurile mele din publicitate, el ridica miza cu ale lui.

În timp ce ne gândeam unde să ne vedem, am remarcat un gândac imens care se urca fără pic de ruşine pe perete. L-am recunoscut. Îl mai văzusem şi altă dată şi îl botezasem Maiorul Deegan, după o autostradă de aici, din New York. Maiorul Deegan s-a oprit puţin când m-a văzut şi ne-am uitat sfidător unul la altul. O luptă mexicană cu la cucaracha. Eu şi gândacul. Fiecare revendicându-şi teritoriul de drept. Ăsta era New Yorkul până la urmă, toată lumea ştie că un apartament aici sub 1 200 de dolari pe lună include şi gândaci. În orice altă parte a ţării, cu 1 200 de dolari ai putea să îţi închiriezi ceva decent. În New York – un apartament cât o cutie de chibrituri cu o duzină de colegi cu şase picioare care nu vor contribui la chirie, dar care se vor simţi totuşi liberi să îşi lase excrementele peste tot.

Eram atât de atentă la gândac, încât nici măcar nu îl mai auzeam pe Todd. Până la urmă gândacul s-a plictisit şi a continuat să urce pe perete şi eu m-am întors la conversaţie, la timp să aflu că ne-am hotărât să ne vedem la Cozy's Soup'n Burger.

— Ne vedem într-un sfert de oră, a zis el.

M-am îmbrăcat cu un tricou uscat şi-am pornit spre uşă, simţindu-mă infinit mai bine deja, acum că boscorodisem şi mă plânsesem lui Todd şi ştiind că Maiorul Deegan ar fi fost fericit dacă îi lăsam casa la dispoziţie.

În drum spre Todd am trecut pe lângă poeta rătăcită, care s-a oprit în faţa mea, măsurându-mă, de sus până jos. Apoi a zis:

— *Now there's trouble bussin' in from outta state...*" şi şi-a îndreptat capul, cu un ochi la mine, aşteptând.

— *And the D.A. can't get no relief*, am replicat, cu ochii la ea şi capul înclinat un pic.

A acceptat replica mea cu ceea ce semăna a fi o privire vicleană, dar care era de fapt începutul unui strănut. Springsteen. Era cât pe-aci. Ne-am continuat drumul în direcţii opuse, întrebându-mă dacă se gândea vreodată la

mine când nu eram prin preajmă, încercând să mi se înfățișeze cu un vers care să mă încuie, sau dacă eram ca oricare altul pe care îl acosta, iar faptul că am știut răspunsul corect era ca o ușurare bine-venită.

Când am ajuns la Cozy, non-stopul nostru favorit, Todd se instalase deja în separeul nostru și comandase câte o cafea și o prăjitură. Una cu brânză și o negresă. Todd era prietenul gay perfect cu mențiunea că nu era gay. Avea de fapt mai multe gagici decât orice alt cunoscut – incluzând aici toți afemeiații de amici avocați ai lui Dirk. Avea ceva din Woody Allen, dar numai nevroza și inteligența lui, nimic la capitolul „aspect fizic". Această înfățișare de hipster după care mureau toate femeile din New York, îl avantaja la greu. Deși avea destule partide, nici una nu rămânea cu el – și asta nu din cauză că nu încercau. Le găsea întotdeauna câte un defect – câte un lucru ridicol, ba că le-a găsit o carte de poezie a lui Jewel pe noptieră, ba un Phish[1] de contrabandă în colecția de CD-uri, ba o pereche de Uggs – și asta distrugea tot.

Todd îl ura de moarte pe Dirk.

— Nu trebuie, nu trebuie să te mai vezi cu el, stăruia el.

— Nu e chiar atât de rău.

— Nu, ai dreptate. Se foia nervos. De fapt, ia te uită, Dirk e chiar aici – stau pe el! Ah, nu, stai – nu e decât un furuncul de pe fundul meu. Iartă-mă pentru confuzie.

Am rămas tăcuți o vreme. Știam că nu terminase. Doar își organiza strategia. Mi-ar fi amintit de niște lucruri teribile pe care Dirk mi le făcuse și eu l-aș fi apărat până la epuizare. Amândoi știam că are dreptate și că ar trebui să mă despart de el, dar că nu aveam curajul.

— A uitat de ziua ta, a început.

— Urăsc zilele de naștere oricum.

— Nimeni nu își urăște zilele de naștere, a spus el cu dispreț. Oamenii urăsc să îmbătrânească, dar toată lumea iubește o zi de naștere.

— Nu, eu chiar urăsc zilele de naștere, l-am contrat.

---

1 Formație rock americană lansată în 1983.

Era adevărat. Începuse la vârsta de șase ani, când am fost sigură că tata va fi acolo, pentru că, deși spusese că e posibil să lipsească o vreme, chiar nu am crezut că va lipsi atât de mult, și cu siguranță se va întoarce de ziua mea. El, desigur, n-a apărut. Și apoi a fost la nouă ani, anul în care am fost și băieți, și fete. Walter plănuise o petrecere hip-hop pentru că hip-hop-ul era la modă și s-a gândit că puștilor le va face plăcere să danseze. Băieții au stat într-o parte a casei, fetele în cealaltă și singura amestecătură s-a făcut la un joc de softball inițiat de Billy Engbert, care voia de fapt să își arate forța cu care arunca, dar mingea a aterizat fix în fața mea. Și cine ar putea să uite petrecerea de la paisprezece ani, de care a uitat toată lumea, transformându-se într-un omagiu la *Sixteen Candles*[1] o glumă proastă, desigur, ce urma să-mi fie dezvăluită la petrecerea-surpriză – o petrecere ce nu a avut niciodată loc. Pentru astea și alte șuvoaie de aniversări nereușite, eu efectiv dispreţuiam aniversările. Todd urma să piardă la faza asta. Așa că a încercat altă manevră.

— S-a dat la soră-ta.

— Încerca să îmi cunoască familia.

— În familia ta se practică salutul ăla în care îți vâri limba pe gâtul ăluia cu care faci cunoștință? m-a întărâtat el, cu cel puțin un decibel mai sus decât permitea locul.

— Nu a fost nici o limbă, l-am apărat eu. Iar Sam e o târfă.

— Bunn, deci amândoi sunt niște cretini. Ceea ce nu înseamnă că el e mai puțin cretin.

— Știu... Știu.

— Vrei să mai zic ceva?

— Cred că da, am bombănit eu.

— OK. S-a pișat în dulapul tău. Vreau să spun... asta mă lasă fără cuvinte.

— Ţi-am mai spus! Era somnambul după ce băuse multe-multe beri în seara aia. A crezut că e baia.

Privirea lui Todd spunea „Lasă vrăjeala – pe cine încerci să prostești?"

— Pe bune! am protestat.

---

1 *O aniversare cu bucluc*, film american lansat în 1984.

— Nu a venit la înmormântarea bunicii tale.

— Înmormântările îl bulversează. Nu îi plac oamenii morți...

— Noi ceilalți murim după ei. Zău, Jordy! E un nenorocit. Ca soț al tău îți cer să te desparți de iubitul tău. Nu trebuie să mă asculți, să mi te supui sau ceva în genul ăsta?

— Bine. Am auzit destule pentru seara asta, i-am spus. O să mă gândesc.

Dirk chiar era un nenorocit și o știam. Dacă mă puteam ține de sentimentul pe care îl aveam în minutul ăla, atunci aș fi avut curajul să mă despart de el. Dar mă întorceam acasă, mă culcam, mă trezeam și începea o nouă zi. Aș fi fost naivă să sper că poate această zi va fi diferită. Mă gândeam că poate se va transforma și se va purta mai frumos cu mine. Că-și va aminti, poate, cum erau lucrurile înainte și va încerca să reaprindă sentimentele. Poate. Mda, desigur și poate se inventează și pastila aia minune care îți dă voie să mănânci orice fără să te îngrași.

Reabilitarea lui Dirk era o iluzie, dar una necesară. Țineam cu dinții de fantezia că lucrurile ar putea fi iar ca la început pentru că, pe lângă neputința mea de a avea o confruntare directă cu cineva, nu îmi place să mă dau bătută. O fi o slăbiciune, dar și un punct forte. Speranța nestrămutată și hotărârea de a nu accepta eșecul. Deși, câteodată, tăria de a recunoaște că ai pierdut e egală cu încăpățânarea de a nu ceda. Deci asta e. Eram obligată să lupt pentru o relație cu un iubit care, pe bune acum, aș prefera să uit că a existat.

5. Voi face copywrite pentru a supraviețui

Ajunsă acasă mi-am verificat robotul. Alt mesaj de la Citibank. *Delete.* Am scotocit prin sertare să găsesc ultimul extras de credit și m-am minunat de cât de mult le datoram, având în vedere că nu aveam mai nimic prin buzunare. Dar asta e o chestie universală în cazul creditelor. Mda, ai cheltuit 11 000 de dolari, dar unde e mașina? Unde e sistemul stereo și plasma de 152 de centimetri? Pe ce am

cheltuit atâția bani? I-am păpat? Tot ce am cumpărat a fost mâncare, dar nu se putea să mănânc în valoare de 11 000 de dolari, nu? Oi avea eu un apetit de nestăvilit, dar, Doamne, nici așa.

Am dat fuga la oglindă cu certitudinea că mă voi vedea în toată splendoarea celor 270 de kilograme. Dar... nu. M-am văzut prinsă între fericirea și în același timp dezamăgirea faptului că nu cântăream valoarea banilor în mâncare.

Eram strânsă cu ușa în raportul dintre intrări și ieșiri, asemenea unui taximetrist care încearcă să își facă loc pe banda a treia când strada n-are decât două benzi. Ce bucluc! Faza era așa: 30 000 de dolari împrumutul pentru facultate, plus 11 000 la credit, plus banii de chirie, utilitățile, asigurarea medicală și necesitățile (cum ar fi mâncarea) nu prea au cum să ajungă în condițiile unui venit anual de 34 000 de dolari. Șocant, nu? Împrumutul pentru facultate putea fi evitat, dar îi făcusem maică-mii o promisiune curajoasă, și doar pe jumătate serioasă, că voi acoperi o parte din costuri, iar ea n-a fost niciodată din cale-afară de orgolioasă – sau mă rog, foarte atentă cu banii. Nu mai e nevoie să spun că o parte reprezintă mai mult decât vă așteptați. Și nici măcar nu am fost exagerată. Dar cred că termenul potrivit ar fi fraieră.

Am băgat la loc extrasul, care, ironia sorții, a intrat fix între paginile unui ghid al restaurantelor Zagat, și am început să scriu în jurnal. Am hotărât să fac o listă de pro și contra Dirk. Câteodată, când pui lucrurile pe hârtie, începi să vezi situația mai clar. Am început cu o listă ce s-a transformat, ulterior, într-o diagramă ca un tort. Devenea înfricoșător. Știind câți bani am dat pe mâncare, m-am gândit că era mai bine să las tortul deoparte. Am închis rapid jurnalul și m-am mutat la computer – și am făcut o megaprezentare în PowerPoint. Lucrurile deveneau prea clare, așa că am închis documentul fără să-mi bat capul să îl salvez.

Faptul că mă simțeam ca dracu' a avut și avantaje. Geniul se naște adesea din nefericire. Eram destul de dezamăgită și, cum nu aveam altceva de făcut, am început să fac curat prin casă și să mă gândesc la treburile de la serviciu. Mai

exact, mă gândeam la campania KidCo a Lydiei. KidCo era un centru regional de distracţie pentru copii, cam ca Gymboree, cu spaţiu de joacă pentru toate vârstele şi o mulţime de evenimente cum ar fi desen, muzică şi sport. Dacă aş fi copil, aş avea de unde alege. Şi, subit, ideile au început să curgă. Am dat fuga la computer şi am stat jumătate de noapte „punându-le pe hârtie" pentru prezentarea de a doua zi.

Când am dat buzna în biroul Lydiei, nu s-a bucurat deloc să mă vadă. Dacă nu aş fi cunoscut-o de ani de zile, m-aş fi gândit că am greşit cu ceva. Dar, cunoscând-o, ştiam că era obişnuita ei privire dezaprobatoare. Mereu părea că îi pute ceva. O dată am făcut greşeala să întreb de chestia asta, pentru că în permanenţă părea că o deranjează ceva.

— Ţi se pare că miroase ceva urât? am întrebat.

— Nu, a zis ea, zgâlţâind din cap, sugerând că aş fi nebună. Ţie?

— Nu.

Şi am stat aşa uitându-ne ciudat una la alta. Mă privea, pe de o parte, îngrozită şi, pe de alta, interesată, de parcă era Tara Reid pe covorul roşu, cu un sfârc expus lumii şi zâmbind larg la camere – şi apoi, a ridicat dintr-o sprânceană, ca şi cum m-ar fi întrebat: „Mai e şi altceva?"

— OK, atunci. Super. Făceam un chestionar, i-am zis. Asta înseamnă trei „Nu, nu îmi miroase a nimic urât" şi un „Da, da, îmi miroase, dar probabil că e de la băşinosul meu coleg de cubicul".

Asta era o încercare a mea de a face glume. Una dintre numeroasele ratări pe care am învăţat să le accept ca pe nişte perle din comoara descoperită. S-a uitat la mine cu o privire goală, după care mi-a dat de muncă cât pentru şaptezeci şi cinci de ore, asigurându-se că nu mai am timp de umblat prin birouri aplicând chestionare.

Aşa că în dimineaţa aia în care am dat buzna în biroul ei, pentru a-i împărtăşi ideile mele, privirea ei spunea la fel de multe. Vorbea la telefon. Şi-a smuls telefonul de lângă maxilarul încordat şi ascuţit.

— Ce e?

— Cred că am niște idei trăsnet pentru campania TV a KidCo, am sărit eu.

Părea deranjată de întrerupere, dar îndărătul aparenței de regina gheții era curioasă. Chestia asta mi-a fost confirmată de faptul că i-a spus celui cu care vorbea la telefon că va reveni ea cu un telefon. Nu renunța niciodată la telefon pentru mine. Părea disperată și exasperată, dar știam că era nerăbdătoare ca o virgină în noaptea balului să îmi audă planurile.

— Ce ai?

Asta era șansa mea. Urma să o dau pe spate cu ideile mele și să încep să fac și eu copywrite pe-aici. Singura mea legătură cu Traficul va fi aceea de-a încerca să îi evit. Aș fi un copywriter genial. Am tras aer în piept.

— OK. Am câteva idei... unele pe aceeași temă. Imaginează-ți un consiliu de administrație condus de o mână de puști îmbrăcați la costume care vorbesc despre strategii de marketing – oferte etc. E o imagine reprezentativă prin ea însăși. Și acum vocea din off : „La KidCo, șeful nostru e puștiul tău de cinci ani".

Lydia stătea acolo uitându-se la mine. A înclinat din cap. Mă întrebam ce se petrece în creierul ei. Nu mă încuraja prea tare să continui, așa că i-am spus totuși următoarea idee:

— OK, efect vizual: primul puști real desenează un alt puști care se rostogolește, transformându-se într-un puști care, la rândul lui se rostogolește într-o mare de mingi care târșnesc din mâinile un jongler, ale cărui picioare devin picioarele unui alt puști ce dansează cu o profesoară, ale cărei mâini arată spre un fundal ce se transformă într-o tablă de clasă la care un puști studiază în timp ce bate din palme într-un cerc cu alți puști care cântă și apoi toți cad pe jos de râs. Și aici vocea din off: „KidCo. Veniți să învățați. Veniți să vă jucați. Ce mai așteptați?"

Încă nu a reacționat, dar a scris totuși ceva în notepad.

— Continuă, a zis ea.

— OK, asta e o încercare pentru un spectacol pe Broadway. Din întunericul sălii de teatru ne ridicăm privirile pline de speranță spre scenă – instructori, profesori și ajutoare

de la KidCo. Auzim vocea unui copil: „OK. Îmi place ce văd la Arte; la Orele de dans, sunteți fantastici; Gimnastica, frumoasă treabă; Excursii, Muzică, Limbi străine, Citire, Ora de gustare – sunteți tari". Apoi la sfârșitul intervenției, vedem un tip șleampăt la costum cu umerii căzuți. Vocea apare din nou: „Ah, Plictiseală? Mulțumim că ai venit. Te sunăm noi". Apoi vocea finală: „KidCo. Zilnic la matineu. Bucurați-vă de spectacol!"

Lydia și-a mai notat ceva. Încă n-ajunsesem s-o citesc prea bine, dar m-am gândit că dacă lua notițe, însemna că îi plăcuseră ideile mele măcar un pic. Am mers mai departe.

— Acum, un vizual nou: imaginează-ți o linie de asamblare pentru cutii mari în care se află câte un copil și care se îndreaptă spre un carusel. Vocea din off este: „La KidCo, nu facem copii", apoi mutăm cadrul pe un copil care cade pe un tobogan într-un bazin de mingi colorate. „Noi doar facem copiii fericiți."

Lydia a zâmbit pentru prima dată. Probabil de săptămâni. Am crezut o făcuse pentru că îi plăcuse. Îi plăceam! M-am simțit ca Sally Field la Oscar când a spus: „Vă place de mine! Chiar vă place de mine!" Eram gata să explodez. Dar apoi zâmbetul ei a devenit unul batjocoritor. Aproape de milă.

— Ei, a zis ea, e bine că te păstrezi activă. E probabil prea târziu să mai ajungă la Producție, deși... Vom vedea. Dar continuă să ai o ocupație, pentru că nu se știe niciodată...

— OK, am spus, complet dezumflată, stând încă acolo blocată.

— Poți să pleci acum.

Mi-a făcut vânt. Dar era în regulă, pentru că știam că în sinea ei era impresionată. Ăsta trebuia să fie începutul carierei mele.

După serviciu m-am văzut cu Cat la sală pentru ședința noastră bisăptămânală de tortură pe banda de alergare. Cat era într-o formă mai bună decât mine, așa că era întotdeauna bine să o am alături măcar de dragul motivației. Cat era cea mai veche prietenă a mea, împreună cu Todd. Îmi era mai soră decât soră-mea, dar asta nu e prea greu când am o

soră care mai încerca încă să îmi bage degetul în apă caldă când ajungeam acasă ca să fac pipi în pat. I-am spus lui Cat ce se întâmplase azi la muncă.

— Asta e nemaipomenit! Văd o promovare în viitorul apropiat al cuiva.

— Crezi?

— Cu siguranţă! Ăstea sunt nişte idei foarte bune. O să aibă loc schimbări majore în viaţa ta. O simt.

Cat întotdeauna putea „să simtă" lucruri. Şi „vedea" chestii. Nu chestii din viitor, dar chestii care nu erau acolo. Oameni, ca să fiu mai clară. Cat vedea staruri de cinema, personalităţi TV şi celebutante[1] de vreo cinci ori pe zi. Mergeam pe stradă şi ea o ţinea una şi bună că tocmai am trecut pe lângă Jon Bon Jovi.

— Aia era o femeie, îi spuneam eu.

— Ah!

Pe cât de entuziasmată era pentru astfel de privelişti, pe atât de impasibilă rămânea când o informam că nu era, de fapt, Elvis (pe bune, zău, e mort de aproape jumătate de secol). Nu ştiu exact de ce ţinea ea morţiş să vadă oameni faimoşi. Poate era un antidot pentru munca ei de terapeut ascultând întruna rutina vieţii pacienţilor ei. Pe de altă parte, faptul că avea o căsnicie ridicol de fericită, făcea ca vederea unor staruri să reprezinte încercarea ei de a-şi mai condimenta un pic viaţa. În general vorbind, Cat era cea mai raţională persoană pe care o cunoşteam.

Cat s-a măritat la un an şi jumătate după ce s-a mutat în oraş, iar ea şi soţul ei, Billy, aveau un apartament uluitor în SoHo. Profesional era un copil-minune, cu o specializare în psihologie şi cabinet situat la parterul clădirii în care locuiau. Strânsese o mică avere din terapie individuală şi de grup, dar mare parte a clienţilor ei venea pentru dramoterapie pe roluri şi psihodramă, jocuri pe roluri spontane în timpul cărora clienţii ei mimau groaza, traumele etc.

---

1 În orig. *celebutants*, alipirea cuvintelor *celebrities* şi *debutants*.

— Nu te opri! mi-a ordonat Cat și a crescut viteza la 7,5 pe bandă, o viteză despre care doar citisem în revistele de fitness.

— Când am să fiu promovată, pot să nu mai vin la sală?

— Nu. M-a încurajat: O să te trezigotezi!

Am slăbit ritmul.

— Nu te lăsa, m-a avertizat Cat, presimțind încotro se îndreptau lucrurile. Hai să jucăm un joc. O să fie distractiv.

— A, nu... i-am zis. Nu, nu, nu.

În încercarea de a mă extrage din zona mea de confort pentru activarea unei alte zone a creierului, care să îmi stimuleze, pe lângă creativitate și personalitate, și spiritualitatea, mă lăsasem, prostește, antrenată de Cat într-un joc cu ceva timp în urmă. Poate, cine știe, aveam să-mi dezvolt abilități care să mă lanseze vreodată într-un sitcom.

Era o profesoară excelentă, dar eu eram un elev dezastruos. Pe de o parte, pentru că era Cat și – oricât de profesionistă ar fi încercat să fie – ne cunoșteam pe toate părțile, și nu eram capabilă să fiu altcineva fără să mă simt jenată total, iar, pe de altă parte, pentru că nu puteam să las garda jos. Eram sortită să trec prin viață incapabilă să fac din Jordan Landau altcineva mai mult decât... Jordan Landau.

— Ai fost promovată. Ești plină de încredere, ai succes... a continuat ea.

— 5,2... am zis eu și-am continuat să încetinesc. 4,1. 3,7...

— Fără jocuri, fără exerciții – cu toate astea... îmi voi exercita dreptul de a mânca o înghețată Ben & Jerry. Chiar acum.

Cat m-a privit dezamăgită, dar nu știu cum am trecut peste. O meritam... Nu era înghețată de compătimire... era înghețată de fericire! Văzusem tentativa aia de zâmbet pe fața răutăcioasă a Lydiei, chiar dacă mă desființase șapteșpe secunde după. Am știut că văzuse ceva în ideile alea. Repurtasem, în sfârșit, o victorie la muncă! Asta era înghețată pentru victorie!

Când am ieșit afară, o vedeam încă pe Cat pe fereastră, și ea pe mine. Mă privea cum încercam, fără succes, să opresc un taxi. Și chiar când am oprit unul, o fată a rupt-o la fugă

prin fața mea și mi l-a furat. Cat și cu mine aveam o întreagă istorie în a rata taxiurile și am simțit-o că își dorea ca eu să îl fur de la fata aia, să fiu mai insistentă. Dar nu mă pricep să ripostez când cineva îmi fură taxiul. Fie pentru că era din cauza dezgustului făţiş pentru confruntări, fie pentru că viața e prea scurtă să disperi din cauza asta. Oamenii vor continua să îți fure taxiul și, dacă ăsta e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla, consideră-te norocos.

Am decis că nu era nevoie să iau taxiul oricum, așa că am luat autobuzul înapoi spre St. Marks și m-am oprit la market la Astor Place la raionul de înghețată – oferta era cam slăbuță. Am dezbătut între Brownie Batter, care e ciocolată cu bucățele de negresă, și clasica vanilie. Ceea ce îmi doream eu era vanilie cu bucățele de negresă. Ciocolata cu ciocolată e prea mult. Vanilia cu negresă ar fi fost perfect.

De fapt, le scrisesem celor de la Ben & Jerry și le sugerasem să creeze acest sortiment. Fără costuri. Nu le ceream drepturi de autor sau vreun credit sau altceva. Ar fi fost o răsplată pentru mine faptul că dădeau viață sortimentului meu. Sigur, ar fi fost drăguț ca ei să îi dea numele meu, dar cu denumirile lor – Chunky Monkey, Cherry Garcia – Dumnezeu știe cum s-ar fi numit a mea. Jordan's Junkfood? Jolly Jordan? Sau, mai rău, Chunky Jordan? Nu, mai bine mă lăsau pe dinafară.

Ben & Jerry îmi răspunseseră, până la urmă, cu o scrisoare formală (în aparență, nu eram prima care le sugera un nou sortiment) în care îmi mulțumeau pentru sugestie și includeau un cupon pentru înghețata lor. Avusesem niște fantazii nebunești cu un camion oprindu-se într-o zi, iar niște tipi incredibil de faini, coborând unul câte unul cu lăzi de înghețată Gorgeous Jordan. O paradă de masculi cărând bucăți de negresă pe o înghețată de vanilie, de-a lungul unui covor roșu. Ar fi venit să mă surprindă pentru că Ben & Jerry perfectaseră sortimentul meu și doreau să fiu prima care să se bucure de el. Iar masculii mei ar fi fost fără tricouri, bineînțeles, transpirând în timp ce cărau cutiile de la camion în apartamentul meu. În acest moment, frumos ar fi fost să îi invit la o înghețată și, ei bine, restul se poate ghici.

(Înainte de a vă imagina continuarea, vreau să clarific că nu ar avea loc vreo orgie sau ceva asemănător – nu sunt genul. L-aș fi ales pe cel mai bun. Acum vă puteți imagina continuarea.) În fine, nu s-au arătat niciodată, așa că tichetul pentru următoarea achiziție ar trebui să mă mulțumească.

M-am dus cu cuponul la Ernie One-Brow, tipul cu o sprânceană, gen Frida Kahlo, care de obicei opera la casa de la Delion. Consolare: transpira abundent când a bombănit de cupon și a făcut schimbul nervos.

În fine, m-am oprit la Chocolate Chip Cookie Dough, și, dacă tot eram acolo, am luat și o caserolă de Peanut Butter Cup. În caz de urgență.

Traversând strada în dreptul Broadway și West 4, am văzut-o pe Poetă venind spre mine. S-a apropiat timid și a declamat:

— *Know it's sounds funny but I just can't stand the pain...* și s-a oprit. Așteptând.

Am privit în gol și m-am gândit un minut, am cântat în gând de câteva ori și apoi PAC!:

— *Girl, I'm leaving you tomorrow*, i-am răspuns.

M-a privit, și-a strâns buzele un pic, ochii mici și și-a văzut de drum, mulțumită.

Când ieșeam din lift la etajul meu, am avut marea neplăcere de a-l vedea pe Tiger Shulmann cu Cocoșel de Spandex, aplecându-se spre gheena noastră, aruncând un sac de ziare în pubelă. Chestia aia era monstruoasă. Înfricoșătoare de-a binelea. Am fugit, practic, pe lângă el pentru a evita altă ofertă de ore private de autoapărare.

Ajunsă în siguranță în apartament, am început imediat să recapitulez planul pentru compania KidCo. Dacă ar fi vrut cineva să vin cu idei noi voiam să fiu pregătită.

Nici măcar n-am observat că luminița de la robotul telefonului licărea. Cică aveam un mesaj. Vocea metalică pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine. Singura care îmi pronunța numele cu un ton de oțel, cu accentul pe silaba incorectă.

— Bună, Jordan Landau, aici Cindy de la CitiBank. Este un telefon foarte important. Ai depășit cu șaizeci de zile

termenul de achitare a creditului. Te rog să ne suni de luni până sâmbătă între 8 a.m. și 8 p.m.

Apoi dădea un număr de telefon, pe care nu puteam niciodată să îl înțeleg de pe robot.

Ai observat că veștile bune sunt rare când te sună de la bancă? Niciodată nu spun: „Voiam să ne exprimăm mirarea că v-ați reglat plățile!" Sau: „Voiam doar să vă mulțumim că existați!"

Situația mea financiară era cam de căcat. Ai crede că o licență te ajută la ceva, dar pe piața de joburi era secetă când am absolvit eu și am luat ce mi s-a oferit cu promisiunea unei creșteri salariale. Încă o mai aștept. Pur și simplu, nu am știut cum să aduc vorba despre asta. De fiecare dată când eram gata-gata, deveneam agitată, începeam să transpir și mă făceam mică.

Cu toate astea, să fiu a naibii dacă aveam de gând să mă duc la mama și la tatăl meu vitreg să mă milogesc. Nu cred în genul ăsta de chestii. Adică genul de chestii ca umilință și vinovăție și prelegeri de la una dintre cele mai mari cheltuitoare din lume din toate timpurile despre cum ar trebui să fiu mai cumpătată. Încrederea în sine și responsabilitatea sunt o bază bună. Dacă adaugi un creditor refractar și încrezut, ești pe calea cea bună spre independența financiară.

6. O gură de aer îți va face bine

Era sâmbătă și îmi planificasem acum câteva săptămâni să ies cu maică-mea la masă. Am luat trenul spre Long Island și stăteam lângă un tip care se lăsase de fumat chiar în ziua aia și simțea nevoia să vorbească non-stop despre asta.

— Nu e prima dată când mă las, a zis el după ce, în sfârșit, luase o pauză, iar eu credeam că se terminase.

— Îhâmm, am încuviințat.

— Mda, m-am mai lăsat o dată... vreau să spun, m-am lăsat de mii de ori înainte, dar de data asta e pe bune.

— Aha, e greu să te lași.

Am crezut că o afirmație de genul ăsta și o privire pe fereastră i-ar da de înțeles că am epuizat subiectul.

— Dar, evident, m-am apucat din nou. Și știi când? După aproape patru luni. M-am lăsat dintr-odată. Și mă simțeam bine. Foarte bine. Și după aia, mergeam pe stradă și m-a lovit ca un trăsnet: aveam nevoie de țigară în secunda aia. Nu mai aveam răbdare până la magazin și nici s-aștept vreun fumător ca să simt mirosul de tutun. M-am oprit chiar acolo și m-am uitat pe jos. Sigur că am găsit un chiștoc. Unul grăsan.

Puteam să jur că n-o să se lase. Nici de fumat, nici de vorbit. Niciodată.

— M-am aplecat, am luat chiștocul ăla și uau, mamă... raiul pe pământ.

Am coborât din tren cu o stație mai devreme și am mers pe jos până la maică-mea, ceea mi-a mai luat încă o jumătate de oră. Locuiam într-o suburbie de fițe – nu atât pe vremuri, cât acum. Azi casele au niște prețuri atât de mari, încât vecinii noștri pare că au paralizat: ca în cazul unor acțiuni ce continuă să crească, nu vor să vândă acum de frică să nu se pârlească dacă valoarea casei va crește și mai mult.

Acum străbăteam cartierul și mă gândeam la copilărie. Am trecut pe lângă Andersoni și mi-am amintit ce uluită am fost de decorațiunile lor de Crăciun care, întotdeauna, erau mai cu moț decât cele ale celorlalte case de pe stradă. Când am trecut de Dickersoni, m-am gândit la zvonul că domnul Dickerson avea o amantă, zvon atât de răspândit, că și dacă nu avea ar fi trebuit să aibă. Și m-am încruntat când am trecut pe lângă casa domnișoarei Cooper – o nebună care ne amenința că o să ne împuște câinii dacă mai latră.

Când am ajuns, soră-mea, Samantha, mi-a aruncat o privire demnă de Scorpia liceului. Și ea, și mama au fost absolut surprinse să mă vadă și nici una prea încântată. Maică-mea nu se hotărâse nici acum dacă mă vrea sau nu în preajmă. Dar asta numai de când absolvisem și mă mutasem. Înainte ținea morțiș să mă știe sub acoperișul ei – nu pentru că i-ar fi plăcut compania mea, ci ca să mă aibă sub ochi. Eram parte din ea, cu siguranță, nu partea preferată, dar o

parte. Un accesoriu. Așa că mutarea mea a fost ca o amputare – pentru că întotdeauna era vorba despre ea. Sam locuia încă acasă și frecventa un curs la colegiul de stat pentru a se justifica.

— Sal'tare, Jordan, a zis Samantha uitându-se la mama, neînțelegând ce dracului caut acolo.

— Sal'tare, i-am răspuns.

Mama nu-și putea lua ochii de la mine din cauza șocului.

— Jordan, scumpete, ce faci aici?

— Luăm prânzul împreună, ai uitat? i-am spus, mai mult ofticată decât suferindă.

Uita aproape de fiecare dată când ne făceam planuri. Și jur că nu uita nimic din altele, dar când era vorba de mine... în fine.

— Ești sigură, J.? m-a întrebat sceptică. I-am spus Samanthei că azi merg cu ea la cumpărături.

Sam avea douăzeci de ani și tot nu putea să-și cumpere altceva în afară de lenjerie intimă fără mami. Și portofelul ei.

— Mda și am întârziat, a scrâșnit Miss Scârboșenie.

— Ei bine, am mers cu trenul o oră și jumătate și încă patruzeci de minute pe jos să vin să te văd, cum plănuiserăm. Mă rog, partea cu mersul pe jos n-o plănuiserăm. Asta a fost din cauza unui nefumător dus cu pluta, dar trenul era în plan. Aveam un plan, mamă, m-am trezit smiorcăindu-mă și m-am urât pentru asta.

De ce mă provoca? De ce-o lăsam? Mi-am scos agenda și i-am arătat că stabiliserăm întâlnirea de câteva săptămâni.

— Offf, îmi pare rău, scumpo. Eu te-am notat pentru mâine. Te-aș invita să vii cu noi, dar... știu că ție nu-ți place. Îți place să faci cumpărături? Nu m-am gândit... a bâiguit ea.

Nu, nu gândea. Cel puțin în ceea ce mă privește.

— Vin la cumpărături, am suspinat eu.

Adevărul e că nu mă deranja să merg la shopping, doar că nu-mi plăcea să mă duc cu ele. De fiecare dată când mergeam împreună, ele își luau două chestii din fiecare, aceeași mărime, culori diferite. Două treninguri Juicy Couture, mărimea zero, două perechi de blugi închiși prespălați

mărimea 24, două perechi de blugi deschişi prespălaţi mărimea 24, două de-astea, două de-alea, două, două, două, două, DOUĂ.

Nu mă deranja prea tare că nu-ncăpeam în garderoba lor comună, ci că nu-ncăpeam în familia mea, lucru pe care-l simţeam prin toţi porii.

Mama şi Samantha s-au uitat una la alta. Mama o întreba telepatic pe Sam dacă era în regulă dacă mergeam şi eu. Sam o implora telepatic pe mama să nu mă ia. Ştiam că nu voia să vin şi eu şi, credeţi-mă, nici eu nu voiam. Dar cu cât Sam era mai enervată de prezenţa mea, cu atât mi se părea mai incitant.

Am luat maşina – mama la volan, Sam pe locul din faţă şi eu în spate. Mama şi Samantha trăncăneau despre tot felul de tâmpenii, în timp ce părul îmi fâlfâia în toate părţile şi-mi biciuia faţa, fiindcă toate geamurile fuseseră coborâte. Samantha îşi punea la punct lista cu chestii de făcut.

— Visez şi noaptea noua colecţie Jimmy Choo! Toată lumea îi purta pantofii în ultimul număr din *US Weekly*.

— Dar asta nu înseamnă că până săptămâna viitoarea o să fie out?

— Nu, a zis ea. Ei, mda, a adăugat ea. Dar... Maamă! Sunt aşa de drăguţi!

Nu mai suportam să-mi vină tot părul în faţă.

— Fetelor, credeţi că puteţi să ridicaţi geamurile, vă rog?

— E o zi frumoasă, dragă, bucură-te de ea. Stai toată ziua închisă în apartamentul ăla al tău. O gură de aer îţi va face bine.

Şi pentru că asta n-a fost de ajuns, în timp ce maică-mea emitea acest ultim adevăr, când să obiectez, o gâză mi-a zburat direct în gură. Am început să mă zbat, să mă schimonosesc, să dau din mâini, să scuip, în vreme ce maică-mea asista la spectacol privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Jordan! Ce-ai? a început Sam să râdă de mine şi să clatine din cap.

Am reuşit să scap de gâză, dar îmi mai pipăiam gingiile ca să fiu sigură. Dispăruse. Părul meu era ca un cuib de

şobolani. Mă uitam în ochii maică-mii, care încă se holba la mine în oglinda retrovizoare.

— Nimic.

— Zău, Jordan câteodată te comporţi atât de aberant, încât îmi vine să mă întreb dacă eşti fiică-mea.

— Poate a fost adoptată, a trântit-o Sam. Tatăl lui Jordan chiar era aşa de masiv?

— N-a fost adopată, Sam, şi da, taică-său era înalt.

M-am afundat în scaun în timp ce *We Are Family* al celor de la Sister Sledge îmi bubuia neîncetat în minte.

Eram la raionul de încălţăminte de la Bergdorf Goodman, când Samantha a scăpat bomba.

— Ştii că o să plec la Cancun cu Amy şi Alex săptămâna viitoare, nu? a făcut ea şi, pe când eu credeam că vorbeşte cu mama, ea se uita, de fapt, la mine.

— Nu, n-am ştiut, i-am spus. Mişto.

— Ei, m-am gândit să ai tu grijă de Sneevil Knievel în timpul ăsta...

Sneevil Knievel era canarul ei. Să am grijă de el... vezi să nu.

— Cred că ar fi un lucru foarte frumos din partea unei surori, J., a zis mama. Uau, pantofii ăştia sunt mortali! Sunt mortali sau nu? a întrebat-o pe Sam.

— Super, a zis Sam cu o mutră de miloagă. Doar o săptămână.

— Te duc cu maşina în oraş cu colivia, s-a oferit mama.

— Bine, am zis.

— Super, a scheunat Sam. Îţi rămân datoare.

Într-un târziu ne-am întors în oraş. Partea nasoală în ceea ce priveşte mersul la cumpărături cu mama şi Samantha... era mersul la cumpărături cu mama şi Samantha. Partea bună e că m-am întors cu maşina, lucru la care nu mă gândisem.

Când am ajuns acasă, cu colivia în braţe, vecinul meu lăsase o cutie uriaşă lângă uşa apartamentului, peste care a trebuit să sar. Aşa se întâmpla săptămânal. Tipul era distribuitor la o firmă, iar tonerul sau cartuşele de imprimantă comandate în plus le vindea apoi pe eBay pentru un profit considerabil,

ca afacere auxiliară. Am stat așa, gândindu-mă la toate micile secrete pe care ajungi să le știi despre vecinii tăi și m-am întrebat de ce era el așa de mândru de furtișagurile lui. Dacă eram polițistă? Sau fiica șefului lui? Administratorul blocului era și el vinovat. Le livra iarbă tuturor locatarilor și nu numai lor. Nu fusesem niciodată la el în apartament, dar având în vedere ocupația lui, îmi imaginam că arăta ca o seră unde se produce marijuana pe bandă rulantă. Mai ales că, atunci când m-am mutat eu, mi-a zis să nu las, sub nici o formă, nici un reprezentant al municipalității, inclusiv pompieri, polițiști sau inspectori de orice fel, în bloc, lucru cel puțin ciudat pentru un cetățean care respectă legea.

Sneevil Knevil a început să ciripească, așa că a trebuit să mă opresc din meditația asupra destinului meu de paznic al tainelor vecinlor, am deschis TV-ul și am butonat până când m-am oprit la o veche dragoste: *Viața lui Henry*. M-am schimbat în pijamale și m-am făcut comodă gata de vizionare. Am scris un pic în jurnal, cu un ochi la film și întrebându-mă cum ar fi dacă ai uita de toți și de toate, și apoi am adormit.

7. Spune nu S.V.

Prieteniile între colegii de facultate mi se par la fel cu cele care se leagă în tabere – profunde, trainice și sudate prin glume, istorii comune, strângeri de mână secrete. N-am fost niciodată în tabără și întotdeauna mi s-a părut că am pierdut ceva la capitolul relații. Așa s-a născut inadaptarea mea socială, ca un fel de reacție în lanț – când m-am dus la facultate m-am dezis de frăția fetelor, gândindu-mă că, în mare parte, amiciţiile se leagă altminteri. Probabil că toți studenții ăia fericiți credeau că, dacă se implică vrând-nevrând într-o activitate socială, își fac prieteni pe viață, cu care să se vadă în fiecare an, ca să rememoreze vremurile bune. Nu-i înțelegeam.

Și nu din cauză că jurasem pe maxima lui Groucho Marx să nu vreau să fiu membra nici unui club care mă dorea ca membră, ci pur și simplu fiindcă n-am găsit un club

pe gustul meu. Aveam destul probleme în găsirea unui om pe gustul meu, ce să mai vorbim de un club întreg.

O dată, când eram în anul doi, cu o seară înainte de Sfântul Valentin, m-am lăsat târâtă de colega mea de cameră la petrecerea unei frății de la etajul trei al clădirii ce adăpostea cinci frății – una pe fiecare etaj. La chef era supraaglomerat și inconfortabil de umed, așa că, după un sfert de oră am luat-o frumușel spre scări ca să scap cât mai repede. Un etaj mai jos, s-a deschis o ușă și în pragul ei s-a ivit un tip foarte drăguț pe care îl remarcasem la cantină, cu o săptămână înainte, în îmbulzeala de la salate. I-am recunoscut ochii albaștri ca marea și mi-am amintit că se asortau perfect cu dungile de la adidași. Mi-am mai amintit și că nu se apropiase de morcovi, dar că era înnebunit după năut.

Asta se întâmpla acum câțiva ani, așa că unele chestii sunt cam în ceață, dar discuția cu el a fost așa de fermecătoare, că am făcut cale-ntoarsă spre unul dintre dormitoarele de la etajul doi – părea o chestie tipică în facultate.

Domnul Fermecător și cu mine am făcut-o într-un pat împrumutat pentru vreo oră. N-au fost atingeri intense, doar diverse variațiuni pe tema sărutului. Când am făcut o pauză să ne mai tragem răsuflarea, s-a uitat la mine întrebător în timp ce își aprindea o țigară American Spirit și inhala fumul pe nas.

— M-am hotărât să nu mă înscriu în nici o frăție, a zis el, uitându-se oarecum melancolic pe fereastră. Și mai cred că s-ar putea să fiu gay.

Ceasul arăta 12.01 a.m. Era oficial Sfântul Valentin. Un Sfânt Valentin... fericit... futu-i. Sunt sigură că m-am întrebat de ce se deranjase să se culce cu mine. Speram că nu eu sunt testul final în decizia de schimbare a taberelor, dar nu puteam să-l întreb. De fapt, nu eram în stare nici să vorbesc. Mi-am pus haina pe mine, am luat-o pe scări și-am ieșit din clădire, fără să mă mai întorc vreodată.

Așa că, în dimineața de Sfântul Valentin, când m-am văzut cu Cat la cafeneaua dintre campusurile noastre – eu cu fața căzută din cauza evenimentelor jenante din seara trecută, ea purtând un tricou anti-Sfântul Valentin pe care scria SPUNE

NU S.V., am ştiut că o aveam deja pe singura prietenă de care aveam nevoie. Cat era la Columbia la Psihologie şi îşi făcea a doua specializare în rictusuri şi hilaritate disfuncţională.

Îmi amintesc de bârfa din dimineaţa aia festivă aşa de clar în timp ce intru în apartamentul lui Cat acum, şapte ani mai târziu. Luam masa cu Todd la Jerry's pe Prince Street, dar mă duceam s-o iau eu de-acasă numai ca să văd renovările pe care le făcuseră ea şi Bill. Am ajuns acolo cu vreo douăzeci de minute mai devreme şi m-am hotărât să aştept afară, dar apoi am văzut-o pe Cat pe geamul biroului, făcându-mi semn să intru.

Când am deschis uşa şi am văzut o femeie înlăcrimată uitându-se la mine, mi-am dat seama că am înţeles greşit. Cat de fapt îmi făcea semn să plec. Am dat să ies, dar m-a luat de mână.

— Intră. Ea e Ruth.

— Bună, Ruth, i-am zis femeii care mă privea pieziş şi am îmbrăţişat-o scurt pe Cat.

— Bună, a zis Ruth cu o voce oţelită.

Cat s-a mutat de pe un picior pe altul, apoi mi-a zâmbit larg.

— Ce zici, vrei să-mi dai o mână de ajutor? m-a întrebat cu o voce veselă, dar în care am recunoscut exasperarea totală.

— Eu? am spus. La ce te referi?

— Eu şi Ruth facem o psihodramă şi, fiindcă suntem atât de bune prietene, nu poate să îşi închipuie că sunt mama ei. Poţi tu să fii mama lui Ruth? Nu va dura decât câteva minute.

— Sigur, am ridicat din umeri. Cred...

— Minunat, a zis Cat.

Când Ruth s-a dus după apă, a venit lângă mine şi mi-a şoptit:

— Indiferent ce se întâmplă, tu ascult-o şi spune că îţi pare rău. Mă ocup eu de restul. Apoi când s-a întors Ruth, a spus: tu doar stai aici. Ruth, acum, spune-i mamei tale ce simţi.

— OK, a zis ea. Eşti... aici. Şi eşti mama mea...

Şi-am stat acolo şi-am aşteptat. Ruth m-a privit, iar bărbia a început să-i tremure. Arăta de parcă ar fi vrut să spună nişte lucruri, dar ceva o oprea. A început să curgă.

— Unde-ai fost? a zis ea.

Am stat acolo, eu uitându-mă la ea, ea la mine, și nu știam dacă ar fi trebuit să îi răspund sau nu. M-am uitat la Cat, iar Ruth a bătut din picior.

— Uită-te la mine! Te-am întrebat ceva. Unde-ai fost? a țipat.

— Nu, nu știu, am spus ezitant. Dar îmi pare rău că nu am... unde ar fi trebuit să fiu?

— La antrenamentul de fotbal. Ai uitat să mă iei. Domnul antrenor Bidwall a trebuit să mă aducă el acasă, tu nu erai de găsit. Și asta nu o dată. Știi cum e să aștepți să vină să te ia cineva și să vezi cum toți părinții vin să-și ia copiii, iar după tine să nu vină nimeni?

A ridicat bărbia întrebător. Nu știam dacă ar fi trebuit să-i răspund.

— Știi? se lamenta ea și a început să se tragă de păr, în timp ce mucii i-o luaseră la vale.

Eu nu voiam decât să iau masa cu prietena mea și dintr-odată mă pomenesc vinovată pentru că am uitat să iau pe cineva de la antrenamentul de fotbal acum douăzeci de ani. Aș vrea să spun că știam cum să mă descurc în situația asta, dar ar fi o minciună. Atitudinea mea tipică este aceea de a sta deoparte, pasivă, preferând să las totul la voia întâmplării. Am fost tentată să joc rolul la modul clasic, al lui Jordan, dar atunci nu eram eu. Eram mama părăsitei Ruth. Am deschis gura fără să primesc instrucțiuni de la Cat:

— Ruth, am zis, fără să știu unde se va ajunge; și atunci fraza preferată a lui Dirk mi-a trecut prin minte: Putem să iertăm și să uităm? Am schițat un zâmbet, sperând să încălzesc un pic atmosfera.

— Nu te iert, a sâsâit. Toate temerile mele sunt din cauza ta. Și, o dată pentru totdeauna, am urât mereu tofu și uleiul de pește pe covrigi. De ce n-am putut să mănânc și eu brânză topită ca orice copil?

Mă fixa cu sălbăticie. Eu eram avatarul mamei care o părăsise, fapt ce mă umplea de o ciudată mândrie și de responsabilitate. Să uiți de antrenamentul la fotbal e una, dar

tofu cu ulei de peşte pe covrigi? Asta e tortură. Aşa că mi-am încercat norocul din nou şi i-am luat mâna.

— Ruth nu pot să îţi spun decât că îmi pare foarte rău că te-am rănit, i-am spus. Am încercat să fac lucrurile cât de bine am putut cu ce mi-a dat Dumnezeu. Acum depinde de tine.

Cat m-a privit cu ochi sălbatici, mai mirată decât Ruth, care tăcuse acum.

— Mulţumesc, a zis Ruth, acum mai puţin sălbatică şi cu umerii încovoiaţi. Poate ne putem întâlni vreodată să mâncăm covrigi cu brânză topită.

Fără să ştiu cui i se adresa – mie sau mamei ei –, m-am uitat la Cat, al cărei maxilar se muta dintr-o parte în alta semnalizând ceva nebulos.

— Eu prefer unt de arahide pe al meu, i-am spus nesigură, fapt ce a făcut-o pe Cat să se strâmbe şi mai tare, dar, da, sigur că da.

Asta a rupt vraja, ca să zic aşa. Ruth a zâmbit şi a încuviinţat. Cat şi-a dres glasul şi a anunţat:

— Uau, am făcut progrese remarcabile azi, Ruth. Sedinţa noastră s-a terminat.

— Cred că am spart gheaţa, în sfârşit, a respirat Ruth, atingându-mă pe umăr. Da.

După ce-am ieşit, o vreme Cat nu s-a uitat la mine.

— Cred că ce-ai făcut m-ar fi deranjat teribil, dacă nu aş fi aşa de... şocată de cât de diferită ai fost. M-a privit cu un zâmbet iertător. Poate că amândouă aţi învăţat ceva.

— Cu siguranţă, am spus. Copilul meu nu s-ar duce în veci la antrenament fără mobil.

Şi-a dat ochii peste cap şi duse am fost spre Jerry's, uitând şi de tofu, şi de uleiul de peşte.

Când ne-am aşezat în separeul nostru, Cat a băgat mâna în haină şi a scos o hârtiuţă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a zis şi mi-a împins-o dinainte.

Era printul unei sonograme. Cel puţin aşa credeam. Nu mai văzusem decât în filme.

— Eşti însărcinată? am îngăimat, iar ea a încuviinţat entuziastă.

M-am uitat la poză și nu voiam să o jignesc, dar nu eram sigură unde e copilul.

— E chiar aici, mi-a spus, ghicindu-mi confuzia. Chestia asta mică.

— Aha, am făcut și am îmbrățișat-o peste masă, atentă să nu-i strivesc burta. Asta e nemaipomenit, Cat. Felicitări! Încercați de mult?

— Ei, nu pot să spun că nu încercăm, a zis ea.

Majoritatea prietenilor mei sunt necăsătoriți, dar am și o mână de amici căsătoriți și se pare că „nu pot să spun că nu încercăm" e următorul pas într-o căsătorie – asta din câte mi-am dat eu seama. Dacă întrebi un cuplu proaspăt căsătorit dacă vor copii, de obicei îți spun ceva de genul: „Nu chiar acum. Am vrea să ne bucurăm unul de altul deocamdată... să călătorim... etc." Apoi vine faza doi: s-au săturat de bucuria de a fi împreună – sau chiar s-au săturat unul de altul – și sunt gata să aibă copii. Totuși, n-o să spună asta. N-o să spună că „încearcă". Asta poate pentru că nu vor să simtă presiunea oamenilor care îi întreabă cum merg lucrurile; și asta e de înțeles, dar „nu pot să spun că nu încercăm" nu e același lucru cu „încercăm"? De ce misterioasa dublă negație? Când Todd m-a întrebat în dimineața aia ce o să fac dupa-amiază, n-am zis: „Nu pot să spun că nu iau masa cu Cat în SoHo, așa că poate vrei să vii cu noi?"

În fine, Cat era însărcinată și asta era o veste fantastică. O adoram pe Cat și mă bucuram pentru ea. Am vorbit despre minunatul ei apartament și minunații ei vecini cu care ea și Billy se împrieteniseră. Ei aveau un bebeluș de două luni, care avea să fie cel mai bun prieten al bebelușului ei.

Apoi a apărut Todd, Cat s-a scuzat pentru monopolizarea discuției pe tema vieții ei „minunate" și și-a murat atenția spre mine, întrebându-mă de Dirk.

— Ei...? m-a întrebat ea plină de speranță. Cum e viața în țara lui Dirk?

— Of... știi și tu... i-am spus, însemnând, de fapt, „de toată jena", dar nu voiam să mă plâng.

Întotdeauna mă simțeam vinovată față de Cat, căreia îi destăinuiam problemele mele, pentru că ea asculta frământările tuturor și câștiga bani din asta. De ce să îndure încă

o ședință de terapie în pauza de prânz? Era atât de deșteaptă ca să-și dea seama că lucrurile nu mai mergeau de ceva vreme. Viața mea semăna cu un sendviș cu rahat în comparație cu a ei. Suprasolicitată și prea puțin plătită? S-a marcat. Un proprietar nenorocit, un apartament abia încălzit? S-a marcat. Înglodată în datorii până-n gât? S-a marcat (cu siguranță nu încasat). Un iubit uituc pe care l-am supraevaluat acum șase luni și nu am tupeu să fac nimic în privința asta? Marcat, marcat, marcat.

Cat a început să pună întrebări la obiect cu privire la Dirk. În special, despre cina romantică, pe care știa că urma să i-o pregătesc și cum a decurs totul. Am minimalizat, dar chiar și așa nu suna prea bine. Todd nu a zis nimic. Dar a dat din cap dezgustat.

— De ce suporți așa ceva? m-a întrebat ea.

— Nu am vrut să fac o scenă în fața prietenilor lui.

— Cui îi pasă de prietenii lui? Cine sunt ei? Ai dreptul să te aperi, Jordan.

Știam că era groasă dacă îmi spusese pe nume. Dacă voia vreodată să vorbească cu mine despre o sarcină sau ceva, întotdeauna îmi zicea Jordan. Nu „J" sau „Jordy" cum îmi spunea de obicei. Jordan. E ca atunci când te strigă părinții cu tot numele după ce ai făcut vreo tâmpenie. Sau cu numele și prenumele dacă e groasă.

— Știu că ar trebui să îmi apăr teritoriul, am spus.

— Atunci de ce n-o faci? a zis ea. Nu te poți lăsa călcată în picioare.

— Ai dreptate, am zis cu ironie superioară. Că dacă nu iau atitudine, mă pot trezi băgată în ședințele de terapie ale oamenilor. Am tăcut pentru efect. Ah, ia stai! Asta s-a întâmplat deja. Ai dreptate. Sunt în mare belea.

M-am uitat la Todd sperând să-mi ia apărarea, dar a fost de partea ei.

— Ca să nu mai spun că meriți pe cineva mai bun decât boul ăla. Na. Am și eu dreptul să spun asta măcar o dată în fiecare conversație, nu? N-a așteptat să-i răspund. A făcut

semn înspre Cat: Dar Cat are dreptate. Doar din asta trăiește. De ce nu vrei să te aperi?

— Mda. Uite cine-mi dă mie sfaturi despre relații – la tipul care nu are o prietenă mai mult de o săptămână... și asta de când te știu.

— Nu în ultima vreme, a zis Cat, curioasă. Ce-ai pățit? E secetă?

— Am trecut de faza cu promiscuitatea, a anunțat Todd. Sunt prea bătrân pentru asemenea rahaturi.

— Așa că te plimbi pe Lower East Side căutând-o pe Miss Right? am întrebat.

— Nu-i acolo, mi-a zis el și s-a ridicat să se ducă la toaletă.

— Sigur că nu, i-am zis lui Cat. Și o știe foarte bine pentru că a luat la rând toată populația feminină din Lower Manhattan, iar acum are nevoie să descopere noi orizonturi.

— Un nou loc în care să foreze după petrol, a adăugat Cat.

— Eu încercam să fiu mai subtilă, am spus, dând la o parte supa de roșii.

Când am coborât din lift la etajul meu, Sneevil Knevil se auzea cântând, așa că nu m-am mirat să găsesc un alt bilețel lipit de ușa mea de la proprietar. Zicea așa: „Pentru informația dvoastră (*sic*): Mi-a ajuns la urechi că în apartament e o pasăre zgomotoasă. Animalele de casă au nevoie de aprobare și noi nu avem nici o o solicitare de aprobare a unei păsări pentru apartamentul dvoastră. Sa (*sic*) primit deja câteva reclamații. Vă rog, făceți o (*sic*) să tacă sau vom fi nevoiți a loa măsuri".

De parcă nu era destul de nasol că găsisem biletul ăla amenințător pe ușă, halul în care arăta apartamentul meu m-a adus în pragul unei crize de nervi. Sneevil reușise cumva să arunce fiecare bucățică de mâncare pe podea și pe birou. Am găsit semințe și între tastele calculatorului și până și pe patul lăsat nestrâns. Proprietarul avea dreptate – era normal „a loa" măsuri.

8. Dumnezeu a murit

Luni dimineaţă. Pedalez spre muncă. Surprinzător, nimeni nu îmi taie calea până la serviciu. Am ajuns, fără nici un motiv, la concluzia că avea să fie o zi bună.

Cu trei străzi înainte de serviciu am auzit pe cineva strigându-mă.

M-am întors să mă uit, dar n-am văzut de unde venea. Am pedalat înainte, gândindu-mă că poate mi se năzare, când m-a ajuns un taxi din urmă şi un cap s-a ivit în geam.

— Unde ţi-e casca?!

Era Stu Elliot, unul dintre iluştrii mei colegi de la Splash, un individ al naibii în genul Lydiei, dar căruia îi lipsea instinctul de killer (şi lanţul de cadavre), care l-ar fi adus la nivelul ei. Îmi plăcea tipul. Era mai puţin stresant să lucrezi în echipa lui decât cu Lydia. Aş fi vrut să cred că îmi aprecia munca şi de-asta strigase după mine, dar nu era prima dată când cineva ţipa chestii de genul ăsta dintr-o maşină în mers. Oamenii adoră să se dea mame-surogat.

Nu sunt genul care refuză să poarte cască. O port aproape întotdeauna. Doar că atunci când mă grăbesc (sau am o întâlnire importantă şi nu vreau să mi se tuflească freza) o uit (sau o uit cu bună ştiinţă). Acum, pe bune, eu nu urlu după colegii mei care îşi iau pauzele alea infernale de ţigară că şi-au uitat plasturele cu nicotină, aşa că ce-ar fi să nu ne mai judecăm viciile autodistructive?

Ajunsă în sfârşit la birou m-am oprit la chicinetă să îmi iau doza dublă de cafea incredibil de proastă. Ajunsesem imună la gustul nasol al cafelei şi ştiam că o singură cafea nu era suficientă, aşa că mi-am turnat două căni din prima ca să nu mai fac două drumuri. Când am ajuns la biroul meu, mă aştepta un nou e-mail de la tata către mama. Nu numai că nu era treaba mea, dar m-a şi făcut să sufăr.

From: wallygator317@hotmail.com
To: judypatootie521@hotmail.com
Subject: a fost wally super?

Scumpete cu fundulet ca de vedete. Sam vrea sa ii luam un laptop nou. Ar trebui sa ii cumparam din moment ce nu are inca o slujba? Dell-ul cred ca poate sa ne faca o oferta buna, nu?

Asta trebuia să înceteze. Să îmi dea CC la fiecare mail, să asist la răsfățarea exagerată a lui Sam și chiar trebuie să vorbească de curul maică-mii? Bleah!

După vreo zece minute de făcut aproape nimic, mi-a picat fisa: Lydia nu-mi lătrase nici un ordin și nu se învârtise crizată prin jur, așa cum ar fi făcut în mod normal în ziua unei prezentări. Veneau ștabii de la KidCo și trupa Lydiei se ocupa de prezentare. Era o liniște suspectă, mă întrebam dacă e la serviciu, așa că m-am ridicat de la birou. Stătea cu ușa întredeschisă. Am tras cu ochiul prin minuscula deschizătură ca să nu o deranjez în cazul în care într-adevăr se agita să termine ce-avea de făcut. Era acolo – și mai era cu cineva, cu spatele la mine, așezat cu o jumate de fund pe birou. Din pricina părului perfect gelat, oxigenat și a micii creste din frunte ca de rinocer, mi-am dat seama că e Kurt. Apoi am mai văzut ceva – la început nu mi-a venit să-mi cred ochilor, am zis că imaginația îmi joacă feste ori că am halucinații, așa de nelalocul lui și complet aiurea părea.

Lydia îl mângâia ușor pe obraz.

Acum, dacă n-aș fi știut cum stau lucrurile, aș fi crezut că se încinge atmosfera. Dar eram convinsă că există o explicație logică. Poate îl pocnise cineva și ea îi acorda primul ajutor. Kurt mă adusese și pe mine de mai mult de câteva ori în pragul violenței, așa că era de înțeles.

Până când am văzut sărutul.

Cel puțin am crezut că e un sărut. M-am retras înainte să mă vadă, încercând să mă gândesc la cele întâmplate. Lydia și Kurt? În ce univers alternativ ar ceda Lydia unui tip de la Trafic, cu zece, cinșpe ani mai tânăr? Eu aveam impresia că se petrece ceva dezgustător între ea și Billingsly, dar se părea că mă înșelasem. Rău de tot.

Eram îngrețoșată și cutremurată, dar nu era momentul să dezvălui ce simt. O să vomit într-o pubelă pe drumul

spre casă dacă s-o ivi ocazia. Acum eram în priză pentru prezentare. Când Kurt s-a strecurat afară din biroul Lydiei (îmi luasem o poziție de interes maxim pentru o bucată de vată de sticlă de pe hol tocmai pentru a-l observa mai bine), totul a revenit la normal. Lydia se agita între studio și sala de conferință mai ceva ca mine. Ceea ce era cam ciudat. De obicei mă punea pe mine să fac toate astea, dar de data asta era prinsă până peste cap. Singurul lucru pe care m-a pus să-l fac a fost să iau graficele comparative de la Producție și să i le aduc. În rest, a făcut ea cam totul.

Stăteam la birou, întrebându-mă dacă m-ar fi putut considera, în sfârșit, egala ei și dacă de-asta nu mă mai mâna ca pe-un măgar de închiriat. Atunci am auzit dingul unui e-mail.

From: judypatootie521@hotmail.com
To: wallygator317@hotmail.com
Subject: re: wally sparge gheata?

Re: Sam... l-a comandat deja online. Mintile (si fundurile) bestiale gandesc la fel. LOL!

Grețos. Pe bune. Cred că am simțit un gust de vomă în gură. Covrigi cu brânză topită, în onoarea lui Ruth. Ca să fiu cu un pas înainte.

— Oameni buni... se poate să fiți atenți, vă rog? am auzit-o pe Lydia spunând, așa că am șters e-mailul și m-am uitat la ea împreună cu încă vreo zece indivizi de la Trafic și Creație adunați în camera comună. În mijlocul nostru este cineva extrem de isteț și deseori neapreciat, cred eu. Acest om a muncit din greu și și-a dorit asta de foarte mult timp... să-l primim cu toții așa cum se cuvine în Departamentul de creație.

Exaltarea și panica au pus stăpânire pe mine. Avusesem dreptate. Lydia avea de gând să mă promoveze. În public. Atât de repede! Atât de neașteptat! Și totuși atât de meritat! Tipa care nu se băga unde nu-i fierbea oala și care își făcea treaba cât putea de bine și întotdeauna avea câte o idee genială pentru o reclamă sau o schiță perfectă, pentru un material

sclipitor... În sfârșit, venise și vremea mea. Mă gândisem eu că avea să fie o zi bună, dar nici chiar așa.

— Începând de azi, va fi cu o persoană mai puțin la Trafic.

Mi-am ținut respirația și am așteptat.

— Noul nostru copywriter este Kurt Wyatt! Felicitați-l! a zis ea și ceva ce semăna a zâmbet se lupta să apară pe buzele ei subțiri.

Am răsuflat. Nu, am răsuflat din greu. M-am dezumflat complet. Dacă aș fi fost în desene animate, aș fi zburat prin cameră ca un balon cu o spărtură urâtă, șuierând și zbârnâind până ce n-ar mai fi rămas nimic din mine... și aș fi căzut la pământ. Și aș fi fost probabil călcată în picioare.

Kurt? Era promovat în locul meu? Eram blocată. Nu știam ce să zic. Toată lumea îl felicita, iar eu rămăsesem acolo mută până când s-a uitat la mine.

— Nu știam că vrei să devii copywriter, i-am spus.

— Sigur, a spus el familiar. E visul meu dintotdeauna.

Ba nu. E visul meu. Îl bănuiam că îmi cotrobăise prin sertarele din birou, mi-l găsise și mi-l furase. Nu dădea doi bani pe asta, dar din moment ce pentru mine însemna totul, s-a gândit să și-l însușească, doar ca să mă vadă dezintegrându-mă.

Eram așa de frustrată, că mi-am mușcat limba – și nu în sens figurat, adică m-am abținut să-i zic ceva ce aș fi regretat, ci la propriu; îmi curgea sânge. M-am oprit la baie să-mi clătesc gura în drum spre sala de conferințe, unde avea loc prezentarea celor de la KidCo. Lydia își aranja coafura în oglindă, dar s-a evaporat în secunda în care m-a văzut.

Când am intrat în sala St. Bart (sălile noastre de conferințe erau botezate după insule numai bune de vacanță), prezentarea începea. M-am uitat la planșă și am înțepenit.

Uau, *m-am gândit pentru o milisecundă, astea sunt ideile mele, într-o formă magnifică.*

Apoi m-am gândit: „Scârbă împuțită, astea sunt ideile mele, într-o formă magnifică!" Cadrele mele de pe Broadway, puștii mei aranjați pe linia de asamblare – toate ideile pe care i le spusesem Lydiei, lustruite, mărite și puse în vânzare. Și le expunea de parcă ar fi fost ale ei. Nici o referire la mine.

Îmi furase întreaga campanie! Nemulţumirea care fierbea în mine nu semăna cu nici un sentiment cunoscut. O furie ce începea din străfundul stomacului meu şi îmi umplea plămânii până la punctul în care cred că aş fi putut scoate flăcări pe gură dacă aş fi încercat.

Ar fi trebuit să zic ceva sau măcar ar fi trebuit să îi dau foc părului cu răsuflarea mea, dar clienţii deja se aşezaseră. Cel puţin asta a fost povestea de adormit copiii pe care mi-am spus-o la câteva minute după ce am ieşit din sală, cu ochii strânşi să nu mă buşească plânsul. Dacă aş fi fost sinceră cu mine, aş fi recunoscut că nu i-aş fi zis nimic niciodată, chiar dacă Lydia şi eu am fi rămas singurele de pe planetă – şi mă uram pentru lipsa mea de tărie de caracter. Pentru lipsa tupeului. Pentru că eram, încă o dată, Jordan Landau.

Am ieşt din sala de şedinţe şi am pornit spre ieşire. Mă gândisem că aş avea nevoie măcar de o lungă pauză de prânz. Mi-am dezlegat bicicleta şi am băgat viteză, chiar dacă habar n-aveam încotro. Când am ajuns pe 59th Street, am traversat Central Park şi dintr-odată am ştiut exact unde să mă duc.

Alice's Tea Cup, 73rd Street colţ cu Columbus. Era cel mai micuţ şi mai fermecător restaurant. Dirk m-a dus acolo când eram la început, chestie care nu prea îi stătea în caracter, şi îmi amintesc că m-am topit toată şi m-am întrebat cum îl descoperise. Serveau mii de sortimente de ceai şi erau fel de fel de toasturi şi sendvişuri tradiţionale englezeşti. Totul era servit pe farfurii încântătoare şi servicii de ceai şi m-am îndrăgostit de locul ăla. Şi m-am îndrăgostit şi mai tare de el.

Nu mai fusesem acolo de atunci, dar era o amintire atât de frumoasă, că era exact locul unde îmi doream să fiu, chiar dacă eram de una singură. Mi-am prins bicicleta de un indicator care spunea STAŢIONAREA INTERZISĂ. Îmi amintesc de o fază de când eram mică şi am văzut pentru prima dată semnul „Staţionarea interzisă". De ce nu erau oamenii lăsaţi să stea acolo? Şi dacă nu era voie să stea locului, atunci trebuiau să sară-ntr-un picior? Tocmai când analizam problema, am văzut un poliţist apropiindu-se şi uitându-se fix la mine – aşa că am ţipat din toţi bojocii şi-am sărit

într-un picior, julindu-mă la genunchiul stâng în timpul manevrei. Când mama m-a întrebat ce Dumnezeu fac, am mărturisit că am crezut că poliţistul venea să mă aresteze.

L-am sunat pe Todd de pe mobil şi am pornit spre Alice şi am început să bombăn despre Lydia şi ce nenorocită era.

Dar am rămas fără glas.

Cel puţin pentru un minut. Am clipit pentru a fi sigură că văd bine. Apoi am clipit din nou, crezând că poate dacă clipesc mai tare imaginea s-ar putea să dispară. Dar nu. Acolo, la o măsuţă caraghioasă în neobişnuitul restaurant Alice's Tea Cup, era Dirk, sau mai bine zis, erau Dirk şi o blondă slăbănoagă ţinându-se de mână!

De parcă viaţa mea n-ar fi fost şi aşa îndeajuns de nasoală. Mă afundam într-o gaură de iepure, ca în *Alice în Ţara Minunilor*, fără să ştiu ce fel de petrecere cu ceai absolut nebunească m-ar fi putut aştepta la fund.

— Jordy? L-am auzit pe Todd spunând. Mai eşti acolo?

Mi-am dres glasul şi m-am uitat pe geam. Nu m-au observat. Erau singurii oameni de pe lume.

— Mă uit la Dirk, am spus.

— HA?

— Dirk e la cinci metri de mine, într-un loc pe care îl credeam al nostru... de mână cu alta!

— Ce bou! Arată bine?

— Da, Todd. Arată bine. Arată bine şi e slabă şi are părul de aur. Îmi urăsc viaţa.

— Poate e soră-sa, s-a oferit el.

— N-are surori.

— Dă-o-n mă-sa şi pe ea, şi părul ei. Du-te şi spune-i să se ducă dracu'! a ţipat Todd, dar nu mă puteam mişca.

Mă uitam la ei, cu mobilul înţepenit la ureche şi Todd lătrând la mine să mă duc să îmi fac dreptate. Am privit-o cum râdea de ce-i spunea el. M-am întrebat dacă nu erau aceleaşi lucruri pe care mi le spusese şi mie.

— Jordan, ce se întâmplă acum?

— Îi dă părul la o parte, am şoptit eu, deşi nu ştiam de ce şopteam.

— Poate că are mâncare pe faţă, a zis el.

N-am răspuns. Stăteam acolo și mă uitam la ei.

— Ce se întâmplă acum? a întrebat.

— Nu văd.

— De ce?

— Pentru că și-a apropiat foarte mult fața de a ei.

— Of, Doamne, a spus.

— Ei, s-ar putea să nu fie nimic, l-am scuzat eu fără vlagă.

— Ai dreptate. Poate îi mănâncă mâncarea de pe față, a zis el.

— Cine știe, poate are vreo scuză... ceva.

— Ce-i cu tine? a urlat. Întreții arta de a fi făcută preș?

Nu, n-o întreţineam. Numai că nu voiam ca asta să fie realitatea mea. Dar a devenit și mai crudă.

Următoarea dată când m-am uitat la ei, erau chiar pe punctul de a se săruta. Gata de giugiulit.

— O sărută! am spus deloc în șoaptă.

— Doamne! Boul dracului! Du-te să-i ceri socoteală!

— Nu vreau să-i cer socoteală. Nu vreau să fac nimic! Vreau doar să se termine totul!

— Jordan, mi-a zis, trebuie să faci ceva ca să se termine!

— Trebuie să închid.

I-am închis lui Todd și am stat acolo, uitându-mă pentru ultima oară. Nu voiam să privesc, dar în același timp nu puteam să îmi iau ochii de acolo. Eram îngrețoșată complet. Și bonus: a început să plouă.

M-am întors la bicicletă și m-am gândit că poate Dirk mă văzuse. Cel puțin se uitase în direcția mea. Nu am mai așteptat să aflu dacă s-a prins că-l văzusem.

Pedalând de la naufragiul relației mele, abia puteam să văd pentru că lacrimile îmi curgeau puhoi pe față. Nici nu plângeam ca lumea. Mergeam doar pe bicicletă și lacrimile continuau să curgă, înecându-mi ochii și înecțoșând totul în fața mea.

Mă gândeam la toate căcaturile pe care le suportasem și la toate momentele în care ar fi trebuit să o rup cu el dar nu o făcusem. Acum mă aflam în fața unei situații fără posibilitatea de a alege.

Mă întrebam de cât timp se vedeau... dacă mai fuseseră și altele... dacă era mai drăguț cu ele decât cu mine. Mi-am șters o parte din lacrimi și am remarcat că cineva scrisese cu spray pe un zid:

DUMNEZEU A MURIT.
Nietzsche, 1883

Super. Deci, boul de iubită-miu mă înșală, nu am fost promovată, șefa mi-a furat neprețuitele mele idei originale și s-a folosit de ele, debitul la cardul de credit este mai mare decât al drogatului de administrator de bloc, familia mea mă tratează așa cum tratează un câine hidrantul... și Dumnezeu e, de fapt, mort de mai bine de 124 de ani. Se vede treaba că asta nu era o zi bună. Deloc.

Și pe urmă m-am pomenit că zbor.

Zburam, pluteam, liberă, dar numai cât îi ia unui corp uman să sară patru metri în aer peste capota unei mașini și să se prăbușească la pământ, mai întâi cu capul și apoi cu umărul. Nu pot să spun exact ce s-a întâmplat, dar îmi amintesc totuși un bâzâit puternic și senzația unui trăsnet care încearcă să își facă loc prin coloana mea vertebrală până sus în urechi.

Cineva de lângă mine a strigat „Oh, Doamne!" de vreo șase ori foarte repede. Mi-am ținut ochii închiși, să nu las trăsnetul să iasă afară, dar tot îmi dădeam seama că ceva îmi blochează lumina. Simțeam că mi-a asudat jumătate de față, așa că am scos limba să o ling și am descoperit că era sânge. Mintea mea nu procesa deloc ce mi se întâmplase, așa că m-am apucat să mă gândesc la toți oamenii care îmi treceau prin cap – Kurt, Lydia, Dirk, Tipul cu Cocoșelul de Spandex, dar îmi alunecau din cap de parcă erau unși cu grăsime. Apoi m-am concentrat la cei care îmi erau mai apropiați – mama, Todd, Cat –, dar chiar și ei îmi scăpau printre degete, moment în care am început să simt că mă afund.

Vocile din jur vorbeau fel de fel de lucruri.

— E OK? Cine e? Ai văzut-o? A văzut cineva ceva?

Se-nvârteau pe deasupra mea și i-am auzit întrebându-se din nou cine-oi fi. Aș fi putut să le spun cum mă cheamă, dar ce rost avea? Jordan Landau. Cine era ea, de fapt? Nimeni; nu era cine mi-aș fi dorit eu să fiu.

Treptat s-a făcut mai întuneric, dar nu mă apropiam de moarte – erau doar umbrele alea de deasupra mea. Nu prea vedeam mare lucru printre gene.

Un lucru era clar: undeva deasupra mea era un înger.

— Ești bine? a întrebat îngerul, iar panica i se citea pe față.

Mi-am întors capul spre el și mi-am simțit părul lipit de față.

— Nu, nu, n... nu sunt OK, i-am spus și totul a început să se învârtă din ce în ce mai tare și mi s-a părut că mă afund fără întoarcere. Simt așa o...

— Durere? a întrebat el.

— Nu, mersi, i-am răspuns. Mi-a ajuns.

9. De la capăt

Am auzit girofarul ambulanței în fundal și îmi amintesc că mă gândeam că parcă e un strigăt de împerechere – sirena încerca să mă seducă. Sau poate doar le atrăgea atenția celorlalți să se dea la o parte. Când au ajuns medicii, l-am auzit pe unul dintre ei spunând să mă imobilizeze. M-au întors cu fața în jos și au început să-mi taie hainele, căutând răni. Eu ba îmi pierdeam cunoștința, ba mi-o recăpătam, iar obiectele din fața mea ba piereau în ceață, ba se materializau sub ochii mei, lucru ce mă surprindea peste măsură. Mi-a fost pusă rapid o proteză pentru gât. Îmi amintesc că mi-au imobilizat capul, ceea ce m-a băgat în sperieți. Cineva îmi tot spunea „Rămâi trează, rămâi cu mine".

Îl auzeam pe un tip vorbind la telefon cu asistenta de la triaj. Spunea că am cam douăzeci și-un pic de ani și vreo 65 de kilograme. Îmi venea să-i spun că nu-i treaba lui câte kile am eu, dar faza cu „douăzeci și-un pic" m-a făcut să mă simt mai bine, așa că am stat cuminte, în timp ce tipul îmi punea întrebări, probabil ca să mă țină trează.

— Cum se numea primul tău animal? De când mergi cu bicicleta?

Îmi aminteam că primul meu animăluț fusese un iepuraș botezat Tropăilă. Am dat să-i spun, dar m-a luat iar cu ameţeală, aşa că am închis ochii. L-am auzit pe tipul de la telefon spunând „vehicul cu motor *versus* bicicletă" şi mi-amintesc clar că mi-am zis că asta nu era o luptă dreaptă.

De îndată ce am ajuns la Urgenţe, o ditamai armata de oameni a început să mă întrebe alte chestii, întrebări ameţitoare – nu din cauza întrebărilor în sine, care erau de rutină, ci din pricina vitezei cu care le puneau. Cum mă cheamă? Câţi ani am? Cine e cea mai apropiată rudă? Dar toate aceste întrebări cuplate cu durerea de cap şi cu neoanele care-mi băteau în ochi mă oboseau teribil şi n-am mai rezistat. Aşa că mi-am închis ochii – deşi, îmi amintesc de o lacrimă solitară şi grea care a reuşit să îşi facă loc şi să se rostogolească pe obrazul meu.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este o lumină. Zăceam liniştită, cu ochii închişi să nu intre lumina şi concentrată la o voce bărbătească, încercând să desluşesc cuvintele. Nu deschisesem ochii încă, dar auzeam pe cineva vorbind.

— Totul pare în regulă, până acum, pupilele normale, tomografia arată o fractură minusculă a craniului. Vreau să fac şi o radiografie şi poate şi o electroencefalogramă să vedem dacă are leziuni pe creier. Va rămâne aici cel puţin peste noapte pentru nişte analize.

— Mulţumim, domnule doctor, a spus vocea maică-mii, neobişnuit de tremurată.

Şi apoi am auzit şi restul. Samantha a fost prima.

— Nu-mi vine să cred că a căzut de pe bicicletă. Parcă ar fi în clasa a cincea.

Walter mi-a luat apărarea:

— Sam, scumpo, a avut un accident cu o maşină.

— Mă întreb dacă nu s-ar putea să-şi aranjeze un pic şi nasul dacă tot e aici, a zis Sam plină de speranţă. Are nările ca nişte pâlnii.

— Nasul ei e în regulă, a asigurat-o tatăl meu vitreg.

Dar Samantha a luat-o de la capăt:

— Sau să-şi mărească sânii. Poate şi o lipo?

Am deschis ochii şi am clipit de câteva ori, nevenindu-mi a-mi crede urechilor.

— Ei, a zis mama, dacă eu aş fi nevoită să zac într-un pat de spital, nu m-ar deranja câteva retuşuri pe ici, pe colo. Dar Jordan se simte bine aşa cum este.

Şi nici acum nimeni nu şi-a dat seama că deschisesem ochii! Nu îmi dădeau nici cea mai mică atenţie. Erau prea ocupaţi să-mi planifice operaţii estetice. N-am cine ştie ce experienţă în trezitul prin spitale după o traumă destul de serioasă, dar îmi dădeam foarte bine seama că nu aşa trebuia să fie. Într-un târziu, mama şi-a întors privirea spre mine şi a observat că sunt trează.

— Jordan, Dumnezeule mare! Mulţumesc, Doamne! Ne-am făcut atâtea griji!

M-am uitat prin ea. Nu-şi făcuseră nici o grijă! Mă disecau ca pe un cobai.

— Jordan? Bună! Şi-a pierdut nişte celule nervoase cât a stat aşa?

Asta venea de la soră-mea cea plină de compasiune.

Voiam să tacă odată, dar făcusem deja greşeala de a deschide ochii. Îmi aminteam de ultima discuţie cu Todd... cum îmi spusese să-i cer socoteală lui Dirk... şi cum îi zisesem eu că vreau să se termine totul... şi cum îmi replicase el că lucrurile nu se termină aşa cu una, cu două – trebuia ca eu să le pun punct.

— Jordan... eşti bine?

Asta era maică-mea. Părea îngrijorată, dar când s-a aplecat spre mine aş fi putut să jur că s-a holbat dezaprobator la un coş de pe fruntea mea. Chiar şi acum! Doamne, ce-aş fi vrut să am o mamă care să mă consoleze... dar nu-i cazul cu maică-mea. Nu m-ar fi deranjat să scap o vreme de mama asta şi să angajez pe altcineva care să-i ţină locul cât a mea se ducea la şcoală să mai înveţe câte ceva despre cum să iubească.

Tot ce ştiam e că nu voiam să ascult toate meschinăriile şi egocentrismele acestor oameni. Nu mai voiam să fiu rudă cu ele. Nu mai voiam să îi cunosc. Toţi oamenii ăştia din

jurul meu și nici o amintire frumoasă cu ei. În timp ce îmi plimbam privirile prin încăpere mi se părea că o pâclă ciudată, albăstruie, îi făcea pe toți să pară reci și mici și mi-am dorit să mă fi trezit în altă parte.

Sau altcineva.

— Jordan? a zis mama din nou.

Și apoi mi-a picat fisa. Puteam să fac în așa fel încât să se termine totul. Puteam să fac în viața reală ceea ce nu reușisem în psihodrama lui Cat.

Urma să mă angajez în spectacolul vieții mele. Aveam nevoie de un nou început. Mai mult decât orice pe lume. Am clipit de câteva ori și mi-am ridicat privirea spre mama.

— Bună! am zis pe un ton confuz și inocent în același timp. Te cunosc de undeva?

Mama a ezitat ca și cum nu ar fi înțeles ceea ce întrebasem.

— Jordan? Scumpo, te-ai trezit.

Am privit-o.

— Așa e, am zis. Dar cine ești tu?

În spate, Sam a încetat să își mai aranjeze părul și s-a întors încet să mă privească.

— Ce-a spus?

M-am uitat când la mama, când la Sam și la tata. M-am oprit la Walter.

— Eu... Cu gura deschisă, am privit îngrijorată. Ce caut aici?

— Poate dacă o luăm la palme, își revine, a zis Sam, apropiindu-se gata de atac.

Walter a ridicat mâna.

— Stai un pic, a mârâit. Nimeni nu face nimic până nu mă întorc. Mă duc după un doctor.

Toți au rămas perplecși. Și eu la fel, teribil de dezorientată.

După ce am mimat neștiința totală în legătură cu toți cei din cameră, cu tot ce s-a întâmplat la serviciu, acasă și în legătură cu toate lucrurile de pe lumea asta, a apărut și doctorul.

— Jordan? a întrebat.

Mi-am lăsat ochii să umble prin încăpere, lăsând să se înţeleagă că nu ştiu că vorbeşte cu mine, ci poate cu mama sau cu soră-mea sau cu asistenta care se uita la mine întrebător. Doctorul a inspirat adânc şi m-a măsurat din cap până-n picioare. Cum nu avea nici un motiv să creadă că mă prefac, iar o rană destul de serioasă la cap putea susţine această posibilitate, a explicat familiei că amnezia mea poate fi o reacţie temporară datorată traumei.

Nu îmi venea să cred. Căzuseră în plasă.

Ultima dată când încercasem să joc teatru aveam şapte ani şi mi se dăduse rolul unui copac într-o piesă la şcoală. Nu aveam nici o replică, dar toată lumea a spus că fusesem foarte convingătoare. Acum, după atâţia ani, se dovedise că aveam acest talent ascuns de a juca rolul inocentei perfecte. Cine şi-ar fi putut da seama? Tot ce trebuia să fac era să mă port ca şi cum nu aş fi ştiut cine sunt eu sau cine sunt cei din jurul meu şi eram liberă. Floare la ureche. De ce nu s-a gândit nimeni înainte? Sau poate că se gândiseră. Dacă toţi cei care sufereau de amnezie se prefăceau luându-şi o binemeritată pauză de la viaţa lor?

Familia mea părea îngrijorată, dar, la urma urmei, şi ei ar fi putut să se prefacă. Poate că toată familia avea talentul ăsta şi nimeni nu era conştient de el. Doctorul le-a explicat că o să consulte şi un specialist. Taică-meu se încrunta pe măsură ce asculta, iar maică-mea s-a apropiat şi a început să-l mângâie pe frunte. Era poliţistul de riduri: dacă cineva se încrunta în prezenţa ei, îl oprea imediat. Avea chiar şi nişte triunghiuleţe lipicioase din hârtie numite „Încruntaţii" pe care le pui între sprâncene şi care te împiedică să te încrunţi. Mă mir că nu le cară după ea să le lipească tuturor celor care-i ies în cale.

Samantha s-a apropiat de marginea patului şi m-a cercetat cu privirea. Ceea ce-am făcut şi eu.

— Chiar nu-ţi aminteşti nimic? m-a întrebat.

— Îmi amintesc că am un pat, dar nu prea ştiu unde, i-am spus scuzându-mă.

— Sunt sora ta, a rostit Sam rar, un pic cadenţat, de parcă aş fi fost o idioată.

M-am uitat la ea, apoi la mama.

— Îmi place de ea, i-am spus mamei, zâmbind. Pare drăguță!

— Of, Doamne, a spus rata panicat. Chiar și-a pierdut memoria.

Chiar atunci a venit în fugă și cu răsuflarea tăiată Todd. Părea din cale-afară de speriat și se uita când la doctor, când la familia mea, când la mine – ca până la urmă să rămână cu privirile ațintite asupra mea. Am văzut groaza din ochii lui, și deși capul mă durea ca dracu' și camera se învârtea cu mine, mă simțeam bine pentru prima dată de când mă trezisem. Până acum știam că era singurul care trecuse pragul încăperii și pentru care băgam mâna în foc că îi pasă de mine.

— Jordy? Ești bine? a zis el.

Voiam să-i răspund, dar în același timp nu voiam să mă dau de gol. Așa că m-am uitat în jur cu o expresie goală și căutând explicații de la doctor.

— S-ar putea să nu își amintească de tine, i-a spus acesta lui Todd, în timp ce mă cerceta cu atenție. Apoi s-a uitat la mama și la Walter. S-ar putea ca asta să fie un pic cam deranjant pentru ea, oamenii ăștia care îi sunt complet străini. Mă gândesc...

— Nu, i-a spus mama, e OK. Putem să limităm vizitele, dar pe el îl știe dintotdeauna. S-ar putea chiar să își amintească de Todd. Scumpo?

— Și tu faci parte din familie? am zis eu plină de speranță.

— E amnezică, i-a spus mama lui Todd.

Todd s-a apropiat cu grijă și mi-a aranjat o suviță de păr care-mi cădea în ochi.

— Ei, a zis el cu bine-cunoscutu-i zâmbet prostuț. Ne-am căsătorit când aveam șapte ani. Cred că tehnic fac parte din familie.

— Trebuie să vă repet că mi-e foame? a intervenit Sam.

Walter a părut derutat și i-a șoptit ceva la ureche.

— Mă bucur că ești aici Todd, i-a spus mama și Walter i-a șoptit ceva și ei.

— Jordan...

Mi-a văzut întrebările din privire.

— Jordan, mi-a zis ea cu o mână pe braţul meu. Îţi aminteşti? Jordan crezi că o să fii OK dacă dispărem un minuţel să ne ducem până la cafenea? Un minuţel?

— Nu mă mişc de-aici, i-am spus.

— El e Todd şi va avea grijă de tine. Poţi să ai încredere în Todd. Aţi copilărit împreună, scumpo.

Doctorul, pe picior de plecare, le-a dat câteva indicaţii mamei şi lui Walter. Apoi toţi patru – doctorul, mama, Walter şi Sam – au ieşit pe rând din rezerva mea, privind înapoi la curiozitatea de mine.

Todd era acolo, aşa că ei considerau că pot să plece liniştiţi. Îşi făcuseră norma, schimbul doi venise şi aveau şi ei nevoie de-o gustare. M-am uitat la uşă ca să mă asigur că plecaseră.

Todd era înmărmurit, stătea chiar în uşă, destul de speriat.

— Pot să ne vadă? i-am şoptit eu.

— Nu, a spus Todd curios.

— Şi nu sunt nici camere de supraveghere? am întrebat. Ne-am uitat dintr-un colţ în altul.

Am bătut bine salteau cu câtă forţă am putut eu, zgâlţâind perfuziile, pentru a-l face să se apropie.

— Acultă-mă, sunt bine, Todd. Sunt eu. Nu sunt amnezică.

— Ce?

— Şşşttt! Uite ce e, am nevoie s-o iau de la capăt. Viaţa mea e de căcat.

— Ce? a spus el din nou mai tare, nu neapărat ca să repet ce spusesem, ci mai mult ca să mă explic.

— Vrei să vorbeşti mai încet? Cu ochii la uşă, am început să îl lămuresc: Nu mai suport. Viaţa mea e un dezastru şi mi-a ajuns. Deci, începând de astăzi, mă reinventez. Dar nu ai voie să spui nimic nimănui. Nici părinţilor tăi, nici alor mei – şi mai ales lui Cat. Nici animăluţului tău, nici unui străin, n-o scrie nicăieri, nici măcar n-o gândi. Uită chiar că ţi-am spus. Prefă-te că şi tu ai amnezie! Cel puţin în ceea ce priveşte conversaţia asta.

M-a privit cu neîncredere.

— Te rog, fă asta pentru mine. Ştii bine că numai în tine am încredere.

— Ești nebună!

— Ba nu, n-o iei razna de la o lovitură la cap. Să știi că rămân la varianta cu amnezia.

— Să mori de râs, nu alta, a zis el dându-și ochii peste cap dezaprobator.

— Mă ajuți? l-am întrebat.

— În nici un caz.

— Te rog, l-am implorat.

— Nu, Jordan, asta nu-i o glumă, a sărit el.

— Zău? Asta e viața mea, m-am apărat.

— E vorba de doctori și de familia ta... și atâția alți oameni.

— Și unde sunt oamenii ăștia de care tot vorbești? Familia mea iubitoare tocmai te-a pus să o supraveghezi pe Jordy, la mai puțin de cinci minute după ce li s-a spus că fiica lor a suferit o leziune la cap atât de gravă, încât nu își mai amintește cine e. „Scumpica Judy Patootie, hai să mergem să ne luăm ceva de mâncare și să discutăm despre operația estetică a lui Jordy, acum că și-a revenit și ne poate auzi". Ah, și sunt sigură că drăguțul meu iubit s-ar putea să treacă pe-aici mai târziu. Poate o va aduce și pe slăbănoaga și totuși țâțoasa lui prietenă de la Alice's Tea Cup.

Todd a început să se cam îngălbenească și am crezut că va trebui să rog o asistentă să îi pregătească și lui un pat într-un salon vecin.

— Ascultă, știu ce implică asta, Todd. Și îmi pare rău că irosesc și timpul doctorilor – pe bune. Dar nu mă prefac de tot. Sunt rănită. Am fractură craniană. Asta e grav. Am și o durere de cap și faptul că nu vrei să mă ajuți complică și mai tare lucrurile, am continuat, simțind că începe să bată în retragere.

Am renunțat la tonul amenințător și mi-am mai îndulcit abordarea:

— Am nevoie de asta. Nu-mi mai suport viața. Indiferent cât mă doare totul acum, schimb oricând trauma craniană pe toată trauma vieții mele. Am nevoie de timp, Todd, ca să pot rezolva lucrurile. Fă-mi pe plac! Te rog! Am nevoie de o pauză!

— Ia-ți o vacanță!

— Nu-mi permit o vacanță! Te rog, Todd! l-am privit rugător ca un cățeluș plouat de sub genele mele dese. Chiar am bătut din gene, lucru ce l-a făcut să pufnească în râs.

— Numai pentru că te iubesc atât de mult.

— Yes! am zis, pocnind în saltea. Mersi! Mersi! Super. Acum am nevoie să-mi faci un serviciu. Află tot ce se poate afla despre amnezie. Uită-te pe Internet sau întreabă pe aici. Totul trebuie să pară cât mai real.

— Și mie ce îmi iese la faza asta?

— Sunt soția ta, ai uitat? „La bine și la greu?" Ți-i minte când m-am îmbătat în anul doi și-am făcut prostii? Aia era la bine. Ei, asta e la greu.

Și-a dat ochii peste cap, s-a trântit pe scaunul de la capul meu și mi-a smuls telecomanda din mână. Todd era singura persoană pe care o cunoșteam și pe care puteam să contez fără jenă.

— Cred că ne vom uita toată ziua la televizor, a spus.

— Va fi ca-n facultate!

— Îmi dai mie jeleul tău? a întrebat, băgând deja nasul în el.

— Ia-l.

— Super.

— Vezi, deja încep să te răsplătesc.

— Sigur. A făcut o pauză, luptându-se cu capacul jeleului, până când a reușit să îl scoată și a rămas cu ochii la cutie de parcă s-ar fi uitat prin ea.

— Ce e?

— Jeleul e un început, dar mă întrebam dacă asistentele s-ar supăra dacă ne-am îmbăta și am face prostii.

În timp ce Todd băga jeleu în el, mi-am amintit de ce era el cel mai bun prieten al meu. Aveam dintr-odată sentimentul că totul va fi bine.

10. Mercur și amnezia în retrograd

Samantha și-a făcut apariția la căpătâiul meu dis-de-dimineață, cercetându-mă cu atenție și rotindu-și capul dintr-o

parte în alta ca Sneevil Knevil. Am fost surprinsă să o văd, mai ales că părea că venise din proprie inițiativă, dar mai-că-mea a apărut și ea în câteva minute cu un ditamai aranjamentul floral în barțe.

— Eu sunt, a zis mama din spatele crizantemelor și al crinilor imperiali. Nu-i așa că sunt superbe?

— Da, am spus în timp ce ea le așeza pe măsuța de lângă pat.

M-am întins după cartea de vizită bine pitită între vălul miresei și o rămurică. Am citit mesajul cu voce tare:

— Lui Judith. Fii tare. Familia Rosen.

Am ridicat privirea spre mama și m-am întrebat cu glas tare:

— Judith? Uau, cred că am o mare problemă. Puteam să jur că voi m-ați strigat ieri Jordan.

— Îmi pare rău, dragă, a zis ea, răbufnind ciudat. Asta nu trebuia să fie acolo, a zis și mi-a smuls cartea de vizită, îndesând-o în geanta ei. Astea au fost trimise acasă. Eu sunt Judith. Ți le-am adus ca să mai înveselim puțin camera. Erau pentru toată familia. Inclusiv tu. Și, da, numele tău este Jordan.

— Crezi că te-ar ajuta dacă ți-aș arăta niște poze? a întrebat Sam. Poate îți amintești ceva?

— Nu știu... Ce fel de poze? am spus, cu un glas ce trăda o mică doză de panică.

— Nimic incriminator, a zis Sam scormonind prin rucsăcelul Prada, de unde a scos un iPod nou-nouț, cu siguranță cumpărat de maică-mea ieri, ca s-o consoleze pe fiica ei... singura fără fractură craniană și amnezie. A început să afișeze fotografiile și să mi le arate.

— Îți amintești de asta? Eram la școala de vară. Eu eram cea mai populară fată, iar tu n-ai reușit să îți faci prea mulți prieteni. Și te lăsam să umbli cu prietenii mei.

— Nu, nu îmi amintesc, i-am spus. Asta sunt eu?... Uau... și ce e chestia aia mică și îndesată de lângă mine?

— Mică și îndesată? s-a ofuscat ea. Nu eram mică și îndesată. Tricoul era XXL. Și cădea nostim pe mine. Și cu asta a înșfăcat iPod-ul și a trecut la altă poză.

— Ce zici de asta? Era balul tău şi tu aveai intoxicaţie de la oţetar. Of, Doamne, arătai dezastruos! Şi nu prea ştiai ce să faci! Dar partenerul tău nici măcar n-a mai venit, aşa că n-a mai contat. Mai ştii? Asta eşti tu în rochie, aşteptându-l. Trebuie să îţi aminteşti!

Am dat din cap şi am schiţat un zâmbet. Ce frumos din partea ei să mă ajute să-mi amintesc cu ajutorul celor mai traumatizante evenimente din trecutul meu jenant. Apoi a deschis o nouă poză, a privit-o şi imediat a încercat să sară la următoarea.

— Cu ce e aia? am îndrăznit eu.

— Asta nu te va stimula în nici un fel, a spus ea.

Dar eu am bănuit exact despre care poză vorbeşte, dacă nu voia să o văd.

Apoi l-am văzut pe Dirk. Stătea în pragul uşii, privindu-mă, aşteptând probabil reacţia mea la vederea lui. I-am oferit o jumătate de zâmbet şi mi-am ridicat o idee sprâncenele. A intrat.

— Bună, a zis, apoi a pupat-o pe mama pe obraz şi s-a aplecat peste patul meu. Îţi aminteşti de mine? a întrebat.

Am încercat să arăt că mă forţam să îmi amintesc cine e. Chiar mi-am încruntat sprâncenele, lucru cu care mama nu ar fi fost de acord.

— Nu, i-am spus dulceagă... inocentă... disponibilă. Scuze, nu.

— Am fost iubitul tău. Eram împreună de aproape doi ani.

— Îhm, am spus şi apoi mi-am dat seama că folosise timpul trecut. Poate că mă văzuse la Alice's Tea Cup. Ai zis că ai fost iubitul meu. Un zâmbet naiv. Ne-am despărţit?

— Nu, a sărit el cu viteza luminii. Vreau să spun... că erai nebună după mine.

— Nebună? Şi tu erai nebun după mine? i-am spus, cu vocea crescândă plină de o speranţă copilărească.

— Ei, mda, a zis. Da, da, sigur.

Bâzzzz. Răspunsul corect ar fi fost: „Nu, te-am tratat ca pe un căcat şi te-am înşelat", dar mersi pentru participare.

— Uau, îmi pare rău, nu-mi amintesc de tine. Sunt sigură că o să-mi amintesc.

Părea confuz și destul de zdruncinat. Cred că se gândea că, în ciuda traumei suferite din cauza loviturii la cap și a pierderii memoriei, ar fi trebuit să îmi amintesc de el. Vreau să spun – el era Dirk-Pumnalul, până la urmă.

— Ei, o să te iau la mine după ce o să ieși de aici și sunt sigur că îți vei aminti. Am petrecut momente frumoase acolo.

Și în acest moment dificil, cu Sam cântărind semnificația cuvintelor „momente frumoase", am văzut oportunitatea și am întins o mână să iau iPod-ul și să văd fotografia pe care încercase să o ascundă. Bingo. Am privit-o îndelung și bine și am pufnit în râs înainte ca ea să-și dea seama ce făcusem.

Iat-o îmbrățișându-l și pupăcindu-l pe Bo Caldwell, prietenul meu de atunci, pe care iubita mea soră a încercat să mi-l fure și a reușit. Relația lor a durat două săptămâni, timp în care ea l-a făcut să mă trădeze și încă patru zile după ce am aflat. Noutatea dispăruse. S-a lepădat de Bo – dându-și seama, probabil, că, dacă mă alesese pe mine, nu era cine știe ce partidă –, așa că s-a orientat spre prietenul alteia care era măcar mai apropiat ca vârstă. Ținea la poza aia ca la un trofeu. Reprezenta prima dovadă tangibilă a răutăcioaselor ei victorii. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi savurat doar victoria și aș fi distrus fotografia deloc flatantă – avea părul strâns într-un elastic care însă nu putea să ascundă nefericitele șuvițe pe care și le făcuse acasă cu o săptămână înainte. Chestia asta chiar devenise o legendă în cartier. Cred că e de ajuns să vă spun că nu semănau cu niște șuvițe, ci mai degrabă cu dungile unei zebre, care țintea spre blond, dar erau, de fapt, portocalii. Se smiorcăise două zile și îl rugase pe *stilistul* mamei să repare dezastrul, dar, până și el se dăduse bătut. Lookul ei era completat și de un aparat dentar despre care spunea că îi nenorocise doi ani din viață. Ce mai – abominabil.

— Pari atât de îndrăgostită. E prietenul tău? am întrebat-o drăgălaș.

— Hmm... a bălmăjit ea.

Dirk a tras o ocheadă la fotografie până s-apuce ea s-o recupereze și a început să râdă cu gura până la urechi de părul ei. I-am privit pe amândoi, doi infideli incorigibili, întrebându-mă „Asta e viața mea? Ăștia sunt oamenii de care m-am înconjurat? Asta e dragostea frățească? Și, apropo, Dirk, te-am văzut cu scobitoarea aia cu țâțe ieri și știu că mă înșeli și dacă nu aș simula amnezia ți-aș spune vreo două chestii să mă ții minte!" Dar m-am abținut de la orice comentarii. Trebuia. Era nostim fie și numai să-l văd ce ofuscat e că simpla lui prezență de bărbat fatal nu-mi trezește amintiri.

Samantha și mama m-au lăsat singură cu Dirk să ne „re-cunoaștem". Ceea ce nu am înțeles eu este de ce a venit. Oare să se fi simțit măcar un pic vinovat?

— Deci nu îți amintești absolut nimic din ceea ce s-a întâmplat imediat înainte de accident? m-a întrebat, privindu-mă cu atenție.

Aha, deci mă văzuse la Alice's, atunci.

— Nu îmi amintesc nimic – punct.

— Uau... asta e... Sincer, îmi pare rău să aud asta, a spus neutralizând astfel toate detectoarele de minciuni gogonate de peste tot.

Apoi a stat cu mine patru minute mari și late înainte de a spune că trebuia „s-o șteargă", dar că o să mai vină să vadă cum îmi merge.

Todd era acasă documentându-se despre amnezie, astfel încât să știu „ce" și „ce nu" trebuia să îmi amintesc. M-a sunat în rezervă la timp. Practic, reușisem să memorez meniul spitalului și eram pe drumul dezastruos de a mă lăsa atrasă de *All my children*.

Au o grămadă de mâncăruri inutile într-un spital, mai multe decât ți-ai putea imagina, și te păcălesc că ai de unde alege, oferindu-ți chiar un meniu. Seamănă mai degrabă cu un examen de la școală – dacă îl pici, ți-ai distrus viitorul. O foaie pe care să încercuiești cu creionul varianta aleasă. Pe bune. Privești și pălești. Câteodată ești luat prin surprindere de ceea ce îți aduc, fie pentru că ai uitat ce ai ales, fie pentru că îți aduc ceva ce nici măcar nu seamănă cu ceea

ce credeai tu că ai comandat – asta dacă măcar aduce cu un fel de mâncare.

— Au fost odată doi răi care s-au născut în aceeași zi, a zis Todd și brusc mi-am dat seama că va urma un banc.

Todd era cunoscut pentru bancurile lui prostești pe care le puteau asculta și „copiii sub 12 ani, fără acordul părinților".

— Iu-huu... i-am răspuns.

— Primul rău a crescut într-un an cât alții-n zece, celălalt, a rămas subdezvoltat. Bineînțeles că a devenit cunoscut ca fiind răul cel mai mic.

— Foarte drăguț.

— OK, a spus. Deci, vestea bună e că nu sunt chestii bătute-n cuie. Se pare că amnezicii nu doar își uită amintirile, dar nu au nici cea mai vagă idee despre cum se comportau înainte. Câteodată o altă față a personalității lor se naște în timp ce amintirile mor.

Avea vocea de universitar cu doctorat – era chiar drăguț. Uimitor ce poți găsi pe Internet.

— Să înțeleg că un timid, un tip care trebuie mereu împins de la spate poate deveni dintr-odată agresiv și tupeist?

— Da, dacă timida cu pricina era tupeistă în subconștient, a zis el și i-am văzut zâmbetul complice pe față.

Sunt oameni pe lumea asta pe care te poți baza. Îți vor fi alături oricând, prin ploaie sau frig. Dacă memoria nu mă înșală – și în ciuda prezentului sau a aparențelor, a mea în general nu mă lasă –, actorul de comedie Dave Attell a fost cel care a spus „Un prieten te va ajuta să muți mobila. Cel mai bun prieten te va ajuta să muți... un cadavru". Ce dreptate a avut.

Ăsta era Todd. Și, culmea, chiar atunci mă ajuta să mut un cadavru. Al meu. Al vechiului meu eu. Aici zace corpul lui Jordan-Mototoala, odihnească-se în pace. A trăit o viață mediocră, a fost iubită de puțini și cei ce i-au supraviețuit sunt o mamă materialistă, un tată bine intenționat, dar complet neajutorat, și soră-sa cea răsfățată și obraznică. În loc de flori vă rugăm să trimiteți donații la Fondul Jordan Varianta Îmbunătățită. Vă va cere tone de bani pentru a-și înnoi garderoba, pentru a lua masa în cele mai șic restaurante și a face un curs într-un domeniu interesant, dar necunoscut ei.

— Sunt o sumedenie de chestii pe Internet, a continuat el. Apropo, știai că exista o formă numită amnezia Korsakoff? Oamenii pot să se procopsească cu ea din cauza excesului de alcool.

— Și?

— Ziceam și eu. Cred că am suferit de ea la facultate și nici măcar n-am știut. Am fost nedreptățit...

— În fine... am reluat eu.

— OK. Există un site care se ocupă numai de tratamentul amneziei. Dar n-am reușit să intru pe el. Am nevoie de un username și o parolă și asta costă 99 de dolari.

— Genial, am spus. Probabil că speră că amărâții de amnezici o să tot uite că s-au încris și așa vor continua să plătească cei 99 de verzișori.

— Dar ceea ce am aflat e că sunt două modalități de a-ți recăpăta memoria, a explicat el. Recunoașterea și aducerea aminte. Recunoașterea implică un proces de comparare a informațiilor cu memoria. Prin recunoaștere, o experiență stimulează memoria. Pentru că seamănă cumva cu memoria și ajută la stimularea ei.

— Mă simt de parcă eu sunt cea care a suferit de asta în facultate, Todd.

— Crezi că inventez? Nu mă mai întrerupe și ascultă. Aducerea aminte implică o căutare în memorie și apoi procesul de comparare îndată ce s-a găsit ceva. Îți amintești prin concentrarea atenției asupra memoriei.

— OK... Deci recunoașterea seamănă cumva cu sentimentul de familiaritate?

— Exact. Cum ar fi recunoașterea cuiva pe care îl cunoști.

— Deci e posibil să îți aduci aminte fără să recunoști? l-am întrebat.

— Corect. Dar dacă vorbim de o recunoaștere fără aducere aminte, atunci vorbim de mine în ziua testelor. Eram bine atâta timp cât mă uitam la pagina de răspunsuri.

— Și aș putea să nu îmi recunosc mama...

— Da, dar ai putea să îți amintești de Angelina Jolie ca fiind cineva faimos, a spus el.

— Şi apoi să o recunosc pe domnişoara Jolie când vine să mă viziteze?

— Da. Şi când voi o să începeţi să vă giugiuliţi...

— Ne referim acum la falsa mea amnezie, sau la fanteziile tale ciudate?

— Nu putem să le facem pe amândouă? a implorat el. Ia să mai vedem ce mai e. OK, asta e genială... Există o diferenţă mare între ceea ce specialistul ăsta a definit ca memorie subconştientă şi memorie procesată. Ca diferenţa dintre emoţie şi faptele în sine... imagini... numere... paşi.

— Deci aş putea şti în continuare cum să merg pe bicicletă, dar nu mi-aş mai aminti de o proastă investiţie emoţională cum e Dirk.

— Exact, a spus Todd. Să mai vedem... să mai vedem. O! Nu-mi mai amintesc alte informaţii, dar am găsit nişte chestii foarte bune în cercetarea asta. Mă refer la tratamentele naturiste...

— Nu trebuie să cauţi cum să mă tratezi, i-am şoptit, trebuie să cauţi chestii care să mă ajute să mă port aşa.

— Ştiu. Dar sunt o grămadă de lucruri interesante. Bacopa Booti cică e un foarte bun remediu naturist.

— Bacopa Booti? am întrebat.

— Bacopa Booty? a repetat vocea inconfundabilă a lui Cat. Ca în Veggie Booty? Sau Pirate Booty? Mor după chestiile astea.

Am privit-o în timp ce ea se apropia încet de patul meu cu un zâmbet trist scăldat de îngrijorare. Mă simţeam oribil. Ca atunci când îţi înşeli cel mai bun prieten. Chiar... asta făceam.

— Nu, n-am apăsat butonul de apel, dar mulţumesc de telefon, i-am spus lui Todd şi am închis.

Acum trebuia să mimez în faţa lui Cat. Iată pe cineva care înţelegea pe deplin derapajul mintal. Care trăia din asta. Şi care mă cunoştea foarte bine. Nu putea fi uşor, dar nu aveam de ales: m-am prefăcut că nu o recunosc. Asta era chestia cea mai neplăcută din toată treaba şi devenea deja un obicei. Ştiam totuşi că trebuia să trec peste disconfortul iniţial pentru a-mi putea repara viaţa şi pentru a mă putea reinventa.

— Bună, a zis ea, cu o față gen vai-sărăcuța-de-tine pe care chiar nu o meritam. Cum te simți?

Nu trebuia să o cunosc. Trebuia să mă gândesc la mine. Nu recunoaște persoana asta.

— Bună, i-am zis și m-am uitat la ea cu ochi goi.

— Mă recunoști?

— Scuze, i-am spus dând din umeri în semn de „îmi pare rău".

— Sunt Cat, a zis ea cu un zâmbet încrezător. Eram cele mai bune prietene. De mici. Eu, tu și Todd. Eram cei trei mușchetari.

— L-am cunoscut pe Todd, am spus. A fost aici. E drăguț.

— Cum te simți? Te doare?

— Sunt OK, cred. Mă doare capul, am spus înclinându-mi capul și arătându-i mai exact zona. Îmi pare rău că nu-mi amintesc de tine, am adăugat cu regret în glas.

— Nu-i nimic, a zis ea. O să-ți amintești. Te voi ajuta eu.

Apoi s-a așezat pe un scaun lângă patul meu. Nu prea aveam ce să ne spunem din moment ce eram două străine, dar ea nu părea dornică să plece, așa că am rămas într-o tăcere stânjenitoare pentru câteva minute.

Apoi s-a întâmplat ceva teribil. *All My Children* a început la TV și, simțind că era o portiță de scăpare din ciudățenia de a sta alături de cel mai bun prieten care nu te cunoaște, Cat a început să mă pună la curent. Cu toate.

— Te uiți la asta?

— Nu neapărat, am spus și mi-am luat privirea indiferentă. Mi-e destul de greu să-l urmăresc.

— Ei, dacă vrei să înțelegi ceva... și a început o călătorie epică prin multele sezoane ale serialului, fiecare aberantă răsturnare de situație necesitând o altă reactualizare a altor zece pentru a o putea înțelege, fiecare descoperire neașteptată a fiecărui nou personaj aducându-mă mai aproape de anestezia generală.

Și cel mai nasol era că știam toate lucrurile astea. Îmi aminteam fiecare căsătorie, naștere, scandal, aventură, divorț, înșelăciune, deces, stai – nu e moartă pe bune! Și mă plictisește nu numai rușinea de a te devota unei cauze atât de lipsite

de sens, cât, mai ales, plictiselii de a retrăi fiecare clipă din ea. La un moment dat, am început să cred că urma să împletească istoria captivantă și cu pauzele publicitare care încadrau povestea. Dar am zâmbit și mi-am amintit, de asta o iubeam pe fata asta. Măcar dacă aș fi putut ajunge la piciorul scaunului ei. Ca să-l smulg și să-i trag una cu el.

— Bună! aproape am țipat, când, în sfârșit, a apărut mama. Ea e... Ea e...

— Știu cine e, Jordan, a spus mama. Cat, ce drăguț din partea ta că ai venit să-i ții companie.

— Cat, am zis, privindu-mi intens vorbăreața prietenă în timp ce își lua la revedere și își înghițea lacrimile. Cat. Cat. Am arătat spre ea și le-am dat de înțeles că făceam un efort mental. Asta era Cat. Mulțumesc că ai venit să mă vezi, i-am spus. M-am luptat din greu să nu o întreb de copilul pe care îl purta în pântec, de soțul ei, de apartament... dar mi-am amintit ceva: nu trebuia să îmi amintesc nimic.

Dar mi-am amintit de legenda unui instrument medieval francez de tortură, La Oubliette. Prizonierii erau băgați în gropi strâmte și uitați acolo. Amnezia totală trebuie să fie la fel, m-am gândit eu. Dar invers. Agonia luptei de a-ți aminti... unde dracu' am săpat groapa aia?

— Jordan are o mică contuzie, a spus neurologul în timp ce parcurgea rezultatele testelor.

Evrica! O contuzie ar fi accesoriul perfect pentru amnezia mea. Pierderea memoriei evenimentelor petrecute înainte de accident se numește amnezie retrogradă.

M-am prefăcut că nu îi acord foarte mare atenție, uitându-mă prin cameră și jucându-mă cu părul.

— Asta are și ea? a întrebat mama.

— Noi așa credem. Contuzia ei este cel mai probabil cauza acestui tip de pierdere a memoriei. Probabil că va resimți și alte simptome ale contuziei – oboseală, amețeală, dureri de cap și dificultăți de concentrare a atenției. Chiar și atunci când avem de-a face cu cele mai ușoare contuzii, există anumite grade de pierdere a memoriei.

— Asta i se putea întâmpla numai lui Jordan, a spus Samantha. Avea o viață atât de jalnică, cine nu ar fi vrut să o uite?

A spus această ultimă frază privindu-mă cercetătoare ca să vadă dacă nu cumva pun ceva la cale. Inima a început să-mi bată cu putere, dar, în loc să mă pierd cu firea, am început să îmi umezesc buzele prefăcându-mă că am gura uscată, pentru a-i neutraliza prezența diavolească. Și de faptul că avea dreptate.

— Și cât va dura asta? a întrebat mama și puteam să jur că tonul ei era nerăbdător, implicațiile fiind că acest mic acces de amnezie era un mare deranj pentru ea.

— Simptomele post-contuzie se rezolvă în general în două până la cinci zile.

Două până la cinci zile! Nu, nu, nu, dragă doctore! Asta nu mă va ajuta deloc. Aveam nevoie de timp. Voiam să profit de ocazia asta cât mai mult posibil. Nici măcar nu începusem să uit. Cu siguranță era o greșeală.

— Cu toate astea, contuziile mai severe prelungesc aceste simptome. În cazul unei traume severe la care se adaugă și contuzia, pot dura și șase luni.

Când am auzit asta, abia m-am abținut să nu sar în sus pe patul de spital. Tocmai obținusem „undă verde" de șase luni! Jubilam. Rânjeam cu gura până la urechi și mama s-a uitat la mine.

— Ciudat, a observat doctorul. Observați cum pare să se bucure de noutăți. Cu siguranță apar elemente de delir euforic.

Exact, și m-am controlat imediat. Ce om normal la cap ar fi încântat la auzul cuvântului contuzie? Mi-am schimbat repede expresia radioasă cu una de îngrijorare. De la euforie la îngrijorare. Și invers. Uite-așa. Eram născută pentru asta. Atenție se filmează... motor!... amnezie.

— Deci, nu voi ști... Voi fi așa șase luni? am întrebat.

— Să sperăm că îți vei reveni mai devreme. Avem niște tratamente noi încurajatoare la care vreau să te supun cât mai repede. Te vom mai ține aici încă o noapte și apoi te vom muta la reanimare.

Am simulat un aer plin de speranță, deși știam că nici unul dintre tratamentele alea nu vor avea nici un efect asupra mea. Apoi a apărut o asistentă cu un imens – vreau să spun gigantic buchet de flori.

— Tocmai au sosit, a cântat ea zglobiu în timp ce aranja florile pe marginea patului.

Mama s-a arătat intrigată.

— De la cine sunt? a întrebat.

— Nu știu, am spus. Să ne uităm la bilețel.

În timp ce deschideam cartea de vizită, mama lansa pronosticuri.

— Trebuie să fie de la Dirk. Ce drăguț!

— Travis, am spus și dintr-odată m-am întrebat dacă chiar am amnezie. M-am uitat la bilețel ca să fiu sigură că am citit corect și că numele meu era pe plic. Cunosc vreun Travis?

— Nu știu.

Asistenta a revenit cu un alt cadou. De data asta, o enormă cutie de bomboane.

— Au venit și astea.

— Astea trebuie să fie de la Dirk, a spus mama sigură pe ea.

A deschis bilețelul. Și astea erau tot de la Travis. L-am citit cu voce tare:

— „Nu știu ce îți place... vreau doar să știu cum te simți. Mă simt groaznic pentru ce s-a întâmplat. Sper că ești bine. Travis".

— Cine e Travis? a întrebat mama.

— Crezi că e tipul din mașină? am bănuit eu.

Mama mi-a smuls cartea de vizită din mână.

— Lasă-mă să văd. S-a uitat la el și l-a citit de vreo cinci ori. Ce tupeu pe el să încerce să evite un proces. S-a uitat la bilețel. Asta e, ce ocazie! Îi luăm tot ce are.

Mi-a fost aproape imposibil să dorm în patul de spital și cum ațipeam și eu un pic, cum venea o asistentă și mă trezea pentru o evaluare neurologică. Îmi verificau pupilele și mă întrebau chestii la întâmplare: „Cine e președinte?" mă întrebau. „Știi ce perioadă a zilei este?" Nu voiau să

ştie exact cât e ceasul, doreau doar să ştie dacă puteam să fac diferenţa între zi şi noapte. Şi întrebarea cea mai nedorită de mine, tocmai pentru că presupunea o problemă majoră: „Ştii unde te afli?" Şi de fiecare dată mă abţineam cât puteam să nu urlu: „Eşti în junglă, baby!" în cel mai pur stil Axl Rose.

Mă puneau să le strâng mâinile cu putere, îmi apăsau tălpile şi îmi spuneau să „apăs ca şi cum ar fi o pedală de acceleraţie". Îmi puseseră perfuzie cu Mantol IV pentru a reduce orice umflătură a creierului, aşa că uneori, când veneau să mă trezească, mai stăteau ca să îmi pună o perfuzie nouă. Chestia asta se repeta de trei-patru ori pe noapte. Era epuizant. Şi era şi mai epuizant când se schimbau asistentele, care simţeau nevoia să îmi explice ce făceau la fiecare pas.

— Ăsta e tratamentul pentru deshidratare, pentru a reduce presiunea intracraniană prin diureză osmotică, spunea asistenta. Sună complicat, dar de fapt este un diuretic pentru creier.

Îmi spuseseră asta de câteva ori – prima dată când era şi mama în cameră, şi a părut plăcut impresionată de explicaţie. *Diuretic* era un termen pe care mama îl ştia şi iubea, şi trebuie să fi crezut că însemna că o să mai pierd din greutate. Numai mama mea putea vedea internarea ca pe o ocazie de a ţine cură.

11. Port măsura C – la dracu'!

Dimineaţa următoare am fost transferată la Reanimare. Am fost repartizată *altui* doctor şi supusă altor *mii* de teste neurologice, pe care nu voiam nici să le trec, dar nici să le pic. E destul de greu să ghiceşti răspunsurile care pot indica un diagnostic de amnezie temporară de vreo şase luni, ca urmare a unei uşoare contuzii. În acelaşi timp, trebuia să rămân un pacient funcţional care să nu reprezinte un pericol pentru el sau pentru cei din jur, întrucât m-ar fi încuiat într-o cameră şi m-ar fi ţinut sub strictă supraveghere până când mi-aş fi revenit.

Şi-au început cu un test Rorshach, care a fost super nostim. Întotdeauna mi-am dorit să fac unul, dar nu am avut niciodată ocazia. Erau zece grupuri de pete de cerneală, cinci albe şi negre, trei negre şi roşii şi două multicolore. Trebuia să spun ce văd în fiecare şi, tulburată cum eram de toată treaba cu amnezia, am considerat că e o ocazie să mă distrez. Răspunsurile bizare ar fi indicat fie afecţiuni ale creierului şi o patologie neurologică, creativitate şi fantezie.

Când doctorul mi-a arătat primul carton i-am spus că văd un fluture. Semăna cu un fluture şi pariez că optzeci la sută din oamenii care îl vedeau spuneau că „un fluture". Cel de-al doilea semăna cu o pată aşa că i-am spus că seamănă cu un Picasso la debut. I-am spus că următorul semăna cu Florida.

Când mi l-a arătat pe primul din seria negru-roşu i-am spus că seamănă cu un pitic şi apoi m-am răzgândit repede.

— Arnold Schwarzenegger, am strigat.

A urmat un test de desen, care îşi propunea să-i măsoare memoria vizuală. Îmi arătau un desen pentru zece secunde, iar apoi eu trebuia să îl desenez din memorie. Cele mai multe erau forme geometrice, dar când m-am plictisit, am desenat un copac şi un curcubeu.

Când doctorul a vorbit de noile „tratamente" pe care le încercau, nu aveam idee în ce mă băgam. Am aflat rapid când am intrat într-o cameră de la etajul opt şi m-am trezit faţă-n faţă cu nişte ciudaţi în halate – cu siguranţă pacienţi – şi o tipă cu părul lung încărunţită prematur, fană Greatful Dead, cunoscută sub numele de Dr. Debra. Avea o pereche de ochelari cu un lanţ lung în jurul gâtului. Purta o bluză cu dungi colorate şi o fustă creaţă, până-n pământ. Stătea în faţa noastră şi îşi sublinia numele pe care şi-l scrisese cu creta pe o tablă.

— Eu sunt Dr. Debra. Bine aţi venit la terapia prin dans.

M-am uitat prin cameră. Mă înscrisesem eu la aşa ceva? Apoi m-am gândit iar că e posibil ca oamenii să simuleze amnezia. Dacă aveam dreptate? Dacă nimeni nu suferea de amnezie şi era vorba de o societate secretă de inşi care făcuseră exact ca mine? Oare ştiau cu toţii cum stă treaba? Cum să le dau de înţeles că şi eu sunt la fel? Au habar că

sunt aici pentru că știu că nu există, de fapt, amnezie? Suntem într-un club?

Cam intrasem în panică și m-a uitat în ochii fiecărei persoane din cameră. Aveam nevoie de un semn. Ceva. Dar nimeni nu îmi dădea nici un semn. Era și Dr. Debra implicată? Nu, am hotărât că n-avea cum. Trebuie să fi crezut cu naivitate că ținuta ei retro i-ar liniști pe pacienți – până la urmă, erau șanse să nu fie singura înțepenită în anii '70.

— Vreau ca toată lumea să își aleagă un partener și spuneți-mi dacă nu vă găsiți pe cineva.

Oamenii au început să-și caute perechea. Un bărbat mi-a zâmbit timid. Era chel și purta o vestă care părea să fi fost a lui bunică-său și apoi a lui taică-său, și acum moștenirea și duhoarea generațiilor trecute trecuseră în păstrarea lui. Venea spre mine și o analiză rapidă îmi spunea că n-aveam portiță de scăpare.

— Bună. Eu sunt Paul, a spus.

— Bună.

— Începeți să vă mișcați și să vorbiți cu partenerii voștri, ne-a zis Debra. Spuneți ce vă vine în cap. Dansați și comunicați, valsați și parlamentați, țopăiți și destăinuiți. Vreau să văd mișcare!

Pot să jur că nu m-am înscris la așa ceva. Paul era încântat peste poate, și iată-mă, tam-nesam, partenera lui. Trebuia s-o fac. M-am lăsat purtată cu bună știință în ceea ce se putea numi dans dacă folosești termenul ăsta la modul generic. Urăsc să dansez. Nu mi-a plăcut niciodată. Bănuiesc că și pentru că nu mă pricep, dar cred cu toată convingerea că dansul este neplăcut pentru toate părțile implicate. Chiar și pentru cei care privesc. Taman atunci Paul mi-a spus ceva la care nu prea am știut cum să răspund:

— Am optsprezece ani, a zis nostalgic.

Tipul ăsta avea cu siguranță vreo patruzeci și își arăta vârsta.

— De ce arăt așa bătrân?

— Ei, nu arăți chiar așa de bătrân, i-am răspuns, încercând să-l fac să se simtă mai bine.

— Nu arăt de optsprezece. Știa încearcă să mă convingă că am patruzeci și șapte. Dar nu-i adevărat. Am optsprezece!

— OK, i-am spus. Te cred. Ai optsprezece.

— Ia-mă în braţe, mi-a spus dintr-odată. Profii supraveghetori nu se uită.

Isuse. Ce puteam să fac? L-am îmbrăţişat pe tip şi am numărat minutele până la final.

Trebuie să recunosc: tipul nu simula deloc. Asta m-a făcut să mă simt teribil de vinovată în legătură cu şiretlicul meu. Şi tot acum mi-am mai amintit de altceva la care nu mă gândisem: Sneevil Knievil rămăsese în apartamentul meu şi nimeni n-avea grijă de el.

După ce venise din excursie, Samantha nu se deranjase să mă întrebe de pasăre sau să-mi ceară cheile apartamentului ca să îl ia înapoi. Ce fel de mamă era? Era evident că era croită după tiparul mamei noastre.

Todd ar trebui să vină să ia cheile să vadă de Sneevil, dar accesul meu la telefon era limitat, întrucât de fiecare dată când mă întorceam în camera mea şi mă pregăteam de un moment de linişte apărea Walter.

Era nostim – în prima mea zi de spital toată lumea era interesată, disponibilă şi îngrijorată. Dar acum, după numai câteva zile, nu mai eram în centrul atenţiei. Şi, deşi îmi dădeam seama că nu era în apele lui acolo, drăguţul de el voia ca cineva să reprezinte familia.

— Ţi-am pregătit un dosar despre tine. Doctorul ne-a zis că te poate ajuta să îţi aminteşti, mi-a spus.

Mi l-a înmânat cu grijă de ziceai că paginile lui ar pecetlui soarta unui agent sub acoperire: Agentul Jordan pozând ca oricine altcineva decât ea.

— Mulţumesc, i-am spus, ştiind că nu va schimba absolut nimic.

— O să trecem şi peste asta, scumpo.

Toată treaba părea ciudată, şi chiar era. Apoi mă săruta pe frunte şi când mă săruta mă făceam mică-mică. Ca o fetiţă dorind, tânjind, implorând atenţia tatălui ei – a oricui –, dar fără rezultat. Sau obţinând prea puţin sau nu ce avea nevoie. Ştiam că sărutul înseamn că pleacă deşi, câteodată, de-abia ce venise. Era un premiu de consolare – un cornet de îngheţată în loc de o oră la leagăne.

— Știu, îi răspundeam.

Și chiar știam. Dar asta nu schimba cu nimic valul de tristețe. Mă mai privea o dată înainte de a pleca și simțeai că se uita la ceva ce ar fi putut să fie. Era destul de ciudat. Ca și cum s-ar fi gândit că n-o să-mi mai revin niciodată. Îmi părea rău de el. Știam că, în felul lui, încercase să mă iubească. Și pentru cineva care nu era, de fapt, rudă cu mine, el pusese mai mult suflet decât alții care erau.

Am deschis dosarul. Erau și ceva fotografii, dar mai ales informații. Informații... eronate.

— Asta e o greșeală! am țipat. Astea... astea-s numai căcaturi! Asta nu e greutatea mea! De unde dracu' știu ei când mi-am pierdut eu virginitatea? Influența lui Sam era evidentă în toată opera. Și port cupa C, la dracu'! Nu B, mulțumesc foarte mult.

— Vorbeai cu mine? a îngăimat o asistentă.

— Nu, vorbeam cu mine.

— O. Ei bine... mai ai un vizitator.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Lydia, buclata, rumena, diabolica hoață de idei din iad. Ce dracu' căuta ea aici? mă întrebam. Și apoi a început să vorbească... foaaaarte raaaaar, în timp ce asistenta se asigura că n-o iau razna din cauza unei necunoscute.

— Bună. Sunt Lydiiiiiiaaaa. Sunt șefa ta de la Splaaaash – o agenție de pppppublicitate. Luuuuucrăm împreună.

Ei, asta chiar o să fie distractiv.

— Pe bune? am întrebat.

— Da, de doiiii ani.

— Și ești șefa mea? Câștig bine?

Și-a mutat centrul de greutate pe celălalt picior și mi-am dat seama că începe să se simtă aiurea. Era supertare. Vorbitul rar a încetat și a început să scoată colții.

— Ei, cred că ai un venit decent. Sigur.

— Mulțumesc, i-am spus, exagerând.

— Cum te simți? m-a întrebat, aplecându-se puțin.

— Mai bine, cred. Am hotărât să mai îndulcesc atmosfera cât îmi mai permiteam: Pari așa de drăguță. Sunt cam debusolată acum, e greu de descris – de parcă n-aș avea

imagine în oglindă. Dar pun pariu că noi două lucrăm foarte bine împreună.

— Eu... uf... ei, bineînțeles. Suntem o echipă. Am contribuit mult la cariera ta.

S-a așezat pe un scaun. Asistenta, simțind că nu voi avea nici un episod psihotic, a spus:

— Sună dacă ai nevoie de ceva.

Lydia a tușit sec.

— Îți mai amintești ceva de la muncă? Chestii de dinainte de accident? m-a întrebat ea cu subînțeles, aplecându-se puțin în așteptarea răspunsului.

Mi-am păstrat controlul ca să nu-i zic vreo două.

— Îmi amintesc fărâmițe și frânturi ciudate. O clădire. O imprimantă color gigantică scuipând postere. Telefoane care sună mult prea tare când cineva vrea să vorbească cu tine.

— Intercomul, mi-a confirmat ea, holbându-se la mine.

— Dar... oameni, chestii de la serviciu... nu pot să spun că-mi amintesc.

— Nimic din ce s-a întâmplat? a tresărit ea.

— Nimic cu tine. Eu... nu îmi ești deloc cunoscută. Am oftat și m-am chinuit să dau o lacrimă. Îmi pare rău. Pun pariu că nu eram doar colege. Eram și bune prietene, nu?

A inspirat adânc și a surâs.

— E în regulă. O să îți facem noi amintiri.

— Dumnezeule, chiar asta îmi doresc! am zâmbit radios. Deci, eram bune pritene?

— Eram... Sigur că eram.

Mincinoaso. Dar până la urmă, cine eram eu să comentez?

— Luam masa împreună și de-astea?

A învârtit pe deget o ață ieșită din perna scaunului, evitându-mi privirea.

— La ocazii, mi-a răspuns.

Ce ocazii? mă întrebam.

— Hmm, nu știu cum să îți spun: crezi că mai poți... îți mai amintești cum e să fii creativă?

— Eu... nu știu. Te referi la chestii de publicitate? Pot să încerc.

Am văzut că începeau să o treacă toate apele. Broboanele începeau să îi lucească deasupra buzei și pe frunte. Cred că am privit-o trecând, în trei secunde, prin vreo șapteșpe soiuri de emoție. Era liniștită că nu îmi aminteam nimic, panicată că s-ar putea să nu mai fiu în stare să-i fac treaba, plină de speranță că îmi voi recăpăta memoria, dar înspăimântată că s-ar putea să-mi amintesc tot... Era o nebunie să te uiți la așa ceva. Cel mai greu era că încerca să simuleze bunătatea, lucru ce-i lipsește din născare.

— Bun, odihnește-te și fă-te bine. Toți sperăm să te întorci la muncă cât mai repede.

— OK, și eu sper asta. Mulțumesc pentru vizită... prieteno! i-am spus ca o persoană ușor retardată.

Lydia s-a ridicat și a ieșit. S-a uitat înapoi și mi-a zâmbit cu zâmbetul cel mai fals pe care l-am văzut în viața mea. Accentuat și de mormăiala unui „ce căcat" pe sub mustăți, nu atât de șoptit pe cât și-ar fi dorit. De milioane!

După o săptămână și ceva de diverse terapii și diagnostice, zilele începuseră să devină previzibile. Mă chinuiam la terapia prin dans, mă treceau prin diverse teste, desenam, mă vedeau specialiști și ocazional mai adăugau câte o chestie nouă la tratament.

Doctorii vorbeau câteodată într-un jargon medical pe care nu îl înțelegeam și făceau referiri la anumite părți ale creierului meu, cum ar fi hipocampusul – parte a creierului care „este baza în stocarea și procesarea amintirilor declarative, ca și în formarea amintirilor episodice". Mi-a fost adus la cunoștință că lezarea hipocampusului afectează memoria aprioric afectării și că ăsta era diagnosticul meu. Auzeam spunându-se „hipocampus" și imediat vizualizam o școală de hipopotami și apoi gândurile îmi zburau mai departe – și îmi aminteam *The Hungry Hungry Hippos*, jocul din copilărie în care hipopotami din pietricele molfăiau înnebuniți, încercând să afle care dintre ei putea să mănânce cel mai mult. Îmi aminteam de un tricou pe care îl avusesem, un omagiu adus jocului, ce întruchipa un hipopotam dând

din umeri şi titlul: PE BUNE, NICIODATĂ NU MI-A FOST AŞA DE FOAME.

Apoi mai erau, pe ici-pe colo, şi vizitatorii ciudaţi cu tiradele lor despre întrebări şi intenţii enigmatice. Nu erau doctori sau asistente, dar păreau să fie acolo în interes de serviciu. Mă întrebau despre capacitatea mea de a desfăşura anumite activităţi, nivelul meu de funcţionalitate, ce mă făcea să mă simt bine... şi păreau foarte atenţi să nu mă jignească în vreun fel. Mă întrebau şi de medicamentele pe care le luam, dacă aveam o stare depresivă de când mă internasem, dacă mă gândeam să-mi fac rău mie sau altora şi chestii legate de starea mea psihică.

Auzeam cuvintele „capacitate" şi „a consimţi" şi mintea mea invariabil o lua razna – concursuri de băut din facultate, dezbatearea despre avort, responsabilităţile Senatului cu privire la „sfatul şi acordul" în nominalizarea judiciară, micile semne de pe pereţii restaurantelor (ştiam că o anumită cameră nu are capacitatea de 241 de persoane, dar dacă are?). În mare, memoria mea era excepţională. Dar ceea ce cu siguranţă îmi fusese afectat de la accident era timpul de concentrare a atenţiei.

Şi mi-am mai dat seama de ceva în ceea ce priveşte internarea mea în spital – nu existau doctori drăguţi. Îmi petreceam majoritatea zilelor uitându-mă la telenovele, fiecare dintre ele având un spital înţesat de cadre medicale tinere şi foarte mişto, şi al meu nu avea nici unul. Mă gândeam să trimit o scrisoare televiziunilor, aducându-le la cunoştinţă faptul că aceste programe sunt o publicitate falsă şi că, dacă cineva voia să facă o vizită la spital numai de dragul de a întâlni un doctor tânăr şi bine făcut cu un abdomen plat şi cu un zâmbet ucigător, ar fi complet dezamăgit.

Todd a intrat şi s-a uitat în jur, remarcând creşterea numărului de aranjamente florale ce fuseseră aduse în camera mea de spital.

— De la cine sunt toate florile astea?

— De la tipul care m-a lovit. Mi-a trimis câte ceva în fiecare zi. Mama vrea să îl dea în judecată, dar pare tare drăguţ.

— Ei, asta e Jordan cea veche. Jordan cea nouă ar spune...

— Prințessita are nevoie de pantofi noi! am urlat eu, mai tare decât de obicei.

— Capul sus, soro, mi-a spus el. Am trecut pe la tine cum mi-ai zis. Pasărea aia e nevrotică, apropo.

— Nu e pasărea mea. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Țipă și își aruncă mâncarea peste tot. Și eu nu strâng după ea. Așa că trebuie să ai și asta în vedere.

Atunci, mi-a sunat telefonul.

— Bună, Jordan, aici Lydia. Îți mai amintești? Te-am vizitat ieri? Lucrăm împreună?

Bineînțeles că îmi amintesc de tine, scroafă rapace.

— O, drăguța de tine! i-am spus nerăbdătoare. Doamna draguță și mai în vârstă de la serviciu.

— Ei, nu chiar mai în vârstă, Jordan. Sunt doar cu câțiva ani mai mare ca tine.

— Asta am și vrut să spun. Mai mare ca mine.

— Am sunat să văd cum te mai simți? Dacă acum îți amintești ceva de la serviciu?

Mă întreba? Sau îmi spunea? Exista o punctuație pentru fiecare propoziție a ei? Cu un ton ridicat și un semn de întrebare?

— Mnu. Nimic deocamdată.

— OK, atunci. Te las să te mai odihnești.

— OK, Lydia, i-am spus cât de veselă am putut, mulțumesc pentru telefon! Și-am închis telefonul concluzionând la fel de vesel: Vrăjitoare pedofilă și amatoare de spermă!

Todd se spărgea de râs; era clar că se bucură de umorul meu la fel de mult ca și mine.

Mai aveam câteva zile până la externare, dar maică-mea vorbise deja cu zăpăciții ei de prieteni, fiecare venind cu un remediu sigur pentru a-mi recăpăta memoria. Așa că l-a întrebat pe doctorul meu dacă mă putea externa pe barba ei, pentru a putea participa la o serie de tratamente de cocoloșire maternă. Ajungându-se la concluzia că nu eram periculoasă pentru alții sau pentru mine și nu reprezentam un risc major („Să fim mulțumiți că pare complet lipsită de ostilitatea și demența ce însoțește deseori chiar și amneziile

uşoare", a declarat el la câteva zile după minciunica mea drăguţă), a consimţit.

În sfârşit, mă lăsau să plec. Mă aflam în biroul asistentelor, uitându-mă peste hârtiile de externare, simţind acut nevoia să plec odată. Nu mai aveam răbdare să încep o viaţă nouă, în afara spitalului. Era noua eu? mă întrebam. Noua eu falsă? Dacă mă prefăceam suficient de mult, puteam deveni o altă persoană? Puteam fi atât de egoistă cât îmi trecea mie prin minte. Ce dracu', puteam fi „orice" îmi trecea prin cap să fiu. Lumea era casa mea. De azi încolo. Şi cu o mică revenire a memoriei, puteam să renunţ la toate relele, cum ar fi nisipul nedorit sau pietricelele oceanice. M-am întors spre mama, care avea în mână toate hârtiile mele de externare.

— OK... unde semnez? am spus, gata de îmbarcare spre o nouă viaţă.

— Lasă că semnează mama ta, mi-a spus asistenta.

Ce bine de mine! Todd îmi spusese că există un curent în cercurile medicale care cred că o treabă bună a aşa-zisei amnezii este multitudinea de chinuri ale bolii, nevoia de a lăsa viaţa să curgă după bunul plac pentru un timp. Din moment ce eram un reprezentant al curentului ăstuia, am considerat că e timpul să încep să culeg roadele.

— Super! am spus fericită. Deci mâine poţi să îmi scrii un bilet să nu mai merg la muncă?

— Pentru ce? m-a întrebat mama derutată.

— Nu, glumeam. Ştii că mamele scriu biletele când copiii lor nu se simt bine şi nu se duc la şcoală.

— Ţi-e rău?

— Nu mai contează, i-am spus.

Nu îmi dădeam seama dacă era cam retardată şi nu ieşea niciodată din carapacea ei ca să se uite un pic la mine, dar aşa erau toate momentele petrecute cu ea – mai bine să mă lase în pace.

Prima noastră oprire: la cabinetul de presopunctură.

Nu mai fusesem niciodată la un presopunctor. Erau acolo lumânări parfumate şi cânta o muzică New Age. Asta chiar era ceva – la dracu' cu toate chestiile alea medicale. Nu ştiam

dacă masajul face parte din recuperare, dar dintr-odată era mult mai bine decât în camera mea sterilă de spital.

Dr. Mangere a intrat în cameră și, chiar înainte de a mă întreba cum mă cheamă, și-a pus palmele pe gâtul meu și l-a smucit într-o parte.

— Auu! am urlat.

Nici o reacție din partea dr. Omoară-mă. M-a prins iar de cap și mi l-a tras în cealaltă parte.

— Dumnezeule!

— Îți amintești ceva acum? m-a întrebat, ca și cum să-mi rupă gâtul ar fi fost tratamentul miraculos.

— Nu! am țipat.

— Reveniți peste o săptămână! a ordonat el.

— Cu siguranță o să țin minte asta.

Apoi a ridicat o mână și a încercat să mă apuce din nou. Mi-am ridicat brațele să îl blochez și l-am pocnit cu o mișcare gen karate, pe de-o parte, și gen ovație de majoretă pe de alta – „APĂ-RARE!" Vreau să spun, și gâtul meu nu glisează decât în două feluri și el deja o făcuse în ambele feluri, așa că a trebuit să stabilesc niște limite. N-are rost să vă spun cât s-a speriat.

— Vreau doar să ajung la termostat, mi-a zis el ca și cum ar fi vorbit cu o nebună. E cam răcoare.

Iată în sfârșit, și-a spus sigur mama, asta e ostilitatea și demența pe care nu o remarcase doctorul meu.

— Credeam că voiați să mă rupeți din nou, i-am spus cu jumătate de glas.

— Nu.

— Oh.

Ne-am uitat unul la altul pentru un minut, neștiind ce să facem în continuare.

— OK, atunci. Ne vedem săptămâna viitoare, mi-a spus. Mă îndrept spre ușă, voi apăsa clanța și voi ieși din cameră.

Minunat! Acum pe lângă amnezie, voi fi tratată și ca o nebună de legat. Dar știți ce? Mă simt chiar bine. Nimeni niciodată nu s-a speriat de mine. Am fost întotdeauna Jordan OK-din partea-mea, Jordan Călcați-mă-în-picioare, Jordan Hai-continuă-să mă înșeli, Jordan Mi-ar-face-mare-plăcere-

să-ţi-fac-treaba- în-timp-ce-tu- îţi-vezi-de-viaţa-ta. Asta era cool. Vreau să spun, nu aveam de gând să pocnesc fiecare persoană cu care intram în contact, dar mă bucuram de reacţia mea în memoria timidei prostovance care fusesem.

12. Mama mea, sora mea

Urma să locuiesc la părinţii mei în Long Island câteva zile – asta ca să îmi uşureze revenirea la viaţă. Dacă mă întorceam înapoi în apartamentul meu, exista posibilitatea să ajung să cutreier fără rost pe străzile din Lower Manhattan, devenind astfel o ştire de senzaţie la postul local (după omniprezentul „Incendiu în Bronx" pe care ajunsesem să îl asociez cu începutul fiecărui buletin de ştiri). Sau aş fi dispărut în cămaşă de noapte şi apăream peste ani ca vânzătoare într-un magazin de ţesături din Oklahoma, măritată cu arhitectul oraşului, răspunzând la numele de Lulu (o alegere extremă în ceea ce priveşte sacrificiul de a mima amnezia, lucru mai mult decât necesar în acel moment). Aşa că alternativa era să petrec cât mai mult timp în casa „părinţeilor".

Viaţa în Long Island era aşa cum mi-o aminteam. Plictisitoare. Maică-mea era stresantă; camera mea fusese transformată în „birou"; iar Sam, fără ca măcar să ştie că avea dreptate, ţinea morţiş să demonstreze că mimam amnezia, în încercarea sa ultimă de a atrage atenţia.

Eram la micul dejun şi îmi ungeam un covrig cu brânză degresată când Sam a intrat cu o bucată de prăjitură cu nucă în mână.

— Hei, Jordan, a spus ea absentă, fără măcar să se uite la mine, în timp ce ridica receptorul telefonului din perete. Mama m-a rugat să duc pâinea asta la familia Kornblut, cadou de Ziua Recunoştinţei, dar e ger, aşa că am vrut să dau un telefon înainte să văd dacă sunt acasă. Mai spune-mi odată numărul lor de telefon?

M-am uitat la bucata de prăjitură şi am clătinat din cap cu drăgălăşenie.

— Ei, uau, prăjitură cu nuci. Mama noastră e o scumpă, nu-i așa?

— Da, a spus ea, nervoasă că nu mă putuse păcăli să-i recit numărul din memoire. Superscumpă. Deci, care-i numărul de telefon? Am uitat.

— Îmm... încearcă... stai, este..., i-am spus eu și apoi am făcut o pauză, jucând-o pe degete.

Se aplecase atentă, mijindu-și ochii, cu o expresie răutăcioasă.

— Da' care-i numărul pentru a afla telefoanele altor oameni? am întrebat-o.

— Patru – unu – unu, mi-a spus categoric.

M-am uitat în stânga și-n dreapta.

— Ar trebui să îmi notez. Mă simt atât de prost punând întrebările astea cretine tot timpul. Dar aș putea să merg în locul tău până acolo – dacă îmi spui care e casa. Ai fost atât de bună cu mine. Mi-ar plăcea să fac ceva pentru tine.

— Nu mai contează, mi-a spus, nervoasă că nu-i ieșise șmecheria.

Ar fi trebuit să se străduiască mai mult de-atât. Și se străduia.

Într-o noapte pe când ațipisem, i-am simțit formele pe marginea patului meu. Crezând că nu sunt pe față, mi-a șoptit:

— Hei, Jordan... mai știi bluza aia a mea de mătase pe care ți-ai dorit-o întotdeauna? Ți-o dau ție. Dar nu mai știu dacă e cea de la Valentino sau de la Chloe. Care din ele era?

I-am răspuns somnoroasă:

— Era... din ulti... Tu trebuie să fii cea mai proastă chelneriță pe care... și m-am prefăcut că adorm profund.

S-a ridicat și a ieșit valvârtej, atentă, totuși, să închidă ușa cu putere, suficient cât să mă trezească dacă aș fi adormit pe bune.

O altă idee a mamei a fost să mă ducă la un naturist, crezând, probabil, că homeopatia poate fi remediul amneziei mele. Încercarea de a ne face loc prin aglomerația din Chinatown nu era lucru ușor nici pentru mama, nici pentru mine. În primul rând, „cabinetul" tipului era într-o clădire dezafectată

atât de strâmtă, încât am crezut că nu vom intra pe ușa care semăna mai degrabă a deschizătură pentru cutia poștală. Dar cel mai mare obstacol îl reprezenta factorul imitație. Să încerc să trec cu vederea o făcătură de geantă Hermès pentru mama era ca și cum un gay încerca să ignore o copie în avans a albumului Madonnei oferit cu o săptămână înainte de data lansării. Nu numai că aveau Birkinul pentru care mama se trecuse pe o listă de așteptare, dar îl aveau în toate culorile la jumate din prețul ei vânzare.

— Cine crezi că-și va da seama? îmi repeta întruna, mai mult într-un efort de autosugestie decât de altceva.

Când am crezut că e gata, a cumpărat trei genți în trei culori. Papucei chinezești („pentru că erau la mare modă în insulă") și un pix cu o *pin-up girl* din anii '50 a cărei fustiță se ridica când întorceai pixul să scrii. Ăsta era pentru Walter. Am făcut greșeala să o întreb de ce îl cumpăra pentru el.

— Pentru că trec prin „schimbare" și nu va mai intra sub fusta mea prea curând, mi-a răspuns. E un mod drăguț de a-i spune să se țină tare și că vom reveni la treburile noastre curând.

Nu mi-a făcut deloc plăcere să aud că trece prin „schimbare" și de taică-miu vitreg sub fusta ei – de fapt, mi-a fost de ajuns să mi se facă greață. Apoi a mai adăugat:

— Nu prea mă simt senzuală în ultima vreme.

Și dacă nu o mai auzeam pe mama mea spunând „senzual" vreodată, tot era prea curând. Ăsta era unul dintre acele momente când mama încerca să se poarte ca o soră și-mi oferea această informație într-un gest de apropiere. Îi spusesem odată lui Cat despre asta, și mă sfătuise că, atunci când se va mai repeta, să îi zic mamei în termeni neutri că „depășește barierele generațiilor". Dar cum nu trebuia să am nici o amintire vizavi de Cat sau de relația pe care o avusesem cu mama, mi-am ținut gura.

Cred că arătam rău, greața lăsându-se ghicită pe chipul meu, pentru că mama a crezut că mi se trage de la accident și și-a reorientat atenția spre mine, încercând să mă ducă cât mai repede la naturistul chinez.

Când am bătut la ușă după ce am urcat patru etaje șubrede, i-au trebuit tipului vreo cinci minute să răspundă. Asta era cu atât mai șocant, cu cât spațiul era atât de mic, încât nu am fost convinsă în totalitate că nu era, de fapt, o debara cu câteva rafturi de mirodenii.

Piticania asta de guru arăta exact așa cum te așteptai, adică așa cum arată un bărbat de 127 de ani. Un shogun cu mustață. Robă. Papuci. O caricatură. Și mic. Se vedea clar că mă aștepta – și fără să pună nici măcar o întrebare, a început de îndată să plămădească un preparat ciudat, pe care apoi mi l-a pus în mână.

— Să iei ierburile astea. Aduc amintirile înapoi. Îți vei aminti chiar și când ai supt prima dată la sânul mamei!

— Hmm, am zis. Nu vreau să ajung chiar atât de departe.

Ultimul lucru la care voiam să mă gândesc era suptul la sânul mamei. Iată că revenea și greața. Și când am tras o dușcă din elixir, gustul lui semăna cu mirosul străzii de dedesubt. Legume putrede cu zeamă de fiere.

Ne-am uitat unii la alții. Chinezul a simțit ce aștepta mama și a surâs ușor.

— Nu chiar acum. Nu ca...

Și-a înghițit cuvântul, după care și-a încleștat degetele și apoi le-a desfăcut cu un efect sonor de bum. Dar eu, care băusem zeama, am vrut să îl corectez. În mine chiar era o încleștare de degete ce se descleștau și urmau să facă bum. Chiar acum.

— Da, o să dureze ceva. Înțelegem. Mulțumim, domnule, i-a spus mama și apoi a făcut o plecăciune.

O plecăciune. Poate că unii ar fi reușit chestia asta fără să pară aroganți. Nu și mama mea. Era de rău. „Stângăcie" nu e suficient ca să descrie tot. Și cel mai grav, simțeam că se credea supercool făcând asta.

Când am ieșit, am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu mă dau de gol. Nu voiam să pară că nu mă implic. Dar bântuirea prin scenariul recuperării memoriei era pentru ea un fel de „tratație". Ca și cum nu se face să lași recuperarea să își urmeze cursul.

— Știi, efectele acestor „remedii" sunt la întâmplare, i-am spus. Crezi că, dacă m-aș întoarce la muncă, m-ar putea ajuta să îmi recapăt memoria? Știi, mă refer la faptul că sunt înconjurată de lucruri familiare. M-a ignorat. Am continuat: Șefa mea a venit să mă viziteze. A zis că mă vrea înapoi!

— Te-ar deranja dacă ne-am opri la Century 21, dacă tot suntem în zonă?

Parcă nu ne curgea același sânge prin vine. Al ei era infectat cu nevoia nepotolită de a-și înțesa debaraua ce se revărsa mereu.

Am ajuns acasă, și abia am avut timp să simulez o mică revenire a memoriei că a sunat soneria. M-am îndreptat spre ușa de la intrare și am văzut pe vizor un bărbat pe care, cu mâna pe inimă, vă spun nu îl cunoșteam. Părea de ceară. Ca un personaj evadat de la Madame Tussaud. Zâmbea deja când am deschis ușa – ca și cum ar fi avut zâmbetul lipit de față. Și nici măcar nu era un zâmbet atrăgător – dinți galbeni gigantici pe care neglijase să îi curețe după prânz. Un prânz ce inclusese evident spanac. Am deschis ușa doar un pic.

— Bună, am spus.

— Jordan? a întrebat bărbatul.

— Da...?

— Eu sunt Ben Waronker, specialistul în hipnoză. Am vorbit cu mama ta la telefon. Avem o întâlnire, mi-a spus uitându-se la ceas și apoi arătând spre mine, chiar acum.

— O, am spus, fără să deschid ușa.

Atunci a intervenit mama, deschizând larg ușa și apucându-l de mână.

— Domnule Wonker...

— Waronker, a corectat-o el.

— E așa o mare plăcere, a continuat ea. Aud reclamele dumneavoastră la radio de ani de zile. Niciodată nu mi-am imaginat că va fi nevoie să vă sun.

— Fac o grămadă de cercetări cu privire la fumat, a spus el binevoitor.

— Mamă! am spus eu grav, apoi m-am abținut. Sunt foarte obosită!

— Perfect, a zis ea. Jordan, iubita mea, știu că ai trecut prin multe, dar eu te vreau înapoi. La fel ca înainte. Și sunt dispusă să încerc absolut tot. Spune-mi că și tu îți dorești asta, scumpo!

Ne îndreptam pas cu pas spre sfârșitul listei, acolo unde se mai afla terapia prin electroșocuri, așa că trebuia să găsesc ceva până să ajungem acolo.

— Cred că da, i-am spus, deși nu eram chiar sigură.

Știam că pot simula amnezia, dar nu știam dacă puteam prosti un specialist în hipnoză. Cu toate astea, întotdeauna am bănuit că e vorba de o șarlatanie bazată, cel puțin parțial, dacă nu total, pe voință, așa că, dacă nu eram deschisă la asta, speram să nu mă facă să cedez.

— Unde te simți tu mai bine? m-a întrebat el. Există o cameră în casă unde ai fi dispusă să experimentezi liniștea profundă?

Dacă ar fi fost, cu siguranță nu am găsit-o în cei optsprezece ani pe care i-am trăit acolo.

— Livingul este foarte bun, cred, i-am spus. Pe aici, l-am îndrumat eu spre living și mama ne-a urmat, prefăcându-se că mai aranjează pernele de pe canapea.

— În *primul* rând, aș vrea să renunți la toate preconcepțiile pe care le-ai putea avea despre hipnoză. Nu bălăbănesc ceasuri în fața ta și nu încerc apoi să te fac să alergi pe aici ca un pui de găină. Și nu seamăn deloc cu nici unul dintre tipii de la TV, a zis el și și-a ridicat o sprânceană. Doar dacă m-ai văzut la TV.

— Nu v-am văzut.

— Atunci vei avea parte de un tratament special. Nu sunt aici doar pentru a te ajuta să îți recapeți memoria. Sunt aici să te ajut să câștigi puteri pe care nici nu știai că le ai. Eu sunt convins că 90 la sută din potențialul nostru este ascuns în subconștient, așa că tot ce avem de făcut este să învățăm să îl accesăm pentru ca apoi să îl folosim. Sună bine?

— Orice poate să aducă înapoi măcar o parte din mine, i-am spus sincer.

— Închide ochii, mi-a spus. Relaxează-te.

Era liniște. Până când am auzit mișcarea făcută de piciorul mamei. Am deschis ochii și am văzut-o agitându-se.

— Ar trebui să rămânem singuri? am întrebat. Mă simt mult prea conștientă.

— Am șters-o, a zis mama și domnul Waronker mi-a făcut semn să închid ochii la loc.

— Lasă toate grijile zilei să se disipeze... a zis el.

— Spune-i asta când se trezește, am auzit-o pe Samantha urlând din camera alăturată. Își va aminti că îmi datorează șaptezeci și cinci de dolari.

Apoi a urmat un șușotit general și altă remarcă a lui Sam:

— E adevărat!

Specialistul s-a ridicat și a închis ușa. Apoi a reluat de unde rămăsese.

— Detașează-te de corpul tău... eliberează-te de propria ta identitate și unește-te cu universul... nu există limite... tu ești totul... ești pură... ești conștientă... ești relaxată...

În timp ce mă lăsam dusă de val, am început să mă simt periculos de eliberată. Vorbea în șoaptă, și chiar simțeam că mă aflu la limita tihnei profunde pe care o experimentam după ce munceam toată noaptea la o campanie urgentă.

— Te relaxezi... totul plutește departe, nimic nu te îngrijorează. Toate grijile, toate grijile zilei, toate grijile care... te bântuie toată săptămâna...

Am deschis gura amorțită:

— Par să dispară cum îi dispare pariorului... O mână bună! a continuat el agitat, bucuros de aparentul succes. Spune-mi ce vezi?

— O ușă.

A tăcut. Poate că nici el nu se așteptase să apară ceva.

— Îndreaptă-te spre ușă, mi-a spus. Deschide-o.

— E încuiată.

— Ai cheia?

— Nu.

— OK... a zis el.

— Așteaptă! am exclamat. Nu era încuiată. Era doar blocată.

— Atunci deschide ușa, m-a îndemnat el un pic cam prea agitat.

— E deschisă.

— Ce vezi?

— Văd o față, am spus.

— Descrie-o.

— E ca de ceară.

— Și altceva? a încercat el.

— Nasul este grotesc de mare și dinții – îngrozitori, crescuți urât, galbeni. Mi-am ridicat brațele și am făcut mici mișcări de indicare. Cu bucățele minuscule de... spanac între ei.

— OK... a spus el oarecum ezitant. Și altceva?

— Ochelari.

— Stai o secundă, a spus el. Sunt ochelarii cu rame de sârmă?

— Da.

— Iar corpul este atașat unui... pulover cu guler în V...?

— Cu emblema Clubului New Hyde Park Country.

A oftat.

— Ei bine, am reușit să recuperăm amintirile de acum douăzeci de minute când mi-ai deschis ușa, a spus el. Și am folosit ață dentară, să știi.

Nici una dintre șmecheriile lor nu a dat rezultate, dar asta nu însemna că dădeau semne de renunțare. Mama era hotărâtă să îmi recapete memoria, iar Sam să mă prindă cu minciuna. Piesa ei de rezistență a venit mai târziu în noaptea aia. Lupta cu vrăjitorul voodo Dr. Muzeul Figurilor de Ceară nu era mai dificilă decât să învingi un puști de patru ani la Trivial Pursuit, dar încercarea cea grea m-a sleit de puteri, oricum, și chiar aveam nevoie de odihnă. Mă întinsesem pe spate, cu ochii închiși, ascultând ploaia ce lovea în pervazul ferestrei așa cum obișnuiam să fac când eram mică. Atunci a zburat ușa și Samantha a intrat tropăind, purtând o pereche ridicolă de ghete de motocicletă de la Chanel. Lipsă teribilă de gust.

— Am fost să văd ce face Sneevil astăzi... pasărea ta? a spus ea și apoi mi-a așteptat răspunsul.

— Am o pasăre? am întrebat, abţinându-mă cu greu să nu-i sar la gât.

— Mda.

Trebuia să îi admir talentul. Nu puteam să recunosc că ştiam că Sneevil era pasărea ei, dar gândul de a avea o Liza Minneli aviară pe post de coleg permanent de apartament mă făcea să urlu. Era bună, trebuia să recunosc.

— Ei, cred că ar trebui să îţi mulţumesc că mergi să vezi ce face.

— Plăcerea a fost de partea mea, a zis ea. Ai şi mai multe flori. Cam trei livrări diferite. Am luat un buchet pentru masa de mâine-seară.

Mâine-seară? Atunci mi-am amintit. Era Ziua Recunoştinţei.

— Cioc-cioc, a zis Dirk băgând nasul pe uşă. Mama ta m-a lăsat să intru.

— Dirk, a zis Samantha. Ce drăguţ. Să vii tocmai până în Long Island!

— Voiam să văd ce mai face J., a zis el.

Nu îmi spunea niciodată J.

— Mulţumesc, D., i-am spus cu un zâmbet larg.

S-a strâmbat subtil – o reacţie la poreclirea lui D., presupun. Ei, dacă el putea să inventeze noi porecle, puteam şi eu.

— M-am gândit că voi fi cu ai mei de Ziua Curcanului, aşa că am vrut să trec pe aici înaintea carnagiului, a mai adăugat el. Ţi-ai amintit ceva?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că deja îşi direcţionase atenţia la TV înainte să apuc să răspund. Mai exact – atenţia lui era orientată spre un set de console Xbox.

A remarcat şi Sam.

— Vrei să o încerci? l-a întrebat ea pe Dirk, dar el deja se aşezase pe podea cu picioarele încrucişate, cu consola în mână.

— Căcat, da! a răspuns.

— Nu, i-am spus eu, cuiva care nu mă asculta. Nu mi-am recăpătat memoria.

Dirk era deja foarte atent la joc.

— Ce? a întrebat el după câteva secunde.

— Spuneam că arăți exact ca Zack, am răspuns, puștiul de opt ani din capătul străzii care face echipă cu Sam la Xbox.

De ce dracu' se deranjase să vină până aici? Sam a chicotit și Dirk s-a oprit o secundă din manevrarea frenetică a joystickului să o privească. Minunat – ăștia doi erau o pereche divină care se meritau cu vârf și îndesat.

13. Musafiri de Ziua Recunoștinței

În dimineața următoare, am coborât și am văzut-o pe mama, deja crizată, dându-i ordine Carmelitei.

— Pot să te ajut? am întrebat.

— Aș vrea eu... mi-a replicat mama.

— Ei bine? Nu trebuie să îți dorești. Sunt aici să te ajut. Vreau să te ajut.

— Știu că vrei, iubito. Dar mai bine nu te băga. Uite cum facem, du-te până în pivniță și mai adu-mi o sticlă de vin exact ca asta, mi-a spus punându-mi sticla în brațe.

— OK, dar mie mi-ar plăcea să te ajut cu gătitul, i-am spus.

— Tu nu gătești, Jordan.

Asta nu era adevărat. Puteam să gătesc. Chiar găteam. Dar maică-mea era așa de înspăimântată, încât nu mă lăsa niciodată să mă ating de ceva. Ferească Dumnezeu să supraterciuiesc piureul.

Am dus sticla în pivniță unde am găsit una la fel. Faptul că trebuia să fie aceeași marcă m-a făcut să îmi aduc aminte de jocurile alea logice cretine pe care a trebuit să le joc în spital, dar asta era tot ceea ce mama m-ar fi pus să fac pentru a contribui la cină.

Decât să mă alătur agitației de sus, am ieșit din pivniță. Era o după-amiază superbă de toamnă, îmbibată de mirosul frunzelor și al ierbii. În oraș, șuvoiul de oameni făcea deja parte din peisaj și ceea ce mai observi câteodată este un ocazional pomișor. În suburbii, e exact invers: ocazionalul om iese în evidență în contrast cu peisajul. Mai ales un

străin. M-am uitat peste drum și am văzut pe cineva stând lângă o mașină. L-am recunoscut imediat, dar nu știam de unde să îl iau. Atunci m-a trăsnit – îngerul. Era aceeași față pe care am văzut-o când am deschis ochii după ce am zburat din rai și apoi din iad, de pe bicicletă.

— Salut? am strigat eu.

— Jordan Landau? a întrebat el cu capul plecat într-o parte.

— Da...?

— Bună, a zis, făcând câțiva pași spre mijlocul străzii. Scuze, sunt Travis, Travis Andrews.

— O, am spus. Numele de pe cărțile de vizită.

— Cărțile de vizită... a repetat el.

I-am zâmbit.

— Florile. Ciocolata...

N-a fost greu să văd diferitele feluri în care își ceruse iertare și îmi urase să mă însănătoșesc. Așa că m-am simțit foarte bine, pentru prima dată de când ajunsesem în Long Island.

— Îți mulțumesc. Ai fost foarte drăguț și nu trebuia să faci toate astea.

— Mă simțeam cumplit. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— M-aș simți mai cumplit din cauza mărimii fundului, am spus și, în timp ce spuneam asta, el s-a uitat peste umăr să tragă cu ochiul la fundul lui.

M-am simțit oribil și m-am grăbit să îi explic:

— Nu, nu fundul tău, ci al meu. Cel care a crescut semnificativ de când m-ai tot cadorisit cu ciocolată.

— Ce bine că florile nu sunt comestibile! a adăugat el. Și cu riscul de a părea că mă uit la fundul tău, lucru pe care nu îl fac – vreau să spun că nu aș putea pentru că, în fine, e în spatele tău –, se pare că e vorba de unul foarte drăguț.

Fața mi-a luat foc. Chiar dacă eu dădusem tonul, începeam să mă simt prost.

— Putem să nu mai vorbim despre fundul meu?

— Cu siguranță putem să nu mai vorbim despre fundul tău, a spus el râzând. Îmi pare rău. Cum te simți?

— Sunt bine... având în vedere totul.

— Ei, mă bucură să aud asta! a exclamat el.

Ce tip drăguț! Mi se părea atât de familiar. Nu numai pentru că îl văzusem când a avut loc accidentul, ci pentru că am simțit imediat că îl cunosc. Ca și cum l-aș fi știut de foarte mult timp. Dar bănuiam eu că nu era chiar așa. Era cam greu să îl treci cu vederea. Era înalt cu părul negru și țepos. Nu genul ăla de țepos înspumat și gelat, doar genul de dezordine scăpată de sub control, dar o dezordine perfectă. Avea ochii de un albastru pătrunzător și o barbă de o zi care ieșea în evidență pe fața lui albă. De la gât în sus semăna cu solistul unei formații, dar puloverul J. Crew mi-a spus altceva. Era amestecul perfect, amalgamul pe care majoritatea femeilor ar recunoaște numai în secret că și-l doresc, ca fantezia unui tip virgin cu o prostituată: rockstarul care renunță la turnee pentru a ți se dedica în totalitate.

— O Zi a Recunoștinței fericită, i-am spus.

— Isuse, îmi pare rău. Mda, și ție. Scuze... probabil că te întrebi ce caut eu aici. De Ziua Recunoștinței.

— Ceva de genul ăsta, am spus.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine.

— Sunt bine, am spus încercând să fiu convingătoare. Părea atât de pierdut.

— Păi, am avut timp astăzi și mă duceam spre estul insulei. Și nu te-am mai găsit la spital. Deci părinții tăi... Am un prieten la poliție. În fine, nu e vorba de o răutate sau altceva. Pare de-a dreptul hărțuială, nu-i așa?

Mă întrebam dacă are o familie și mă gândeam dacă să îl invit la cină, dar știam că maică-mea ar face o criză.

— OK, a zis și apoi a tăcut, ca și când asta ar fi fost tot ceea ce a avut de spus. Dar a continuat. Ți-ai pierdut memoria? a întrebat el brusc.

— E greu de spus, i-am zis și m-am uitat în altă parte, simțindu-mă prost din cauza șaradei.

— Nu îți mai amintești? mi-a spus.

N-o făcuse intenționat. S-a prins mai greu de poantă și am râs amândoi.

— Îmi pare rău. E îngrozitor.

— Sunt OK. Pe bune.

Nu puteam să înțeleg de ce mă simțeam atât de prost că simulam amnezia în fața acestui tip. Poate pentru că el fusese cel care o cauzase. Sau ar fi cauzat-o dacă chiar aș fi suferit de amnezie. În fine, mă simțeam prost. Părea atât de naiv.

Și mai zisese și că am un fund drăguț.

— Ai ceva planuri de Ziua Recunoștinței? mi-a scăpat dintr-odată.

Nu știu de ce, pentru că nu îl puteam primi în casă, așa că în secunda doi am regretat invitația.

— Nu, nu neapărat. Voiam să merg mai departe pe insulă. E o poveste nostimă, a spus. Ei, nu chiar nostimă, ci mai degrabă ciudată?

— Îmi plac ciudățeniile.

— Tatăl meu a decedat cu câțiva ani în urmă...

— Îmi pare rău. Cu siguranță nu e ceva nostim, am spus.

— Mda, nu asta e partea nostimă. Un amic al meu încerca să mă înveselească și am pariat pe o sută de dolari că ne va putea păcăli să participăm la o Zi a Recunoștinței a unor necunoscuți. Și a reușit. Are o personalitate mai manipulatoare și a reușit să ne convingă să ne băgăm doar cu o sticlă de vin.

— Uau.

— Mda, așa că a devenit aproape o tradiție. Abia aștepta – aranjase treaba de câteva săptămâni. Reușeam să trecem toți de desert. Mă întreb dacă încă îi mai reușește... a spus și a căzut pe gânduri. Era un tip extraordinar. Îți vindea orice.

Se holba. Nu neapărat la mine, ci la mâna mea. M-am uitat în jos și am văzut ce i-a atras privirea. O sticlă de vin.

Acum, Jordan A.C. (ante-contuzie) nu s-ar mai fi gândit de două ori. Ar fi mormăit ceva scurt și la obiect sau de neînțeles, s-ar fi întors cu spatele, ar fi făcut câțiva pași, enervată la culme și ar fi dispărut în garaj. Dar nu mai era acolo. Așa că, Jordan A.M. (amnezică amatoare) a luat atitudine.

— Unde ar trebui să încercăm mai întâi? am întrebat.

Of, dar m-a trăsnit faptul că m-am evaporat în cartier cu vinul mamei, lucru ce o va face să se gândească la ce-i mai

rău, va suna poliția și nu mă va mai pierde niciodată din ochi. Și mi se pusese pata să mă mut înapoi în apartament a doua zi. Dar el a izbucnit în râsul cel mai frumos.

— Chiar dacă am face-o. Chiar dacă. Nu va ieși nimic. Prietenul meu nu mai e aici. S-a mutat.

— Dar tu ai fost acolo, i-am spus, făcând un pas spre el și trăgând cu ochiul peste umăr să mă asigur că nu ne vede nimeni din casă. Cum făceați atunci?

— Toată treaba ținea de el, a spus Travis. Era actor.

— Ascultă-mă, vorbesc serios, i-am spus după o pauză. Dacă nu faci asta cu mine, te dau în judecată pentru tot ce ai.

S-a scărpinat încet în creștetul capului.

— Ei bine, n-aș vrea să pierd cei optzeci și cinci de dolari în bani mici și cupoane de închirieri video gratuite.

Atunci ne-am privit, cu ochi mari înnebuniți de încântare. Și am știut că l-am convins.

— Sunt niște reguli, a spus el cu o seriozitate simulată și un zâmbet șmecher când ne-am urcat în mașina lui și am dat o tură prin cartier, încetinind pentru a căuta prima țintă.

Mașina era OK, dar nu să cazi pe spate. O întreținea bine, dar erau o grămadă de hârtii pe scaunul din spate sub o mică ancoră. O ancoră? Ciudat. Dar totuși, era distractiv fie și numai să te uiți la ea. Nu aveam însă timp să analizez mai în amănunt. Era destul de ordonat, iar eu eram teribil de mirată... în ceea ce mă privește. O situație precum cea în care mă aflam putea fi primejdioasă sau incitantă, depinde unde stăteai. Eu stăteam în față, pe locul mortului.

— Fără amenințări. Fără crimă. Fără povestiri lacrimogene. Să dai tot ce e mai bun din tine.

Am tras pe dreapta cu scârțâit de roți, lângă un magazin.

— Suntem niște gentlemeni și vom fi tratați ca atare.

— Gentlemeni? am întrebat.

— Gentlemeni, a spus el.

— Deci nu vrei să fii luat drept hoț.

— Sau un pervers. Nu, corect. A arătat spre pantaloni. Deci, pantaloni largi, de lână sau cu amestec. Și-a ridicat un picior. Pantofi lustruiți. Și-a deschis haina pentru efect.

Curea asortată cu pantofii, cămașă încheiată – fără mătase sau materiale exotice.

— Cum ar fi ce, mohairul?

A încuviințat.

— E timpul să intre în scenă. Curați, spălați, pieptănați. Cu zâmbetul pe buze.

— Am toate astea plus ținuta de duminică, i-am spus etalându-mi fustița cea nouă, topul Ella Moss și ghetele de la Kors. Ei, de fapt, aia de joi.

— Arăți minunat, a spus el. Și apoi discursul. Și-a dres glasul. Suntem doi gentlemeni din city. O să schimbăm un pic foaia. Am ales această comunitate în speranța unui schimb de omenie specific sezonului și pentru a ne face noi prieteni. Dacă ne permiteți să ne alăturăm dumneavoastră, vă vom fi nu doar recunoscători, ci vă vom aduce la masă și aceste sticle de băutură.

Am tăcut un moment.

— Ai învățat pe de rost toate astea?

— Da.

— Și ei v-au crezut?

— Nu a trebuit niciodată să batem la mai mult de cinci până la zece uși. Asta în șapte ani.

— Deci așa își menținorfanii voia bună, am spus.

M-a privit atent, iar mașina a continuat să ruleze.

— Când trebuie să fii înapoi?

Înapoi. Ca în „voi apărea la știri": o biată fată sfârșește tragic în vacanță", până mă voi întoarce?

— În jur de o oră și jumătate.

— OK, e în jur de două, două și ceva, așa că trebuie să găsim pe cineva care se așază la masă mai devreme.

Am pus ochii pe o casă cu fațadă albastră și obloane albe cu un steag zdrențuit cu un curcan, ce flutură într-o parte a ușii. Câteva mașini în plus decât în mod normal aglomerau zona.

— Prima victimă, a spus el.

M-a privit.

— Eu sunt Travis. Tu ești Jordan.

— Suntem rude?

— Isuse, eşti mai rău decât mi-am imaginat, a spus.

— Nu, pentru povestea de azi, l-am corectat.

— Ah. Nu, nu e o poveste. Suntem oameni obişnuiţi, cu o cerere de curtoazie. Deci... Suntem doi gentlemeni – ei, o doamnă şi un gentleman – din oraş. Îţi aminteşti?

— Suntem în... comunitatea dumneavoastră? am început eu.

Apoi am tăcut şi mi-am ţuguiat buzele, lucru care l-a neliniştit, cred.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, a spus.

Am urcat scările şi o feţişoară mică şi rotundă încadrată de perdea ne-a văzut şi a dispărut imediat. Am sunat. Apoi s-a deschis uşa. Un zâmbet larg s-a întins pe faţa lui Travis şi a deschis gura să vorbească.

Dar i-am luat-o înainte.

— Suntem un domn şi o doamnă din City. Am fost atraşi de această comunitate în speranţa unui schimb de omenie specific sezonului, ca să ne facem noi... prieteni. Dacă ne veţi permite să ne alăturăm vouă, vă vom fi recunoscători şi vă vom oferi şi această sticlă de... băutură.

Bărbatul s-a uitat la mine şi apoi la Travis.

— Nu, a spus el sec şi uşa s-a închis.

Mi-am umezit buzele şi am privit înainte.

— Cred că ai cam improvizat, a spus el. Dar, ia stai, cum ai reuşit... Vreau să spun, cum rămâne cu... Şi-a răsucit degetul în jurul tâmplei.

Ştiam că întreba de amnezia mea, dar folosea limbajul ăsta gestual universal utilizat pentru nebuni. Am lăsat-o aşa.

— Ei zic că e vorba de amnezie retrogradă, i-am spus. Oamenii, lucrurile de dinainte sunt înceţoşate ca dracu'. Dar ţin minte tot de la accident încoace.

Credem orice chestie căreia nu îi acordăm atenţia cuvenită, aşa că acum eram o echipă – dar el voia ca lucrurile să fie clare: următoarea încercare îi aparţinea. Aşa că am mers liniştiţi, încrezători către uşa unei case cu etaj, total inadecvată, dar, oricum, primitoare printre fermele mari cu anexe, mini-mansions-urile şi bungalow-rile bântuite din cartier. Mi-a luat sticla de vin. Uşa s-a deschis şi a apărut o

doamnă în jur de cincizeci de ani, foarte drăguță cu o bentiță pe cap.

— Noi suntem un domn și o domnișoară din oraș. Am fost atrași de această comunitate în speranța unui schimb de omenie specific sezonului, spre a ne face noi prieteni. Dacă ne veți permite să ne alăturăm dumneavoastră, vă vom mulțumi din suflet și cu această sticlă de băutură pentru masa dumneavoastră.

Femeia a înțepenit pentru o secundă; apoi ne-a zâmbit larg și s-a uitat peste umărul ei.

— Ei, bine. Nu mâncăm până la cinci, așa că puteți să vă uitați la fotbal până atunci sau să jucați Nintendo cu Lyle.

Eram șocată. Înghițise gălușca?

— Sunteți extrem de drăguță, i-a răspuns Travis cu o mină seducător de sinceră. Dar nouă ne e foame acum, așa că... mulțumim oricum și vă urăm o Zi a Recunoștinței fericită!

Apoi s-a întors și s-a îndreptat spre mașină. M-am uitat la el pentru un moment înainte de a o saluta și de a-i zâmbi doamnei, cu dorința de a-mi băga capul în piept, pentru ca apoi să fug după el pe alee.

— La revedere, ne-a spus ea, deși suna mai degrabă ca o întrebare.

— O, Dumnezeule mare! am exclamat eu când ne-am strecurat înapoi în mașină și am demarat. Eram ca și intrați.

— Ți-am spus eu, mi-a zis el, mascându-și cu brio uimirea în fața succesului, și – credeam eu – un pic cam nervos că s-ar putea să fi ratat marele premiu. Dar ora aia de masă nu era potrivită. Asta nu e o răpire.

Cuvântul ăsta l-a făcut să se liniștească. M-a privit cu ochii ăia... M-am simțit atât de ciudat. În legătură cu tot. Ca și cum chiar nu mai eram Jordan. Cel puțin nu acea Jordan care fusesem. Jordan A.C.

— Tu ai un program.

— Știi, te-aș invita la noi, dar... m-am oprit. Dar nu știu dacă o să înțeleagă.

— Te rog. Nu strica aventura cu o scuză lamentabilă.

Așa că am mers mai departe; acum eram cam la un kilometru jumate de casa mea. Deși era încă devreme, lumea începea să se adune la mesele în familie. Am mai încercat la două case din apropiere. Amândouă încercările soldate cu eșecuri rapide. Cel de-al doilea proprietar ne-a închis ușa-n nas chiar înainte de discurs.

— O să te lovești de tratamentul ăsta foarte des, mi s-a confesat el în timp ce stăteam pe aleea lor, uitându-ne la ei cum ne urmăresc cu privirea.

— Dacă nu știți să apreciați această artă, atunci vă plâng, le-am spus agitându-mi pumnul spre casa lor.

Ne-am apropiat de următoarea țintă, dar mult-prea-bătrânelul domn, pe care l-am văzut în capătul holului, părea îngrozit, așa că nu am deschis subiectul cu drăguța și iertătoare lui doamnă care ne-a răspuns la ușă. După următorul „NU", mi-am putut da seama că în Travis se strecura pesimismul sau își pierdea curajul sau poate își făcea griji că voi începe să cred că e obsedat și nu mai voia să forțeze nota cu această aventură. Așa că ne-am mai plimbat un pic cu mașina. Apoi am văzut că era aproape trei.

— Încă o încercare, i-am spus.

— Dacă zici tu.

Ne-am mai învârtit pe două străzi. I-am spus să oprească în fața unui loc surprinzător de neîngrijit, cu câteva mașini parcate pe alee, cu porumb atârnat la ușă, cu șezlonguri din plastic pe peluză. Împlinindu-și destinele, cred eu.

Am urcat scările și el a apucat sticla mai bine. Am luat poziția partenerului mut, stând puțin în spatele umărului lui drept. Ding-dong. Ușa de la intrare s-a deschis, apoi ușa de plasă, doar câțiva centimetri. Un bărbat într-un pulover mulat a scos capul și ne-a privit prostit.

Am profitat de situație.

— Nu o să vă vină să credeți, i-am spus, agitându-mi mâna stângă pentru a arăta că nici mie nu-mi venea să cred. Asta e o farsă, dar farsa asta ni se joacă nouă, de fapt. Fratele meu prezent aici, și cu mine voiam să-i facem o surpriză bunicii noastre și tocmai ni s-a stricat mașina în drum spre

casa ei din Philly, și acum, adevărul e că nu vom mai ajunge acolo la timp pentru masă, așa că e o adevărată pierdere. Doar dacă nu veți găsi în inima dumneavoastră bunătatea de a ne lăsa să mâncăm cu voi, iar noi vă vom oferi acest vin, pe care îl cumpărasem pentru ea... așa că asta e tot.

Nu a avut absolut nici o reacție, la început, nici o vorbă. Am bănuit – eu, în special – că depășisem nu știu ce limită și acum o căutam cu lumânarea. Am crezut că va începe să ne alerge pe alee cu un făcăleț sau ceva pe-aproape.

— Sigur, ne-a spus omul, zâmbindu-ne, aproape râzând. Tocmai ne așezam la masă. Și ni se termină vinul, așa că ați picat la țanc.

Și următoarea oră și zece minute, ne-am bucurat de OBE[1] în compania lui Mitchell și Jeanine Verdanetti, a micuților Mitch, Angie, Albert, Therese, a altcuiva, al cărui nume nu l-am înțeles, și a unui șoricar băgăreț pe nume JoJo. Am ascultat mai mult decât am vorbit, atât de vinovați ne-am simțit amândoi de minciuna mea și totuși atât de amuzați de toată treaba. Am complimentat-o pe Jeanine pentru sosul ei de merișoare și i-am cerut rețeta. Cine ar fi crezut că pecanul caramelizat în sosul de merișoare poate fi atât de bun?

Am mâncat repede, am ajutat la strânsul mesei și am umplut mașina de spălat vase până când Therese ne-a dat afară din bucătărie, apoi ne-am pregătit de plecare, mulțumindu-le de mii de ori, încât nici nu și-au dat seama când am șters-o – dar familia Verdanetti va avea ce povesti anul viitor.

Ne-am întors la mine acasă într-o liniște totală. Am crezut că s-a supărat pe mine. Începuse deja să se risipească tot farmecul întâmplării, și nu știam de ce, dar m-am înecat și am fost cât pe-aci să încep să plâng, când el s-a uitat la mine, mi-a zâmbit și a dat din cap.

---

1 *Out-of-Body Experience*, denumirea dată acelei experiențe în care conștiința este percepută ca existând și operând în afara corpului fizic. Se mai numește și proiecție astrală.

— Știu că în prezent stai prost la capitolul memorie. Dar știi, eu nu voi uita niciodată ziua asta și sper că nici tu, niciodată, mi-a spus.

— Voi încerca, i-am spus.

Mi-a cerut numărul de telefon, dar i-am spus că nu îl știu, așa că mi-a dat el cartea lui de vizită să îl sun când mă întorc în apartamentul meu. Apoi mi-am găsit și eu cartea mea de vizită și i-am dat-o fără nici un alt cuvânt.

— Doamne, Jordan, a spus mama când m-am întors din pivniță și m-am trântit pe un scaun de bucătărie aflat în calea ei. Nu te-am văzut toată după-amiaza. Ce s-a întâmplat cu sticla aia de vin pentru care te-am trimis?

Asta era reacția pe care o așteptam, și totuși fusesem plecată două ore. Cum de nu-și făcuse griji pe unde fusese micuța amnezică?

— Nu mai era nici una, i-am spus. Am luat un cabernet care mi-a picat în mână.

S-a uitat la sticlă.

— E bună și asta. Ne așezăm la masă în jumătate de oră – stai pe-aproape.

— Așa am să fac, i-am spus. Și era adevărat.

Aș vrea să vă pot spune că masa mea de Ziua Recunoștinței a fost la fel de nostimă, dar a fost la fel ca orice altă masă din ultimele săptămâni – maică-mea bând zdravăn și arătându-i cu degetul pe oamenii cu care vorbea, Walter făcând glume proaste, iar Sam tot întinzându-mi capcane, în încercarea de a mă prinde. Până la urmă, s-a enervat atât de tare, încât s-a repezit direct la mine.

— Ăsta e un mare rahat, a zis Sam. Poate nu sunt în stare să dovedesc, dar se preface!

— Samantha Danielle, încetează imediat, a spus, într-un final, mama, în încercarea neobișnuită de a-mi lua apărarea, cu tonul ei de ai-dat-de-belea ridicat la maxim. Ajunge pentru seara asta. Nu se preface. E clar că nu e în deplinătatea facultăților mintale; situația asta e foarte gravă și foarte reală, iar tutela ne va permite să obținem îngrijirea necesară.

— Tutela? am zis eu și Sam în același timp.

— Da, a spus mama pe un ton sever.

— Ce înseamnă asta mai exact? am întrebat eu, conştientă că nu puteam să răbufnesc mai mult în afară decât o făceam înăuntru. Mi-am zis să nu intru în panică.

— E simplu, dragă, a continuat ea. Asistenţii sociali şi personalul medical au fost de acord să punem bazele unei tutele timpurii.

— Cred că ai vrut să spui temporare, a spus Walter.

— Walter! a făcut ea supărată.

Cuvântul ăsta avea mai multe semnificaţii decât orice alt cuvânt din vocabularul mamei mele. În funcţie de context, putea să însemne aproape orice. În acest caz, însemna: „Taci dracului din gură, eu sunt cea care dă explicaţiile aici!"

— Asistenţii sociali şi un funcţionar al Curţii au căzut de acord că, pentru o vreme, ar fi bine ca cineva să aibă grijă de tine. Asta înseamnă trecerea la acţiune dacă şi când vei deveni incapabilă.

— O, păi e sărită, a intervenit Sam cu un zâmbet satisfăcut.

Ăsta era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac acum, şi anume să predau controlul complet vrăjitoarelor. Dar încurcătura în care mă aflam mă lăsa fără portiţă. Chestie amplificată şi de următoarea afirmaţie a mamei mele.

— Acum, Sam, tu chiar crezi că Jordan ar fi de acord să predea controlul dacă s-ar preface? Am documentele chiar aici, a zis ea şi s-a ridicat de la masă să aducă hârtiile.

Când s-a întors şi mi-a pus documentele în faţă, am simţit o durere acută în stomac. M-am holbat la ele, apoi la Sam şi la Walter şi apoi la mama.

— Toate chestiile astea îmi dau fiori, am spus.

Am trecut prin tot repertoriul în aproape douăzeci de secunde: anxietate, buimăceală, confuzie, dezicere. Nici măcar nu ajunsesem la litera „E" înainte ca Sam să tuşească în direcţia mea. Am înghiţit de câteva ori şi am încercat să citesc rapid conţinutul paginilor înainte de a le semna.

— Vreau doar să citesc puţin din ele înainte, ca să înţeleg mai bine despre ce e vorba.

— Ei, hai pune mâna şi semnează Jordan, a zis Sam. Nu te poţi ocupa de toate dacă nici măcar nu ştii cine eşti.

Atunci m-am uitat la mama.

— Și ai fost atât de minunată, i-am spus. Cum aș putea să nu am încredere în tine?

Cât de rău putea să fie? Era maică-mea. Și chiar îmi plătise cheltuielile pentru o perioadă. Nu era chiar o afacere proastă până la urmă. Mi-era puțin frică să nu mă interneze, dar consideram că mai e până acolo. Doctorii ne vor întâmpina pe amândouă la ușă și probabil că o vor lua pe ea în locul meu.

Am semnat.

14. Privind în sus

Cel mai ciudat lucru în încercarea de a obține un sejur de R&R[1] la babacii tăi, e acela că, majoritatea oamenilor devin și mai stresați, din secunda în care ajung în mijlocul familiei. Faza asta chiar mi se aplică și mie. Plus că, de fiecare dată când voiam să mă așez la computer, încercând să pun cap la cap problema amneziei, cineva intra și mă prindea. De cele mai multe ori, puteam să mă justific zicând că încercam „să înțeleg mai bine ce se întâmplă cu mine", mai ales când Sam îmi sufla în ceafă, încercând să mă prindă în plasă. Dar erau căutări lipsite de succes. Aveam nevoie de intimitate, chestie de care nu aveai parte decât în rații foarte mici *chez* Landau. Așa că i-am implorat să mă lase să mă întorc la mine acasă. Eram convinsă că erau la fel de pregătiți să scape de mine, pe cât eram și eu să scap de ei; și, dovedindu-mi că am dreptate, au fost de acord.

Maică-mea m-a dus cu mașina înapoi în oraș. Tot drumul spre casă mi-am luat o privire de copil mirat, prefăcându-mă că nu recunosc clădirea în care se afla apartamentul meu când am ajuns acolo. Când am ieșit din lift, maică-mea și-a pus mâna la nas până am ajuns la ușă. Era clar că nu era deloc

1 R&R (Rest & Recuperation; repaus & recuperare), folosit îndeosebi în armata americană pentru a defini timpul liber, vacanțele sau alte zile libere oferite unui recrut.

încântată de blocul în care stăteam. Dar, la fel de clar era și că ea nu se afla acolo să mă ajute să îmi caut altceva.

M-am fâstâcit cu cheile în mână, prefăcându-mă că nu știu care dintre ele este cea potrivită – zâmbindu-i prostește mamei. Din păcate, incertitudinea mea a durat puțin cam prea mult, deoarece Domnul Cocoșel-de-Spandex a ieșit din lift și ne-a abordat.

— Bună, vecină! a zis el. Nu te-am mai văzut de mult.

M-am uitat la el cu o privire goală și am sperat că maică-mea, văzându-mă că nu-l bag în seamă, îl va ignora la rândul ei și mă va ușui în apartament. Dar ea l-a remarcat. Cocoșelul. Zgârie-norul din lycra.

— O, a făcut ea, niciodată mulțumită să lase lucrurile așa cum sunt sau să fie subtilă în astfel de momente. Măi să fie... a continuat, cu ochii pe trofeu în timp ce eu o imploram să se uite în altă parte. UITĂ-TE ÎN ALTĂ PARTE!

Într-un final și-a revenit.

— Jordan a avut un accident. Suferă de amnezie și nu își mai amintește nimic. Voi sunteți prieteni?

La naiba!

— Da, a zis el. O învățam autoapărare.

Nu îmi venea să cred ce megacăcat de minciună putea să îndruge acolo. Dar până la urmă râde ciob de oală spartă! Am zâmbit doar și m-am comportat ca o năucă. Dar era cam greu să nu reacționez la asta. Credeți-mă era extrem de greu.

— Foarte bine. Înseamnă că poți să ai grijă de ea.

— Plăcerea va fi de partea mea.

— Super, pentru că am ocupat două locuri de parcare, a zis ea, deja în drum spre lift.

— E totul în regulă? m-a întrebat, dar n-a mai așteptat să-i răspund. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Și mi-a trimis o bezea și a dispărut în lift.

Atunci, am învârtit cheia potrivită în yală și-am intrat în casă.

— Deci săptămâna asta? O oră de autoapărare? a strigat el.

— Sigur, am spus eu și am trântit ușa după mine.

Apartamentul meu era un dezastru. Sneevil Knievil era fiul Satanei. Sau animăluțul fiului lui Satan, pentru care îl implorase pe ta-su, și care acum se răzbuna pe universul meu pentru că îl neglijasem pe micul ticălos. Nu numai că împrăștiase toate semințele prin apartament, dar mai făcuse zdrențe și ziarul de pe fundul coliviei. Și eu îmi pierdusem cumpătul, având în vedere situația, dar să mă apuc să fac franjuri *New York Times*-ul? OK, da. Dar rareori trec la fapte.

— Salut, Sneevil, am spus în timp ce îmi aruncam geanta cu noua garderobă pe jos.

Ăsta era un mic bonus. Sam era mult prea mică și prea egoistă să își împartă hainele cu mine, așa că mama a făsut o incursiune la Woodbury Common, un mall de outleturi pentru cei cărora nu le e teamă să calce pe cadavre pentru un Chloe, și mi-a luat niște țoale extrem de purtabile. Cu siguranță mult mai drăguțe decât garderoba mea de la H&M.

Sneevil a început automat să cânte și, oricât de crizată eram de faptul că se afla în apartamentul meu, făcând mizerie și cauzând probleme cu vecinii, mi-a părut rău de el. Asta era pasărea lui Sam. Am înțeles că încercase să mă prindă și că asta era o metodă foarte bună să mă demaște, dar eu nu mușcasem momeala. Asta nu era mai mult decât suficient? Oare nu-și iubea pasărea? N-o voia înapoi? Mă legasem de micuțul ăsta.

M-am năpustit la calculator, citind cu voce tare de pe Google despre amnezie, dar am mai dat și peste cincizeci și patru de mailuri în inbox, nouă dintre ele fiind între mama și Walter. Asta era cireașa de pe tort:

From: wallygator317@hotmail.com
To: judypatootie521@hotmail.com

Subject: re:re:re:re:re:re:re: Pui diseara... sau alta oratanie umpluta?

Am incercat de toate. Bicarbonat, vaselina si ciorapi din latex, sa o ung cu crema – am pus prezervativul peste si l-am lasat asa peste noapte si tot nimic. I l-am aratat unei

colege de serviciu si mi-a zis ca a vazut exact acelasi lucru la sotul ei. Doctorul i-a spus ca este o ciuperca a degetelor de la picioare. Cu putin Lamisil ar trebui sa treaca. Chiar am nevoie de asa ceva. Arata de parca mi-as fi bagat picioarele într-un canal colector.

Câhhhhh!!!!! Am decis, încă o dată, că trebuiau să înceteze să mai dea CC la mailuri. Noua Jordan ar fi putut să sugereze inocent să nu-i mai copieze fiecare mail pe care şi-l trimiteau, mai ales cele care conţineau mizerabii, bizarerii sau îţi întorceau stomacul pe dos.

Internetul nu avea mai mult de oferit decât ceea ce aflasem de la Todd. Simţeam că situaţia era sub control – tot ce aveam de făcut era să mă comport ca o frustrată din când în când pentru că nu aveam amintiri şi să par că mă simt vinovată că nu îmi amintesc de oameni, locuri şi lucruri de care ar fi trebuit să îmi amintesc.

Am remarcat un anumit miros ce se infiltrase în apartamentul meu. Un miros care nu era acolo când plecasem. Şi clar nu era vorba de mirosul de stătut al lui Sneevil, deşi ăsta nu era de suportat. Ăsta era un miros drăguţ. Mirosea a... pâine? Pâinea pe care o servesc la... un restaurant anume. Nu reuşeam să îmi amintesc restaurantul, dar aveau o pâine delicioasă cu rozmarin – asta era, aromă de rozmarin!

Am început să caut prin casă, şi am remarcat că peste tot se găseau mici buchețele de rozmarin. Şi un bileţel de la Cat. Scria că împrumutase cheia de la Todd ca să intre şi să orneze tot apartamentul cu rozmarin, deoarece rozmarinul făcea minuni, din punct de vedere holistic, pentru memorie. Mai erau şi nişte săculeţi cu nuci şi un post-it în care îmi sugera să le mănânc de fiecare dată când simţeam că mi-e foame.

Cat chiar era o prietenă adevărată. Îmi fusese extrem de greu s-o fac pe amnezica cu ea, nu numai cu întreaga mea familie. Voiam să-i spun tot. Pe bune, voiam. Problema era că, deşi Cat era loială şi dispusă la sacrificii, am ajuns la concluzia că era prea onestă pentru a o face părtaşă la o

așa minciună. Mult prea deschisă. Todd avea dramul acela de loialitate amestecat cu o superficialitate aproape criminală care este atât de necesar pentru a fi un confident adevărat. Nu prea îmi convenea chestia asta, dar am decis că era mai bine să nu o tărăsc și pe ea în mica mea înșelătorie. Mai mult decât atât, ea era doctoriță – s-ar fi putut să violeze nu știu ce jurământ hipocratic (sau hipocritic?) pentru a fi de partea mea.

M-am uitat în jur – întoarcerea acasă mi se părea puțin cam ciudată. Erau lucrurile mele, dar, dintr-odată, doream să mă descotorosesc de majoritatea. Iar asta nu făcea parte din impulsul obișnuit și aproape omiprezent de a depăși etapa studențească. Era mai degrabă un sentiment că posterele, minusculele radiere Simpsons, sculpturile magnetice cu delfini, păpușa cu boneta din foi de porumb și lumânarea în formă de penis – ei bine, toate sunt foarte drăguțe, dar nu mă reprezintă. În timp ce amnezia era o simplă poză, am început să simt o schimbare în mine, mică dar cu siguranță sesizabilă. Poate ca atunci când stai într-un pat cu așternuturile strânse puternic în jurul tău, iar după ce le dai la o parte simți că te lăfăi în libertate.

Dintr-odată simțeam că trebuie să ies din apartament. Noua eu avea nevoie de ceva timp cu „mine" – sau poate că era vorba de ceva timp cu „ea", pentru că nu eram sigură cu cine aveam de-a face, deocamdată. Un timp nu neapărat pentru a-mi răsfăța eul, ci pentru a-mi permite mie să mă preocup de nimeni altcineva decât de mine. Și, da, poate și de un pic de răsfăț, dar nimic ieșit din comun. Doar niște mici chestii femeiești. O manichiură/pedichiură. Poate o coafură nouă. Aveam și masajul pe lista mea de dorințe, dar asta parcă era un pic cam prea mult.

Cu siguranță, aveam nevoie să simt pulsul orașului. Locuisem în statul New York dintotdeauna și, de câțiva ani buni, stăteam deja în New York, dar mă limitasem doar la o serie de străzi, alergând între granițe schițate de rutina zilnică. Nu vreau să sune prea mult ca o replică dintr-o reclamă, dar chiar nu explorasem orașul și acum asta îmi doream.

(Într-o ținută formală sau în blugi cu tricou – chiar nu îmi păsa.)

M-am îndreptat spre Central Park Zoo. Pentru un singur motiv: păsările. Și nu pentru că iubeam păsările, aveam parte din plin de ele prin intermediul lui Sneevil, ci pentru că stăteau într-un perimetru de pădure tropicală și eram absolut disperată să pășesc prin el. Mama ne dusese de câteva ori la Zoo în copilărie, dar păsările erau întotdeauna *off-limits*. Se plângea de umiditate și de părul ei, și cu asta basta – fără discuții. Nu există păsări în experiențele noastre legate de Zoo. Și chiar și atunci când am ajuns la vârsta la care mă puteam duce, nu mi-am permis niciodată să intru. Tabuul umidității era bine înrădăcinat în creierul meu. Asta se va schimba. Pronto.

Și așa a fost. Am intrat... Am văzut păsări... Am experimentat.

Isuse, ce umed era locul ăla. Am ieșit de acolo cu o coafură în devălmășie și un tratament facial cu vapori. Dar vreți să știți ceva? Nu dădeam doi bani pe asta. Era așa de eliberator să fac ce vreau, când vreau – căci maică-mea nu era prin preajmă. Cine îndrăznea să mă oprească? Eu. M-am încruntat. Și atunci, un tip de la curățenie s-a încruntat și el la mine, așa că mi-am revenit repede.

M-am uitat la dresori cum hrăneau leii-de-mare și m-am întrebat dacă animalele alea erau chiar fericite. Dacă leii-de-mare subscriau teoriei lui Abraham Lincoln – suntem atât de fericiți, pe cât ne propunem să fim –, atunci cu siguranță erau. Bineînțeles, ei credeau că Abraham Lincoln e tot aia cu Abe, broscuța roșie de Madagascar din expoziția de amfibii, și, deși întotdeauna am avut sentimente contradictorii legate de animalele în captivitate, păreau să ducă o viață bună. Studiind expresiile de pe fețele lor, am decis că erau fericite sau cel puțin indiferente. Era un complex de chestii – clasicul „în siguranță, dar plictisiți". În fine, prădătorii nu se vedeau nicăieri. Cu excepția unui tip cu o haină de lână. M-a urmărit, dar i-am pierdut urma când am ajuns la lemuri.

M-am simțit atât de bine după ieșirea la Zoo, încât mi-am propus să îmi petrec și restul timpului de recuperare explorând orașul ca un turist (fără borsetă). Am fost la muzee în fiecare zi până când le-am văzut pe toate. MoMa[1] era incredibil și nu era decât la trei străzi depărtare de clădirea în care avusesem serviciul în ultimii doi ani. Puteam să ajung acolo mai repede decât ajungeam la buticul de unde îmi luam sendvișul la prânz. De ce nu profitasem de asta?

Am fost la Empire State Building și am urcat pe terasa de sus. Era magnific. Un cuplu din Idaho m-a întrebat dacă pot să le fac o poză cu panorama New Yorkului în spate, și le-am făcut, apoi un alt cuplu m-a rugat să fac același lucru. Apoi o familie. Și așa am devenit fotograful de pe terasa de sus. Dar nu am făcut asta pentru că eram vechea fraieră Jordan A.C. Am făcut-o pentru că mă simțeam bine. Îmi cream noi amintiri: fericită, reușind, în sfârșit, să trec prin experiența vizitării eternului New York, și onorată să ajut pe toată lumea din jur, care se afla acolo pentru propriile amintiri.

Am fost la Rockefeller Center și am patinat. Este extrem de scump, extrem de aglomerat și supraevaluat... dar nu o făcusem niciodată. Și mai era și sezonul. Bradul era acolo (din nou, am ratat aprinderea lui) și am vrut să experimentez bucuria de a aștepta aproape paișpe ore într-un ger năprasnic închirierea unor patine incomode cu care puteam doar să mă împleticesc de câteva ori în jurul patinoarului și să cad în fund. Iar asta, ca bonus.

Și m-am uitat în sus. Nu mi-am permis niciodată să mă uit în sus în toți anii ăștia cât am trăit în New York. Chestia pe care o tot repetă „ei" este să nu privești în sus, pentru că poți fi luat drept turist. Dar ce era rău în a fi luat drept turist? (În afara borsetei.) Turiștii știu exact ce vor. Iată-mă deci încercând atât de tare să nu par un turist, încât am pierdut atât și atâtea! Toată arhitectura formidabilă a orașului – Dumnezeule, câteva dintre clădirile vechi îți tăiau respirația!

---

1 Museum of Modern Art (Muzeul de Artă Modernă din New York).

Şi eu am ignorat totul – această panoramă pe care nu o voi mai regăsi nicăieri, şi eu nu mă bucuram de ea cu fiecare ocazie pe care o aveam. De ce?

În timpul meu liber citeam câte ceva – pentru distracţie şi uneori pentru inspiraţie. Mi-am luat o serie de cărţi de self-help. Am ajuns la concluzia că suferisem în tot acest timp de un invers complex de inferioritate. Cine ar fi ştiut?

Am citit despre Ted Turner şi Bill Gates, pe care un autor l-a menţionat în acelaşi paragraf cu Britney Spears, chestie absolut ciudată. Se vorbea despre încrederea în sine şi cum aceşti oameni se concentrau pe scopurile lor şi nu lăsau nimic să îi tragă înapoi. S-a dovedit că Britney Spears a pierdut un concurs de talente când era copil. A ieşit pe locul doi, dar nu s-a cramponat de eşec. Ceva i-a spus să meargă mai departe. A continuat să ia lecţii şi a devenit mai încrezătoare. Bineînţeles că se poate contraargumenta – câteva dintre mesajele din Cosmos nu ar trebui băgate în seamă –, dar totul se rezumă la asta: fără „Oops", ar fi făcut-o ea vreodată?

Se părea că toată viaţa mea până atunci fusese un concurs de tinere talente ratat. Dar iată-mă păşind din nou spre microfon, făcând playback până la epuizare. Ştiam că pot să îmi fac apariţia la Mouseketeers şi chiar să dau lovitura. Iar eu voi purta întotdeauna, dar absolut întotdeauna, lenjerie intimă.

Dirk a trecut din nou pe la mine, şi eram atât de plictisită de grija lui simulată de a mă ajuta să îmi recapăt memoria, încât după cinci minute, m-am prefăcut că am adormit.

15. Eu sunt OK, tu eşti OK

Nu poţi să stai degeaba prea mult timp, fără să începi să te simţi inutil. Aşa că, după două săptămâni în care mi-am făcut de cap în stil Jordan, am decis că eram pregătită să mă întorc la muncă. Am sunat-o pe Lydia pe numărul pe care mi-l dăduse şi am rugat-o să îmi dea adresa de la birou. Chiar i-am repetat-o, incorect, asta pentru efect.

Am intrat în birou simțindu-mă încrezătoare. Zilele în care mă trataseră ca pe o cârpă erau apuse. Bineînțeles, mai trebuiau eliminate acele îndoieli, întemeiate, de altfel: Cum am putut să îmi păstrez capacitățile de a lucra într-o agenție de publicitate fără memorie? Și, alta, auzită la toaletă după câteva ore: „Serios – e incompetentă din punct de vedere mental, nu?"

Replica folosită de mine (ar fi trebuit să am pe cineva care s-o împrăștie pe mail): problema mea ține de memoria subconștientă, hipocampusul la care apelăm pentru a ne îndeplini obligațiile de serviciu nu era afectat mai deloc. Așa că nu îmi voi aminti toate fețele și prostioarele pe care le-am făcut împreună (o mană cerească pentru revenirile nesfârșite la acele glumițe „Îți amintești-cât-de beată-a fos-ea-atunci?"), dar puteam totuși să le-o iau înainte cam tuturor mocofanilor care umflau statele de plată pe-aici.

În timp ce treceam pe holuri, oamenii se uitau la mine de parcă aș fi fost un personaj din filme de groază. Eu, una, nu mai aveam de gând să-mi vărs sângele pentru Splash, dar ei încă nu știau asta. Fiecare persoană pe lângă care treceam șușotea cu cel sau cei de lângă ea și niciodată suficient de încet.

— Am auzit că a încercat să se sinucidă, șușotea Charlotte, pipița arogantă de la casierie.

— Nu-nu. N-ai auzit bine, i-am spus în față și am zâmbit inocent.

— O, a zis ea, total devastată. Nu vorbeam despre tine.

— OK, asta e bine. Atunci nici să n-o faci vreodată, hmm?

Părea destul de șocată. Și de ce nu? În mod normal, nu i-aș fi zis absolut nimic. Dacă voiau să șușotească despre mine, nu era treaba mea. Ei bine, acum era treaba mea. Și le-aș fi dat o grămadă de lucruri de bârfit – dar voiam să fiu sigură că cel puțin dețineau toate datele. Am zbughit-o spre recepție și m-am prefăcut că nu știam încotro trebuie să mă duc.

— Bună, sunt Jordan. Nu știu dacă ai auzit, dar am avut un accident destul de grav... în fine, sufăr de pierderi de

Am intrat în birou simțindu-mă încrezătoare. Zilele în care mă trataseră ca pe o cârpă erau apuse. Bineînțeles, mai trebuiau eliminate acele îndoieli, întemeiate, de altfel: Cum am putut să îmi păstrez capacitățile de a lucra într-o agenție de publicitate fără memorie? Și, alta, auzită la toaletă după câteva ore: „Serios – e incompetentă din punct de vedere mental, nu?"

Replica folosită de mine (ar fi trebuit să am pe cineva care s-o împrăștie pe mail): problema mea ținea de memoria subconștientă, hipocampusul la care apelăm pentru a ne îndeplini obligațiile de serviciu nu era afectat mai deloc. Așa că nu îmi voi aminti toate fețele și prostioarele pe care le-am făcut împreună (o mană cerească pentru revenirile nesfârșite la acele glumițe „Îți amintești-cât-de beată-a fos-ea-atunci?"), dar puteam totuși să le-o iau înainte cam tuturor mocofanilor care umflau statele de plată pe-aici.

În timp ce treceam pe holuri, oamenii se uitau la mine de parcă aș fi fost un personaj din filme de groază. Eu, una, nu mai aveam de gând să-mi vărs sângele pentru Splash, dar ei încă nu știau asta. Fiecare persoană pe lângă care treceam șușotea cu cel sau cei de lângă ea și niciodată suficient de încet.

— Am auzit că a încercat să se sinucidă, șușotea Charlotte, pipița arogantă de la casierie.

— Nu-nu. N-ai auzit bine, i-am spus în față și am zâmbit inocent.

— O, a zis ea, total devastată. Nu vorbeam despre tine.

— OK, asta e bine. Atunci nici să n-o faci vreodată, hmm?

Părea destul de șocată. Și de ce nu? În mod normal, nu i-aș fi zis absolut nimic. Dacă voiau să șușotească despre mine, nu era treaba mea. Ei bine, acum era treaba mea. Și le-aș fi dat o grămadă de lucruri de bârfit – dar voiam să fiu sigură că cel puțin dețineau toate datele. Am zbughit-o spre recepție și m-am prefăcut că nu știam încotro trebuie să mă duc.

— Bună, sunt Jordan. Nu știu dacă ai auzit, dar am avut un accident destul de grav... în fine, sufăr de pierderi de

memorie care mă fac să scap din vedere o serie de detalii. Mă știi, nu?

— Mda, Jordan Landau, a confirmat recepționista. De la Trafic.

— Exact, i-am spus. De la Trafic. Îmi venea să vărs când mă gândeam la ce-mi făcuse Lydia înainte să plec, dar dacă îmi doream să reușesc, trebuia să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Poți să îi spui tu Lydiei că sunt aici și sunt gata de muncă?

— Sigur. Nici o problemă. A butonat un pic și a început să vorbească în *headset*. Lydia? Jordan e aici. A ascultat o secundă, apoi a întrerupt legătura. *Vine* imediat. Ai nevoie de ajutor?

— Nu... ce chestie ciudată, i-am spus. Anumite lucruri îmi sunt foarte clare. Cum ar fi decorul. Aș putea probabil să găsesc automatul de cafea în bucătăria de la etajul treizeci și șase mai repede decât mi-aș aminti... numele tău. Scuze. Zâmbet plin de regrete. Pentru a sublinia stângăcia momentului.

De îndată ce am terminat, a apărut și Lydia, afișând un zâmbet.

— Bună, sunt Lydia. Am venit la spital să te vizitez. Îți mai amintești?

— Da, sigur. Drăguț din partea ta.

— Hai să mergem la biroul tău, a spus precaută... și rar.

Părea că revine la vorbirea cadențată. Și m-a condus. Când să plec, m-am întors la recepționistă și i-am zâmbit pentru a-i mulțumi.

— Aici stai tu, a spus Lydia. Noi o numim gaură. Și nu pentru că e plină de găuri.

— Ce umor fin, Lydia.

— Biroul tău e cel de-acolo – cel cu posterul cu Hasselhoff. Ești o fană înrăită a *Baywatch*-ului.

— Îmi amintesc biroul. Dar, *Baywatch*... Sunt fană?

— Sigur, a spus ea.

— Mai există încă serialul ăla?

— Nu știu, mi-a spus ea.

— Există posibilitatea să fi luat la mișto toată chestia? am întrebat.

— Nu știu, mi-a spus ea stresată.

Dorea să încheie discuția despre dragostea mea pentru un serial din care, de fapt, nu văzusem nici măcar un episod.

— Biroul meu e chiar aici. Lucrăm la o campanie pentru VibraLens. Ochelarii sunt pe biroul tău, așa că vei putea să faci cunoștință cu ei.

— Super. O să arunc o privire, i-am spus. Și mi-am aruncat o privire pe birou. Nu se schimbase mai nimic. Nu știu dacă mă așteptam la o schimbare, dar fiecare lucru era la fel.

— Așa să faci. Ne vedem în după-amiaza asta să vorbim despre marea lovitură de vineri cu VP[1] de marketing de la VibraLens.

— OK, am spus.

— OK, a spus ea.

— OK, am spus.

— OK, a spus și ea din nou, încruntându-și sprânceana.

— OK, am spus din nou, remarcând că ea voia să fie cea care are ultimul cuvânt. Mi se părea al naibii de amuzant să nu o las.

— OK! a spus ea, de data asta cu figura unui copil care refuză varza de Bruxelles.

— OK, am spus din nou, încercând din răsputeri să nu trag rânjetul ca cel al pisicii de Cheshire[2] ce se lățea înăuntrul meu. M-am bucurat de schimbul nostru de replici mai mult decât ar fi trebuit să o fac.

— Ai o criză? m-a întrebat ea înveninată.

Acum chiar că rânjeam. Și asta a enervat-o și mai tare. Mi-a întors spatele și a pornit spre biroul ei.

— Atunci, o să mă uit peste dosarele astea, am spus.

Și ea a trântit ușa în urma ei.

---

1 Vice President – vicepreședinte.

2 Pisica de Cheshire – personaj al cărții *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll.

Todd m-a văzut că am intrat pe mess și a început să îmi dea mesaje.

ESTIUNBOU: Jordy!

Jordilicious: Hey, babe! Sunt la muncă. Până acum, bine...

ESTIUNBOU: Cineva a lăsat niște covrigi cu brânză TOFU în sala de conferințe – dezgustător. De ce ar strica cineva o bunătate de covrig?

Jordilicious: Mi-e îmi spui? Scuze.

ESTIUNBOU: Până la urmă, ești ceea ce ești. Grețos.

Jordilicious: Lydia tocmai mi-a spus că ador *Baywatch*. Cine ar fi crezut?

ESTIUNBOU: Ironiile nu sunt punctul ei forte, să înțeleg?

Jordilicious: Înfigerea cuțitului în spate, da. Trebuie să plec.

ESTIUNBOU: Ne vedem mai târziu?

Jordilicious: Daa. Sună-mă după ce termini. xo

Chiar atunci, Art, tipul de la Corespondență, a trecut pe lângă mine. Și-a întins mâna să batem palma și mai să îi răspund, însă, dându-mi seama că sunt cu jumătate de mână în aer, mi-am plimbat imediat degetele prin păr. Și m-am uitat repede în altă parte. Nu știu dacă știa de accident și m-am simțit prost. Nu aveam o relație bazată pe comunicare, așa că a plecat mai departe fără explicații privind limbajul nostru nonverbal.

Încă o dată, ideile Lydiei pentru VibraLens erau total neinspirate. Am început să schițez pe hârtie niște idei, păstrând totul într-un mare secret de data asta. Îmi promisesem

niciodată prinsă cu garda jos. Va trebui să știi să te ferești de situațiile periculoase pe cât posibil.

Ca acum? mă gândeam eu, dar am spus:

— Sună rezonabil.

— Și acum singura mișcare greșită e să nu faci nici o mișcare, mi-a spus el în timp ce se băga în mine. Prea tare. Așa că, dacă cineva se apropie de tine din spate...

Venea spre mine din spate, OK, dar nu în felul în care te aștepți să te atingă un atacator. Și-a pus o mână pe umărul meu drept și cealaltă ușor pe stomacul meu. M-am întrebat întotdeauna ce senzații îți poate da penisul ăla. Iar genunchiul meu va fi pe punctul să afle.

M-am întors cu fața la el și dintr-o singură mișcare extrem de rapidă, am pus mâinile pe umerii lui și i-am înfipt un genunchi în cocoșul ăla mare și gras.

— Îghmmmmmmm! a urlat el și a căzut secerat.

— Ah, scuze! am exclamat eu, ca și când nu aș fi avut nici o idee de unde îmi venise mișcarea. O reacție necontrolată, cred. Bună, Ghiolbanule. Fă cunoștință cu genunchiul meu.

A deschis gura să spună ceva, dar nu i-a ieșit nimic. Mi-am strâns în grabă lucrurile și am luat-o spre ușă.

— A, trebuie să plec. Îmi pare rău, rău de tot de asta! i-am spus aproape voioasă, în timp, ce o ștergeam spre casă.

Sneevil cânta un soi de arie, pe care am auzit-o de la vreo trei uși distanță. Am intrat și m-am încruntat la el.

— Sneevil, sper că nu ai făcut asta toată ziua, l-am certat în glumă.

Și-a lăsat capul într-o parte și a continuat să cânte. Știam că e o problemă – și asta nu pentru că am mai găsit un bilețel lipit de ușă.

— Cât o să dureze? l-am întrebat. Ce zici dacă ți-aș cânta eu încontinuu câteva ore? Să văd dacă ți-ar conveni?

Și asta am făcut. Am încercat totul: să-i vorbesc, să-i cânt, să dau muzica tare, să-i acopăr cușca... nimic nu mergea. Deși, când am *dat startul la Carry On My Wayward Son* a lui Kansas, aș fi putut să jur că l-am văzut cum se crispează.

Voiam să dau drumul și la *Dust in the Wind*, dar a sunat telefonul.

— Îmi recunoşti vocea?

Era Dirk.

— Nu, îmi pare rău. Ar trebui?

— Sunt Dirk...

— Iubitul meu, nu? i-am spus sfârşindu-i fraza.

— Exact, a spus el. Ce făceai?

— Tocmai m-am întors acasă după prima mea zi de muncă.

— Şi cum a fost?

— A fost OK, cred.

— Vrei să ne vedem? a întrebat el timid.

Nu prea, de fapt, dar eram atât de furioasă că mă înşela, că îmi venea să îl distrug.

— Sigur, i-am zis. De ce nu?

Ar fi prima mea „întâlnire" cu Dirk de la accident. M-am prefăcut că nu prea cunosc împrejurimile, pentru a-l forţa să vină să mă ia şi nu să ne vedem pe undeva. Nici măcar nu îmi mai aminteam când a venit ultima dată să mă ia de acasă la o întâlnire. Să reformulez, nici măcar nu îmi mai amintesc de o întâlnire adevărată cu el.

În stilul lui propriu şi personal, Dirk m-a luat de acasă şi m-a dus direct la apartamentul lui. Locul îmi era mult prea familiar, dar încercam să îl privesc cu alţi ochi. Din punctul lui de vedere eram acolo pentru prima oară, aşa că asta am şi încercat – să mă privesc în jurul meu la tot ce însemna casa lui Dirk. A deschis uşa, m-a împins înăuntru şi şi-a desfăcut braţele larg într-un gest menit să sugereze „opulenţa" apartamentului.

— Ăsta e palatul dragostei.

— Uau, i-am spus şi m-am uitat în jur la toate cutiile alea de bere.

Ăsta nu era un palat al dragostei – era un cămin de studenţi. M-am uitat la familiarul poster cu Farrah Fawcett şi, bineînţeles, aşa cum am fost îndrumată să fac, m-am uitat şi la sfârcul ei. Am încercat să nu mă uit, dar atunci când ceva îţi este arătat în mod repetat de cineva, acolo se îndreaptă şi ochii tăi.

— Te uiţi la sfârc, nu-i aşa? a zis el, dând din cap mândru.

La ce dracu' mi-a fost mintea tot timpul ăsta? Mă vedeam cu o primată. Cum de m-am lăsat convinsă? S-a uitat la mine cum priveam în jur, asimilând totul.

— Îți amintești de ceva?

— Nu, nu prea.

— Îți amintești de asta? mi-a zis el și a început deodată să-mi lingă urechea. Fără nici o avertizare. Fără încălzire. Fără nici un sărut măcar sau o atingere. Dintr-odată, pur și simplu, limba lui Dirk dădea ocol urechii mele. Era revoltător. M-am desprins de el și de limba lui și m-am uitat disperată în jur să găsesc un Kleenex, lucru care, evident, nu s-a întâmplat.

— Ce e asta? Ce-a fost asta? am răcnit eu.

— Îți plăcea la greu – cel puțin așa cred. Era Extravagantza Urechii patentată de Michael Dirkston.

— Nu mai spune.

— Drăguț, îhm? a spus dând din cap foarte mândru de el.

Cineva trebuia să facă ceva. Bărbatul ăsta trebuia oprit. Toți bărbații trebuie opriți. Aveam de gând să clarific această neînțelegere chiar aici, chiar acum. Am prins curaj.

— Știi ceva? Știu că bărbaților, probabil, le place chestia asta, toată treaba asta cu limba-în-ureche, dar cred că vorbesc pentru toată populația feminină când spun că nu-i atât de erotic pe cât pare.

— N-ai spus nimic înainte. Îți plăcea.

— Nu îmi amintesc nimic dinainte, dar pot să pariez că există o șansă foarte mare să o fi făcut din politețe.

Am fost întotdeauna politicoasă înainte. Dar, la dracu', mi-a ajuns. De ce să tolerez o limbă de vacă în urechea mea? Cred că am fost chiar drăguță, ținând cont de întreaga situație. Aș fi putut să scriu romane pe tema asta. Aș fi putut chiar să îi atac calitățile de amant, în general – care, vă asigur, îi lipseau. E suficient să vă spun că Michael Dirkston credea că clitorisul e un templu antic din Grecia și că orgasmul reciproc era o companie de asigurări de viață.

Dirk era complet bulversat de faptul că trickul cu urechea nu funcționa. S-a uitat în jos și s-a strâmbat, trâgând de o

ață ieșită din cusătura blugilor lui. Mă simțeam prost. Știam că are intenții bune. Nu, nu știam. Văzându-l alături de Superba Blondă în restaurantul nostru, am uitat de imaginea lui de „băiat bun" și mi-am amintit că Dirk era preocupat de un singur lucru: Dirk.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, s-a ridicat și s-a îndreptat spre bucătărie. Apoi mi-a arătat o cutie de paste De Cecco.

— Deci, crezi că ar trebui să pregătim ceva pentru cină? m-a întrebat. Am toate chestiile care îți plac pentru paste primavera.

— OK, i-am spus, știind foarte bine mersul natural al lucrurilor în acest caz.

Am hotărât să îl zăpăcesc din start.

— Dă-i drumul.

— Nu, a spus el. Mă referam la tine. Tu ești cea care gătește de obicei.

— Pe bune? Gătesc bine? Super. Dar... și acum este momentul în care eu îmi țugui buzele ca o fetiță și mă uit la el cu ochii miloși. Nu îmi amintesc absolut deloc cum se face. Scuze.

— Oh.

— De ce să nu comandăm ceva? m-am oferit eu. Sau, și mai bine, poate ar trebui să mă scoți la un restaurant elegant la cină. Obișnuiam să facem asta, nu-i așa?

Devenea din nou amuzant. Dirk părea frustrat. Își dădea ochii peste cap. Chiar în fața mea. Se presupune că am amnezie. Nu sunt oarbă, cretinule.

— Daa, sigur, a spus un Dirk foarte enervat. Te scoteam în oraș mereu. În locuri foarte elegante.

— Super. Atunci hai să mergem la unul din ele astă-seară.

Puteam să jur că nu mai avea nici un chef să-mi facă curte.

— Nu știu. Sunt cam obosit.

Mă gândeam eu.

— Ei, poate atunci vrei să prepari tu pastele alea?

— Nuu, nu mai contează, a zis el. Nu mi-e atât de foame.

— Acum o secundă ți-era.

— Ei bine, acum nu.

— Ei bine, mie mi-e. Poate-mi faci mie câteva, atunci.

Îl apucau dracii de-a binelea.

— Uită de paste. Hai să comandăm ceva.

— Super, am spus eu veselă în timp ce el își dădea iar ochii peste cap și scotea un munte de meniuri.

16. Reinventează-ți jobul

M-am trezit cu sentimentul ăla de optimism pe care cred că îl simt oamenii normali în fiecare dimineață, dar pe care eu abia acum începeam să îl gust. Era așa de bine, că am mai zăcut în pat vreo zece minute. Doar așa. Ce dacă întârziam zece minute la muncă? Asta e.

Când am ajuns, mă așteptau trei post-ituri galbene pe birou. Toate spuneau: „Sună-mă". Toate erau de la Lydia. Asta m-a făcut să cad pe gânduri. Trei? Am încercat să recreez mintal ce se întâmplase: ea ieșind din birou și coborând în gaură, pentru a vedea că persoana căreia vrea să-i vorbească – eu – nu este la birou. Așa că îmi lasă un bilet, cerându-mi să o sun. Tot ce pot să îmi imaginez este că două minute mai târziu, vine din nou doar ca să verifice dacă nu am apărut încă. Nu, nu am apărut. Dar, ce mama dracului, tot e în picioare, de ce nu ar mai lăsa un alt bilet spunând exact același lucru. Apoi, probabil, mai trec trei minute – Isuse, ai putea fierbe un ou în timpul ăsta. Așa că iar vine să vadă dacă am ajuns. Din nou, eu sunt tot absentă, așa că își spune că ar fi o idee excelentă să mai lase încă un bilet. Cu exact același mesaj, din nou. Lydia e plătită cu o grămadă de bani. Asta mă uimește.

Atunci a început să sune tare telefonul de interior.

— Ai ajuns? șuieră ea.

— Da, sunt aici.

M-am uitat la ceas. Era 9.07. Întârziasem numai șapte minute. Tot dramatismul ăsta cu lăsatul bileţelelor avusese loc în șapte minute. Lydia chiar era o bestie hidoasă.

— De ce nu m-ai sunat?

— Abia am ajuns şi îţi citeam bileţelele, i-am zis. Nu am vrut să ratez vreunul. Au fost mai mult de trei? Nu am văzut decât trei.

— Nu. Astea au fost toate. Poţi să vii până aici, te rog?

Toată chestia asta era absolut lipsită de sens, apropo. Unu' la mână: biroul ei era la doi paşi de mine. Doi la mână: puteam să o aud la fel de bine cu sau fără telefonul la ureche. Şi trei: vorbeam deja la telefon, aşa că de ce nu spunea ce avea de spus?

M-am ridicat şi am parcurs cei doi paşi până la biroul ei. Buzele-i erau atât de subţiate şi ridate într-o crispare de amărăciune, încât aproape m-a pufnit râsul.

— Bună. Bună dimineaţa, i-am spus.

S-a uitat întâi la ceas şi apoi la mine.

— Gandhi spunea că a întârzia este un act de terorism.

— Pardon?

— Ai întârziat, mi-a zis. E teroristic.

Îmi venea să râd, dar n-am făcut-o. Din nou, eram uimită, întrebându-mă cum reuşisem să nu reacţionez la porcăriile alea înainte.

— Eşti sigură că asta spunea? Şi eşti sigură că teroristic e cuvânt? Vreau să spun că îmi pare rău că am întârziat, i-am zis, dar e un pic cam exagerat, nu crezi?

— Da, sunt sigură, a spus ea în timp ce dădea un search pe Google la Gandhi şi apoi cu un gest, aproape violent, a întors monitorul calculatorului spre mine, citind tare: „Punctualitatea este o nonviolenţă. A întârzia este un furt asupra bunului altuia şi, prin urmare, o violenţă".

Am stat aşa privind-o pentru un moment, neştiind foarte bine cum să răspund crizei ei de furie.

— Ei bine, îmi pare foarte rău. Pe viitor îmi va fi foarte clar când sunt violentă.

— Bine, a spus ea, tăindu-mi-o scurt. Deci presupun că te-ai uitat peste toate? Lydia a ridicat din sprâncene.

Am ridicat-o şi eu pe-a mea.

— Da. Sigur că da.

— Super. Şi a oftat uşurată. Trec printr-un iad cu chestia asta. N-am inspiraţie, pur şi simplu,... Şi-a ridicat privirea

rapid, zâmbind fals. Știi, obișnuiai să fii la curent cu ce se întâmpla la Creație. Îți mai amintești când făceai tot felul de încercări? m-a întrebat aproape admițând că obișnuiam să îi fac treaba, fără să o spună, de fapt.

Ceea ce încerca ea să facă era să mă lingușească. Un compliment înainte să îmi ceară să îi mai fac treaba încă o dată.

— E pentru VibraLens, nu sunt sigură pe ce am, dar poate reușești tu să le faci mai bine.

— Sigur, i-am spus. Lasă-le pe mâna mea.

— OK. Ceea ce am eu este: „VibraLens... Ochii știu". S-a uitat la mine să îmi cântărească reacția.

— Foarte... clar, am spus.

— OK, a continuat ea ușor deranjată, și apoi mai am: „VibraLens. Ochii sunt premiul". Dar nu știu dacă o chestie de genul ăsta îți rămâne în minte, dar e după aia cu: „Nu-ți lua ochii de la premiu" –, frază extrem de cunoscută.

Da. Foarte cunoscută. Una dintre cele mai cunoscute fraze rostite de Martin Luther King și total nepotrivită pentru o campanie la niște lentile de contact colorate. Cu siguranță că astăzi își aducea toți prietenii spirituali la petrecere... Gandhi... MLK... Aveam o bănuială că după prânz vom încerca o campanie la semințe pentru păsări cu Sf. Francisc din Assisi și la o nouă marcă de schiuri pe apă cu Isus.

— Hmm, am făcut.

Și a urmat o pauză lungă. În mod normal, aici aș fi intervenit eu cu toate ideile mele. Corectându-le pe ale ei fără să pară că asta fac. Făcând-o să strălucească. („Ha", aș fi râs. „Asta e atât de tare! Mă face să mă gândesc la altceva de care nu sunt foarte sigură că merită, dar o spun oricum... " Eram exact opusul pasivului-agresiv. Se numește în vreun fel actul de manipulare prin care ajuți pe cineva, dar în care trebuie să faci pe idiotul în așa fel încât lumea să nu se simtă vinovată de faptul că profită de tine? Trebuie să găsesc acest cuvânt ca să pot face o placă memorială pe care să mă declar fost campion mondial.) Era obișnuită cu genul ăsta de comportament din partea mea. La asta se aștepta ea. Chiar s-a aplecat un pic spre mine. Și-a ridicat și o sprânceană, plină de speranță. Sigur, aveam câteva idei. Și dacă își închipuia

că o să i le servesc pe tavă, era complet nebună. Zilele alea s-au dus, păpușă. Dar am mai așteptat un minut, doar ca să pară că mă gândesc. Și chiar când ardea de nerăbdare, am glăsuit:

— Îmi place cum sună! Dar nu prea știu cât de bine judec eu.

Scotea flăcări. Vedeam că știe că ideile ei nu sunt bune și că are nevoie disperată de ajutorul meu. Dar ce putea să zică? Nimic.

— Am nevoie să fie gata până la ședința de marți, a zis ea dezamăgită.

— OK.

— Și vreau să iei și tu parte la ședință.

— Mișto, am zis.

— Să iei notițe.

— OK.

— Deci, știi unde are Caroline Keeps, directorul de creație, biroul, la etajul zece?

— Sunt convinsă că o să-l găsesc.

— OK, atunci, a zis ea. Trebuie să îi ducem mapa asta înapoi.

Nu eram sigură dacă „OK, atunci" însemna că terminase cu mine. Dar nu era în totalitate adevărat. Știam că terminase. Dar îmi plăceau pauzele jenante. Îmi plăcea să o văd cum se enervează. Mă tratase ca pe o idioată atâta timp, că îmi plăcea s-o urmăresc cum încearcă din nou, dar dintr-o nouă perspectivă. Așa că am stat acolo și m-am uitat la ea.

— Asta e tot. Poți să pleci acum.

Asta așteptam, de fapt. Am zâmbit, și zâmbetul meu părea că o enervează și mai tare. S-a încruntat la mine în timp ce mă întorceam să plec.

M-am văzut cu Todd la prânz în parcul de beton de peste drum de biroul meu. Nu ar fi trebuit să-i spun așa. Era un parculeț foarte drăguț cu o grădină frumușică. „Parcurile de beton" sunt ceea ce suburbanii numesc parcurile orașului, odată ce ei s-au mutat în suburbii și își strâmbă nasurile la micile noastre sanctuare. Sunt răsfățați din pricina faptului că nu trebuie să se agite deloc să aibă puțină verdeață. Deși

eram în decembrie, era una din acele zile călduroase, atât de rare, că simți că ar trebui să te bucuri de ea. Gustul dulce-amar al încălzirii globale.

Era ziua de hotdog. Todd și cu mine ne vedeam la prânz de trei ori pe săptămână și cel puțin într-una dintre ele, mâncam hotdog Sabrett. Știu că sunt groaznici, dar mie îmi plac. Când eram mică, iar mama și Walter ne scoteau în oraș, eu întotdeauna eram fericită când ne luam hotdog de la tonetă. Nu aveam nici cea mai mică idee cât de multe tonete împânzeau orașul și credeam cu naivitate că noi cumpărăm hotdog de la același tip de fiecare dată.

Așa că o dată pe săptămână luam unul mare cu de toate – de data asta de la același tip. „De toate" includea un topping sănătos de varză murată – care lui Todd îi făcea o scârbă de nedescris. Nici măcar nu știu dacă îmi plăcea varza murată atât de mult sau o făceam de dragul de a-l îngrețoșa pe Todd, dar indiferent de motiv, era un prânz gustos. Și de fiecare dată, Todd trebuia să facă o tragedie din asta.

Ca întotdeauna, Todd mă privea afundându-mi dinții în prima îmbucătură și începea:

— Nu știu cum poți să mănânci varză murată. E al dracului de dezgustător. E varză putrezită!

— Nu e putrezită, îi răspundeam, cu gura plină, în timp ce el se cutremura.

Erau micile mele bucurii ale vieții. Să mă plâng de Lydia era la fel de plăcut.

— Ideile ei sunt de-a dreptul jalnice. Vreau să spun – foarte proaste.

— Îi avem și noi pe-ai noștri la agenție. Oamenii învață din greșeli. Face parte din viață, a spus el.

— Dar ideile ei nu se poate să fi fost dintotdeauna așa de insipide, de... prostești și lipsite de logică, i-am zis eu.

— Cum ar fi?

— Se gândește să se folosească de Dr. Martin Luther King ca să vândă lentile de contact colorate.

S-a strâmbat.

— Arșș! Asta o bate la fund pe aia la care s-a gândit pentru medicamentul ăla nou...

— Dă-i sărutul de adio herpesului genital?

— Bingo.

— Nu e drept, m-am plâns eu.

— Ce e drept, Jordan? Există pe undeva pe lumea asta o cantitate covârșitoare de dreptate? Majoritatea zilelor sunt de căcat. Majoritatea oamenilor sunt de căcat. Ce să-i faci? mi-a spus el, dând din umeri a lehamite.

— Îți spun eu ce o să fac, i-am răspuns. Ce dracului o să pot. Acum e șansa mea – șansa de a lua lucrurile de la zero. Și pot să o fac cu scuza că nu știu cum altfel.

— Aha... Amușin un plan...

— Tu ai avut întotdeauna un miros mai aparte.

— Mulțumesc. E chestia asta nouă cu care mă dau după ce mă rad, a glumit el.

— Și care compensează glumele tale proaste.

— În fine... care-i planul?

— Ei bine, după ce m-a dat afară din biroul ei fără prea multe politeți, mi-a venit ideea. Îmi tot spunea ce „folositoare" obișnuiam să fiu și apoi îmi dă conceptul ei nenorocit de storyboard. Mă lasă, de asemenea, să particip la ședință. Ce onoare. Între timp, eu nu mă aleg cu nimic pentru ideile mele anterioare, pe care mi le-a furat cu nerușinare.

— Corporate America.

— Mda, bine, noua Jordan nu doar i le scrie gen Corporate America. Noua Jordan nu se enervează – se răzbună.

— Ce drăcie ai mai plănuit?

Am zâmbit. Mă cunoștea atât de bine. Dar asta nu era o drăcie. Asta eram, în sfârșit, eu, controlându-mi viața. Doar că mă foloseam de un pic de nebunie.

În drum spre muncă, i-am zărit pe Lydia și pe Kurt giugiulindu-se într-un intrând dintre două clădiri. Am mărit pasul ca nu cumva să mă vadă, dar m-a mirat nepăsarea lor – erau chiar lângă birourile noastre. Am decis să nu mă mai gândesc la asta și să admir peisajul. New Yorkul în decembrie e o imagine de neuitat și lucram la câteva străzi de Radio City Music Hall – unde se ține faimosul show

Christmas Spectacular, cu scena nașterii Domnului atât de strălucitoare, de-ți vine să crezi că, din moment ce nu mai erau locuri la han, Sfânta Fecioară cu Fiul trăsese pentru o noapte la Hotelul Four Seasons.

La serviciu, domnul Billingsly s-a uitat în biroul Lydiei, părând deranjat că nu e acolo.

— Unde e Lydia? a întrebat, de parcă eram menajera ei.

Am simțit un soi de panică fix în stomac și nu știam de ce. Nu mi se confirmase niciodată că între el și Lydia era ceva, dar eram, aproape convinsă că la un moment dat – dacă nu și acum – fusese ceva. Și dacă unul dintre iubiții ei iliciți ar găsi-o cu celălalt? Numiți-o o confirmare a faptului că sunt, de fapt, o persoană delicată și că nu voiam să fiu implicată în de-astea.

— La prânzul.

— Ei bine, ai tu grijă să-i spui că ședința de marți cu VibraLens s-a mutat de la ora două la ora unu?

— Sigur că da, am spus.

— Asta înseamnă cu o oră mai devreme, a adăugat el, în caz că nu puteam să îmi dau seama și singură.

— Da, am înțeles asta. Mulțumesc.

— Revii cu picioarele pe pământ? m-a întrebat el.

Și apoi, înainte să deschid gura să-i răspund, a și luat-o la sănătoasa.

Mi-am deschis mailul și am dat un click pe Compose. La fiecare butonare surâdeam. Nici nu m-ați crede dacă v-aș spune ce fericită eram când îi scriam șefei un mail prin care îi aduceam la cunoștință că o ședință a fost mutată de la ora două la ora unu, dar chiar eram. Și asta pentru că Lydia niciodată, dar niciodată nu își verifică mailul. Se presupune că trebuia să îi zic totul verbal, sau/și să îi las un post-it, și/sau să îi transmit semnale cerebrale pentru a-i aminti, în caz că variantele unu și doi dau greș. Dar eu nu știam că Lydia nu își verifică mailul. Eram amnezică. Așa că, din punctul meu de vedere, eram responsabilă și făceam exact ce îmi spusese domnul Billingsly. Era perfect. Nici chiar eu nu puteam să pun la cale o chestie ca asta.

To: Lydia.Bedford@SplashDirect.com
CC:Ted.Billingsly@SplashDirect.com
From: Jordan.Landau@SplashDirect.com

Subject: ** Important** Sedinta de marti – S-a schimbat ora

Sedinta cu VibraLens s-a mutat cu o ora mai devreme. In loc sa aiba loc la doua, sedinta va avea loc la ora unu. Te rog sa retii: adica cu o ora mai devreme.

Numai cât am scris fraza „adică cu o oră mai devreme" pe care mi-o spusese domnul Billingsly cu atâta bunăvoinţă, şi m-a şi luat cu ameţeală. Atât de ameţită eram, că i-am dat CC şi lui Billingsly.

Stu Elliot a valsat prin gaură şi s-a aşezat pe marginea biroului meu.

— Bună, nesăbuito, a spus el. Asta era o aluzie la pedalatul meu fără cască. Nu ţi-am spus eu să porţi echipament de protecţie?

Am vrut să-i spun: „Bună, Stu. Mi-ai zis. Şi dacă tot m-ai provocat, hai să vorbim de Lexi Kaye cu care te-ai dus acasă după petrecerea de Crăciun de anul trecut şi a doua zi ai stat toată după-amiaza în farmacie – asta dacă vrei să vorbim de echipamente de protecţie. Sigur vrei să discutăm despre asta?" Dar nu am putut. Pentru că nu îl mai văzusem pe Stu de la accident şi se presupunea că nu îl cunosc.

— Mi-ai zis? l-am întrebat nesigură.

— Îmi pare rău, eu sunt Stu, a spus el şi mi-a întins mâna.

Am luat-o şi m-am prezentat şi eu la rândul meu.

— Eu sunt Jordan... dar cred că ştii deja.

— Mda, ne cunoaştem de mult. Stu şi-a dres glasul şi s-a uitat la machetele mele, încercând să schimbe subiectul. Ce sunt astea?

— Sunt de la VibraLens. Lentile de contact colorate. Mă joc, i-am spus.

— Sunt bune, mi-a spus în timp ce se uita peste ideile mele.

Erau bune. Mă uitam la lentilele colorate ca şarada mea – şi mi-au venit câteva idei supertari. A citit câteva dintre ele cu voce tare:

— „Schimbă felul în care te vede lumea". „Un nou tu mai colorat"... sunt chiar bune, Jordan.

— Mulţumesc.

— Lentile de contact, a comentat el. Dar ce zici de „Prefă-te că eşti altcineva".

În mod normal, am fi râs un pic pe tema asta. Dar eu doar m-am uitat la el, cu ochii căscaţi, poate cam prea mult. Mă întrebam dacă încearcă subtil să îmi spună ceva. Nivelul acela de panică pe care l-am încercat a scăzut simţitor, când i-am văzut pe Lydia şi Kurt intrând. De data asta cu motiv. Am îngheţat. Cred că Stu s-a simţit prost că nu am priceput gluma, aşa că a încercat să schimbe subiectul.

— Petrecerea de Crăciun dată de firmă va avea loc săptămână viitoare. Vii?

Ciudat că vorbea despre asta.

— Nu ştiu, i-am spus. Ar trebui?

— Ne dis-străm, mi-a răspuns el într-o cadenţă melodică. Ne beţivănim.

— Ei, poate... i-am spus şi astfel am epuizat cam tot ce se putea discuta, aşa că s-a ridicat şi a plecat.

Felul în care Stu vorbise despre petrecere m-a făcut să mă gândesc la ultima petrecere la care chiar mă distrasem. De Ziua Recunoştinţei. Nu cu părinţii mei, ci cu Travis. Îmi dăduse numărul lui de telefon şi mă rugase să îl sun, dar nu ştiam dacă vorbise serios sau fusese doar politicos. Şi nici el nu mă sunase, chiar dacă îi dădusem cartea mea de vizită. Mă rugam să nu fi avut pe spate vreo listă de cumpărături cu tot ce-i plăcea lui Dirk. Nu îmi pasă cât de fată de gaşcă ai vrea să pari, nu este niciodată bine să laşi să se înţeleagă că trebuie să cumperi un bax de şase beri Pabst Blue Ribbon.

Am scos cartea lui de vizită şi m-am uitat la ea. Era analist pe probleme de managementul riscului la Goldman Sachs. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta, dar suna foarte multinaţional – şi nu se apropia deloc de ceea ce

îmi imaginasem eu că face. Mă întrebam ce însemna managementul riscului. Știam că, dacă nu riști, nu câștigi, dar știam și că odată, în primul an de liceu, riscasem tot ca să mă duc la petrecerea lui Monique Anderson, fugind de acasă, și nu câștigasem nimic. Mai mult, am fost prinsă și nu mi-au mai dat voie să conduc timp de trei luni. Deci el de care parte se afla: era jobul lui să crească numărul de riscuri și deci și câștigurile sau invers? Și genul ăsta de job era profitabil? Dacă tot nu știam dacă să-l sun sau nu, iar cuvântul risc se afla acolo, pe cartea lui, sub ochii mei, am decis că nu trebuia să sun. Indiferent de potențiala recompensă. Un alt lucru pe care o fată nu ar trebui să îl facă aproape niciodată: să pară interesată.

— Salut! mi-a spus vocea pe care mi-o aminteam de la Ziua Recunoștinței, când am sunat, treizeci de secunde mai târziu.

— Salut... sunt Jordan? am spus. Tăcere. Fata cu accidentul? am adăugat și apoi m-am crispat de durere și mi-am ținut respirația până când i-am auzit glasul.

Vorbisem ca una dintre fetele alea care ridică tonul la sfârșitul fiecărei propoziții, ca și când ar pune o întrebare.

— Jordan! Scuză-mă, speakerul ăsta. Mă bucur mult că ai sunat.

— Bine.

Super!

— Cartea ta de vizită s-a dovedit a fi un card de reduceri de la un market. Încă opt puncte și te alegeai cu un sendviș gratis.

Super!!!

— Ce mai... Te simți mai bine? a întrebat el.

— Of, Doamne, bine, mai tot timpul, vreau să spun că rana mea se vindecă, am reușit eu să îngăim. Sunt încă neliniștită din cauza memoriei.

— Cu siguranță, asta ar fi... Da, asta e partea cea mai dificilă.

— A accidentului. Da.

Cu așa o conversație genială, cu siguranță ar fi trebuit să încheiem mai repede discuția. Dar eram hotărâtă să îndrept lucrurile.

— Tu ce faci? am întrebat.

— Tocmai am ieșit dintr-o ședință plictisitoare. Una e să ieși dintr-o ședință-maraton extenuat după punerea la punct a unor strategii și a unor modele probabile de risc, și alta e să te arăți interesat când începi, de fapt, să dormi în timpul ședinței.

— Nasol...

— În fața directorului.

— De două ori nasol.

— Și eu care credeam că ora de sociologie era nașpa. Păi aia era Vegas în comparație cu ultimele trei ore din viața mea – pe care le vreau înapoi, apropo.

— Deci îți place ce faci.

— De fapt, nu e chiar atât de rău, dar cu siguranță nu e idealul meu în viață.

— Abia aștept să aud care e.

— Și eu abia aștept să îți spun, a zis el. Ce faci mai târziu? Știu un loc super unde se mănâncă shabu-shabu.

— Shabu-shabu? am repetat eu, în timp ce căutam pe Google pentru a afla exact ce e.

Am aflat că e un amestec de tot felul de fondue... dar fără brânză – ceea ce nu mi se părea mare brânză –, dar înainte de a mai căuta pe Internet, a clarificat el.

— Îți pregătești tu mâncarea pe o tigaie aflată în mijlocul mesei.

— Aha! am exclamat. Pare nostim.

— Nu ai mai mâncat niciodată shabu-shabu? a întrebat el, făcându-mă să mă simt deja complet depășită.

— O, am mai mâncat shabu-shabu, am spus eu cu tupeu.

— Pe bune?

— Nu. Cel puțin nu cred. E greu să știu acum.

— Atunci asta facem. Avem un plan, Stan, a spus el și m-am abținut cu greu să nu-i spun: „Nu e nevoie să fii pămpăloi, Roy!" gândindu-mă că era prea devreme să încep să mă dau deșteaptă.

Plus că, dacă nu recunoştea versul din *50 Ways*, trebuia să încep să dau nişte nedorite explicaţii şi nu voiam să risc. Şi se presupunea că aş fi putut să îmi amintesc versuri? Şi iar intervenea faza cu riscul, care mă tot bântuia. Şi pentru că am gândit-o, am simţit că acum trebuia să o zic. Pentru că noua Jordan îşi asuma riscuri. Şi tot procesul ăsta de gândire mi-a luat doar patru secunde.

— Nu trebuie să fii pămpăloi, Roy! am spus.

— Tu doar să fii liberă, a răspuns şi zâmbetul ce s-a întins pe faţa mea reflecta căldura dinlăuntrul meu.

Restaurantul se afla în East Village şi când am ajuns acolo Travis stătea afară, vorbind cu un alt tip. Stabiliserăm să ne vedem imediat după muncă, ceea ce era bine, pentru că n-aveam de ce să mă stresez prea tare în legătură cu ţinuta, dar totodată era naşpa. Tipul cu care stătea de vorbă era cu câţiva centimetri mai mic ca Travis şi era la costum. Avea un păr ţeapăn şi creţ şi purta ochelari. Când m-am apropiat de ei, Travis a venit spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Salutare, a zis el. Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu, am spus şi m-am uitat la prietenul lui.

— Scuze, el e Ben, un prieten, a zis Travis.

— Salut, Ben. Îmi pare bine să te cunosc.

— Şi mie la fel, a spus Ben. Ţi-a revenit ceva din memorie?

— A... cunoşti toată istoria, am spus simţindu-mă vinovată de minciuna pe care urma să o spun. Mici chestii, dar nu destul. Mici chestii legate de oraş, automatul de cafea şi computerul – dar oameni, lucruri care s-au întâmplat... Am dat din mâini într-o doară şi am zâmbit trist. Vinovată.

— Îmi pare aşa de rău, a spus Travis, dând capul pe spate şi uitându-se spre cer.

— Stai liniştit, e OK, l-am asigurat eu.

— Ai uitat totul sau doar câteva lucruri? a întrebat Ben.

— E destul de complicat, am spus. Unele lucruri sunt acolo – cum ar fi versurile cântecelor şi cum trebuie să mă spăl pe dinţi, dar numele şi feţele... şi m-am oprit.

— Ei, sunt sigur că-ţi vei recăpăta memoria cât de curând, a spus Ben.

— Şi eu, i-am răspuns.

Îi cunoşteam prietenii, deci trebuia să fac o impresie bună. Aşa că era un lucru bun că mînţeam de îngheţau apele. O primă impresie excelentă. M-am întors spre Travis:

— Te rog, nu-ţi face probleme. E cam ciudat, dar... incredibil. Am şansa de a o lua de la capăt.

Ben s-a uitat la Travis de parcă ar fi încercat să-i spună ceva.

— Mănânci cu noi? l-am întrebat pe Ben, sperând că nu.

Totuşi, se presupunea că e o întâlnire, mă gândeam eu. Cel puţin aşa simţeam. Ce poveste drăguţă am avea. „Cum v-aţi cunoscut?" „O, a dat cu maşina peste mine pe bicicletă, şi am fost internată în spital unde el îmi trimitea flori şi dulciuri în timp ce eu mă prefăceam că eram amnezică după un traumatism cranian grav."

— O, drăguţ din partea ta, a spus Ben. Dar am deja planuri pentru cină. M-am întâlnit cu Travis din întâmplare aici şi... cred că o să vă las să vă vedeţi de cină. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Şi mie, am spus şi Ben ne-a lăsat cu shabu-shabu-ul nostru.

În restaurant trebuia să te descalţi. I-am mulţumit lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor că purtam nişte şosetuţe drăguţe (care nu erau găurite) când m-am descălţat de cizme.

Masa noastră era într-un separeu lung cu scaune cu perne îmbrăcate în pluş, sub care picioarele noastre se bălăbăneau. Eram năucă de fericire, dar nu mă puteam abţine să nu remarc un miros ce împânzea întreg restaurantul. Greu de descris. M-am uitat în jur la cum era aranjat totul. Era o tigaie pe fiecare masă şi tot felul de oale fierbând, în care se făcea un fel de tocăniţă... şi la fiecare masă se servea un soi de carne crudă, legume şi nişte condimente. Mă întrebam dacă a carne crudă îmi mirosea mie, dar nu prea mirosea a carne – mirosea a... picioare.

Nu ştiam dacă ar trebui să îi spun ceva lui Travis pentru că nu voiam să creadă că sunt o veşnic nemulţumită, dar era destul de nasol.

— Ești nerăbdătoare să guști prima ta...? S-a oprit și a adulmecat. Simți un miros? mi-a șoptit el.

— Mulțumesc Doamne, am spus. Da, doar că nu eram sigură dacă nu face parte din farmecul shabu-shabu, așa că n-am spus nimic.

Ne-am uitat în jur și sub masă și în aceeași secundă l-am descoperit pe vinovat. Colegul nostru de masă. Un bărbat, peste patruzeci de ani cu soția și fiul de vreo doisprezece ani. Trebuia să fie el. Șosetele lui păreau împuțite plus că avea și o gaură la stânga din care se ițea degetul mare.

— Gaură la orizont, a spus Travis codat.

— Recepționat, am spus.

Și oricât aș fi încercat, nu puteam să îmi iau privirea de la degetul ăla renegat. Destul de scârbos.

— Da. E ca și cum ar fi purtat aceeași pereche de șosete toată săptămâna numai pentru ocazia asta.

— În fine, hai să nu ne mai gândim la asta, am spus, încercând să fiu vioaie și optimistă chiar dacă aproape că plângeam.

— Sună bine, a spus Travis și a tras o ultimă ocheadă la masă.

Fiul își tot băga și scotea aparatul dentar din gură.

— Deci, ce e bun aici? am întrebat.

— Aia nu, a spus Travis cu ochii la puști. Din meniu? Carnea. Și carnea.

— Cu o bucată de carne alături?

— Nu sunt prea multe feluri în meniu, e cam cât crezi tu că poți duce.

— 'Nțeles, am spus.

— E prea mare efortul, spunea domnul Duhoare. Dacă merg într-un restaurant vreau să gătească ei.

Și eu, și Travis am zâmbit.

Ospătarul a venit și ne-a luat comanda. Mirosul nu dispărea așa cum sperasem. Am luat o gură de apă și pot să jur că avea gust de picioare.

Nu știu cum s-a întâmplat, dar cu siguranță am auzit – o bubuitură. Și apoi un țipăt. Puștiul își scosese aparatul din gură și îi căzuse într-una din oalele fierbând din centrul

mesei. Atunci, fără să se gândească a băgat mâna după el să-l scoată și s-a ars. Apoi mama a început să urle la puști pentru că s-a jucat cu aparatul, și doar îi spusese „de o mie de ori" să nu o facă și puștiul plângea și tatăl țipa că voia și el, „Doamne iartă-mă, o cină liniștită cu familia, o dată în viață".

Tot localul era superagitat. Mirosul, aparatul și arsura erau de nesuportat. Travis m-a luat de mână și m-a ajutat să mă ridic. Ne-am încălțat și am tăiat-o.

— Dacă tu credeai că am gusturi bune în materie de restaurante, a spus el, stai să vezi când o să aleg filmul.

Poate că fusese cel mai oribil restaurant din viața mea, dar promisiunea unei alte întâlniri a făcut să merite totul. „Primul nostru film." Îmi plăcea cum sună. Ne-am oprit pe Sf. Marks colț cu Avenue A. și am mâncat pizza uitându-ne enervați la niște puști pseudo-punk-rock care cerșeau mărunțiș și fluierau după cei ce nu se executau.

— Asta da afacere, i-am spus mușcând delicat din pizza.

— Cine ar fi crezut că ea preferă o masă însumând în total cinci dolari și douăzeci și trei de cenți? s-a întrebat el cu voce tare și apoi s-a oprit. Nu te uita în jos, a spus dintr-odată, holbându-se la pieptul meu.

Normal, orice compliment la adresa pieptului unei femei este trecut cu vederea de furia de a fi redusă la o simplă pereche de balcoane. Dar în acest caz, el a fost atât de direct – și privirea lui exprima panică – încât m-a prins cu garda jos. Normal, m-am uitat.

— Perfect, am spus, acum înțelegând la ce se referise el cu așa groază. Îmbucătura mea „gingașă" proiectase o dungă de sos tomat cam cât antebrațul meu, într-o diagonală perfectă de-a lungul cămășii, între sâni.

— Dacă se ia cineva de noi mai târziu, tu spune-i că e sângele ultimului tip care s-a pus cu noi, a zis Travis.

Am scrâșnit din dinți și am mormăit ceva, dar nu am putut să îmi ascund zâmbetul.

Când am intrat la ședința de consiliu la 12.59 p.m., a doua zi, toată lumea era deja acolo. Toată lumea cu excepția

Lydiei. Îmi calculasem intrarea pentru a reduce posibilitatea ca cineva să mă trimită după ea. Vicepreşedintele de la marketing şi preşedintele de la VibraLens stăteau lângă domnul Billingsly, care părea derutat când a văzut că am intrat singură.

— Unde e Lydia? m-a întrebat în şoaptă cu o undă de îngrijorare.

— Nu ştiu, am spus, la fel de îngrijorată, gesticulând gen „sunt alături de tine, frate – ce dracu'?" I-am trimis un mail de notificare că s-a schimbat ora, am şoptit.

— Ei, bine, unde e materialul? Îl ai tu? E Darryl pe-aici?

Am zâmbit şi am arătat spre tablă pentru a-l linişti şi apoi am dat din umeri în privinţa directorului de creaţie, Darryl, ştiind foarte bine că nu fusese invitat la petrecere. Nu conta. Ştiam din experienţă că Lydia rareori îl invita pe directorul ei de creaţie, probabil de teamă ca nu cumva să împartă beneficiile chiar şi cu persoana care contribuia la punerea în pagină sau pe ecran a ideilor ei. Făcusem boardurile şi machetele şi mă asigurasem că totul era gata. Absolut totul. Chiar dacă ea nu era.

Alte două echipe veniseră la şedinţă – un exces creativ impus de domnul B. în cazul unui contract nou şi a unei strategii care are, câteodată, efectul inversului scontat, şi anume că îi copleşeşte pe clienţi şi uneori le îngreuna acestora luarea deciziilor. În această şedinţă, el jongla cu nevoia de a o face pe gazda, dar şi cu disperarea pricinuită de absenţa Lydiei, cerându-i unui asistent s-o caute, fără succes.

— OK, atunci. În continuare, o vom avea pe Lydia Bedford care ştiu că a venit cu nişte idei excepţionale. Din păcate, ea a fost reţinută, aşa că... S-a uitat la mine, fără să aibă vreo idee – aşa că m-am înghesuit eu în aria lui vizuală.

— Pot să fac eu onorurile, domnule Billingsly. M-am uitat la el şi i-am zâmbit liniştitor.

M-a anunţat cu un râs sec şi apoi a bombănit ceva în bărbie, dar nu sunt sigură că am auzit bine. Suna ceva de genul: „Să n-o faci de oaie!", dar sunt sigură că am auzit eu prost. I-am zâmbit din nou şi am mers spre mijlocul camerei.

— Mulţumesc, domnule. Sunt Jordan Landau. Lydia a fost extrem de mulţumită de aceste machete şi sper că şi dumneavoastră veţi fi. Primul concept se adresează oamenilor trecuţi de prima tinereţe – cei care au pierdut un tren, parcă spunea cineva –, celor care se situează peste vârsta ideală dintre optsprezece şi douăzeci şi patru de ani. Suntem într-o sală de judecată – poate fi Camera Senatului. Imaginea este totul pentru aceşti brokeri ai puterii. Am scos la iveală primul ei storyboard să arăt ce idee de căcat a avut. Era vorba de o audiere la Senat cu o femeie privind drept înainte în gol cu nişte ochi imposibil de albaştri. „Aşa că, în viaţa asta şi în aria noastră de clienţi: Ochii ştiu."

M-am uitat în jur la cei din executiv şi am văzut că şi ei, probabil, gândeau ceea ce gândeam şi eu. Era drăguţ... dar nimic mai mult. Absolut nici o reacţie – păreau doar că o aşteaptă pe următoarea.

— În al doilea concept, ea evocă puternicele cuvinte ale unui mare conducător american, dar într-un fel care nu este în totalitate serios. Am dezvăluit imaginea – o masă de mii de feţe multietnice, cu ochi strălucind de lentile de contact colorate, ce sugera o lume în care fiecare persoană fusese forţată să îşi predea ochii, şi o persoană în stânga: „Ochii sunt Premiul". Încăperea era redusă la tăcere. Dar numai pentru un moment.

— Interesant, a spus într-un final vicepreşedintele de la marketing.

Domnul Billingsly s-a foit în scaun. Campania la VibraLens părea să fie indecisă, cea mai proastă reacţie în cazul unei prezentări de creaţie. Indiferenţa. Mă întreb dacă erau conştienţi de cât de ciudată şi inadecvată era această idee. Speram să fie. Şi acum era şansa mea. M-am îmbărbătat.

— Dacă aveţi puţină răbdare, aş vrea să continui cu câteva idei recente... câteva lucruri care au fost inspirate de experienţe din viaţa mea.

Am zâmbit pentru a cântări reacţia, şi ochii domnului Billingsly se măriseră în aşa hal, încât am crezut c-o să-i iasă din orbite. Uimitor cum o mişcare de pleoape poate „vorbi" atât de „tare".

— În primul rând, lentilele colorate conțin o promisiune: aceea că fără prea mare efort, poți prezenta lumii o față nouă – și, în ultimul, că tu controlezi acea față. Ce spuneai, Diane? Am arătat spre managerul de advertising. Asta face din ochii tăi un accesoriu de modă? Asta stă la baza conceptului. Am arătat primul meu board. „VibraLens – Schimbă felul în care te vede lumea."

Apoi am trecut la al doilea.

— O parte importantă a strategiei noastre se referă la spargerea barierelor în lumea lentilelor de contact și restaurarea unui „cool cachet" pentru lentilele colorate. Așa că acest concept nu se bazează pe cum arăți cu lentilele colorate de la VibraLens, ci pe cum îți schimbă ele lookul.

Am dezvăluit cel de-al doilea board, pe care îl făcuse Deb pentru mine, crezând că lucrează la un concept pentru Lydia. Era o imagine în mișcare ce se schimba dintr-o fotografie alb-negru încețoșată într-un peisaj impresionist plin de culori foarte clare. „Privește lumea altfel."

Păreau interesați. Atunci a năvălit Lydia în încăpere.

— Bună! a chițăit ea. S-a mutat ședința?

Nouă capete, patru dintre ele pe umerii clienților, s-au întors către ea. Billingsly a încercat s-o dreagă cu un zâmbet și un ciudat sunet *îînngg* din gât. Am replicat, calm:

— Ți-am trimis un mail luni cu privire la schimbare și altul astăzi de dimineață.

Era strânsă cu ușa mai tare ca un șobolan de un boa constrictor.

— Dar eu nu îmi verific niciodată mailul. Știi asta de doi ani, Jordan.

Deja țipa. Toată lumea din încăpere era stânjenită. Cu excepția mea. Eu jubilam.

— Îmi pare foarte rău, am spus, cu o inocență exacerbat de dulce. Nu mi-am amintit, am presupus că le citești. Îmi pare tare rău. Eram rece ca un castravete. Lydia părea gata de o implozie.

— Ei, nu e nici o problemă, suntem aproape gata, așa că găsește-ți un loc și o să revenim, a spus domnul Billingsly

și apoi a intervenit în stilul său caracteristic. Dar cred că eu am văzut e-mailul cu notificarea așa că hai să continuăm.

Ha! Ia de-aici, viperă! Și atunci, domnul Billingsly a spus ceva ce suna ca o muzică dulce, extrem de dulce:

— Jordan, te rog să continui.

Am trecut peste întreruperea Lydiei și am continuat.

— Bine. Păstrând tema, m-am gândit să arătăm o femeie, posibil de la o corporație, dichisită, aranjată... și apoi să arătăm versiunea ei de rock-star. Nu la o sută optzeci de grade și nu ridicolă, dar o schimbare definitorie, punând accentul pe ochii ei strălucitori. Intră undeva, îmbrăcată adecvat și iese complet diferită – mai fericită. „VibraLens... Reinventează-te!"

Lydia părea în pragul unei crize de isterie.

— Asta nu e ideea mea! a spus Lydia suficient de tare încât să audă toți, încordându-e să zâmbească demn, dar eșuând cu brio.

Părea să fie în faza incipientă a unei căderi nervoase. Și în timp ce ceda, vicepreședintele de marketing al VibraLens a bătut din palme.

— Ei, ar fi trebuit, a spus domnul Billingsly. Este minunată!

— Serios? am întrebat.

— O ador! „Reinventează-te!" a intervenit tipul de la VibraLens. Jordan...

— Da.

— Este interesant. Nu, este minunat. Este exact lucrul de care aveam nevoie. Distractiv, la modă. Îmi place chiar și faza cu rock-starul. Mai ai și altele? a zâmbit și s-a aplecat spre mine.

— Studiile ne-au indicat faptul că rezistența la produsul dumneavoastră în rândul publicului-țintă este dată de faptul că lentilele colorate tind să fie remarcate. Cu ColorSense, le estompați, făcându-le mai aproape de realitate, de culoarea ochilor și evitând stigmatul de „prefacere". În anumite limite, nu contează dacă oamenii se prefac – oamenii fac un mod de viață din asta. Dar noi ne întindem plasele mai departe. Pentru că oricine a visat la o modificare a culorii ochilor

cu lentile. Am întors ultimul board. O femeie se uită seducător la cameră. „Atât de subtile – nimeni nu poate vedea dincolo de ele."

Încăperea a aplaudat. Domnul Billingsly a zâmbit și s-a purtat de parcă ar fi știut dintotdeauna adevărul despre Jordan...

— Jordan a fost întotdeauna diamantul nostru neșlefuit. Cred că, în sfârșit, începe să strălucească.

Vorbea serios? Trecusem de la „las-o la gunoi" la un diamant neșlefuit dintr-o mișcare.

Între timp, Lydia era umilită – ceea ce mă mulțumea peste măsură. Când toată lumea se pregătea să plece, domnul Billingsly a pus o mâna pe mine într-o semiîmbrățișare (suferea de euforia aia post-ședință-de creație-pozitivă) și a spus:

— Ce zici de asta, ă? Jordan, vino la mine în birou după-amiază. E timpul să discutăm despre viitorul tău la noi.

— Sigur. Mulțumesc! am spus și am bombănit destul de tare: Că trecutul și-așa nu prea mi-l amintesc.

Și el chiar a râs, lung și tare, la replica mea.

Începusem să văd și să fiu văzută altfel.

17. Jordan cea curioasă

Dirk a sunat din nou. După ce gustase din atenția acordată de noua, indiferenta și semnificativ mai puțin înrobita Jordan, sunase din nou cu o voce arogantă și o licărire în ochi. Nu puteam să fiu chiar sigură, din moment ce primul contact fusese de fapt un mesaj lăsat pe robot (atât de delicios să-l auzi spunând: „Dirk? Îți amintești? Dirk?"). Voia să mă vadă, și cred că asta vine să confirme cea mai adevărată lecție despre dragoste – cel puțin atunci când una din părți este un cap pătrat: dorința este direct proporțională cu dezinteresul. Dacă vrei ca el să vină, spune-i să plece.

Dar eu aveam un țel, așa cum am spus mai devreme. Partea ascunsă a misiunii mele era aceea de a purta o mască a iertării. Partea ne-secretă era să-i dau la o parte pe cei care

stătuseră înainte în calea mea, cu o mină inocentă şi un zâmbet deznădăjduit. Mimarea ignoranţei reprezenta extazul.

Aşa că am acceptat să ne vedem pentru ceea ce îşi imagina el că ar fi devenit o partidă de sex fierbinte de revedere. („Incredibil, frate! ar spune el. Era Jordan şi o străină în acelaşi timp!") Eu aveam alte planuri. Un ultim „Ura!" înainte de a spune „Adio!" Pentru totdeauna. Ne-am înţeles să ne vedem la Houston, unul dintre restaurantele cu bar, preferate de băieţii de la firma lui. Nu stătea foarte bine la capitolul ambianţă, dar avea un sos de anghinare în care nu rezistam să nu înting. Nu ştiam foarte sigur ce o să fac să îl umilesc, dar m-am gândit că îmi va crea o sumedenie de oportunităţi din care să aleg.

Am ajuns acolo cam cu zece minute întârziere. Înainte, eram întotdeauna punctuală sau chiar ajungeam înaintea lui. Punctualitatea fusese întotdeauna un punct forte al vieţii mele, şi o bună parte a relaţiei mele cu Dirk se rezumase la a-l aştepta să apară. Faptul că voi întârzia m-a făcut să îmi amintesc de inspirata răstălmăcire a teoriei lui Gandhi despre raportul întârziere-violenţă făcută de Lydia şi râdeam când am intrat. Am presupus prost că rezervase o masă pentru noi, el stătea la bar, înconjurat de oameni, cu ochii lipiţi de televizor.

L-am strigat de câteva ori, dar degeaba, şi atunci am recurs la pocnirea degetelor în faţa lui.

— Bună, a spus el, cu gura plină de ceva nedesluşit, bâjbâind, fără îndoială, cu mâinile pline de snacksuri, în drumul său spre capcana pe care i-o întindeam.

— Bună, şi ţie, am spus zâmbind cu plăcerea de a-i reaminti că practic uitasem cine era.

Dirk deja răsese o bere şi o comanda pe a doua. Se uita la mine acum, dar meciul de fotbal era o tentaţie mult prea mare şi ceda de multe ori dorinţei de a se uita la TV. Cu seriozitate mă aprobase zicând un „ĂHĂ!" plin de entuziasm la un nimic absolut. Apoi mi-a dezmierdat mâna ciudat, dar ai fi crezut că televizorul urma să-l atace în orice moment, după felul în care îi tot arunca priviri. Imaginea lui Dirk holbându-se la TV într-un bar îşi pierduse de mult farmecul.

— Salutare, i-am spus din nou, mai puternic.

S-a întors spre mine.

— Ţi-ai amintit ceva?

— Nu. Nimic, i-am spus, dar înainte să rostesc „ic"-ul de la „nimic", el deja se întorsese să se uite la meci. Deşi faptul că mă ignori ca să te uiţi la un meci de fotbal mi se pare cunoscut. Sau poate că o faci înadins.

— Mă uitam doar la faza aia.

— Deci nu e o chestie obişnuită? am întrebat, numărând în minte miile de meciuri la care mă căznisem să mă uit – să nu mai spun de câte ori pierduse echipa lor, ceea ce ducea imediat la o depresie şi la zero partide de sex victorios. Reversul medaliei, echipa lui câştiga şi aveam parte de sex nebun şi energic care mă făcea să mă întreb dacă nu şi-i imagina pe jucătorii Derek Jeter sau Tom Brady.

— Bine-nţeles că nu, iubito, a spus el, în timp ce îndesa o altă alună în gură.

Mincinosule.

— De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre ceva.

— Serios? Ce anume?

— Ei bine, e vorba de o chestie despre care am vorbit de multe ori înainte ca să devii amnezică.

Să devin amnezică? OK! Poţi să spui şi aşa! Eram destul de curioasă să aflu despre ce era vorba. Mai ales că noi rareori vorbeam despre ceva, darmite să vorbim de multe ori despre ceva.

— Ce este? am întrebat, curioasă peste poate.

S-a aplecat spre mine şi tot ce am putut să fac a fost să mă dau înapoi. Atunci, el s-a uitat în stânga şi-n dreapta, afişând zâmbetul ăla machiavelic cu gura întredeschisă. Ăla care m-a lovit pe mine fiindcă mi se păruse adorabil şi neastâmpărat şi care acum nu mă făcea decât să vreau să-l lovesc.

— Femei.

— Pardon?

— Alte femei, a spus el.

M-a şocat. Oare avea de gând să recunoască faptul că mă înşela? Pentru asta nu mă pregătisem. Ar fi total lipsit

de caracter – și de ce acum, din moment ce nu credea că am vreo amintire că l-am prins... Ar fi putut să dea dovadă de conștiință? Regreta?

— Ce alte femei? am întrebat.

— Deveniseși bi-curioasă, mi-a răspuns.

O! Nu!

— Pardon? am tușit. Tocmai ai spus bi-curioasă?

— Da. Crede-mă, am fost la fel de surpins ca și tine probabil, dar vorbeai serios.

Aproape că l-am împroșcat cu băutura.

— Nu mai spune.

— Ba da! O spun! Chiar tu spuneai că lucrurile merg super între noi, și așa și era, iar nivelul de nebunie la care ajunseserăm te făcea, cum să zic, doritoare de mai mult. Cum să-ți explic... te gândeai... la o chestie în trei.

Trei.

— Uau! Ce aventuroasă eram!

— Da. Și a mai luat o dușcă de bere. Și mă gândeam că nu astă-seară – astă-seară vom face nebunelile obișnuite – dar cât mai curând, că... vom face și asta.

— Uau, curând?

— Sigur, de ce nu? a spus el. Tu... eu... și cineva necunoscut...

— Doar noi trei?

— Cu siguranță, a spus Dirk, devenind nerăbdător în fața perspectivei. Dar, amestecăm puțin lucrurile, știi? Mai aruncăm un ingredient, altceva în amestec. Dar nu... și aici s-a îndreptat în scaun dându-și capul pe spate și pozând ca un tip corect, moral... ceva de joasă speță. Nimic din ceea ce ar putea interveni între noi.

— Ha, am spus.

De fapt, eram sigură că va fi flexibil la partea cu intervenitul între noi, dacă eram de acord cu planul lui.

— Vreau să spun că eu am fost mereu mulțumit cu tine și cu mine, a spus el întinzând coarda la maximum. La început am încercat să te conving să nu facem asta, pentru că nu știam dacă ar schimba lucrurile între noi, din moment ce faptul ar fi consumat, dar... eu vreau ca tu să fii fericită.

— Îți zic eu cum facem, am spus, dacă a treia persoană e un tip, mă voi gândi la asta.

A făcut o față, încercând să râdă, dar s-a înecat.

— Uau! Dar ce-s eu? Vreun homo?

— Nu știu. Ești?

— Ha, nu! Ferească Dumnezeu. Futu-i, nu! Tu știi că nu sunt.

Dacă Dirk ar fi fost personaj de desene animate, acum i-ar fi ieșit aburi pe nas.

— Uită că am spus ceva.

— Ești sigur? M-am uitat în jur, arătându-i un tip mișto, îmbrăcat într-o cămașă sport. Ce zici de tipul ăla?

— Mda, bine.

— Vorbesc serios, am continuat eu. Voi doi, pe mine. Va fi ceva diferit. Va fi distractiv. Altcineva. Înțeleg ce vrei să spui...

— Ți-ai pierdut mințile? Ți-ai pierdut și ceva neuroni odată cu memoria?

— Nu cred, i-am spus.

Și atunci, cu ochii la Dirk și cu un nou gen de zâmbet atârnat pe buze, m-am ridicat din scaun și m-am dus la tipul pe care i-l arătasem.

— Bună, i-am spus străinului în cămașă. Sunt Jordan.

— Bună, Jordan. Mike, a spus el.

— Hei, Mike. S-ar putea să ți se pară ciudat, dar... mă lași să te sărut? E pentru o chestie. Ca un pariu... în genul ăla.

Părea, ei bine... părea ca orice alt tip căruia i se ceruse să fie sărutat de o tânără suficient de frumoasă într-un bar. Lingușeala era necesară.

— Cu cine ai făcut pariu?

— Cu nimeni. De fapt, cu mine. Am pus pariu că nu sunt în stare să merg până la capăt.

— Ce faci dacă o să câștigi pariul? Ce se întâmplă dacă pierzi?

— Dacă o să câștig, primesc un sărut, ceva încredere în mine și plăcerea de a face pe cineva să plătească pentru

faptul că a încercat să profite de ghinionul cuiva. Dacă o să pierd...

M-a redus la tăcere cu un sărut. Un ditamai sărutu'. Nu ca atunci când vezi artificii, dar destul de plăcut și cu siguranță i-a atras atenția lui Dirk. Era la jumătatea drumului dintre noi, când ne-am desprins. I-am șoptit lui Mike să continue jocul.

—Dirk, am spus, el e Mike.

— Bună, Dirk, a spus Mike cu un deget în formă de trăgaci.

— Mike e cu totul de acord... i-am spus lui Dirk. Deci cum vrei să ne jucăm?

— Jordan! a șuierat Dirk. Uită dracului tot, ai auzit?

— La dracu', am uitat! am zis, în timp ce abia îmi stăpâneam un hohot de proporții. Cred că trebuie să uiți, Mike, i-am spus noului meu prieten. Dar o să te anunț dacă se schimbă ceva.

Chestia asta a fost memorabilă.

După ce eu și Dirk am luat-o în direcții opuse, m-am văzut cu Todd și Cat la non-stopul unde petrecusem atâtea ore împreună, încât aveam masă rezervată permanent. Aproape. De câte ori veneam, patronul sau șeful din tura de noapte ne trăgea o privire obosită și se uita spre separeu. Dacă era cineva acolo, îndoiala punea stăpânire pe noi doar pentru câteva minute. Odată ne-am holbat la un grup de adolescente care chicoteau până s-au cărat din local.

Eu întârziasem – descotorosirea de Dirk durând peste așteptări. Totuși, pentru a păstra aparențele, l-am sunat pe Todd pe mobil și el s-a prefăcut că îmi dă coordonatele ca să știu cum s-ajung. Nu o mai văzusem pe Cat de multișor. O evitasem mai mult decât îmi făcea plăcere după ce „renăscusem" și mă simțeam extrem de vinovată.

— Salutări! am spus, în timp ce Cat s-a ridicat și m-a îmbrățișat tare de tot.

— Mi-a fost dor de tine, a spus ea.

Mă simțeam megavinovată.

— Mă întreb... a intervenit Cat, și apoi s-a oprit.

— Spune, a zis Todd.

A ridicat din sprâncene.

— Cum e să fii așa. Este incredibil să nu îți poți... aminti.

Incredibil? Implauzibil, da... dincolo de orice limită a credibilului? Sper că nu!

— E ca... am privit în sus pentru efect... ca prima zi de școală, în fiecare zi. Știu că o să fie bine. Știu că în general e bine – ar trebui să fiu acolo, să fiu în stare să îmi fac tema, să fac calcule, să aprind becul Bunsen. Dar toți sunt noi. Nu cunosc un om. Dar – am zâmbit plină de speranță – sunt nerăbdătoare să îi cunosc pe toți și să îmi fac noi prieteni.

— Dar faza aia când ai rămas cu mâna blocată în gardul de nuiele din spatele curții, iar Sam tot arunca cu pantofii în tine? Dar surprizele băgate la cuptor pe care obișnuiam să le facem din oțet, muștar, scorțișoară și fărâme de ciocolată? Își zgârma prin memorie. Dar, dar, dar pasărea... care a intrat direct în mașină când conduceai? Și ai luat-o pe arătură, doborând toate cutiile poștale și ai dat vina pe... S-a dat de gol. Dădusem vina pe Todd și minibike-ul lui – și nu găsisem până acum ocazia să-i spun.

Corpul meu avea o minte a lui și și-a amintit de toate momentele glorioase petrecute împreună cu ea. Din reflex, am vrut să îi dau una peste braț, iar ochii și gura mea erau cât pe ce să o ia razna de râs, până când Todd a intervenit calm lovindu-mă ca un cal pe sub masă.

— Asta e supertare, super! a spus el. Oho! Ce vremuri bune. Și putem spera că într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, se va reîntoarce la noi. Cred că trebuie să o luăm ușor, a continuat bătând cu degetele în masă.

Așa că am înghițit greu și am luat-o de la capăt.

— Tocmai încerc să mă reacomodez la muncă, să îmi dau seama cine eram înainte, cine voi fi în continuare, cum obișnuiam să trăiesc și dacă o să mai meargă așa.

— Și cum rămâne cu Dirk? m-a întrebat ea. Te-ai simțit bine cu el în seara asta? Știi că nu îmi face plăcere să fiu mesagerul veștilor proaste...

— Tu te-ai născut pentru a fi purtătorul veștilor proaste, a intervenit Todd.

Ignorându-l, ea a continuat.

— Nu erai foarte fericită cu el, înainte de ceea ce ți s-a întâmplat.

— Știu, am spus.

— Îți mai amintești ce puțoi era? m-a privit Cat plină de speranță, ca și cum ar fi existat o breșă.

Am devenit agitată.

— I-am povestit eu, a spus Todd.

Întotdeauna acolo să mă acopere. Dumnezeule, cât îl iubeam pe Todd.

— Mă surprinde că nu te-a convins să te duci la el acasă în seara asta, a zis ea.

— Mda, ei bine... a încercat el să sugereze că lucram la niște „experiențe" pe care să le introducem în viața noastră sexuală.

— Tipic, a zis Cat. Revoltător.

— Are niște probleme de rezolvat, am confirmat eu.

— Eu cred că ideea lui de a rezolva niște probleme implică o serie de partide de sex, urmate imediat de un sforăit copios, a adăugat Cat.

— Asta numeam eu distracție? am spus. Nu cred că îl va ajuta la ceva zilele astea.

— Foarte bine, a zis ea. Fă-l să sufere. Fă-l să implore! Invocă-ți diva interioară.

Am ridicat paharul.

— Pentru noua mea divă interioară!

— Atenție, ascultați! a chelălăit Cat. Îmi vine atât de tare să fac pipi, încât bășica mea va inunda toată masa!

— Ce zici să ne cruți de încântătoarea imagine și să te duci la baie? a spus Todd.

— Uau... nu m-am gândit la asta.

Cat s-a ridicat și a plecat, așa că Todd și cu mine am avut timp de un mini *powwow*[1].

---

1 Adunare a băștinașilor din America de Nord.

— N-o să-ți vină să crezi în ce căcat voia să mă bage Dirk.

— O, nu, a spus el. Ba aș putea.

— La 180 de grade de întâlnirea de aseară cu Travis.

— Cine?

— Travis.

— Ce e un Travis? a întrebat Todd, cu fața contorsionată și umerii aduși către urechi.

— Tipul... a cărui mașină... știi tu...

— Ah, florarul?

Așa își flexa Todd mușchii. Orice discuție despre alt bărbat și imediat începea să își zburlească penele.

— Nu e tocmai profesia lui, dar, da, e tipul care mi-a trimis toate florile. În fine, m-am văzut cu el de câteva ori și e superdulce.

— Dulce, cum? Ca un bătrânel dulce? Ca un coș plin de cățeluși? Ca un bebeluș de trei ani care te umple de salivă?

— Nu, nu e un cățeluș. Sau bătrân. Sau de trei ani. E de vârsta noastră, cred. Auzi, nu mai știu să spun ce vârstă are cineva.

Cat a venit la timp pentru a auzi ultima parte a frazei mele.

— Nici eu, a spus Cat. Pot să jur că toți cei între nouăsprezece și treizeci și cinci sunt de aceeași vârstă cu mine.

Amândoi am aprobat-o. Mă întreb când s-a întâmplat asta. Știam destul de bine să ghicesc vârstele oamenilor. Puteam să spun cu aproximație ce vârstă are cineva după felul în care era îmbrăcat, muzica pe care o asculta – genul ăsta de lucruri. Acum toți adolescenții se îmbrăcau ca unii de douăzeci; iar cei de douăzeci, păreau, ei bine, să își arate vârsta, cred. Se făceau unele confuzii, totuși.

— Ce am ratat cât am fost la pișu'?

— Sperăm noi că nu vasul de toaletă, a pus Todd. Jordan are un admirator nu foarte secret.

— Pe bune? Cine?

— Tipul care a dat peste ea, a răspuns Todd.

— Nu a dat peste mine, am clarificat eu. Am intrat în coliziune. A fost un accident. De asta se numesc accidente și nu premeditate.

— Pre-meditat? a spus Todd. Adică înainte de a medita. Mai dă cineva meditații? Care e pluralul de la meditare?

— Crezi că ai putea fi mai stresant? am întrebat.

— Știi bine că poate, a spus Cat. Nu-l provoca.

— Meditări? a bombănit el.

— În fine, nu l-aș numi admirator, am spus, deși, sperам să fie așa. A fost doar drăguț. Se simțea prost pentru ce s-a întâmplat.

— Așa și trebuie, a spus Todd indignat. Și ca să mai pună sare pe rană a adăugat: Pentru faptul că i-a provocat lui Jordan a noastră o comoție ce a dus la pierderea neprețioasei ei memorii.

— Probabil că nici nu voi mai auzi vreodată de el, am spus, dar imediat am spus în șoaptă o mică rugăciune: Dă Doamne să nu fie adevărat.

— Sunt sigur, a zis Todd cu o grimasă de atotștiutor.

— Dar tu, Cat? Spune-ne de tine, am spus.

— Și acum începem să-i facem praf pe bărbați? a întrebat Todd sarcastic. Ador chestia asta.

— Nu, a spus Cat. Pentru că sunt o femeie fericită, măritată și cu un bebeluș pe drum.

În timp ce mergeam pe casa scării – ceva era diferit. Nu m-am prins până când nu am băgat cheia în ușă. Tăcere. Tăcere totală. Sneevil nu scotea nici un sunet.

Am intrat rapid în apartament și am dat fuga la cușca lui – care era goală. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut nicăieri. Inima a început să-mi bubuie și atunci am auzit o bătaie. M-am uitat în sus spre sursa zgomotului și, acolo, la fereastră era Sneevil, într-o improvizație de cuib, pe care și-l construise pe pervazul ferestrei. Iar pe partea cealaltă a ferestrei – un porumbel. Nu orice porumbel, ci unul care se uita lung și disperat la Sneevil. Și Sneevil îi întorcea privirea, bietul de el. Biata? Sneevil părea așa de amorezat de acest porumbel, că își mutase casa! Iar cuibul ăla improvizat era, de fapt, o bucată din puloverul meu cel nou orange? Simte-te ca acasă, Sneevil!

Porumbelul a bătut din nou în fereastră și Sneevil a gângurit și a început să cânte. Era o scenă aviară din *Romeo și Julieta*, dar în timp ce mă gândeam la aviar, imediat mi-am adus aminte de gripa aviară despre care auzisem vorbindu-se atâta și m-am întrebat: dacă acel porumbel era un purtător de gripă? M-am panicat și l-am uşuit. Mai bine zis am încercat. Nu se deranja! Nici măcar nu mă văzuse. Nu avea ochi decât pentru Sneevil. Și Sneevil îi întorcea privirea insistentă, continuând să-i cânte, aplecându-se cât putea – dacă nu ar fi existat geamul, ar fi fost amândoi afară dansând cioc în cioc.

Mă plimbam prin casă, încercând să îmi dau seama ce trebuie făcut în cazul dragostei ce înflorise și ascultând mesajele de pe robotul telefonic. Primul mesaj de la Citibank. Șocant. Erau necruțători. Ai crede că vor să le dai bani în fiecare lună sau cam așa ceva. Și te deranjează la orice oră. Am primit telefoane și la șase dimineața de la barbarii ăștia.

Al doilea mesaj a anulat însă dezgustul provocat de Citibank.

— Bună, Jordan. Am zis că e cazul să folosesc numărul ăsta. A, sunt Travis. Tipul cu mașina. Și Ziua Recunoștinței. Și shabu-shabu. Îmm... am sunat să văd ce planuri ai pentru mâine-seară. Încă mă simt nasol pentru miros, pentru aparatul dentar, dar și pentru ultima remarcă... S-ar putea ca mesajul ăsta să ți se pară ciudat. În fine, speram să mă pot revanșa. Undeva unde toată lumea are pantofii în picioare. Poate nici nu-ți mai amintești incidentul. Dacă nu îți amintești e minunat! Dacă da, scuze... din nou. Sună-mă. Sunt Travis. Am mai spus asta. Biip.

Se poate mai bine de-atât? Cu siguranță avea chestia aia gen Hugh Grant de a îmbârliga cuvintele. Dar nu deranjant. Nu că Hugh Grant ar fi deranjant, dar l-am văzut bâlbâindu-se în momente jenante. Travis, însă... era un teritoriu virgin. Dă-te la o parte, Hugh! Ăsta e filmul vieții mele și are un nou personaj principal. Băgați soundtrackul!

Atunci mi-a sunat telefonul. Și singurul lucru care mă putea scoate din starea mea de visare Totul Despre Travis

mai repede decât Citibank ar fi mama – ceea ce s-a și întâmplat.

— Alo?

— Alo, Jordan. Sunt mama ta.

Nu spunea asta doar fiindcă aveam amnezie: întotdeauna mi se prezenta așa, ca și cum nu i-aș fi recunoscut vocea după ce ne știam de o viață.

— Salut, mamă. Ce mai faci?

Automat m-am îndreptat spre frigider și am scos o juma' de kil de înghețată. Nici măcar nu o făceam conștient. Cred că era mai degrabă o formă de autoapărare pentru psihic.

— Voiam să mai fac niște programări pentru fizioterapie, a spus ea.

— De ce?

— Va fi mai bine pentru cazul nostru.

— Ce caz? am întrebat.

— Împotriva șoferului mașinii, drăguță. Va plăti ca lumea pentru ce ți-a făcut. Ei bine, și avocatul meu, și Dirk, au spus că mai multe facturi adunate vor face cazul mai convingător.

— Nu, mamă. Nu merg la nici o fizioterapie și nu îl voi da în judecată. De fapt, m-am și văzut cu el, și e un tip foarte, foarte simpatic.

Și supertare! Va face zece copii cu mine, așa că lasă-mă dracului în pace. Și P.S. de ce vorbești tu cu Dirk?

— Poate fi un drăguț în timp ce dă cu mașina peste jumătate din New York. Nu schimbă cu nimic ce a făcut.

— Ba da, schimbă. A fost un accident! Dintr-odată m-am trezit spunând exact aceleași cuvinte pe care i le spusesem și lui Todd cu câteva zile în urmă. De asta se spune accidente și nu premeditate.

— Vom vorbi despre asta altă dată, a spus ea după care a luat o pauză. Mănânci?

Mâncam. M-am oprit. Cum a auzit asta? Futu-i, era înghețată. Probabil de asta și sunase. Radarul ei o luase din loc. Undeva în Manhattan, Jordan urma să se îmbuibe

și trebuia oprită. Va deveni slabă ca restul familiei, indiferent de mijloace.

— Iau doar o gustare.

— Înghețată? a ripostat ea.

La dracu'!

— Nu.

— Foarte bine. Oricum e foarte târziu să mai mănânci ceva, să știi. Ar trebui să nu mai mănânci nimic după șapte.

— OK, mamă. Mersi.

— Voi programa o vizită la fizioterapeut mâine. Noapte bună, Jordan, a spus ea și a adăugat: Bucură-te de porția ta de Rocky Road sau Chocolate Chunk. Care din ele?

Am așteptat.

— Chunk.

— Da, a spus ea.

Tronc!

18. Oricum viața mi s-a îmbunătățit destul

Am intrat în birou și toată lumea se uita la mine ciudat. Era o reminiscență a zilei în care fusesem împroșcată în drum spre muncă, dar azi eram foarte curată și nu păreau să simtă compasiune pentru mine, de data asta – păreau să aibă un secret. Privirea aia tâmpă pe care o aveau de ziua cuiva când spuneau: „O, Sally... au nevoie de tine în sala de conferințe Bermuda" – și Sally apărea acolo pentru a găsi un tort – deloc nesurprinzător – și o mulțime de oameni așteptând-o să o sărbătorească de ziua ei.

Apoi am ajuns la biroul meu și totul s-a limpezit – era complet gol. Nici urmă de capsatorul roșu Swingline și o izbitoare goliciune pe locul unde fusese posterul cu Hasselhoff. Inima a început să-mi tropăie și stomacul a făcut flip-flopul acela de panică rezervat, de obicei, momentelor când eram prinsă cu minciuna.

M-am uitat în jur, dar nimeni nu mă privea în ochi. Fusesem îndepărtată? Concediată? Dar, poate, fusesem un pic cam mincinoasă, dar crezusem că făcusem ravagii cu lovitura de la VibraLens.

— Jordan?

M-am întors și am văzut-o pe Lydia.

— Bună, bună dimineața, am spus, dar mai-mai că m-am înecat cu propria-mi salivă din cauza nervozității.

— Ce faci aici? m-a întrebat ea.

— Stau...?

— Vrei să știi ce s-a întâmplat cu lucrurile tale?

Bum-bum, bum-bum. Mai poate cineva să audă cum îmi bate inima? mă întrebam...

— Ceva în genul ăsta? am spus.

Atunci Laura J. Linvette, manager de Resurse Umane, și manager de cont (o idee nefericită, normal, dar eram o agenție mică conform standardelor) și-a făcut apariția.

— Felicitări, Jordan. Totul s-a întâmplat cam repede, dar cred că îți va plăcea ce am hotărât pentru tine.

— Serios?

Acum chiar mă simțeam amnezică. Ce dracului se întâmpla? Tocmai atunci, domnul Billingsly a apărut de după colț și mi-a zâmbit.

— Jordan! Iat-o pe vedeta mea! a spus el, apropiindu-se. VibraLens a semnat pentru printul și broadcastul campaniei tale de „Reinventare". Chiar au crescut oferta după ce am stabilit strategia de media, pentru că au fost atât de impresionați de potențialul nostru creativ. Și tu, draga mea, lucrezi oficial, la Creație. Ești în echipa Surf. Începând de azi!

La Splash, în afara sălilor de conferință botezate cu nume de insule de vacanță, echipele aveau nume de sporturi.

— Biroul tău este chiar lângă cel al lui Kurt, a adăugat Laura J.

Mai era o Laura în familia ei, așa că devenise pe parcursul vieții Laura J. (Deși cunoșteam puțini manageri care își foloseau inițialele pentru al doilea prenume. Poate credeau că o inițială îi face să pară mai importanți?)

— Lângă al lui Kurt? a sărit Lydia şi puteam să îmi dau seama că nu era deloc încântată de turnura evenimentelor. De fapt, era opusul.

Eu, în schimb, eram mândră.

— Propriul meu... birou?!

— Chiar la capătul holului, a bombănit Lydia în stilul ei enervant de-acum marcă înregistrată.

Am mers pe hol, citind micile tăbliţe cu nume, şi iată-l. Nu Kurt – David Hasselhoff. Posterul meu, lipit pe uşa noului meu birou. Kurt s-a ridicat de la biroul lui şi a dat ocol scaunului.

— Salut, vecino.

— Salut, am spus.

— Crezi că s-ar putea să nu laşi posterul ăla acolo, aşa încât să nu fie el primul lucru pe care îl văd dimineaţa?

— Cred că nu, am spus, derutându-l pe Kurt.

— Crezi că nu se poate fără poster... sau se poate fără?

— A stat aici mai mult decât ai stat tu, Kurt.

— OK, e în ordine, a pus el. Trebuia să încerc. Îmi cam dă fiori.

M-am făcut comodă la noua mea masă de lucru, în noul meu birou, şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să pun mâna pe telefon şi să sun pe robotul meu de acasă şi să ascult mesajul ăla drăguţ de la Travis. Apoi am închis şi m-am uitat la ceas, calculând exact când pot să îl sun. Ora zece era mult prea devreme. Unsprezece? Era mai omenesc. Nu e ca şi cum l-aş suna în secunda în care m-am trezit, dar nici nu l-am lăsat toată ziua să se perpelească. Am stabilit să aştept până la unsprezece – 11.30... 11.20. Nu, 11.30.

Am pus mâna pe telefon la 10.47 şi am format numărul.

— Aici Travis, a spus el când a răspuns.

— Aici, Jordan, am replicat eu.

— Jordan. Jordan, bună!

— Ce făceai?

— A, ştii. Gătesc.

— Ador tipii care ştiu să gătească.

— Ăsta-s eu. Îmbrăcat în şorţ şi un zâmbet.

— Asta chiar e de văzut, am spus, imaginându-mi deja totul.

— De fapt, sunt complet echipat. Ultima dată când am apărut la serviciu în sorţ, am fost chemat de cei de la Resurse Umane.

Am râs cam tare la gluma asta. Apoi mi-am luat seama.

— Când te pot scoate în oraş? m-a întrebat.

Direct. Îmi plăcea asta. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, cred că îmi plăcea tot la el. Ce? Vrei să bumbăcim nişte pui de focă? Şi eu! Închiriem un charter!

— Sunt destul de flexibilă.

Căcat! Fii calmă.

— Sună promiţător, a spus el. Vom ajunge şi la asta mai târziu, totuşi. Deci când pot să te scot în oraş?

— Ce deştept eşti tu...

— Ce zici de astă-seară?

Hmmm, stai să mă gândesc. Eram flexibilă, dar nu total disponibilă. De fapt, eram total inabordabilă. Nici măcar în visele lui! Dar astă-seară. Aveam ceva de făcut astă-seară? Altceva decât să mă las greu?

— Sunt a ta.

Căcat...

Hotărâserăm să vină să mă ia direct de la muncă. Asta putea să ia o întorsătură urâtă, dacă n-aş fi anticipat că întâlnirea va avea loc în aceeaşi zi. Poate că nu mă epilasem sau nu mă îmbrăcasem cu grijă, nu purtam un sutien bun şi o bluză care să îmi scoată în evidenţă efectele unui sutien bun (mulţumesc, Victoria şi tuturor secretelor tale). Dar noua Jordan se îmbrăca ofensiv, nu defensiv – de parcă anticipam că, mai degrabă, mi se va întâmpla un lucru bun, decât unul rău – şi petrecea un pic mai mult timp ca să arate mai bine. Şi mă şi trezisem cu o oră mai devreme în dimineaţa aia, făcusem puţin sport, pentru orice eventualitate. Şi iată că totul decurgea conform planului. Nimic, niciodată, nu îmi mersese conform planului. Nici măcar nu aveam un plan înainte. Începuse să îmi placă viaţa mea.

Am tulit-o de la Splash la 6.20 p.m. și, în timp ce coboram scările, l-am văzut pe Travis stând pe o bancă peste drum. Stomacul meu a trecut printr-un adevărat calvar și mi s-au înmuiat genunchii. Inima-mi bătea cu putere și tot ce îmi spuneam era: „Doamne, să nu mă împiedic și să cad! Și îți mulțumesc, Doamne, că l-am cunoscut pe Travis! Dar, data viitoare, poate sărim peste partea cu spitalizarea și poate încercăm o întâlnire din întâmplare la băcănie, la raionul de legume". A traversat să mă întâmpine.

— Bună, a spus. Arăți minunat!

Și fața mea a luat foc.

— Bună și ție, i-am spus și am stat așa pironiți cam o oră (probabil opt secunde în timp real). Deci, ce avem în agendă?

— Ei, mă gândeam că poate mergem în locul ăla cu jocuri mecanice să ne dăm în mașinuțe... în onoarea întâlnirii noastre.

Râdeam atât de tare, că mă dureau fălcile.

— Și apoi, dacă nu dăm peste cap vreo dietă sau așa ceva, înghețată asortată.

— Super.

— Până te scot în decor, m-a înțepat el.

— N-ar fi prima dată, l-am luat eu peste picior.

— Au!

Am avut o primă întâlnire aproape la fel de perfectă ca cea din filme și despre care ai putea crede că nu se întâmplă în viața reală. Ne-am turat mașinuțele și am țipat obscenități unul la celălalt.

— Răzbunarea va fi cruntă, dragule! am urlat în timp ce intram în el.

— Femei la volan! a strigat el.

— A, am auzit pe cineva bâzâind fără speranță?

Ne-am izbit unul de altul sănătos. Și apoi, când am trecut peste formalități, ne-am regăsit în fața unor înghețate imposibil de mari. Eu aveam de vanilie și el de ciocolată.

— Și altceva? a întrebat Travis.

— Asta e tot, am îngăimat cu gura plină de înghețată.

— Vreau să știu mai multe despre tine. Vreau să știu totul despre tine.

— Și eu la fel! Dar eu sunt în dezavantaj, din moment ce tot ce pot să îți spun despre mine s-a întâmplat după ce te-am cunoscut. Sau mai bine spus, după ce am intrat unul în altul.

— Răsucește cuțitul, de ce nu? a spus el cu cea mai dulce bosumflare posibilă, făcându-mă să vreau cu disperare să-i ling înghețata de pe buze. Am reușit să mă abțin.

— Nu, nici vorbă. Voiam să spun... Povestește-mi despre tine. Unde e familia ta?

— Mama locuiește în nordul statului. Sora mea este căsătorită și locuiește în Portland. Iar tatăl meu a murit când eram în liceu.

— Îmi pare rău.

— Da, era un tip nemaipomenit.

S-a uitat în zare și am simțit că am ajuns pe un teren minat.

— Era paznicul farului.

— Serios? Asta nu e o profesie comună. Unde?

— În Long Island. Dar nu mai merge acum. Are nevoie disperată de restaurare.

— N-am văzut niciodată un far de-aproape.

— Sunt... maiestuoase. Superbe, splendide.

Travis a căzut pe gânduri. Pentru o secundă, era la mii de mile depărtare. Credeam că se gândea la tatăl lui și îmi venea să mă urc pe masă și să îl iau în brațe, să îl ating sau să... nimic. Dar a ieșit din starea aia imediat ce am schimbat subiectul.

— Altceva? Să vedem. Nu cred în colorarea filmelor alb-negru, nu cred în Moș Crăciun...

— Și nu crezi în gazonul artificial și nici în regula Infield Fly[1], te-am prins.

— O, asta îți amintești, a spus el.

Ne-am privit.

---

1 Regulă aplicată în baseball pentru a preveni jocul pasiv.

— Mai departe... mai spune-mi, am zis.

Vechea Jordan nu ar fi avut niciodată tupeul să flirteze așa, dar era bine să spun tot ce gândesc.

— OK, a continuat el. Îmi place André Three Thousand mai mult decât Big Boi, prefer să alerg pe malul unui râu decât pe o bandă, să telefonez decât să dau mesaje... și pot să fac minuni în bucătărie.

— Cum ar fi să levitezi?

— Nu, dar gătesc excelent.

— Ei, asta nu-i atât de greu din moment ce concurezi cu amintiri despre mâncare nu mai vechi de două luni, i-am spus, dându-i ceea ce în termeni aviatici se poate numi semnal să se apropie. Și mare parte din ele, se referă la mâncarea de spital.

A făcut o față plină de vinovăție. Se simțea prost. Și eu m-am simțit prost.

— Serios? Ești un bucătar bun?

— Cu așa ceva nu glumesc.

— Atunci va trebui să gust mâncarea asta.

— Ce zici de vineri seară? a întrebat el, încolțindu-mă.

— Sunt liberă, am spus.

Pentru tot restul vieții mele, a urlat mintea mea zăpăcită, în caz că nu ai altceva de făcut.

19. Slim-fast înseamnă o grămadă de lucruri – „yummy" nu este unul dintre ele

Cat m-a rugat să merg cu ea la „ora de viteză" înainte de serviciu. M-am făcut că nu știu despre ce vorbea când mi-a spus că mai mersesem și înainte și că îmi plăcea foarte mult, forțându-mă astfel să mai merg o dată. „Viteza" era o oră asemănătoare pedalării, numai că pe o bandă de alergare, și nu pe o bicicletă. Singura salvare este că ești într-o sală cu alți oameni care fac același lucru, pentru că – la fel ca și

brăţările negre de cauciuc, dermatograful albastru şi coada de cal – mersul pe bandă este unul dintre lucrurile alea care ar fi trebuit lăsate în anii optzeci.

Cat nu mai pedala din cauza sarcinii şi mai bine să mergi decât să pedalezi – pentru că muzica tehno care acompania pedalarea mă făcea să vreau să omor pe cineva.

— Ce înseamnă al nouălea cer? am întrebat-o pe Cat, în timp ce creşteam viteza la ordinul instructorului.

— Înseamnă să fii extrem de fericit. De parcă ai fi în ţara nebunilor. Ca un porc în noroi. Ca Dirk într-un bar de ţâţe.

— Ştiu ce înseamnă, prostuţo. Dar de unde vine expresia asta? De ce al nouălea cer? De ce nu al optulea sau al şaptezeci şi doilea?

— Asta nu ştiu să-ţi spun.

— Chiar l-aş putea plăcea pe Travis.

— Se pare că deja îl placi.

— Ştiu. Nu seamănă cu nici un tip din câţi am cunoscut. Pare foarte naiv, ştii?

— Nu e fals, a repetat ea. Asta e important!

— Nu ca rataţii pe care i-am cunoscut. Şi, frate, dacă nici eu nu m-am întâlnit cu o grămadă!

Cat s-a dat jos de pe bandă şi s-a oprit din mers cu nişte ochi mari.

— Jordan! De cine îţi aminteşti? Şi mai ales îţi aminteşti chestii?

— Nu! Vreau să spun... din ce l-am văzut pe Dirk... nu cred că am fost foarte selectivă.

— O, da, a spus ea, urcându-se înapoi pe banda de cauciuc aflată în mişcare. E o totală pierdere de vreme. De fapt, e mult mai atent cu tine de când ai avut accidentul. Vreau să spun, tu nu îţi aminteşti, dar era mult mai rău.

— Nu pot să cred.

— Crede-mă. Te trata ca pe un gunoi. Sincer, nu-i înţeleg atitudinea din prezent.

— Probabil e din cauză că nu îl las să mă calce în picioare. Dintr-odată îi par interesantă sau aşa ceva.

— Vezi? a spus ea. Întotdeauna am spus asta. Eşti drăguţă cu ei şi te calcă-n picioare. Te comporţi ca o javră şi sărută pământul pe care calci.

— Asta chiar e o logică alambicată. În fine, îmi găteşte în seara asta.

— Dirk?

— Nu! Travis.

— Ei, uită-te la tine. Jonglând cu bărbaţii. Nu îmi place să spun asta, dar cred că accidentul ăsta e cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla.

Perfect adevărat.

— Dacă mai vorbiţi mult n-o să mai puteţi lucra cum trebuie, ne-a mustrat instructorul. Nu mă faceţi să vă despart, doamnelor! Mişcaţi-vă picioarele, nu gurile!

Numai simplul fapt că eram acolo era nasol, dar să mai şi ţipe instructorul la mine asta era şi mai rău!

— Mi-a plăcut asta ultima dată? am întrebat-o pe Cat.

— Erai înnebunită!

— Nu, cred că mi-aş fi amintit dacă îmi plăcea.

— Îţi plăcea, a spus ea.

— Serios? Ce am spus exact de te-a făcut pe tine să tragi concluzia asta?

— Doamnelor, poate vreţi să vorbiţi afară, a spus instructorul.

— Scuze, a spus Cat. Vorbeam despre cât de mult ne place...

Dar înainte să termine Cat fraza, eu am debarcat.

Cat s-a uitat la mine, perplexă.

— Îmi place atât de mult, am spus, că mă copleşeşte. Nu vreau să mă răsfăţ... pare egoist din partea mea.

— OK, a zis Cat.

Se vedea că era supărată pe mine, dar după ultima oră la care fusesem, abia mai putusem să merg vreo două zile. De ce trebuia să fac ceva ce nu îmi plăcea?

— Ne vedem la intrare, am spus şi am tăiat-o rapid de-acolo.

Cat a venit şi ea după câteva secunde.

— Mi-a fost prea ruşine să mai continui, a spus ea, sugerând că fusese vina mea.

— Scuze, i-am spus fără să fiu prea convingătoare, în timp ce ieşeam în frigul de afară. Trebuie să ajung pe-acasă înainte de muncă. Tu?

— Nu, mă duc jos să fac un duş. Mi-am adus haine. Nu am o întâlnire ca tine astă-seară, mi-a spus Cat cu o sprânceană ridicată.

Am zâmbit numai gândindu-mă la asta. Întâlnirea mea cu Travis. Care gătea pentru mine. Şi atunci am pus ochii pe un taxi. Dar era o femeie în faţa mea – la trei, poate şase metri – cu mâna ridicată mai-mai să şi-o rupă. Nu am mai văzut nici un taxi pe stradă şi chiar trebuia să o iau din loc. Aşa că am făcut ceva ce mi se făcuse mie înainte. Am sărit în stradă, direct în faţa ei, şi i-am furat taxiul.

Tocmai făceam un duş din genul celor din care nu vrei să mai ieşi. Stăteam sub cascadă, visând cu ochii deschişi la Travis, cu apa biciuindu-mi pielea la temperatura perfectă şi jur că aş fi putut sta aşa o eternitate – dar în vreme ce visam am fost întreruptă de un bâzâit enervant. Pe perioada amneziei – sau ceea ce părea a fi – începusem să simt că mica mea psihodramă devenea psihosomatică. Corpul meu începuse să creadă ceea ce scornea mintea. Aşa că am scos capul de sub duş pentru a fi sigură şi, ce binecuvântare! – era bâzâitul enervant al cuiva de jos, care aştepta să urce. Aşa că am ieşit, udă-leoarcă – o alegere bună, căci eram pe punctul de a mă transforma în carne deshidratată.

Am ieşit, m-am înfăşurat într-un prosop şi altfel mi l-am făcut turban. Dar înainte să ajung la interfon să întreb cine e, am fost şocată de o bătaie în uşă. O bătaie precisă, care nu putea aparţine decât unei singure persoane: mama mea. Ei acum, noi aveam o destul de bună înţelegere între vecini în ceea ce privea accesul străinilor, născută de la un incident nefericit cu o iubită părăsită care aruncase televizorul cu ecran plat al fostului prieten de la etajul patru, după ce un vecin drogat a lăsat-o să intre. Aşa că, acum, să învingi sistemul era o adevărată reuşită – dar o joacă de copii pentru

zâmbetul insistent și atitudinea de cloșcă a mamei. Am strâns din dinți cu tărie și m-am uitat pe vizor în speranța deșartă că era vorba de altcineva care venea pe nepusă-masă, neinvitat și neiscoditor, cu un cadou mare.

Când am deschis ușa, m-a privit din cap până în picioare și s-a strâmbat. Strâmbatul e involuntar, nu? Pentru că, dintr-un motiv anume, acea mică grimasă a reușit să eludeze mila, condescendența și disprețul și să dezvolte mii de sentimente în mine – nepotrivirea de caracter fiind primul dintre ele.

— Mamă. Ce surpriză plăcută.

— Bună, dragă, a spus ea și a adulmecat în jur aproape ca și cum ar fi vrut să vadă dacă fumez iarbă, dar încercând, de fapt, să mă facă să cred că nu era destul de curat la mine. Sau nimic nu era destul de. Ca mine.

— Eram în zonă și m-am gândit să trec să văd ce faci.

A făcut turul apartamentului în două secunde și pot să jur că iar a strâmbat din nas. Avea un tic? Era alergică la mine? S-a uitat la maldărul de haine de pe podea.

— Ce gânduri ai cu hainele? Să lași maldărul să crească până când nu o să mai ai loc pe ușă, așa că le dai foc și le reînnoiești?

— Nu, o să le spăl. Deși încercam să bat recordul.

— Nu e amuzant, Jordan, e dezgustător. Cum poți trăi așa?

În apărarea mea, și, de obicei, pe aceste poziții ne situăm eu și mama, grămada de haine la care se referea nu era toată murdară. Toată lumea știe că o femeie trebuie să probeze multe-multe ținute câteodată, doar pentru a o găsi pe cea potrivită. Asta într-o zi obișnuită. Mai intervine și PMS-ul și poți proba zece ținute înainte de a o găsi pe cea în care arăți cât mai puțin hidoasă. Ținuta asta este, în general, prima pe care ai încercat-o, dar asta e deja o altă problemă. Ce vreau eu să spun este că o mare parte din aceste haine erau curate. Dar respinse. Și pentru că petrecusem atâta vreme alegând o ținută, nu am mai găsit timp să le pun la loc. Cu altcineva, aș fi încercat să dau explicații. Dar nici una din astea nu o interesa pe mama, așa că nu m-am deranjat

să îi explic. Doar am dat din cap că îi dau dreptate. Cum puteam trăi așa?

— Nu știu cum trăiesc așa, am spus.

— Nici eu.

— Știu, am dat din cap și din umeri, ca și cum nu despre mine era vorba. Și eram la fel de dezgustată ca și ea.

— Ei, cel puțin e mai aproape de Jordan pe care o știu și o iubesc. Ai început să îți amintești ceva, până acum?

— Nu, nu chiar.

Da, mi-am amintit că ultima dată când ai trecut pe aici, neinvitată, ai zis exact același lucru. De ce să nu ții minte că Jordan e o păgână și trăiește într-o cocină? Așa nu ai mai fi atât de șocată când vezi toate astea, și nu trebuie să îmi atragi atenția mereu când îmi invadezi spațiul personal.

— Ți-am adus niște bunătăți, a zis ea, mai calmă.

Am remarcat sacoșa din mâna ei, dar nu am vrut să întreb. Cel puțin venise cărând cadouri. Mâncarea gratis e întotdeauna apreciată când cineva trăiește din salariul de la Trafic și e înglodat în datorii. Poziția mea de junior copywriter venise cu o creștere minoră de salariu, dar cel puțin acum îmi permiteam să mănânc sendvișuri cu ton în fiecare zi, în loc de orice altceva. Totuși, ca și alții înaintea mea aflați într-o situație neplăcută, nu aveam de gând să renunț la ceva. Dar noua Jordan s-a uitat în jurul ei, la vechea ei viață, și a știut cumva că era timpul. Să înăbușe impulsul ocazional de a cumpăra lucruri de care nu avea nevoie și cu siguranță în șase luni va scăpa de gunoi. Să aibă o balanță la bancă pe plus cu trei sau chiar patru cifre. Să aibă un plan.

A început să scoată cumpărăturile din plasă.

— Ți-am cumpărat niște grepfrut, niște salată semi-preparată și câteva shake-uri „yummy" de la Slimfast.

— Ăă... „yummy"? am protestat eu.

— Știi tu, a spus ea, încercând să pară plină de compasiune, dar eșuând lamentabil, sunt în totalitate naturale – nu-i vina ta... dacă ai pus câteva kilograme în plus cât ai zăcut în spital.

— Ah... mulțumesc.

— Ți-am mai luat și niște dressing pentru salată fără grăsimi și niște minimorcovi, dar nu mânca prea mulți o dată.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că nu sunt nelimitați. Axează-te pe verzituri și gândește-te la morcovi ca la un festin.

— Da, ca trufele de ciocolată sau Cheetos. Morcovii nu sunt chiar un festin, mamă.

— Și nici tu nu ești copilul nimănui, Jordan, a spus ea.

Îți mulțumesc că ai remarcat asta, mamă dragă.

— Nu, nu sunt copilul nimănui, i-am spus indiferentă.

Doamnelor și domnilor... mama mea. Câștigătoare la proba de subtilitate.

— Dar vrei să știi ceva? Sunt OK cu asta. Mă simt bine cu mine... și mă refer și la greutate. Iar obsesia ta privind greutatea mea este egoistă și rău-intenționată.

— Sunt mama ta, prin urmare și cea mai bună prietenă a ta. Dacă eu nu îți spun lucrurile astea, cine altcineva?

O adoram când spunea asta. Devenise deja parte din repertoriu.

— Te încrunți.

— Da, probabil că mă încrunt. Și probabil că o să fac și riduri de la asta. Sunt și eu om. Face parte din viață.

A început să se uite între sprâncenele mele și apoi la restul feței. Simțeam că mă înroșesc. Iar începea. Să mă inspecteze. Oricât de bățoasă mă țineam, era un teren minat și începeam să mă simt ca un rechin. Poate nu mai observă nimic altceva.

— Te exfoliezi, iubito?

Poate că nu.

— Dacă mă exfoliez?

— Da, a zis ea. Te exfoliezi?

— Da. Tot timpul.

— Ce folosești?

Căcat. Știa că mințeam și nu aveam cea mai mică idee ce să-i răspund.

— Un scrub? am spus, mai mult întrebând decât afirmând.

— Da, bineînțeles că un scrub. Dar care?

— Nu știu.

— Atunci, arată-mi, a insistat ea.

— Am rămas fără, am blufat.

— Sigur că da. Cumpără-ți cremă exfoliantă. Clarins face una bună. Trebuie să plec. Sam așteaptă în mașină. Sunt reduceri la Gucci.

— Samantha e aici? am întrebat. De ce nu a urcat?

— E foarte dificil pentru ea, dragă. Toată chestia asta cu pierdutul memoriei. A fost foarte supărată.

— O, sunt sigură că a fost, am spus. Spune-i că sper să-și revină curând.

— O să îi spun, dragă. Te pup.

Și m-a pupat din zbor, deoarece contactul fizic este permis numai manichiuristei și maseurului.

După ce a plecat m-am uitat pe geamul care dădea în stradă și am văzut mașina mamei parcată pe două locuri. Samantha dansa după radioul mașinii, scoțându-și capul pe geam s-o prindă soarele. Era în formă, muncind din greu să treacă peste durerea pe care i-o pricinuisem.

Dar nu îmi păsa. Nimic nu mă putea doborî. Pentru că Travis îmi pregătea cina. Și dacă îmi cădea un pian în cap, jur că le-aș fi cerut scuze cuviincios cărăușilor pentru că le stătusem în cale.

Când am ajuns la Travis, am fost lovită de cea mai vie și înșelătoare aromă – usturoi, esențe dulci și ierburi. Peste umărul lui am văzut că totul arăta senzațional. Aranjase o masă la mijlocul căreia pusese o vază verde-închis cu flori proaspete și când mi-a deschis ușa ținea în mână un suport de lumânare.

— Ce ai tu în mână e un suport de lumânare sau ești doar bucuros să mă vezi? am întrebat.

— Chiar e un suport de lumânare și chiar sunt bucuros să te văd.

Și eu eram de ceară, căci m-am topit un pic în momentul ăla. M-a invitat să mă așez undeva, dar eu voiam să mă uit, căci era un spectacol de sincronizare perfectă, de la tocător,

la cuptor și apoi la chiuvetă. Tipul ăsta chiar știa ce are de făcut într-o bucătărie. În toți cei douăzeci de metri pătrați ai ei.

Era la jumătatea cinei și ne-am distrat la culme când și-a dat seama că nu aprinsese lumânarea.

— Ce dracu'! Am uitat să aprind lumânarea.

În mintea mea dansau toate metaforele privitoare la aprinderea lui, aprinderea lumânării lui, la revărsarea luminii. Am pus mâna pe chibriturile de pe masă, gândindu-mă: „Va fi foarte drăguț și e calea spre distracție". Și cu aceste intenții bune, normal, mi-am fript degetele și am azvârlit chibritul aprins pe covor, unde a sărit el în secunda următoare ca să-l stingă.

— Au! am spus și mi-am scuturat mâna, ca să-i distrag atenția de la covor (care nu fusese afectat, s-a dovedit ulterior).

Fără să-și dea seama mi-a luat degetele și mi le-a sărutat.

— Totul e bine, a zis el.

Daa, m-am gândit eu. Totul e bine.

— E delicios, am spus, rupând o lungă și totuși confortabilă tăcere așternută în conversație. Nu ai glumit în legătură cu talentele tale culinare.

— E... e un lucru care m-a fascinat tot timpul.

— Ești un bucătar excepțional.

— Mulțumesc, a spus el cu sinceritate. Asta e și reacția la care speram.

— De la...?

— De la oamenii care gustă mâncarea mea, a spus el încet, fără să ridice privirea.

— Ce oameni? am întrebat. Faci teste culinare?

— Îți amintești că ți-am spus de far și de tatăl meu și altele? E doar o parte din planul meu măreț...

— Spune-mi...

— Ei bine, vreau să deschid un restaurant. Chiar lângă far. Un restaurant tematic, știi tu, cu plajă, briză, bărci și accesorii, cu șiraguri de lumini colorate. Și cu foarte mult pește în meniu. Cu toate cele nouă...

— Și tu vei fi bucătarul-șef?

A dat din cap, zâmbindu-mi timid.

— Apoi cu banii pe care îi voi face cu restaurantul, vreau să reabilitez farul tatei și cine știe... poate chiar să îl transform în han, un fel de bed-and-breakfast. Farurile sunt pe cale de dispariție, dar poveștile lor, ideea de a căuta și de a găsi un port liniștit, un refugiu din fața furtunilor, o lumină în întuneric... S-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul. Oamenii vor devora ideea. Și eu voi fi acolo doar cu o casă de marcat și un dispozitiv de plătit cu cardul.

— Tu glumești, dar e un vis minunat.

— Ei bine, vreau să devină realitate.

— Te cred, am spus, în timp ce camera începea să devină din ce în ce mai caldă.

Privindu-l vorbind despre restaurantul pe care spera să îl deschidă și de renovarea farului, vedeam cum i se luminează chipul asemenea East Riverului pe 4 Iulie. Dar, dintr-odată, s-a schimbat la față.

— Doamne, mă simt îngrozitor. Eu stau aici vorbindu-ți despre visele mele și tu nici măcar nu ți le poți aminti pe ale tale. Și asta din cauza mea!

Și atunci, încă o dată, m-am simțit nasol. Bărbatul perfect stătea în fața mea și eu, amorezată complet, speram că și el se va îndrăgosti de mine... și totul se baza pe o minciună. El se simțea vinovat din cauza accidentului, și eu mă simțeam și mai vinovată din cauza minciunii mele. Era minunat. Amândoi roși de vină, fără să putem face absolut nimic. Sau mai bine zis, fără să pot face absolut nimic. Puteam să spun: „A, apropo, toată chestia cu amnezia a fost o minciună. Sunt bine". Dar așteptam momentul potrivit. Cel mai probabil, în testamentul meu.

— Of, oprește-te, am spus, încercând să-l liniștesc. Sunt sigură că îmi voi recăpăta memoria curând. Serios. Să nu mai vorbim de asta. Pe bune... cum vei transforma acest vis în realitate? Povestește-mi totul.

M-a privit întristat. Am ridicat din sprâncene și am dat din cap încurajator pentru a-i arăta că îmi pasă cu adevărat! Nu era o discuție în doi peri. Spune-mi tot, fiecare moment dificil.

— Păi, a spus el, aplecându-se peste masă, am tras din greu ani de zile și am economisit ceva bani și am intrat în

sfârşit în linie dreaptă. Am suficient pentru un avans, iar cum dobânzile sunt, în acest moment, rezonabile, pot obţine un împrumut avantajos pentru restul. Planurile pentru restaurant sunt gata. Proiectul, designul, bugetul, meniul, studiile de fezabilitate pentru fiecare sezon. Sper să-i fac inaugurarea la anul.

— Super. Interviu pe prima pagină în *Food & Wine*. Cu terasă spre golf. Cu oameni înjurând că nu pot obţine rezervări. Grandios!

— Vreau să te duc acolo! a spus repede.

— Mi-ar face mare plăcere.

Şi am continuat să vorbim toată noaptea şi jur că nu a mai existat nici o pauză jenantă. Vorbeam fără întrerupere. În viaţă, rareori ai ocazia de a descoperi o persoană alături de care te simţi în largul tău şi cu care doreşti să rămâi, şi asta era ocazia mea. Şi mi-am dat seama că nu fusesem niciodată atât de în largul meu – nici măcar pe-aproape – cu Dirk. Poate şi din cauză că Dirk nu se simţea în largul său nici cu el însuşi, în timp ce Travis era exact opusul. Poate şi pentru că Dirk nu era omul potrivit pentru mine. Orice ar fi fost, în timp ce stăteam acolo, m-am simţit atât de bine, că parcă urmăream cu privirea lumina lui către portul meu.

Ceasul ne-a surprins pe amândoi. Era extrem de târziu, atât de târziu, încât era devreme şi m-am îndreptat spre uşă, gata să spun noapte bună. Îmi doream atât de mult un sărut, încât nu ştiam ce să mai fac. Îmi dădeam seama că şi el îşi dorea asta, dar nu ştia cum să abordeze subiectul. Devenise, dintr-odată, agitat.

M-am îmbrăcat cu haina şi m-a condus până la lift.

— M-am simţit minunat, am spus în timp ce el venea după mine.

Şi, iar, au intervenit pauzele. Şapte... Şase... Cinci...

— Mâncarea ta e fantastică, am adăugat. Impresionant. Şi vei reuşi. Şi ar trebui să fii la fel de încrezător în planul tău ca şi mine.

— Uau, a făcut el, profund mişcat. Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc că ai venit.

Trei... Doi... Uşa liftului s-a deschis şi m-a condus afară.

— Plăcerea e de partea mea.

A ridicat mâna și a oprit un taxi.

— Mă bucur, a spus el, în timp ce deschidea portiera.

— OK, atunci, am spus, dându-i o ultimă șansă să mă sărute. Vorbim. Stând într-un picior. Cu mâna pe ușă, cu barba tânjind.

— Da, vorbim.

— Noapte bună, atunci.

Sărută-mă!

— Noapte bună! a spus el.

Și nu am avut ce face decât să urc în mașină și să închid portiera. Nici un sărut. Dar tot eram în al nouălea cer. Probabil că a fost mai bine că nu m-a sărutat. Eram complet dusă în acel moment. M-ar fi găsit bântuind pe străzi, minunându-mă la vitrine, fascinată la vederea vânzătorilor ambulanți ciopârțind mielul marinat din tăvi, salutând veselă lumea de pe stradă. M-am amorezat de Travis a doua oară. Și de data asta eram mai dusă decât prima.

20. Și dacă replica din *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* e adevărată? sau Pot bărbații și femeile să fie doar amici?

Când am ajuns acasă am dat fuga la computer și am început să caut faruri. Am fost șocată de cât de variate erau – fascinante, înșelătoare, într-un anumit fel, așa cum spusese și Travis. Multe dintre ele, cel puțin. Altele erau niște cilindri mici și ciudați vopsiți în alb, unele fermecătoare cu pălăriile lor conice, altele maiestuoase turnuri de castel, altele strict utilitare... dar aveam o presimțire că cel de care avusese grijă tatăl lui era special. Am accesat câteva pagini web cu faruri, ce ofereau diferite informații – istorie, structură, viața întreținătorilor lor și salariul de mizerie, munca de Sisif în eforturile de restaurare și faptul că erau, la începuturi, aprinse cu lemne și cărbuni, ulterior, cu ulei, apoi, becuri electrice

cu mulți wați și, în final, dezafectate odată cu tehnologia modernă și transformate în relicve încărcate de nostalgie.

De fapt, nu sunt sigură că vreunul dintre ele avea un scop practic. Cred că toate se născuseră metafore. O lumină menită să aducă naufragiații acasă. Sau să-i ghideze printre stânci pe timp de furtună. O lumină în ceață. O santinelă solitară. Proiectată nu de arhitecți, ci de poeți. O rușinoasă punere în valoare printr-un romantism exacerbat fusese făcută de Henry Wadsworth Longfellow, în poemul intitulat *Farul*. Mi-a venit o idee. Doream să fac ceva deosebit pentru Travis, nu pentru că mă simțeam extrem de vinovată, ceea ce era adevărat. Doream s-o fac pentru că, dintr-odată, fericirea lui Travis devenise pentru mine cel mai important lucru din lume. I-am și văzut zâmbetul și stomacul meu a luat foc. Atunci a sunat telefonul.

— Salut!

— Salut. Mă mai ții minte? a sunat vocea extrem de enervantă a lui Todd.

— Nu, nu îmi amintesc nimic, îți amintești?

— Unde ai fost? a început el.

— Nicăieri. Aici. De ce, ce s-a întâmplat?

— Ți-am lăsat trei mesaje.

Rahat, mi-am zis. Devenisem tipa aia care își ignoră prietenii când cunoaște pe cineva. Uram genul ăla.

— Scuze, drăguțule, am spus. Abia am ajuns și m-am așezat direct la calculator. Nici măcar nu mi-am verificat mesajele. E totul OK?

— Acum, da. Hai să bem o cafea.

— Aș merge, am spus, dar sunt așa de obosită.

— Ăsta e și rostul cafelei, a replicat el.

Am stat să mă gândesc. Dacă mă duceam, el s-ar fi simțit mai bine și eu m-aș fi simțit mai bine, pentru că l-aș fi băgat în sfârșit în seamă și toată lumea ar fi fost mulțumită. Eram pe punctul de a-i spune că vin când el a întrebat:

— Unde-ai fost?

— La Travis.

— O. Aha. Am înțeles.

— Ce?

— Accidentul ăla a fost un lucru bun, nu? Ai fost promovată, ai un iubit nou... Ed, mega-fucker-ul, McMahon poate apărea în orice clipă la ușa ta.

— Nu e iubitul meu, am început. Nici măcar nu ne-am sărutat.

— Chiar trebuie să aflu asta? a țipat el. Te rog, să păstrezi detaliile despre viața ta sexuală pentru tine.

— Ce detalii? Tocmai ți-am spus că nu s-a întâmplat nimic. Care e problema ta?

— Nici una, a zis el. Doar că nu sunt obișnuit să fiu dat la o parte pentru niște persoane care te accidentează. Dacă aș fi legănat o cărămidă deasupra capului tău, crezi că m-ai fi sunat înapoi?

— Isuse, Todd, îmi pare rău. E clar că ai avut o zi proastă și eu n-am fost lângă tine, așa că hai să vorbim. Ce se-ntâmplă?

— Mă duc să beau cafeaua aia, a zis el.

— Ar fi bine să te orientezi spre una decofeinizată, i-am răspuns.

— Mai târziu.

— Todd, așteaptă...

Dar închisese, deja. Era naspa. Mă simțeam prost că mințisem pe toată lumea. Todd era singurul care știa adevărul, 'tu-i mama mă-sii. Acum se supăra și el pe mine? Nu că ar mai fi și alții... dar ar fi dacă ar ști. Mai mult decât supărați. Trecând prin viață la adăpostul libertății de a nu fi eu însămi, am pierdut esențialul. Și în clipa aia, am simțit că mă prăbușesc. Mi-am dat seama că toți și toate s-au întors împotriva mea. Cu excepția lui Todd. Și iată-l acum luând-o înaintea tuturor.

Eram în stare de șoc, mai ales că nu eram obișnuită cu așa ceva și în nici un caz din partea lui Todd. Și am făcut cel mai normal lucru posibil – pentru a evada din haos, m-am întors la cercetarea despre faruri și am continuat să visez la Travis. Și la mine. La mine și la Travis. Poate că visam atât de profund pentru că voiam să uit tot ce pretindeam că nu-mi amintesc. Și dacă îmi aminteam ceva era numai în legătură cu mine și cu Travis.

Apoi o bătaie la uşă m-a luat prin surprindere. Nu bătaia menţionată anterior a mamei, care era singura persoană care se putea strecura sus fără cheile de jos... Dirk? La început am crezut că, dacă ignor bătăile, va pleca, dar n-aveam eu norocul ăsta. Continua să bată.

— Jordan? a întrebat Dirk, confirmându-mi temerile.

Am îngheţat. Nu că m-ar fi putut vedea, dar orice mişcare, credeam eu, putea fi auzită, şi nu doream să-l provoc.

— Jordan! Te-am auzit la telefon. Ştiu că eşti acasă.

La telefon? Oare fusese acest Superman atât de stresat încât patrulase prin faţa uşii mele zece minute, gândindu-se dacă să intre sau nu? M-am ridicat şi i-am deschis. Dirk a trecut pe lângă mine şi s-a uitat în jur.

— Ce mai faci? am întrebat sinceră, sinceritatea devenind ţelul meu.

— De ce nu m-ai sunat? a întrebat el.

— Am fost foarte ocupată.

— Ocupată? a întrebat. Cu ce? Tu nu ai viaţă.

— Îţi baţi joc de mine? am explodat şi Dirk aproape s-a speriat.

Cu siguranţă nu era obişnuit cu noua mea atitudine. Ochii i s-au mărit şi a început să dea din mâini în încercarea de a-şi retrage cuvintele.

— Nu asta am vrut să spun, a pledat el. Ce încercam să spun e că nu îţi aminteşti nimic din trecut, aşa că nu înţeleg cu ce ai fi putut fi ocupată.

— A, da. Dirk. Ei bine, am fost promovată, aşa că volumul de muncă este mai mare şi m-am văzut cu prietenii mei...

Şi m-am îndrăgostit.

— ...Şi... Ştii şi tu. Am încercat să îmi amintesc.

— Nu m-ai sunat, a spus el ca şi cum chiar i-ar fi păsat.

— Nici tu nu m-ai sunat.

— Dar tu mă sunai de obicei.

— Serios? am spus. În fine, aşa cum a spus un înţelept la radio zilele trecute, „vremurile se schimbă", cred.

Părea extrem de surprins. Nu pentru că-i fusese dor de mine, ci pentru că nu mai eram eu şi nu mă mai rugam de

el să ne vedem, astfel încât să mă trateze ca pe un rahat. Sau poate că avea doar o problemă cu posturile de radio la care se cânta Dylan. S-a uitat în jur și, pentru o secundă, avea figura aia de băiețel, care îmi plăcuse atât de mult. Mă simțeam prost. Nu era un drac împieliţat. Avea suflet bun. Avea nevoie doar de un bypass pentru artera aia care o cam lua razna câteodată.

— Am auzit că este în proces. Probabil că vei obține o sumă cu șapte zerouri.

— De unde ai auzit asta?

— La La Schneider mi-a zis.

— La La, prietena surorii mele? am întrebat, deși nu ar fi trebuit să îmi amintesc asta și m-am corectat rapid. Cred că am întâlnit-o când stăteam acasă.

La La fusese tipa care se culcase cu Ted Tannenbaum în clasa a șaptea pentru că „se iubeau". Aveau treisprezece ani. Eu aveam șaisprezece ani și nu mă sărutasem niciodată cu limba. Dirk și La La, îhm? La cum vedeam eu lucrurile era o situație gen veste bună/veste rea. Vestea rea: Dirk mă înșela acum cu prietena surorii mele. Vestea bună: Mă durea în cot pentru că eram nebună după Travis. Vestea rea: Dirk probabil că avea acum o BTS[1] pentru că La La avusese un herpes la frageda vârstă de cincisprezece ani, după ce se culcase cu un tip de șaptesprezece, cel de-al cincilea partener sexual al ei. Vestea bună: Nu mă mai ating în viața mea de Dirk, niciodată. În ceea ce mă privea, totul era terminat demult.

— Mda, am dat de La La pe terasa de la Bed.

Dăduse de ea. Sigur. Sunt sigură că s-a împiedicat și a căzut în ea. Între timp, eu nu ar fi trebuit să îmi amintesc cine era La La, având în vedere amnezia. Ar fi fost o scăpare de neiertat dacă Dirk nu ar fi fost un mare dobitoc. Dar era. Slavă Domnului.

— O să devenim bogați, îhm?

— Noi? am întrebat, dându-mă înapoi de parcă aș fi simțit o respirație urât mirositoare.

---

1 Boală cu transmitere sexuală.

— Tu şi cu mine, iubito. O să trăim pe picior mare.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar nu dau pe nimeni în judecată, am spus şi am gândit cu voce tare: Am crezut că am rupt pisica în două când mama a făcut prima încercare.

— De fapt, mi-a confirmat şi mama ta.

— Pardon?

— Mda, a zis el. Ea mi-a zis.

— De ce vorbeşti cu mama mea?

— Încercam să văd ce faci... iar ea ştie cum trebuie pusă problema juridică...

— Dacă vrei să ştii ce fac, de ce nu mă întrebi pe mine?

— În fine, m-am întâlnit cu ea întâmplător.

— Te-ai văzut şi cu mama întâmplător? Te cam loveşti de oameni, Dirk.

— Sam a dat o petrecere în seara în care m-am întâlnit cu ea şi La La. În casa mamei tale.

Scene cu Dirk, Samantha şi La La într-un triunghi conjugal luau amploare în mintea mea. Mi se făcea silă.

— În fine, nu dau pe nimeni în judecată, am clarificat.

— Jordan, ar trebui. E un câştig sigur.

Să te cred. Sigur. Pe bune. Chiar credea că o să mă îmbogăţesc pe seama lui Travis? Şi că el va avea de câştigat de pe urma mea? Merita fiecare herpes care avea să-i iasă.

Dirk a făcut un pas spre mine.

— Hei, a spus el şi, apoi, fără nici o avertizare a pus mâna pe sânul meu drept.

Asta trebuia să fie un preludiu? Am început să râd.

— Ce e aşa nostim? a întrebat, în timp ce eu mă gândeam că o să mor de râs.

Râdeam atât de tare. Nu mai e nevoie să spun că Dirk nu era deloc amuzat de isteria mea.

— Eşti dusă, a zis el şi a luat-o spre uşă.

Am mai râs vreo cinci minute după plecarea lui. M-am simţit un pic vinovată de zgândăritul ego-ului lui, dar asta fusese cea mai măgărească încercare de seducţie pe care am văzut-o vreodată. Atât de bine concepută şi executată – mai ales cu „hei-ul" ăla. Jalnic.

21. Sirenele, bată-le vina!

— Bună? am spus, cu jumătate de gură în receptor şi cu cealaltă jumătate în umărul meu în timp ce mă chinuiam să scap de băzâitul telefonului.

— Aş vrea să vorbesc cu Jordan, vă rog.

Vocea de neuitat şi zgomotul de fond mi-au dat de înţeles că stăteam de vorbă cu umbra mea financiară, Cindy de la Citibank.

— Cred că aţi nimerit bine.

— Da, o-oh, a îngăimat vocea arogantă derutată pentru moment. Aici Cindy de la Citibank.

— Nu ştiam că suntem per-tu, Cindy.

— Da, Jordan, te sun în legătură cu creditul tău, pe care nu l-ai plătit de nouăzeci de zile, a zis ea, părând dintr-odată mai puţin arogantă.

Ştiam că la un moment dat vom avea o discuţie. Întotdeauna există discuţii, în cazul meu. Dar nu aveam chef acum. Nu eram îmbrăcată adecvat. Mă deranjau telefoanele şi mă deranja Citibank. Si apoi, nici acum nu aveam banii. Aşa că am hotărât să las amnezia să îşi facă treaba.

— Kimmy, am spus. Sunt sigură că ştii ce faci şi s-ar putea să ai şi o evidenţă clară a lucrurilor. Problema e că de la accident, nu mai am nici o amintire în legătură cu tine, creditul tău şi compania ta...

— Sun de la Citi...

— Sau orice alte bunuri achiziţionate cu cardul. E posibil să nu am sau, dacă aveam, nu cred că eram în toată deplinătatea facultăţilor mele.

— Când am mai sunat, tu...

— Iar începi, Candy, nu îmi mai amintesc să fi vorbit altă dată. Sunt amnezică...

— Păi, eu... Era bulversată şi a făcut o pauză ca să-şi revină. Asta nu e... Creditul tău a fost transferat la colectă, adică mie. Şi eu am lăsat mii de mesaje şi am vorbit cu luni în urmă despre asta.

— Eu știu că tu asta crezi, Carrie. Și s-ar putea să ai dreptate. Dar eu nu îmi amintesc. Așa că nu te pot ajuta până nu îmi recapăt memoria.

Tăcea.

— Păi, cineva ar trebui să fie responsabil pentru operațiunile cu cardul tău, a ciripit ea.

— Cred că ai dreptate. Și dacă stau să mă gândesc, tot nu sunt eu. Și am dat-o cu tupeu înainte. Poate doar dacă îl suni pe reprezentantul meu legal. Dacă vrei să îți plătească cineva datoriile alea vorbește cu ea. Judith Landau. Din Nassau. E în cartea de telefon. Ah, și... Cammy? am adăugat eu.

— Cindy.

— Uită numărul meu.

Am închis și am dansat puțin în semn de victorie. Știu, eram iresponsabilă, dar să scap de Cindy era superdistractiv. A sunat din nou telefonul. Poate dansasem prea curând. Am ridicat receptorul cu un supertupeu.

— Care parte din uită numărul meu nu ai înțeles-o?

— Am nimerit prost?

Era Travis. Yummy, dulcele Travis. Și tocmai îi trântisem una.

— Travis! Iartă-mă, am crezut că e altcineva.

— Nu-i nimic, a spus el. Și eu am crezut odată că sunt altcineva, dar am rezolvat-o prin terapie.

— Nostim.

— Ia-ți o geacă mai groasă mâine la muncă. Te iau când termini și mergem undeva.

— Unde?

— Noapte bună, a zis el în stilul nu spun nimic și mi-a închis.

M-am aruncat în pat și m-am zvârcolit nu știu câtă vreme. Mă întrebam unde mă ducea.

Mi-am petrecut ziua la serviciu uitându-mă la ceas, anticipând cu nerăbdare întâlnirea noastră, așteptând ca ziua aia interminabilă să se sfârșească. Și lucrurile nici că se mișcau. Parcă erau înrămate la modul literar. Când, în sfârșit, s-a făcut ceasul cinci, am zburat pe ușă, pe holuri, în lift și,

într-un final, afară, unde l-am văzut pe Travis cu un coș de picnic în mână și un zâmbet pe buze.

— Cred că te cunosc, i-am spus când mă apropiam de el.

— Salut, frumoaso, și m-am făcut toate nuanțele de roșu.

Și-a dat și el seama. A râs de mine că mă înroșisem și m-a îmbrățișat, iar eu l-am înghiontit.

— Bună, i-am spus.

— Hai să mergem.

Am mers spre gară și am luat metroul spre Penn Station. Ne-am uitat la plecări pentru unul dintre trenurile spre Long Island și atunci mi-am dat seama unde mă ducea, dar m-am prefăcut că nu știu.

Când am ajuns la far mi-am dat seama că era cu mult peste așteptările mele. O panoramă pitorească a oceanului... dune de nisip; un dig; cu stânci de diferite nuanțe de gri sau de culoarea ovăzului uscat. De fapt, duna de deasupra peretelui de stânci de deasupra apei îmi amintea de tortul Napoleon. Un tort cu trei etaje. Farul în sine era magnific – o idee cam falic – și, cu siguranță, mai neobișnuit decât îmi imaginasem. Era ca un castel înalt și subțire, care trăda simbolistica mea feminină căci, desigur, Travis era pe cale să devină prințul meu. În fine, locul se ridica la înălțimea romantismului cinematografic.

— Aici e, a zis Travis, cu brațele deschise.

— E foarte frumos.

— Tu ești frumoasă, a spus el și m-am topit toată.

Îmi plăcea felul în care o spunea. Nu spunea că i se par lui frumoasă sau că eram frumoasă în rochia asta sau cu părul așa... el o spunea simplu, ca fapt divers. Eram frumoasă. Și cred că era și prima dată când chiar credeam și eu asta.

— Voiam să văd cum te înroșești din nou.

— Eu nu mă înroșesc, am spus, simțindu-mă dintr-odată mai puțin frumoasă și mai mult o ridiche.

— De unde știi tu? Nu îți amintești nimic, m-a tachinat el.

— Ei bine, nu cred.

— Îmi pare rău că nu știi sigur, și asta e numai vina mea.

— Nu e foarte grav, am spus. Plus că nu toate amintirile sunt plăcute. Poate mi-ai făcut un bine.

— Tot mă simt prost.

— Nu se poate să uiți de amnezia mea?

— Să uit de ea? Asta-i bună. Și a râs.

Am tăcut un minut.

— Locul ăsta e incredibil, am spus într-un final.

— Deci ce crezi? Un loc bun pentru un restaurant?

— Cred că e perfect. Un pic cam izolat, dar tocmai asta e ideea, nu? Cum se va numi?

— Cred că The Beacon, făclia, a zis el. Mă gândeam și la Safe Harbor, dar sună ca un centru de reabilitare.

— Sau ca un show TV prost.

— Sau așa. A zâmbit. Dar voiam să fie ceva simbolic, așa că eu cred că va rămâne The Beacon.

— Îmi place, am spus. Are o anumită căldură. Vapoare rătăcite pe mare, căutând un doc sigur... și iată-l.

— Exact.

S-a apropiat de mine și în aer exista o tensiune caracteristică primului sărut. Am simțit în stomac obișnuitul caleidoscop de stări emoționale, dar nu s-a aplecat să mă sărute, așa că nervozitatea m-a îndemnat să continui să vorbesc. Inima mea nu putea să îndure atâtea.

— Cred că e mai bine din mai multe puncte de vedere, am spus. Vreau să spun că e perfect pentru restaurantul tău, dar are și o semnificație metaforică pentru oameni, în general.

— Vorbind de oameni și de nevoile lor... Voiam să fac asta de ceva vreme...

S-a aplecat să mă sărute și puteam să jur că voi ajunge în rai... și chiar când buzele noastre erau pe punctul de a se atinge, cea mai asurzitoare sirenă de pe un vas de coastă a spart liniștea. Vreau să spun că era un claxon de-ți spărgea timpanele și făcea pământul să se cutremure chiar în secunda aia. Amândoi am început să râdem.

— Sigur, nu planificasem asta, a spus el.

M-am uitat la el și am făcut un mic botic, așteptând următorul pas.

— Mi-e și frică să mai încerc o dată.

— Să nu-ți fie, am spus, deși a sunat mai mult ca o șoaptă.

Și s-a aplecat și buzele noastre s-au atins, iar sirena a făcut să ne sară inima din piept mai tare ca prima oară. De fapt, toate sirenele din lumea asta ar fi putut să urle în secunda aia și nu cred că vreunul din noi ar fi remarcat.

Am reușit să ne terminăm sărutul cu zâmbete.

— Și acum intervine întrebarea inevitabilă, am spus. Cum se face că nu ai o iubită?

A căzut pe gânduri și mi-a zâmbit înainte de a răspunde.

— Păi, cred că am. Sper să am, a spus cu un zâmbet timid.

Ce? Ăsta a fost răspunsul cel mai potrivit. Nu însă cel pe care îl așteptam. Mă încruntam cu siguranță.

— Știi ce vreau să spun.

— Aș fi putut să te întreb același lucru, a zis el.

— Eu te-am întrebat prima.

— Am avut mai multe relații... dar n-am găsit pe cineva cu care să mă simt bine. Sau dacă am crezut că am găsit... s-a dovedit... știi, nu?

A, știam. Parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Și asta e foarte important pentru mine. Am nevoie să fiu în totalitate eu însumi și persoana de lângă mine să mă cunoască cu defecte cu tot, dar și să mă iubească așa cum sunt.

— Sunt sigură că nu e greu.

— Ai fi surprinsă, a spus cu o voce ce ascundea ceva.

Avusese inima frântă. Și asta a fost prima sclipire din trecutul lui pe care am văzut-o, de fapt.

Nu aveam nici o îndoială că, pe măsură ce îl cunoșteam pe Travis, mă îndrăgosteam mai tare. Începeam să simt nevoia de un pic de atenție.

— Și te simți bine cu mine? Știu că nu ne cunoaștem prea bine, dar...

— Da, mă simt. O să sune cam aiurea, dar m-am simțit bine de la prima noastră întâlnire când ai deschis gura. Când erai căzută pe stradă, după accident, ai făcut gluma aia în toată vâltoarea evenimentelor... Jur că am simțit ceva. Ca și cum mi-era scris să te întâlnesc.

— Ei, ajungea doar să vii să te prezinți, l-am tachinat eu.

— Unde mai era distracția? Mie îmi place să îmi zbor femeile de pe stradă.

— Drăguț.

— M-ai dat pe spate în ziua aia, a spus el. Întotdeauna reușești să mă surprinzi. Nu mă înțelege greșit. Cred că ești o tipă superbă, și atracția contează, dar cred că poți fi și o prietenă bună. Și așa mă simt eu cu tine.

A tăcut un pic. Apoi m-a întrebat și el:

— Tu de ce n-ai un iubit?

Alo, revino la realitate. Chiar am avut un prieten. Mi-am spus că Dirk era doar o problemă pe care o s-o rezolv cât de curând.

— În fine, nu prea îmi amintesc. Știi... Răspunsul meu comod. Dar cred că e foarte important să îmi placă cineva.

— Cred că pe mine o să mă placi, a spus el.

— O, îmi placi deja, i-am răspuns.

Mi-a zâmbit larg și a arătat spre coșul de picnic.

— Fomică?

— De lup, i-am spus.

Travis a avut noroc. A fost o chestie de sincronizare. Nu vreau să spun că i-am picat pur și simplu în brațe – deși asta s-a întâmplat în grafic (după trei săptămâni, la întâlnirea cu numărul cinci, cu geamul crăpat puțin să intre aerul curat și cu climatizatorul dat la minim, probabil, în zadarnica încercare de a acoperi sunetele de fericire delirantă și bătaia marginii patului în noptieră). Vreau să spun că a fost norocos și că a avut o baftă extraordinară să mă lovească cu mașina exact în momentul ăla când atinsesem punctul culminant, când îmi pierdusem toată încrederea în dragoste și vise. Așa că aș fi fost de acord și cu un randament așa și așa. Dar cu el a fost un tur de forță din punct de vedere al originalității, inteligenței și coincidențelor fericite.

S-ar putea spune că eu eram înfometata căreia totul îi mirosea bine – OK; atunci sfatul meu e să vă aruncați în toate relațiile înfometați. Sătulă cum eram de Dirk, Travis părea a fi antidotul sau mai bine... anti-Dirk-ul. Pe de o parte,

totul era roz așa cum se întâmplă de fiecare dată la începutul oricărei relații, dar ai fi putut foarte bine să dai la o parte orice adjectiv care începea cu in- sau ne- despre Dirk, apoi, să scapi de prefix și devenea Travis. Nesimțitor, nepăsător, intolerabil, neîndurător – și lista poate continua.

Am mâncat cu mâinile mâncare marocană la o masă cu baldachin dintr-un „separeu pentru pupături" într-un restaurant recunoscut pentru romantismul său – lemn de culoare închisă, tapiserii și câteva dansatoare din buric împrăștiate peste tot. Puteai să-ți închizi baldachinul și după sunetele vecinilor noștri de separeu, puteam să punem pariu că felul principal al cuplului în chestiune era fierbinte. Travis ne-a înscris la o seară de gătit, ca să mă fac de râs încercând să gătesc și altceva în afara pastelor mele faimoase – o mâncare al cărui ingredient secret începea cu RA și se termina cu GU.

Așa a început și faza noastră pe care am numit-o Aventurile de-o Noapte. Amândoi am ales ceva ce nu mai făcusem sau cel puțin nu cu atâta regularitate, pe rând, astfel încât asta devenea tema câte unei nopți. Sarcina lui era mai ușoară ca a mea, pentru că tot ce trebuia să sugereze era orice, iar eu mă prefăceam că nu îmi aminteam să fi făcut vreodată.

Când a venit rândul meu, l-am dus pe Staten Island la apus. Travis mi-a zis că intenționat încerca să evite Staten Island, dar a acceptat să mergem pentru că, dacă nu am fi luat feribotul, nu am mai fi ajuns pe insulă. Ne-am ținut de mână, am admirat priveliștea impresionantă și ne-am uitat la un bețivan care a vomat peste bord. Câteodată pierzi din vedere plăcerea de a circula cu un mijloc public de transport.

Inspirați de bețivan ne-am întors la apartamentul meu, unde am băut o sticlă de vin, am văzut un film străin – netradus – și l-am informat că activitatea de noapte se va rezuma la încropirea dialogurilor în engleză în timpul filmului. Am reușit să fac din filmul ăla ceva cu care Ed Wood să se mândrească. Travis insista că era un vestern.

Când unul, când celălalt ne întorceam vizitele cu repeziciune. Ne făceam planuri în legătură cu „zilele următoare", dar sfârșeam împreună aproape în fiecare seară. Într-una

dintre serile geroase de la mijlocul lunii decembrie, mi-a dezvăluit o teorie a lui.

— Moro, a spus el.

— Ai un câine?

— Momente romantice, a zis el. Lucrurile bune devin și mai bune. Iau viteză. Zing! a făcut el, țintind cu mâna tâmpla mea dreaptă. Lucrurile care nu merg undeva nu ajung nicăieri.

— Zing?

— Nu te opune fizicii, iubito. Și a ridicat cana de ciocolată caldă în cinstea mea.

— Ai teoria asta de mult? am întrebat eu.

A sorbit din băutură.

— Mi-a venit în taxiul cu care am venit aici.

Nu am insistat prea mult pe teorie, deși era tipică pentru el prin farmecul și drăgălășenia ei. Și am ținut secretă teoria mea: dacă petreci prea mult timp cu cineva care te tratează ca pe lucrul cel mai de preț – să zicem, ca pe o benzinărie deschisă la 3 a.m. când ai rezervorul gol – și de fiecare dată când vezi că persoana aia pleacă, îți vine să îl bați pe umăr ca să-l mai vezi o dată, toată chestia asta are și ea un nume.

Nu era numai viața mea amoroasă – și la serviciu lucrurile mergeau foarte bine. Lydia nu îmi stătea în cale și ideile mele erau luate în considerare. Adevărul era că în calitate de junior copywriter (titulatura mea era „copywriter"), treaba mea era ca senior copywriterii să iasă bine, dar cel puțin lucram la ceva și eram pe calea cea bună. Lucram la o campanie nouă pentru un filtru italian de cafea și tocmai avusesem o idee strălucită.

Înainte să o pot scrie, și chiar când mă gândeam ce bine era că nu trebuia să lucrez cu Lydia, ea a intrat în biroul meu cu un rânjet extrem de ciudat. Nu eram obișnuită să îmi zâmbească și punct, așa că mă treceau toți fiorii. Se uita prin încăpere ca și cum dintr-odată devenise interesată de viața mea. A pus mâna pe o fotografie cu mine și cu Todd și s-a uitat la ea. Fotografia aia stătuse pe biroul meu doi ani. Nu îi acordase niciodată atenție. Îmi dădeam seama

că voia să mă întrebe ceva în legătură cu ea. Probabil că se întreba dacă tipul ăla era prietenul meu. Puteam să-mi bat un pic joc de ea și să îi spun că era soțul meu, ceea ce la o adică era adevărat, dar eu nici măcar nu voiam s-o văd în birou, cu atât mai puțin să mă distrez pe seama ei.

— Bună, Jordan. Ce mai faci? a ciripit ea.

— Bine.

Ce dracu' vrei?

— Tu?

— Minunat. Ai avut un weekend plăcut?

— Da, chiar am avut. Ce pot să fac pentru tine, Lydia?

Nu știam ce joc joacă, dar voiam să scap de ea.

— În fine, obișnuiam să lucrăm atât de bine împreună, știi. Și acum, doar pentru că tu ai proiectele tale, nu înțeleg de ce trebuie să încetăm colaborarea. Vreau să spun că suntem toți o mare echipă în agenția asta.

— Iu-hu! am făcut eu sarcastică. La luptă echipă!

S-a uitat din nou la poza mea cu Todd. Apoi a scos un suspin.

— Am o campanie la covrigi care mă omoară cu zile.

— Ești legată de mâini și de picioare? i-am aruncat-o eu, mândră de mine.

— Da. Mă întrebam dacă ai tu vreo idee. Poate îți vine ție vreo idee și poate ne vedem mai târziu la o ședință de brainstorming?

— Stai să văd ce program am. Prânz. Ședință de la două la trei. Am făcut o pauză pentru efect. Nu, nu am timp astăzi de asta... Scuze.

— Hai, Jordan, a zis ea nervoasă, luându-și seama imediat. Am mare nevoie de ajutorul tău.

— Sunt sigură că ai. Dar, sincer, Lydia, cred că m-ai folosit destul deja. După care cu cea mai rapidă schimbare de ton, la modul cel mai fals cu putință am întrebat: Mai e și altceva?

Și ea a ieșit.

O oră mai târziu, m-am uitat la fotografia cu mine și cu Todd pentru a zecea oară. Clar era ceva schimbat la el. Se purta foarte ciudat și treaba asta mă stresa. L-am sunat

și i-am spus să ne vedem la Cozy's după serviciu. Aveau cea mai bună supă de mazăre din tot Manhattan-ul și voiam de mult să scap de problema mea. În plus, în aparițiile mele, în care mimam cu inocență amnezia, trebuia constant să mă prefac că nu știu exact ce îmi place și să recurg la tertipuri pentru a cere felurile mele preferate de mâncare în restaurante sau în magazine în compania însoțitorilor mei îngrijorați. Cu Todd puteam să fiu eu însămi. Și mai era și supa cu mazăre – bonusul care îl scârbea pe Todd definitiv, și orice ocazie pe care o aveam să îl scârbesc pe Todd cu mâncarea mea îmi dădea satisfacții. Todd nu s-a lăsat ușor. Mi-a zis că era ocupat pentru următoarele două seri, dar era liber după aia. Am stabilit o întâlnire atunci, și i-am închis – cu siguranță nu o constantă a interacțiunilor Todd-Jordan. Eram nerăbdătoare că aflu ce se întâmpla.

În drum spre întâlnirea cu Todd de la Cozy am dat de Doamna cu Versuri. A ridicat din sprâncene când m-a văzut și a început...

— *If you see my reflection in the snow-covered hill...*

Am înghețat. Ea, din toți oamenii, nu era interesată să afle de pierderea mea de memorie – și totuși nu credeam că era o idee prea bună să o las să înțeleagă că am recunoscut versurile de la Landslide sau că era rândul meu să îi răspund. Mă simțeam prost ignorând-o pentru că, serios, ce impact ar fi avut asupra vieții mele? – dar am simțit că trebuie să îmi protejez lipsa identității. Așa că am trecut pe lângă ea, continuând să merg.

— Hmmm, a bombănit ea.

Mă simțeam aiurea că o lăsasem baltă, dar mi-am înghițit răspunsul: *The landslide will bring it down.*

— Știu... a țipat ea după mine.

Cel puțin asta cred că voia să spună, dar nu eram sigură și nici nu voiam să fiu pentru că, dacă o mai auzeam, nici nu vreau să mă gândesc ce voia să spună.

Todd își comandase supă de scoici. Eu îmi sorbeam cu nesaț supa mea de mazăre, savurând crutoanele bine îmbibate

în unt – ce mai, raiul pe pământ! El, în schimb, se juca cu lingura prin supă.

— E cea mai nasoală supă de scoici pe care am mâncat-o vreodată! a zis. Cea mai proastă. Ce o fi în supa de scoici? Scoici și cartofi. Nu văd nici un cartof. Sincer să fiu nu văd nici o scoică. Cum naiba îi mai spun supă de scoici?

— Ai tu o toană, am spus.

— Mă simțeam bine înainte de a gusta supa asta. Nu cred că le era atât de greu să arunce niște cartofi și o scoică, două. Așa, de amorul artei?

— Te-ai gândit vreodată la sensul acestei fraze? am întrebat. Cine a mai inventat și chestia asta? Ce o fi vrând să însemne? E ca și cum cineva s-ar gândi să inventeze o zicală și pune niște cuvinte acolo care nu au nici o semnificație. Vreun tâmpit de antagonist care nu avea nimic mai bun de făcut.

— Te-ai gândit mult prea mult la chestia asta, a spus el.

— Nu, m-a fulgerat când te-am auzit. Și voiam să îți abat atenția de la supă.

— Ei bine, dacă supa n-a reușit să îmi strice foamea pe deplin, analizarea „rahaturilor și a chicotelilor" a reușit. Păcat că nu mâncam budincă de ciocolată. Atunci s-ar fi putut să o arunc.

— Scuze.

Se uita trist la supă. Și la mine. Și pe geam. Se întâmplase ceva. Și nu avea nici o legătură cu lipsa scoicilor din supa lui. Deși, așa cum urma să aflu, la modul metaforic, avea o legătură.

— OK, acum vrei să îmi spui ce se întâmplă cu tine?

— A... ai reușit să-ți dai seama, a zis el.

— Adică? am întrebat.

— Știi tu, vreau să spun, zău, Jordy, a zis el. Trebuie să știi.

— Nu, chiar, nu știu.

— Accidentul ăsta al tău. În timp ce pentru tine este extrem de convenabil, trebuie să-ți spun, când a sunat telefonul... m-am speriat ca dracu'. Toată viața mi-a trecut prin fața ochilor. Cu excepția ta și nu mă refer la accident, dar

mi-am dat seama... că cea mai frumoasă experiență a vieții mele ești... tu.

Am ridicat privirea cu lingura în gură.

— În timp ce tu îți descopereai „noul eu", a continuat el, eu eram iremediabil îndrăgostit de „vechiul tău eu". Dă-mi și mie biscuiții ăia.

Eram siderată. Pe bune. Cum să îți revii din asta? Era genul ăla de declarație care se presupune că te face să îți dai seama că asta e persoana cu care îți dorești să îți petreci restul vieții. Sau poate îți dai seama de asta mai târziu, după ce ai trecut printr-o serie de chestii și, într-un final, ți-ai învățat lecția. Bineînțeles că până atunci ești deja logodit cu altcineva sau el e în fața altarului și tu va trebui să faci un gest grandios pentru a-l recâștiga, deși el a fost acolo tot timpul. Dar asta era o cotitură pe un teritoriu minat ce putea duce la rănirea cel puțin a unei părți implicate. Oricum ar fi, eram într-un mare rahat. Și răspunsul meu era de toată jena, bineînțeles.

— Todd. Todd, Todd, Todd! Îmi ești ca un frate!

— Nu puteai să zici și tu altceva? a sărit el. Dumnezeule, Jordan. E de toată jena.

— Dar e adevărat! Te știu de când m-am născut.

— Așa că pierd această bătălie pe motiv de familiaritate? Nu ar fi normal ca cineva care te cunoaște și care te iubește, pe tine cea reală, să fie în avantaj?

— Este un avantaj, am spus. Și mă ajută enorm. Și tocmai de-asta vreau ca tu să fii mereu lângă mine. Dacă ne-am fi cuplat vreodată și lucrurile nu ar fi mers, așa cum, inevitabil, se întâmplă...

— Pesimistă ca întotdeauna...

— Serios, am pledat eu. Atunci ce? Mi-aș pierde cel mai bun prieten.

— Cine spune că lucrurile nu ar merge? a întrebat.

Nu avea nici cea mai mică idee de cât de bine mergeau lucrurile cu Travis. Și chiar dacă încercam să îmi susțin punctul de vedere, speram ca în cazul lui Travis lucrurile să nu se petreacă așa.

— Câte relații ai avut tu? am întrebat. Fără să contabilizăm și pleiada de aventuri de-o noapte.

— Câteva, a spus el. Defensiv.

— Şi câte dintre ele au mers?

— Nu e drept! a urlat el. Nu mergeau pentru că, practic, eram îndrăgostit de tine din şcoala generală!

— Todd, nu face asta. Ne cunoaştem prea bine.

— Din nou, nu-mi dau seama de ce ar fi ăsta un lucru nasol. Da, într-adevăr ne ştim prea bine. Ce-i rău în asta?

— Pentru că am nevoie de tine ca prieten. Se poate să rămânem prieteni?

Ceea ce părea a fi o eternitate a trecut, dar ştiam că au fost doar câteva secunde. Ca dracu'!

Însă Todd a luat-o ca atare şi a răspuns în felul lui caracteristic.

— Am de ales? A zâmbit cu o mină liniştită, marcă înregistrată Todd, dar nu reuşeam să îmi dau seama cât de afectat e. Şi mă deranja teribil.

M-am aplecat peste masă şi i-am băgat mâna în păr. Era de-a dreptul stupid. Era ca şi cum aş fi spus: „Bravo, campionule!" sau ceva extrem de banal. „Îţi mulţumesc că eşti atât de înţelegător, prieten drag." Mă uram. Dar ştiam că Todd nu ar fi acceptat sub nici o formă ca mie să îmi fie milă de el. Aşa că ne-am luptat cu supele noastre, ne-am luat la revedere repede şi am fugit ca dracu' fiecare în altă direcţie, nerăbdători să uităm toată tărăşenia.

Simţeam nevoia să vorbesc cu Cat, al cărei apartament nu era departe de Cozy, dar nu aveam chef să joc rolul de amnezică. Am încercat să găsesc diverse motive pentru care să o sun şi să mă prefac în continuare că nu ştiu de prietenia noastră şi nici de faptul că era psiholoagă, şi totuşi să mă folosesc de ea tocmai pentru aceste abilităţi. Doar gândindu-mă la asta, mă simţeam cumplit, dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva care privea lucrurile din perspectiva asta. Cat ne cunoştea pe mine şi pe Todd la fel de bine şi ştiam că pot avea încredere în ea. Dar cum puteam eu să-i vorbesc ei despre schimbarea survenită în relaţia mea familiară şi comodă pretinzând totuşi că sunt amnezică?

Am sunat-o de pe mobil – i-am spus că i-am găsit numărul în agenda telefonului și că voiam să vorbesc, neapărat, cu cineva. Mi-a spus să vin la ea, dându-mi indicații cu privire la adresă, fără să știe că eu eram deja în drum spre ea.

Când am ajuns la Cat, ea era într-o altă întâlnire de urgență și nu era vorba de o simplă problemă. Ușa s-a trântit și am văzut – și auzit – o puștoaică de doisprezece ani care plângea isteric. Părul ei era în cinci culori și părea că și-l tăiase cu un cuțit de bucătărie. Nasul îi era plin de cercei și purta niște blugi cu talia mult prea joasă. Mama și tatăl ei o urmau îndeaproape și nu păreau prea veseli.

— Du-te dracu'! O să te omor în somn, a șuierat fata.

— Vezi? Ai văzut? i-a spus tatăl ei lui Cat.

— Becky, ai spus un lucru groaznic, i-a spus Cat calmă. Știu că nu vrei să îți ucizi părinții și știi și tu asta.

— Ai dreptate. Nu vreau să îi ucid. Pentru că nu vreau să ajung la închisoare. Dar îi vreau morți. Ar trebui să se omoare ei. Și lumea va fi mai bună!

Și maică-mea care zicea că eu sunt o problemă.

— Poate ar fi bine să vin altădată, am spus.

— Poate ar trebui să mergi să regulezi o vacă! a sugerat Becky.

— Poate așa o să fac, i-am răspuns calmă.

— Nu poți pentru că vacile sunt de sex feminin, curvă proastă.

Puștoaica asta avea doisprezece ani.

— Becky, încetează, a spus mama ei. Știu că s-a terminat ședința. Mulțumim pentru ajutor, Cat.

— Mda, mulțumim pentru nimic, a zis Becky, și s-a întors spre mine. E rândul tău, psihopato. Dacă voi mai merge la psihiatru când voi fi de vârsta ta sper să dea careva peste mine.

— Careva chiar a dat peste mine, i-am răspuns veselă. Și am vrut să adaug: „Dar e posibil să ți se șteargă orice amintire despre cât de răutăcioasă erai acum dacă va da careva peste tine și vei avea amnezie pe bune"

Odată plecați, Cat m-a îmbrățișat cu putere.

— Ce mai faci? m-a întrebat uitându-se în ochii mei când i-am răspuns.

— Bine. La muncă e bine. Mai bine decât bine, de fapt.

— Super, a spus ea. Dar...

— Știu că mi-ai pus mai demult că ești psihiatru, i-am spus timid. Nu știu care este procedura atunci când ai nevoie de un prieten cu care să vorbești și care te poate... ajuta...

— Te rog! Desigur! Spune-mi ce este... m-a îndemnat ea.

— E vorba despre Todd.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că mă iubește. La o supă cu scoici.

— Ce? a urlat ea, încât am fost sigură că fetusul a auzit tot.

— Știu, vreau să spun... cred că știu? Adică – asta e o chestie nouă, nu?

— Supernouă, a spus ea, cu gura căscată. Șocant.

Nu prea știam cum să îmi joc cartea, așa că am continuat cu ceea ce știam că aș face dacă chiar nu aș fi avut memorie.

— Nu știam ce să fac, dar aveam sentimentul că noi doi suntem foarte buni prieteni... Adică... Nu știu. Tu mă știi dinainte. Aveam ceva sentimente pentru Todd?

— Îl iubeai, ca pe un frate, a spus ea.

— Exact asta i-am spus! am exclamat. M-am simțit oribil.

— E posibil să se fi simțit rănit și dezamăgit. Oamenii pot dezvolta sentimente ca rezultat al acțiunilor tale, dar ține minte, nu îi face să simtă ceea ce simt – asta e. Tot ce poți face e să fii sincer și să tratezi oamenii cu blândețea pe care o merită. Sunt sigură că nu ai fost rea cu el.

— Nu, nu am fost.

— Lasă-i puțin timp. Lasă-l să simtă ceea ce va simți și lasă-l să facă el următoarea mișcare ca să puteți redeveni prieteni.

M-am uitat la burtica ei să văd dacă se vedea ceva, dar nu. După ce am analizat problema cu Todd, simțeam că trebuia să am grijă ce urma să zic și nici ea nu știa despre ce să vorbească așa că am tăcut amândouă.

— Vrei niște ceai? a întrebat ea.

— Nu, ar trebui să plec.

— Eşti sigură?

— Mda. Am avut o zi grea şi weekendul ăsta e Crăciunul. Nu am luat nimic pentru nimeni. Mai mult, nu am nici cea mai mică idee ce îşi doresc oamenii, dar trebuie să le iau ceva.

— Intenţia contează, a spus ea în timp ce mă îmbrăcam şi gândul ăsta m-a condus până la uşă – „Intenţia contează".

Mă simţeam prostuţă şi tupeistă. Am decis că voi face toate cumpărăturile pentru Crăciun la Duane Reade. Ce ştiam eu? Eram o fiică şi o soră fără memorie, aşa că măcar o dată lacunele mele în materie de gusturi ar putea fi scuzate.

22. O potârniche acolo unde nu ar trebui să fie

Lipsa ruşinii care a venit odată cu lipsa memoriei mi-a adus o fericire în suflet pe care nu o mai simţisem niciodată. Întotdeauna am încercat să le fac oamenilor pe plac şi, în trecut, deveneam atât de panicată când cumpăram cadouri familiei mele, că palmele îmi asudau numai când mă gândeam la Crăciun. Dar hoinăreala printre raioanele celui mai mare magazin din New York în ajunul Crăciunului, chiar mi-a plăcut. Dacă nu îi cunoşteam pe oamenii ăştia şi îi priveam din perspectiva unei necunoscute, aşa cum mă dădeam, ce aş fi putut vedea? De ce credeam eu că aveau ei nevoie?

Cu tata era uşor. La raionul doi am pus ochii pe o lanternă de plastic *waterproof* şi chiar părea a fi un cadou pentru un „tată". Pentru mama am fost la raionul de cosmetice. O sticlă mare de Jean Nate, o trusă cosmetică asamblată într-o cutie de inox şi o perie de baie, pentru că ştiam ce importantă era pentru ea o perie de baie.

Cu Samantha era altă mâncare de peşte. Ce poţi să îi iei unei fete care are tot ce îşi doreşte? O fată care te-a făcut să te simţi inferioară întreaga viaţă. O fată care e atât de ocupată să bârfească, să-ţi întindă capcane, să îţi pună piedici –

şi atunci mi-a picat fisa... un föhn. Aşa putea să sufle cu aer cald câte zile o mai avea. Şi nu i-am luat unul de-ăla scump la 200 de dolari de care auzisem de la Lydia, al cărei păr arăta încă ca un pulover de mohair şi, dacă nu greşeam, începuse să îi cadă de când îşi cumpărase föhnul ăla şmecher. Sam primea Conair Special: 15,99 dolari.

M-am dus cu toate cadourile la casă şi le-am dat la împachetat şi am mai luat şi o cameră de filmat pentru a le surprinde reacţia când deschideau cadourile. Le-am mai împachetat eu o dată acasă şi apoi am sărit în tren ca să ajung la ai mei de sărbători. Mi-am făcut bagajul pentru o singură noapte. Atât puteam să îndur.

Tatăl meu vitreg m-a aşteptat la gară. M-am uitat pe geam tot drumul până acasă, privind toate decoraţiunile caselor cu un strop de gelozie, gândindu-mă ce ar fi fost dacă m-aş fi născut în altă familie. Imediat ce m-am gândit la asta, altă idee mi-a răsărit în minte: chiar dacă fiecare casă pe lângă care treceam părea o casă dintr-o pictură de Norman Rockwell, ştiam că în spatele faţadei era, probabil, o altă familie disfuncţională, cu problemele ei. Indiferent de cât de verde era iarba, de cât de ostentativ îşi decoraseră peluzele cu scena Naşterii sau cu reni şi Moşi Crăciuni, nu ştiam exact ce se petrecea, cu adevărat, înăuntru. Căci, până la urmă, nimic nu e ceea ce pare a fi, nu?

Ceea ce mi-a amintit de Travis. Era ceva mult prea frumos ca să fie adevărat, dar nu mă gândisem deloc la asta, pentru că mă lăsasem purtată pe aripi de vis de faza „să ne cunoaştem mai bine". Dar nu se putea să fie perfect. Nimeni nu era. Singura întrebare era cât de mare va fi rahatul atunci când, într-un final, va ieşi la suprafaţă, şi dacă voi fi în stare să văd dincolo de el? Sau îl voi lua ca atare? Sau noul meu eu se va dovedi necruţător?

Când am ajuns acasă, decoraţiunile familiare mi-au stârnit amintiri atât de vii, încât am încercat din greu să le maschez cu o expresie de uimire. Luminile de afară erau toate albe, pentru că mama credea că toate culorile alea erau de prost gust; ghirlandele de la uşa de la intrare, fără îndoială, erau marca domnişoarei Kornblut; şi clopoţeii care atârnau

deasupra șemineului, sunau o singură dată în an – o alarmă care anunța că Moș Crăciun venise și plecase.

— Bună, Carmelita, am spus când am intrat în casă și am văzut-o stând țeapănă, cu sudoarea curgându-i pe tâmple.

— Bună, domnișoară Jordan, a zis ea.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat, dar până să îmi răspundă – ca și cum ar fi auzit sunetul clopoțelului ei interior – a apărut mama care m-a dat afară din bucătărie.

— Las-o pe Carmelita, a zis ea. Cum a fost cu trenul?

— Minunat, am spus. Pot să vă ajut cu ceva înainte de cină?

— Numai nu ne sta în cale, drăguțo.

Și asta am și făcut. Nu le-am stat în cale până la cină când ne-am așezat toți la masă. Mi-am făcut o promisiune în gând că, dacă voi cere vreodată ajutorul cuiva ca să pregătesc o cină de sărbători, m-aș asigura că acea persoană are un loc la masa noastră.

Și am mai făcut o remarcă în gând. Și anume că lipsea ceva de la masă: curcanul. În toată viața mea am avut parte cam de același meniu la masa de Crăciun, și anume o rememorare a cinei de Ziua Recunoștinței – întotdeauna aveam parte de curcan. Fasole verde, piure, știulete de porumb copt (curățat de pe știulete pentru Prințesa Samantha), merișoare, umplutură, cartofi dulci sub diverse forme și curcan. În loc de curcan erau o serie de păsări mici pe farfuriile noastre. Păsări care îmi aminteau mult prea mult de Sneevil.

— Doamne, îți mulțumim pentru această masă, a spus Walter. Mulțumim că suntem sănătoși...

— În mare parte sănătoși, a intervenit Sam.

— Îți mulțumim pentru familia noastră, a continuat el, pentru prietenii noștri, și binecuvântează-i și pe cei mai puțin norocoși și du spiritul sărbătorii și la celelalte familii.

M-am uitat la Carmelita, care nu prea avea parte de spiritul sărbătorii și m-am gândit la ipocrizia acestei ultime afirmații – dorindu-mi, din nou, ca ea să stea alături de noi la masă. Era mai mult decât bine-venită să guste din această mică pasăre ce se afla pe farfuria mea.

— Amin, au spus mama și Sam.

— Amin, am spus și am întrebat, totodată: Ce servim astă-seară la cină?

— E prepeliță, a zis mama. Am zis să încercăm și altceva.

— Ah, potârnichea e mai nimerită în farfuria noastră decât într-un copac, am spus.

— Nu e o potârniche, a spus Sam. E o prepeliță.

— De fapt, a intervenit Walter, sărind în apărarea mea, sunt asemănătoare. Atât potârnichea, cât și prepeliţa pot fi interșanjabile în majoritatea mâncărurilor.

Mi-a amintit de porumbel. Nu voiam să mănânc porumbel. Dar nici nu voiam să mă plâng. Dar iată că apărea o oportunitate de a fi ceea ce doream să fiu și nu ceea ce fusesem.

— Îmi pare rău... dar porumbelul intră și el în această categorie? am întrebat cu o doză mare de ezitare.

— Bleah, Jordan. Doamne, nu, a spus Samantha.

— Cred că da, turtureaua, a spus Walter în timp ce ciopârțea prepeliţa/turtureaua/porumbelul/potârnichea.

M-am uitat la Sam și i-am tras o față la care avusesem acces doar la primire până în acest moment.

Sam a dat farfuria la o parte.

— Eu nu mănânc porumbel.

— Samantha, a spus mama, ăsta NU e porumbel. E prepeliță și e o delicatesă. Ai mâncat și altădată.

— Da? a întrebat ea, cerând asigurări.

— Bineînțeles, a spus mama cu o încuviințare a capului.

Am privit jocul dintre mama și Samantha. Sam poate mai mâncase, poate nu prepeliță și ceea ce avea în farfurie ar fi putut sau nu să fie un porumbel – dar nu conta. Sam a crezut-o pe mama. Dacă condimentai și coceai un con de brad și apoi îl afundai în voma unui câine doar pentru că era o delicatesă, obțineai aprobarea lui Sam.

Eu, una, n-am căzut în plasă. N-am putut. Nu mai gustasem așa ceva și cu siguranță nu o voi face vreodată. Și cu toate că Sneevil nu era pasărea mea și îmi făcuse un ditamai deranjul în micul meu apartament și mă scosese

din minți, crescuse totuși cu mine. Și se și amorezase de un porumbel (pe care îl botezasem Romeo), ceea ce făcuse din pervazul meu casa lui permanentă, iar din acest motiv precum și pentru alte mii de motive, la care se adăuga faptul că această prepeliță ar putea fi o rudă de-ale lui, nu voiam să mănânc pasărea asta.

Partea bună din a fi parțial invizibilă pentru familia ta este că în situații ca asta te poți fofila cu un efort minim. Toți s-au concentrat pe mâncare, iar eu am plimbat mâncarea prin farfurie și am mâncat din jurul păsării, dar am reușit să evit să o ciopârțesc. Apoi, am reușit să comunic telepatic cu Carmelita, care cu o mișcare scurtă a reușit să mă servească cu niște cartofi dulci, să îl ia pe Romeo 2 din farfuria mea și să-l ducă în bucătărie – fără să vadă cineva.

În dimineața următoare mi-am șters urmele somnului de pe față și m-am târât pe scări. Sam, Walter și maică-mea erau deja lângă brad așteptându-mă.

— Crăciun fericit! am spus.

— Crăciun fericit! mi-au răspuns în cor.

— Te așteptam, a spus Samantha, de parcă nu aș fi văzut grămada de cadouri care fuseseră deja devastate.

— Așa se pare, am spus și m-am aplecat spre unul dintre cadourile pe care i le cumpărasem mamei. Mamă, ăsta e pentru tine.

— Ei, deschide-l pe al tău mai întâi, a spus ea întinzându-mi o cutie care era bineînțeles un articol de îmbrăcăminte.

— Mersi, am spus, deschizându-l.

Pentru câteva secunde am trecut prin mai multe forme de vinovăție, cea mai importantă fiind că îi cumpărasem cadourile de Crăciun de la Duane Reade. Până mi-am deschis cadoul. Era un pulover pe care eu i-l făcusem cadou cu un an înainte. Îl luasem de la Sacks și alesesem măsura potrivită și culoarea ei preferată: roz. Eu nu purtam niciodată roz, nu îmi plăcea deloc și nu aveam aceleași măsuri de pe la nouă ani. Nu numai că îl re-dăruia, dar mi-l re-dăruia mie... și mai și zâmbea. Probabil pentru că presupunea că nu îmi aduceam aminte că eu i-l dăruisem.

Mi-am pus fața de prostănacă și i-am zâmbit călduros:

— Îmi place mult de tot!

— E măsura ta? a întrebat Samantha, încercând să mă prindă.

— Ei, sigur că nu e măsura mea, i-am spus dulce. Dar nu asta contează. E un pulover foarte frumos de la mama mea. Ceva ce ea a ales pentru mine. Mulțumesc, mamă!

— Pentru puțin, drăguțo.

— Care e al meu? a întrebat Samantha și i-am arătat pentru ea.

— Ăsta e cadoul tău de la mine, am spus în timp ce ea s-a repezit la cadou așteptându-se să fac și eu la fel.

Când mi-am deschis cadoul am descoperit că primisem un set de călătorie. Dar nu orice set. Ci setul de călătorie oferit de cei de la American Airlines pentru cei ce călătoresc noaptea cu clasa I. Setul pe care ei îl oferă celor care zboară spre Europa sau undeva atât de departe, că pot dormi liniștiți și nu ghemotoc în scaun ca un prosop de hârtie folosit în băile restaurantelor.

— Mulțumesc mult, Samantha! Va trebui să îmi iau o vacanță ca să-l pot folosi.

— Cu plăcere, a spus ținând la piept cadoul de la mine. Ah, un uscător de păr?

— Drăguț, nu? am izbucnit eu voioasă.

— Mdaa... drăguț, a zis ea. Asta dacă nu aș fi renunțat deja la trei dintre ele.

— Ah, ai deja unul? am spus, dând din umeri. Scuze, nu am știut!

S-a uitat la mama, care i-a răspuns cu o ridicare din umeri și a continuat să deschidă cadourile de la mine. Toți ne-am minunat de mama focului când, deodată, Walter a țipat.

— Să dea dracu'! Asta e fantastică, a spus el și l-am văzut ținând în mână lanterna de la mine. Jordan, chiar aveam nevoie de o chestie din asta. O lanternă e foarte necesară a spus el sincer, să-ți dea Dumnezeu sănătate. Mulțumesc, scumpo.

— Cu plăcere, tată! i-am spus în timp ce el mă mângâia pe cap, chiar după ureche, gest ce ar fi trebuit să-mi dea

un sentiment de siguranță și familiaritate (chiar dacă numai pentru moment), cum nu mai simțisem vreodată.

Amintirile sunt momente divine, presărate de sentimente care le fac cu atât mai greu de recunoscut. Nu mai contează. M-am simțit dintr-odată fericită. Fie și numai pentru acel moment, dacă nu și pentru altele, va fi un Crăciun despre care nu voi pretinde că l-am uitat.

Cadourile de Crăciun pe care le-am primit m-au făcut să mă gândesc puțin și la Travis. Eram încă în faza de politeți și hai-să-ne-cunoaștem, așa că voiam să îi iau ceva drăguț și semnificativ, fără să fie neapărat valoros și care să îl sperie. Exista o problemă delicată: dacă darul meu nu era la fel de drăguț ca cel pe care avea să mi-l cumpere el? Dacă era mult prea drăguț? Partea bună era că nu era o zi de naștere, așa că amândoi eram în situația de a dărui și a primi – riscantă de ambele părți, căci lucrurile puteau scăpa de sub control.

Nu e nimic mai nasol decât să interpretez greșit stadiul în care te afli într-o relație și mai ales să conștientizezi dureros acest lucru când faci schimb de cadouri. Chestie care mi s-a întâmplat cu Dirk de un Valentine's Day. Mereu aveam o karma proastă de Valentine' Day.

Am stat aproape o oră în magazinul Hallmark, încercând să găsesc felicitarea potrivită. Nimic de genul „te iubesc", sau prea grețos de drăgăstos – doar ceva simplu și drăguț. I-am cumpărat două bluze mari de la Hershey și un ursuleț mic. Era ceva cu semnificație, obținut cu ușurință și nu foarte scump, care nu lăsa să se vadă că m-am agitat foarte mult, deși mă agitasem aproape o oră la cumpărături. Considerăm că era suficient pentru stadiul în care ne aflam.

Dirk m-a sunat cu zece minute înainte de ora la care programasem să vină să mă ia și mi-a spus că întârzie câteva minute – semn rău – fără să conștientizez că ăsta va fi *statu quo*-ul relației noastre în continuare. Când l-am întrebat ce urma să facem, mi-a spus că nu știe. Nu știam dacă asta însemna că urma o surpriză și era doar secretos, sau că, efectiv, nu știa, dar asta urma să aflu în curând.

Când a apărut, în cele din urmă, șaptezeci și două de minute mai târziu, era foarte calm, lucru care m-a făcut să bat în retragere. Doar era Valentine's Day. Dar am zis că Sf. Valentin ar fi iertător – cum poate deveni cineva sfânt dacă nu așa? – drept care m-am hotărât și eu să iert. I-am dat un pupic de bun venit, iar el și-a scos haina de piele și s-a cuibărit pe canapeaua mea.

— Deci... ce vom face? am întrebat eu.

— Sunt cam obosit, a spus el. Vrei să comandăm ceva?

— Sigur, am spus, implorând spiritul mărinimos și nonviolent al Sf. Valentin, din nou.

Am comandat mâncare indiană și ne-am uitat la TV până a venit mâncarea. Când a sunat interfonul, m-am ridicat să deschid ușa, uitându-mă încă o dată la Dirk. Cu o privire ce ar fi putut sugera că e Valentine's Day, dragă Dirk, așa că ți-ai putea mișca fundul de pe canapea să plătești pentru cina asta.

Nimic.

Așa că am plătit, gândindu-mă că ar putea fi doar distrat. S-ar putea să își revină și să scoată portofelul în orice moment. Sau tipul care a adus comanda să spună: „A, și încă ceva... " și ar mai zice un lucru. Orice.

Am băgat felicitarea, ursulețul și cutia de bomboane într-o pungă și apoi am pus-o pe masă. El a desfăcut-o și a zâmbit când a văzut cadourile.

— Un Valentine's Day fericit, am spus.

A deschis felicitarea și a zâmbit. Nu scrisesem nimic prea sentimental. Cred că am continuat cu mesajul de pe felicitare și m-am semnat.

— Și ție, a spus el și s-a aplecat să mă sărute.

L-am sărutat și eu cu jumătate de gură, căci nu știam ce se petrecea în capul lui. Dacă se petrecea ceva.

Și apoi s-a pus pe mâncat. Am rămas acolo înțepenită și fără poftă de mâncare, dar am gustat ceva. Ce naiba, doar plătisem pentru ea.

După ce am mâncat, a încercat să mă sărute, dar eu nu prea aveam chef, întrucât tot îmi mai așteptam ursulețul.

Într-un târziu a renunțat și a spus că e obosit, și-a pus geaca de piele și a plecat.

Știam că așteptările nu pot da naștere decât la dezamăgiri, și totuși... era Valentine's Day.

Nu cred că uitase de sărbătoare din moment ce mă rugase să o petrecem împreună, cu toate că o făcuse lată – își uitase felicitarea, ursulețul și cutia de bomboane pe masa mea. Cât trăiești înveți. Și nu îți petreci Valentine's Day cu cineva care îți spune: Care-i treaba? de fiecare dată când te sună. Tu mă suni, Dirk – tu ești cel care ar trebui să știe care-i treaba.

Dar ce diferențe există între bărbați. Acum era Crăciunul și exista Travis. Am bătut și printat la calculator poezia lui Longfellow. Marele meu plan era dublu. Urma să copiez poezia pe pergament și să îi ard marginile ca să pară un document pierdut (și regăsit). Un artefact. Poate chiar originalul manuscrisului lui Longfellow. Dacă ar fi avut computere atunci (nu prea am avut de ales în materie de fonturi). Am cumpărat o ramă din lemn de la un anticariat, gândindu-mă că ar merge foarte bine în restaurantul lui Travis și asta chiar va fi o surpriză.

Vedeam deja făcut prototipul pentru un tricou ce urma să facă parte din micul proiect de marketing pe care îl planificasem pentru Beacon. Știam că pusesem căruța înaintea calului, dar va fi ceva ce îl va face pe Travis să zâmbească și poate îl va încuraja să își urmeze visul.

Stabilisem cu Travis să facem schimb de cadouri când mă întorceam de la părinții mei. Până atunci voi fi fost la Kingo, voi fi făcut micul suvenir și speram ca și tricoul lui Travis să fie gata. Locul în care îl lăsasem scotea tricouri pe bandă rulantă și când am cerut numai unul, nu au fost foarte încântați. Până la urmă, mi-au luat o căruță de bani, pentru că taxele pentru un singur tricou erau cam aceleași ca și pentru o mie. Așa că măcar puteau să își revizuiască atitudinea.

M-am oprit la Kinko mai întâi.

— Bună, i-am spus tipului distrat de la casă. Mă întrebam... El se uita în continuare în jos, concentrat de parcă

rezolva o ecuație. Salut. Bună. Nimic. Brandon? Atunci a ridicat privirea.

— De unde știi cum mă cheamă?!

Frate.

— De pe ecuson, i-am spus și i-am arătat ecusonul pe care îl purta cu mândrie.

— O. Mișto. Bună. Și s-a uitat înapoi în registru.

— Îhm... Scuză-mă? Ai un minut?

— Eu? Sigur.

Și ca în multe situații din viață, trebuia să pui întrebarea care trebuia.

— Mda. Mă întrebam dacă îmi puteți copia poezia asta pe pergament. Sau ceva gen pergament. Trebuie să încapă în rama asta, dar de asta mă ocup eu.

— Noi nu înrămăm, a spus el.

— Da. Asta spuneam și eu. O să mă ocup eu de asta.

— OK, cool.

Și s-a întors la registrul lui, de data asta inspectând bobina de la casa de marcat. De fiecare dată când mergeam la Kinko și mă confruntam cu asta credeam că își bate cineva joc de mine.

— Brandon? am repetat.

— Bună! a spus el, de parcă ne știam de-o viață.

— Încă mai vreau copia aia.

— Ah, OK. Cu ce te pot ajuta?

— OK... vreau ca asta să fie copiată pe un pergament.

— Sigur. Nici o problemă. Vrei să fie Sandstone sau Desert Haze? Eu? Eu aș prefera Sandstone.

— Ei, dacă așa zici tu, am spus, crezând că, dacă va lucra cu hârtia lui preferată, va grăbi puțin procesul. Am pus mâna pe mobil și l-am sunat pe Travis, care era acum numărul trei pe speed dial. I-am spus că întârzii puțin, dar că ne întâlnim în fața blocului lui în douăzeci de minute.

Apoi am sunat la firma care imprimase tricoul. Le-am spus că ajung în zece minute. Mi-au spus că tricoul nu e gata. Nu era bine. Am încercat din răsputeri să rămân calmă și i-am întrebat cât mai durează. S-a dovedit că era vorba de câteva ore – ce căcat. Mă gândeam că îi voi da lui Travis

poezia înrămată la cină și apoi ne vom plimba puțin, surprinzându-l și cu tricoul.

Brandon s-a întors cu poezia. Arăta minunat, dar aveam nevoie să ard marginile pentru a-i da aerul ăla de trecere a timpului. Am ieșit afară și am început să-i dau foc. Brandon s-a uitat la mine și a căscat ochii când m-a văzut cu bricheta. A ieșit în fugă.

— Do'nșoară! Do'nșoară!

M-am uitat la el.

— Puteam să o fac pe Desert Haze! Sandstone a fost doar o sugestie. Dacă nu vă place, puteați să ziceți ceva. Puteam să o refac pe Desert Haze.

M-am minunat de schimbarea radicală a relației cumpărător-vânzător și i-am explicat ce voiam să fac. Un Brandon liniștit a intrat în Kinko, iar eu am continuat să dau foc marginilor și să le sting repede. Până la urmă totul a ieșit perfect. Ei nu chiar perfect, dar asta era ideea. Părea roasă și învechită și se apropia de ce-mi dorisem eu. Am ars chiar și unul dintre versuri, dar ultimele litere erau lizibile și mi se părea că îi dă mai mult farmec. Am înrămat-o și am plecat să mă întâlnesc cu Travis.

Când un bărbat face rezervare pentru el și prietena lui la One if by Land Two if by Sea, oamenii familiarizați cu acest restaurant reprezentativ pentru New York devin extrem de suspicioși.

— Ce, te logodești? m-a întrebat Todd tachinându-mă fără a avea zâmbetul acela fericit pe față.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tot timpul tragi concluzii pripite, s-ar putea să ți se facă rău, i-am spus.

— Oricum îmi e, a bombănit el.

— Adică? am spus, crezând că nu am auzit bine.

Mi-am dat seama că nu era cazul să îi mai spun lui Todd toate alea – concluzie la care am ajuns puțin cam târziu și care mi-a provocat o reacție în stomac de parcă aș fi încercat să îl întrec pe asiaticul ăla care câștigă în fiecare an concursul de mâncat hot-dog: umflată și îngrețoșată de propria mea

lipsă de sensibilitate și tot ce derivă din ea. Dar nu eram obișnuită să îi ascund ceva lui Todd. Și pentru că era singurul care știa adevărul, ceea ce îngreuna și mai mult lucrurile, era și această descoperire a incompatibilității dintre noi.

De Crăciun, amenințarea unei cereri în căsătorie este omniprezentă și face parte din spectacolul oferit de cei de la One if by Land. De când m-am dat jos din taxi m-a trecut un fior plăcut și un altul dat de luminițele bradului de Crăciun de peste drum văzute pe fereastra plină de ornamente a restaurantului. Restaurantul fusese amenajat într-o casă veche, lucru ce îi conferea un parfum aparte, atât de diferit de celelalte aflate pe bulevardul pe care tocmai îl lăsasem în urmă, și o atmosferă specială. Afară era ger, câțiva fulgi de nea tocmai își făcuseră apariția, dar restaurantul avea un șemineu în care mocnea focul și atmosfera de sărbătoare te făcea să te simți ca în casele pe care le văzusem în reviste și în gravurile din lemn de pe prima pagină din cărțile lui Dickens și Jane Austen. În casa părinților mei, șemineul fusese zidit, vopsit în alb și acoperit apoi cu un păun de porțelan. Lipsit de farmec, dar cu siguranță, ușor de întreținut.

Am intrat și, lipsită de grație, m-am grăbit să mă dezbrac de haină, uitându-mă după garderobă, ca să nu pară că m-aș fi uitat după Travis. Eram stângace și nesigură, dar era un comportament tipic pentru Jordan-cea-veche, de care nu reușisem să scap. Nu știu de ce, dar întotdeauna mă simțeam aiurea dacă intram într-un restaurant sau mă dădeam jos dintr-un avion, mai ales dacă mă aștepta cineva. Privirea aia scrutătoare – absolut normală și acceptabilă având în vedere circumstanțele – mă agita. Și mă simțeam expusă. Poate venea din teama că nu mă va aștepta nimeni și privirea mea plină de speranță și de emoție s-ar putea transforma într-una de rușine, dezamăgire, iar oamenii s-ar uita la mine cum mă prefac dintr-o domnișorică așteptată într-o fraieră părăsită. Un pic cam exagerat să crezi că lumea mi-ar acorda mie și mimicii mele atât de multă atenție, recunosc. Dar am găsit garderoba, care se afla în spatele biroului șefului de sală, și l-am găsit și pe Travis.

Imediat ce ne-am așezat la masă și cu mult înainte ca Travis să apuce să-și ungă o felie de pâine cu unt, i-am pus pe masă pachetul înrămat.

— Ce e asta?

— Nu e mare lucru, am spus. Face parte dintr-o dublă. Dar partea a doua nu se află aici. Nu era gata. Dar ar trebui să fie până când vom termina cina.

— Nu ar fi trebuit să-mi iei nimic, a spus el. Dar sunt totuși bucuros că ai făcut-o.

— Adevărul iese la iveală.

A râs și și-a plimbat mâna prin fața ochilor.

— Mă refeream la faptul că asta dovedește că te gândești la mine. Indiferent de cadou, îl voi prețui mereu.

— Este pagina de sport din *New York Post*-ul de miercuri, în care am învelit o mână de frunze de tutun de mestecat.

— Hmm, a bombănit el. Ai pus și bonul de casă?

— Termină. Da, m-am gândit la tine, e bine? De fapt, toate gândurile astea au generat, în umila mea părere, câteva idei de marketing foarte nostime pentru restaurantul tău... pe care îl vom inaugura Crăciunul viitor la far!

— Eu mă gândeam la o inaugurare cu mult fast, dar vara, a zis el zâmbind.

— Senzația verii să fie! Așa... că vei avea nevoie de publicitate. Și aici intervin eu.

— Aici și nu numai, a adăugat el. Dar tu zi mai departe...

— În fine, nu contează cât de bună e mâncarea dacă lumea nu știe. Prin urmare, un restaurant bun are nevoie de o promovare bună. Trebuie să atragem atenția... știi și tu... ca atunci când o sirenă îți sparge timpanele.

— Sună ca o invitație.

— O invitație! Exact. Pentru toată lumea care trece pragul micilor și ciudatelor magazine de specialități culinare și de cadouri de care Hamptonul este atât de înțesat, am spus.

— Oameni care dau o grămadă de bani pe mâncare, a zis el. Perfect.

— Gurmanzii primesc un tichet cadou în valoare de douăzeci de dolari la magazinul respectiv. Asta ne va ajuta

în relația cu patronii. De asemenea, vom oferi invitații tuturor celor care se vor urca în cursa de Hampton.

— Autobuzul de Hampton, a zis el, devenind din ce în ce mai interesat.

— Și tuturor celor care intră în restaurant le va fi achitat biletul de autobuz.

— OK, OK. Și asta va fi clientela noastră?

— Newyorkezii cărora le place Hamptonul vor aprecia cei douăzeci de dolari și vor reveni după ce le vor povesti și altora de minunatul restaurant. Da. Așa va fi.

— Sună bine... a zis el zâmbind.

— Și, pentru distracție, primii cinci sute vor pleca acasă și cu un tricou. Pe față va scrie „Știu unde ai mâncat vara trecută".

A râs cu poftă.

— Sau ceva nostim, în genul ăsta.

— Nu, asta îmi place.

— Și pe spate va fi firma restaurantului, The Beacon, cu majuscule.

— Cu mega-majuscule! a intervenit el.

— De mărimea unui far! am replicat. Falic până la cer. Oamenii le vor purta – deci, publicitate gratuită și apoi, alții își vor dori și ei, bineînțeles, așa că vei începe să le vinzi. Tot profitul, apropo, va putea merge în contul restaurării farului.

Travis dădea din cap cu neîncredere.

— Nu pot să cred că te-ai gândit la toate astea.

— Te rog, am dat eu din umeri. Mă plictiseam la muncă.

— Ești genială.

— Așteaptă! Mai am!

— Sunați acum și primiți într-o secundă o campanie publicitară absolut gratuit?

— Da! De fapt, nu. Dar... m-am uitat pe Internet la „faruri" și am dat peste asta... I-am dat poezia înrămată. E foarte frumoasă și merita să fie a ta.

A desfăcut cadoul și s-a uitat la el timp de un minut. Apoi a început să citească cu voce tare.

„Ţărmul merge până departe în mare / şi la un capăt undeva în depărtare / tronează pe o maiestuoasă zidărie, farul..." Apoi a întors rama invers, privind peste umărul meu şi a început să recite poezia pe de rost. Împietrisem.

— Să înţeleg că o ştii deja, m-am minunat eu.

— *Farul* de Longfellow, a zis el, pe un ton ce exprima fie melancolie, fie faptul că fusese impresionat – nu îmi dădeam seama exact care. Tatăl meu îmi recita mereu poezia asta. Nu glumesc. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat când eram mic. Asta şi *The Star-Spangled Banner*.

— Uau! Atunci am nimerit-o! am spus, dându-mi acum seama în ce ape mă scăldam.

— Ai nimerit foarte bine, a zis el şi pot să jur că aproape îi pierise glasul. E ceva... special. Îmi place foarte mult.

S-a aplecat să mă sărute şi s-a oprit aproape de mine să mă privească. Apoi m-a sărutat cu o forţă pe care nu o cunoscusem. Impactul fizic a fost net inferior celui emoţional. M-am simţit mai aproape de el atunci decât în orice alt moment. Îmi dădeam seama cât de mult înseamnă pentru el – cât de mult începusem eu să însemn pentru el. Era genul ăla de sărut care valorează mult, mult mai mult decât orice cuvânt. Eram atât de fericită, că m-am panicat. Începuse să devină o obişnuinţă. De fiecare dată când mă gândeam la cât de minunat era Travis şi cât de fericită eram, îmi aminteam şi de faptul că îl minţisem tot acest timp şi începeam să am dureri în capul pieptului. Trebuia să îi spun. Dar cum? Trebuia să mă gândesc la ceva. Mă uram că îi ascundeam lucrul ăsta. El recitea poezia, lucru ce m-a făcut să dau uitării balamucul meu interior, slavă Domnului.

— Am de gând să pun cadoul ăsta chiar la intrarea în restaurant.

— Dându-le astfel ceva de citit clienţilor cât aşteaptă să li se elibereze o masă, întrucât e extrem de aglomerat!

S-a uitat la mine cu atenţie.

— Ţi-am spus că sunt nebun după tine?

— Nu, dar dacă mi-ai spune, nu cred că m-aş plictisi vreodată să aud asta.

— Buun, pentru că am impresia că o vei auzi de foarte multe ori.

Am rămas acolo la câțiva centimetri unul de celălalt, când dintr-odată el s-a tras brusc.

— Ce naiba e cu mine?! a izbucnit el și apoi a scos la iveală o cutiuță frumos împachetată pe care mi-a pus-o în față. Am fost atât de răvășit de cadoul tău, că am uitat să îți dau cadoul.

— Nu-ți face griji, chiar mă bucur, am spus. Sunt încântată că ți-a plăcut.

— Uite. E o mică atenție. Deschide-l, m-a îndemnat el.

Și asta am și făcut. Și am scos la iveală cel mai delicat medalion din aur pe care l-am văzut vreodată.

Cu un J gravat.

— E un pandantiv, a spus el.

— Văd, i-am răspuns. E superb. L-am deschis să văd dacă e ceva înăuntru, și era. O fotografie minusculă a unui far. Ah, îmi place la nebunie! am spus.

— E ceva temporar. Poți să pui orice îți place acolo.

— Nu aș schimba poza asta cu nimic altceva, am șoptit, simțind că nu era cazul să mai facem glume.

— Speram să spui asta. Radia.

După cină, ne-am plimbat până în East Village. Mergeam spre magazinul de printuri, pentru că voiam să iau tricoul pe care îl făcusem pentru Travis, pentru că tipul de acolo îmi spusese că va fi deschis până târziu. Stricasem deja o parte din surpriză prin faptul că-i povestisem despre el, dar eu în general eram o catastrofă în materie de surprize, iar el nu știa că eu deja dădusem comandă de unul.

Chiar era adevărată chestia cu surprizele. Niciodată nu puteam să cumpăr cuiva un cadou cu mult timp înainte pentru că mă mândream cu faptul că făceam cadouri reușite și, ori de câte ori cumpăram ceva mai deosebit, eram atât de entuziasmată, încât nu mai aveam răbdare și simțeam nevoia să i-l dau persoanei respective atunci. Chiar și cu o lună mai devreme. Apoi – fiind o persoană ușor influențabilă și cu mustrări de conștiință – ajungeam să cumpăr un alt cadou pentru ziua respectivă, pentru că nu voiam să apar

cu mâna goală și să risc ca persoana în cauză să fi uitat că îi făcusem deja un cadou. Așa că nu numai că nu știam să fac cadouri-surpriză, dar mai și dădeam o groază de bani pe ele.

Îmi impusesem un termen-limită pentru a cumpăra cadouri – cu trei, maxim cinci zile înainte de eveniment. Partea proastă a acestei constrângeri e că, garantat, voi fi călcată în picioare de lumea înnebunită să facă ultimele cumpărături de Crăciun, împinsă și dată la o parte de lângă puloverul ăla de cașmir la reducere pe care nici măcar nu vreau să-l cumpăr, dar pe care îl cumpăr pentru că acum am o vânătaie de toată frumusețea și nu vreau să plec cu mâna goală. Clar o afacere proastă.

În fine, am traversat Union Square, acolo unde erau tarabele de la târgul de Crăciun, când l-am reperat pe Dirk cu o fătucă. Am stat să văd ce simt. Eram rănită? Supărată? Tristă? M-am uitat la el de la vreo cincisprezece metri, imaginându-mi cum se folosește de replicile lui de mare cuceritor, povestind întâmplări bine alese din arsenalul lui – lucruri care știam din propria-mi experiență că îți făceau o plăcere deosebită să le asculți prima, a doua sau a șasea oară.

Și-am fost uimită să aflu că nu simțeam nimic în timp ce mă uitam la el. Bineînțeles că nu mi-a căzut bine să îl văd cu o altă tipă – mai ales că nu ne despărțiserăm oficial, prin urmare mă înșela fără pic de rușine, din nou. Dar, din fericire, de data asta, nu îmi păsa.

Asta nu însemna că nu puteam să mă joc cu el un pic. Era o ocazie ce nu trebuia ratată. Faza dură era că ceea ce remarcasem din prima fusese un tip îmbrăcat cu o geacă oribilă Patagonia de culoare neagră cu dungi roșii și verzi – și tocmai mă întrebam cine se ocupă de paleta de culori la Patagonia și de ce persoana respectivă e lăsată de capul ei. Atunci mi-am dat, de fapt, seama că era Dirk. Cu o geacă nouă.

— Scuză-mă o secundă, i-am spus lui Travis și m-am îndreptat spre Dirk și Bambi.

— Bună, Dirk! am spus cât de voioasă am putut.

Dirk și-a ridicat privirea și s-a albit la față. I-a dat drumul la mână fetei și și-a plimbat-o prin păr.

— Jordan, bună!

Mi-am întors privirea spre Bambi, am dat mâna şi i-am zâmbit. Ea a luat-o, ne-am salutat, iar Dirk arăta de parcă îşi dorea să se caşte pământul ca să-l înghită.

— Bună. Eu sunt Jordan. Poate Dirk ţi-a pomenit de mine. Se presupune că sunt prietena lui, cel puţin aşa crede Dirk, dar eu sunt amnezică. Se pare că şi el e din moment ce a uitat că se presupune că e prietenul meu şi, ei bine... iată-l cu tine.

— Jordan... a spus Dirk, dar l-am ignorat continuând să vorbesc cu tipa.

— Îmi pare rău că spun asta, dar probabil şi tu îţi vei dori să fii amnezică după ce vei petrece o anumită perioadă cu el. E bun de glume, însă. Baftă.

— Te sun mâine, a zis el cu juma' de gură într-o încercare jenantă de a nu-l auzi tipa.

— Mai bine nu. Îl vezi pe tipul de-acolo? I l-am arătat pe Travis. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, aşa că vezi-ţi de treabă. E foarte bine aşa. Tu şi... M-am uitat la Bambi.

— Jessie, a spus ea.

— Perfect. Tu şi Jessie, eu şi tipul ăla mişto de-acolo şi toată lumea e fericită.

— Dar... ce... s-a bâlbâit Dirk. Scuză-mă o secundă, i-a spus lui Jessie şi apoi mi-a făcut semn să ne îndreptăm spre un loc mai intim, la aproximativ un metru mai la stânga.

— Ce e, Dirk? am întrebat.

— Iartă-mă, a zis el cu un aer îngrijorat, căruia nu-i vedeam rostul. Serios. Nu înseamnă nimic.

Devenea interesant. Am înţeles că îi părea rău şi apreciam faptul că se simţea vinovat, dar sincer nu-mi păsa.

— E în regulă, Dirk, am spus. Pe bune. Mergi şi bucură-te de seara asta în continuare.

— Serios? a întrebat el neîncrezător.

— Serios, l-am asigurat eu cu un chicotit.

— Dar ne va afecta într-un fel pe noi? a întrebat.

— Tu ce crezi, Dirk? Noi nu mai existăm.

— Îmi dai papucii? a întrebat el şocat.

Nu m-am putut abţine să nu îl privesc cu milă.

— N-o face pe miratul, animal mare și prost. Cred că vedem amândoi cât de jenantă e toată treaba asta.

— Aia, referindu-se la Jessie, nu înseamnă nimic.

— În cazul ăsta, îmi pare rău de ea. Pentru că, așa cum am spus... ăla, și i l-am arătat pe Travis, înseamnă mult pentru mine.

— Dragă, e vorba de o neînțelegere. Să nu exagerăm. Îți jur pe bunul Dumnezeu că azi le spuneam la birou lui Mike și Joe că vreau să te cer de soție de Crăciun.

CEEE?!!!?

— Ce? am spus neîncrezătoare. De unde ai scos-o și pe-asta? Noi nici măcar nu ne-am mai întâlnit.

— Știi că asta îți doreai. Și dă bine și pentru mine la muncă dacă mă așez la casa mea. Sunt atât de aproape să devin asociat și știu că, dacă ne punem pirostriile va fi exact impulsul de care aveam nevoie. Așa câștigăm amândoi, a zis el și apoi și-a ridicat indexul spre Jessie, înștiințând-o că va mai dura un minuțel. Pentru că tocmai făcea o pseudo-cerere în căsătorie prietenei sale. Dar va fi gata într-o clipită și își vor putea continua întâlnirea.

— Tu nu îți dai seama ce prostii zici? l-am întrebat calm.

— Gândește-te la asta. Te sun eu mâine? a întrebat.

— Nu, Dirk. De ce să nu lăsăm timpul să treacă puțin și dacă – și aici intervine un mare dacă –, DACĂ va fi necesar să discutăm despre ceva, o să discutăm. Ai grijă de tine.

Și m-am întors la Travis, l-am luat de mână și ne-am îndepărtat de trecutul meu. Dirk s-a uitat după mine prostit. Nici Jessie nu părea prea încântată. Eu? Eu eram fericită. Sunt atât de puține momente în viață când oamenii pot spune cu mâna pe inimă că sunt fericiți. Și numai câțiva conștientizează starea aia de fericire totală. Eu voiam să savurez momentul. Să inspir adânc. Să îl simt în totalitate pentru că era prima dată în viața mea când simțeam că lucrurile intră pe un făgaș normal.

— Ce-a fost asta? a întrebat Travis.

— Ah, o afacere neîncheiată, am spus.

S-a uitat la mine curios iar eu am adăugat:

— E încheiată acum.

— Bine.

Și, fără să privesc înapoi, ne-am dus la magazinul de prinţuri şi acasă la Travis. I-am spus să o ia înainte şi să mă aştepte în faţa casei, pentru că urmează şi partea a doua a surprizei.

— Altă surpriză? De parcă ar fi Crăciunul şi ziua mea în aceeaşi zi.

Apoi a închis ochii şi a întins mâna, dar eu l-am împins în direcţia locuinţei lui.

— Uşş! Hai, du-te! Ne întâlnim la tine în cinci minute.

Iar el a luat-o în direcţia lui şi eu spre magazin.

Când am ajuns acolo, tricoul era gata şi mă aştepta. Era perfect. Va fi atât de încântat. I-am plătit tipului şi i-am spus că, probabil, vom mai avea nevoie de altele, aşa că să nu piardă designul. (Nu voiam să fiu nevoită să mai plătesc încă o dată costurile printului.) Tipul mi-a spus că ei păstrează şabloanele trei ani şi că, oricând vom avea nevoie, le au.

— Şi ia zi-mi, Beaconul ăsta... e bun de ceva? a întrebat.

I-am zâmbit cu încredere:

— Va fi cel mai bun restaurant din toate timpurile.

Când am ajuns în faţa blocului lui Travis nu era la intrare, aşa că am sunat la interfon şi apoi pe mobil. Nici un răspuns. M-am plimbat prin faţa blocului, crezând că dăduse o fugă pe undeva şi că se va întoarce.

Am crezut că l-am văzut pe prietenul lui Ben, la un moment dat, dar am zis că nu poate fi el, pentru că nici măcar nu m-a salutat. De fapt, mi s-a părut că persoana respectivă s-a încruntat la mine. Am continuat să aştept, sunându-l din când în când, fără răspuns.

După vreun sfert de oră un cuplu mai în vârstă se întorcea acasă aşa că am intrat şi eu în clădire.

Când am ajuns în faţa uşii lui Travis am auzit voci dinăuntru. Era acasă? Care-i faza? mă întrebam. Mai întâi l-am auzit pe Ben.

— Ţi-am spus să nu te încurci cu ea, dar nu... tu aveai totul sub control.

Am bătut la uşă. S-a deschis singură şi am făcut doi paşi înăuntru. Dar nimeni nu părea bucuros să mă vadă.

— Bună. Ce s-a întâmplat? Aveam o surpriză pentru tine...

— Mi-am primit surpriza, a mârâit Travis. Mersi.

— De ce te porţi aşa? Ce s-a întâmplat?

— Nu cine-ştie-ce. Doar am fost dat în judecată!

— Dumnezeule mare! am exclamat. De cine?!

Travis mi-a tras o privire de parcă eram o nebună.

— De tine! a ţipat el.

— Despre ce vorbeşti?

Mi-a trântit foile în faţă. Le-am luat şi m-am uitat pe ele şi am văzut că avea dreptate, doar că nu îmi credeam ochilor.

Scria negru pe alb. Îl dădeam în judecată pe Travis. Dar eu nu făcusem nimic. Eram la fel de şocată să văd hârtiile alea ca şi el.

— E o porcărie! Travis, îţi jur că nu am nimic de-a face cu chestia asta. Trebuie să mă crezi, am pledat eu.

— Şi vrei să spui că a fost o coincidenţă că m-ai pus să te-aştept şi atunci mi-au venit şi hârtiile?

— Da, a fost, am spus. Jur.

— Nu chiar, a intervenit şi Ben.

— Frate, nu vrei tu să pleci? Mă descurc eu de-aici, i-a zis Travis lui Ben.

— În calitate de avocat, prefer să fiu de faţă la orice discuţie cu reclamantul.

Reclamant? Se referea la mine?

— Avocatul tău?!

— Ben, serios. Mă descurc.

— Sună-mă pe mobil dacă e ceva, a zis Ben şi a plecat.

Aproape că mi-a smuls braţul din umăr când a trecut pe lângă mine.

Am încercat să vorbesc cu Travis.

— Travis. Uită-te la mine, l-am rugat eu. E doar o coincidenţă! Am fost să îţi aduc surpriza. Am scos tricoul şi i l-am arătat, dar el nu a manifestat nici cel mai mic interes. Habar n-am avut de toată chestia asta!

— Deşi nu mai contează cum am primit citaţia, aici scrie că tu mă dai în judecată. Jordan, dacă îmi faci asta, a continuat el fără să se uite la mine, ca şi cum nici măcar nu aş fi fost de faţă, nu îmi voi putea deschide restaurantul. Nu am nici timp, nici bani să mă ocup de astea. În plus, asigurarea maşinii care este deja mult prea costisitoare va sări în aer. Şi eu care mai şi încerc să fac economii.

— Nu te dau în judecată! Îţi promit! Niciodată! aproape că am urlat. Dumnezeule, ce nebunie. Cu siguranţă e mâna mamei. Din prima zi, a tot încercat să mă convingă să te dau în judecată. Mi-a zis chiar să încep să mă duc la fizioterapie pentru a consolida cazul – lucru pe care nu l-am făcut, apropo!

Şi-a ridicat privirea.

— Şi acum să mai şi caut un avocat care să mă apere în...

— Şi avocatul tău? Ben? V-am auzit vorbind când stăteam în uşă. Care-i problema lui?

— Aceeaşi cu a mea, a spus el mutându-şi centrul de greutate pe celălalt picior. Nu a fost de acord ca noi să avem o relaţie. El voia doar ca eu să calmez puţin apele. Pentru orice eventualitate. S-a gândit numai la binele meu.

Acum eu mi-am ieşit din minţi.

— Ah... acum am înţeles. Ai vrut doar ca lucrurile să nu ia o întorsătură proastă? Nu aveam nici cea mai mică intenţie să te dau în judecată, dar tu, pe de altă parte, ai încercat să mă manipulezi? „O, eşti absolut minunată, hai să te duc într-un loc romantic, bla, bla, bla..." şi eu ţi-am picat în plasă. Toate chestiile astea doar ca să nu te dau în judecată?

— Ei şi dacă ar fi aşa, după cum se vede n-a funcţionat... nu?

— Nu-mi vine să cred!

— Mie nu-mi vine să cred! a spus el.

Am aruncat cu tricoul în el. Şi l-a luat de pe cap şi s-a uitat la el. A văzut că era tricoul pe care i-l descrisesem la cină şi pe care i-l şi printasem. Şi a rămas aşa, cu tricoul într-o mână şi cu citaţia în alta. Dar nu a spus nimic. Aşa că m-am întors şi am plecat.

În secunda în care am ieșit din apartamentul lui Travis, mi-am pierdut cumpătul. Era mai mult decât putea creierul meu să conceapă. Mă frământasem cum să-i spun că nu îmi pierdusem memoria – imaginându-mi scenarii despre cum să ies basma curată din toată povestea și cum va reacționa el și cum mă voi apăra eu și cum vom reuși, până la urmă, să trecem peste asta – dar niciodată în fantasmele mele nu mi-am putut imagina că un proces intentat de mama va interveni în ecuație. Am mers pe stradă cu două degete în gură ca să îmi înăbuș plânsul și cu cealaltă mână la ochi pentru a-i ascunde de privirile trecătorilor.

O uram pe maică-mea. Ura nu era suficientă. Eram îngrețosată.

Greața era mai groaznică decât ura? Disprețul? Detestarea? Regretul? Regretul *nu* era suficient de puternic. Trebuia să mă mulțumesc cu ura. Am lăsat pe mâna ei bătălia cu o minte care pretindea că e sucită și pe care a transformat-o în realitate. Cu fiecare ocazie.

Mergeam pe McDougal Street cu ochii ieșiți din orbite, smiorcăindu-mă ca un copil mic, când ceva m-a trăsnit (în afara faptului că arătam aiurea și că mă făceam de râs teribil): am simțit că toate lucrurile mi se întâmplau numai mie. *Modus operandi*, în cazul meu, însemna să fiu o victimă. Mie mi se întâmplau toate, mie îmi făceau oamenii tot felul de lucruri, eu eram cea care suferea pentru că ăla a făcut aia și aia a făcut cealaltă. Dar niciodată nu era din vina mea. Și asta i se potrivea lui Jordan cea veche, pentru că ea nu își asuma niciodată responsabilități.

Acum totul trebuia dat uitării. Trebuia să îmi dau seama ce rol aveam eu și ce puteam să fac să rezolv problema. Era timpul să scap de statutul de victimă și să încetez să cred că toate mi se întâmplau numai mie. Lucrurile doar se întâmplă. Treaba mea era să văd cum mă descurc cu ele – nu să mă retrag și să mă comport ca și cum aș fi fost un telespectator în propria-mi viață.

Simulasem amnezia. Da. Semnasem hârtia prin care îi dădusem mamei putere de decizie? S-a marcat. Dar nu îi

dădusem voie să intre ca un buldozer în frumoasa, chiar dacă puțin nesinceră, relație pe care o aveam cu Travis.

În timp ce mergeam spre casă, m-am gândit la toate lucrurile pe care mi le făcuse mama de-a lungul timpului, discuțiile avute, ușile trântite, telefoanele închise... și mi-am amintit de o conversație pe care am avut-o odată cu Cat când ea m-a întrebat de ce aveam o relație cu mama mea.

Răspunsul a fost cel evident:

— Pentru că e mama mea.

— Ce înseamnă asta? a spus ea și a adăugat: Și nu îmi da un răspuns cu implicații biologice. Cat nu era prea sentimentală, și din punctul ei de vedere, doar pentru că prin corpul unor oameni curge același sânge, nu le dă dreptul să se comporte ca niște jigodii. Și ideea care venea să susțină acest lucru era:

— Viața e prea scurtă ca să stai la discuții cu niște jigodii care nu te plătesc, și chiar și ei au niște limite.

— Înseamnă că o iubesc și că e singura mamă pe care o am, i-am spus.

Și chiar dacă spuneam adevărul în acel moment, nu mă puteam abține să nu simt că fusesem înșelată la capitolul mame, și, cu siguranță, nu era prima dată când mă simțeam așa.

Deci, așa eram eu. Noua eu simțea același lucru? Noua eu credea că nu trebuie să întreții o relație cu cineva care nu te respectă – chiar dacă acea persoană e mama ta? Nu știam ce să răspund, dar știam că o să o sun pe femeia asta și o să îi solicit o întrevedere între patru ochi pentru a putea clarifica situația. Asta, și să termine cu procesul ăla.

Când am ajuns în apartament eram dată rău peste cap. M-am trântit în pat plină de amărăciune și am auzit un foșnet, m-am întors și am dat peste o copie printată a poeziei cu farul. Travis. Aici intervenea o altă variabilă. În afara faptului că eram furioasă pe mama, mai intervenea și faza cu Ben-este-avocatul-meu – ești-vinovată-până-la- proba-contrarie – apropo-nu-mai-sunt-tipul-ăla-perfect-de-care-te-ai-îndrăgostit-tu-sunt-un-CRETIN-ABSOLUT.

Care era faza cu Ben? Poate Travis nu era tipul pe care îl crezusem eu. Poate era doar un nenorocit care își vindea

sufletul pentru a scăpa de un proces. Nici măcar nu mai știu când am adormit. Am plâns și-am plâns și când am deschis ochii era dimineață deja. Am sunat-o pe mama și i-am cerut să ne vedem la prânz. Am uitat să fiu rece la început, având în vedere cât eram de furioasă pe ea – sunase Jordan cea veche –, dar apoi a început să ezite și nu am mai stat la discuții. I-am spus să vină. Și după ce ne-am înțeles sec, ea era pe punctul de a mă cicăli și i-am închis.

22. (Ne)încrederea în Justiție

Când am ajuns la Blue Water Grill, mama era deja acolo cu o băutură în față. Mi-am imaginat că era la al doilea „Cel mai bun Merlot pe care-l aveți" și că mai urmau și altele.

— Bună, mamă, am spus înțepată și m-am așezat pe locul gol. Cel cu fața la perete. Știu că ar trebui să îi respecți pe cei mai în vârstă, dar maică-mea întotdeauna se așeza pe locul „cu vedere", pentru a vedea toată panorama. Sunt sigură că așa cere și eticheta la întâlniri – bărbatul cedează femeii locul respectiv, dar mai există o altă regulă care spune că mama ta trebuie să ocupe aceeași poziție? Sunt și eu femeie, ceea ce ar însemna că amândouă suntem femei, nu? Atunci de ce ocupa întotdeauna locul cel mai bun?

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Părea urgent, a spus ea și a mai luat o gură de vin. Ce putea să se întâmple și să fie atât de important?

— L-ai dat în judecată pe Travis în numele meu.

— Travis? a întrebat ea derutată.

Ca și cum numele nu îi spunea nimic. Și iată și reacția – rozalie până în creștetul capului. Și-a dat părul din ochi, trecându-și degetele prin el, ca și cum ar fi căutat o ieșire. Gestul care o dă de gol, l-aș numi eu. Semnalul de netăgăduit că mama spunea o minciună.

— Da, mamă, i-am spus pe un ton pe care, probabil, nu îl mai auzise niciodată la mine. Travis, tipul căruia i-ai intentat proces. Doar dacă nu ai mai dat și pe alții în judecată în numele meu?

— Nu, dragă. Doar unul. Scuze... Doar că nu îi știam numele pe dinafară.

Vrăjeală.

— Ei bine, va trebui să retragi plângerea, i-am cerut.

— Îmi pare rău, Jordan, mi-a spus ea aproape scuzându-se, dar nu pot să fac asta.

— Nu îl dau în judecată, am insistat. Indiferent de ce-ai făcut. Repară. Anulează.

— Nu, a zis ea.

Era un răspuns prea simplu – cel pe care mi-l dăduse toată viața, fără alte lămuriri. Nu spunea niciodată „Nu, pentru că... " sau „Nu, și iată de ce". Mereu era același „NU"sec. Și cred, ca mamă, avea tot dreptul să spună nu la multe lucruri de-a lungul vieții mele. Ca de exemplu, când i-am cerut să rămân singură la părinți din nou, la vârsta de unsprezece ani, la cinci ani după ce s-a născut Samantha. („Nu.") Sau când i-am spus că aș vrea să îmi închiriez propriul apartament la vârsta de paisprezece ani, pentru că țipa mereu la mine că dau muzica prea tare și credeam eu că, dacă îmi luam viața în mâini, se rezolva problema. („Nu") Sau la cincisprezece, când am fost la Londra în vacanță și am cerut vin la masă, certându-ne (meritat) că în Marea Britanie alcoolul se putea consuma (acasă) de la cinci ani cu acordul părinților. („Întinzi prea mult coarda, Jordan.")

Da, bine – avea tot dreptul să refuze cererile acelea. Dar acum era diferit. Eram un adult. Și asta era viața mea. Și chiar dacă îmi luasem viața în mâini la optsprezece ani, devenise cu adevărat viața mea din ziua accidentului. Așa că aveam nevoie de mai multe informații înainte de a continua.

— „Nu" ce, mamă? „Nu"... de ce? Care-i motivul? am întrebat calmă.

— Îl dăm în judecată și cu asta am încheiat discuția.

A luat o gură mare de vin și i-a făcut semn chelnerului că mai vrea unul, doar bătând cu degetele în pahar.

— E deja depus. Mingea a fost aruncată în teren. Va avea loc un proces și cu asta basta.

— OK, am spus. Asta am înțeles și eu. Da, există un proces între mine și el, dar nu eu am depus plângere, și eu

nu vreau să îl dau în judecată, așa că îți cer să termini cu asta. Mă simt bine.

— Nu te simți bine, Jordan. Ai amnezie!

— Ei bine, îmi place, OK? Așa că retrage plângerea.

— Nu, nu. Sunt mama ta, îmi pasă de tine și tu nu te afli în situația de a lua o decizie. Chelnerul a venit și i-a umplut paharul.

— Nu te rog să faci asta. Îți cer asta. Sunt adult. Nu poți da pe cineva în judecată în locul meu. L-aș putea opri eu, dar tu ai început, tu cu avocatul tău, așa că renunță.

— Nu, *nu voi* renunța. Îl dăm în judecată. Și, deși ești adult nu te-ai comportat ca atare de la accident. Ascultă-te un pic. Îți face plăcere lipsa de memorie? Tu te auzi ce spui? Mă îndoiesc. Sunt reprezentantul tău legal și am puterea de a lua decizii în locul tău, așa că pot angaja un avocat în numele tău.

Avea dreptate. Din punctul ăsta de vedere, eu eram grav rănită și afectată și ea încerca să mă apere, pedepsind persoana care îmi cauzase toate astea. Dar asta nu mă putea opri să o iau razna.

— Nu-mi poți face asta!

— Am făcut-o deja, iubito! Așa cum am spus, mingea e deja în teren.

— Atunci, oprește mingea aia, i-am spus, cu o voce mult prea ridicată. Oprește nenorocita aia de minge!

— Jordan, ai grijă ce scoți pe gură!

Câțiva oameni se întorseseră spre noi. Lacrimile mi-au umplut ochii, înecșând imaginea mamei, Slavă Domnului, pentru că nu mă mai puteam uita în ochii ei.

— Mamă, te rog! i-am cerut eu. Trebuie să oprești asta. Te rog! Te implor.

— Îmi pare rău, dragă.

M-am uitat la ea intens, aruncându-i săgeți din ochi, deoarece nu aveam nici un cuțit la îndemână.

— Iată-mă, din nou, în închisoarea strâmtă și oribilă a lui Judith Landau, de care m-am luptat să scap optsprezece ani!

Un amnezic nu cred că ar fi atât de nerăbdător sau de frustrat, așa că am adăugat repede.

— Dacă chestia asta poate folosi la ceva.

A trântit șervețelul pe masă.

— E groaznic ce-ai spus.

— Îmi pare rău, am spus. Sunt doar... vreau. Nu îmi poți face una ca asta. Te rog, ascultă-mă. Te joci cu viața mea. Nu sunt atât de lovită. Pe bune și pe cinstite. Sunt bine. Și voi încerca să fac ceva să opresc asta sau voi muri încercând. El e important pentru mine. Și dacă îl vei târî prin tribunale, îi vei distruge toate visele.

— Visele lui? Ce îți pasă ție de visele lui? Îmi pare rău, Jordan, dar el nu mă privește. Tu, da.

— Atunci fă asta pentru mine, am implorat eu.

— Asta și fac, dragă. Doar că tu nu îți dai seama acum.

Chelnerul ne-a adus meniurile. În timp ce el le punea pe masă, eu m-am ridicat.

— Nu rămân.

Maică-mea a mai tras o dușcă și i-a făcut un semn chelnerului.

— Și mă voi întâlni personal cu avocatul.

Am ieșit ca o furtună din restaurant, în timp ce prin fața ochilor îmi treceau imagini cu mama și Travis ca într-un joc imaginar de șotron. Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Cat.

— O urăsc pe mama, am spus.

— Ei bine, nu erai cine știe ce fan al ei nici înainte, mi-a răspuns Cat.

— Mă omoară cu zile! Îl dă în judecată pe Travis. Cum poate să îmi facă una ca asta?

— Pentru că ea crede că e cel mai nimerit lucru, oricât de ciudat ar părea.

— Nu îi lua partea, am răbufnit eu.

— Nu asta fac. Îți spun doar...

— M-a păcălit. Am crezut că dacă o să-i spun să anuleze tot, ea așa va face și totul va reveni la normal. Ce îi spun eu

lui acum? Îmi pare rău, dar te dau în judecată și nu mai poți face nimic ca să împiedici asta?

— E ca dracu', știu... dar... mda. Ăsta e adevărul, nu? Mi-era destul de rău să îmi mai dau seama care era adevărul acum. Voi doi vă înțelegeați bine, îhm?

— E atent, bine intenționat, interesant, ambițios, amuzant, inteligent – opusul lui Dirk, am spus. În fine, era.

I-am povestit pe scurt toată tărășenia cu Ben.

— Nu ți se pare cam ciudat? a întrebat ea, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Nu știu. E nasol. Dar dacă Ben e avocat, înseamnă că știe ce face.

— Adică să îi facă pe oameni să se urască între ei? a glumit ea.

— Nu, am spus. Asta ne reușește și nouă foarte bine. Ceva îmi spune că Travis era alesul.

— UAU, a făcut Cat. Asta da afirmație. Te referi aici la un potențial soț?

— Nu știu, am oftat eu. Pare să aibă toate atributele unui potențial soț legal...

— Tu ai auzit ce-ai spus? a întrebat Cat extrem de entuziasmată.

Futu-i, m-am gândit. Iar o comisesem. Spusesem soț nasol. Când eram copii învățasem greșit jurămintele de căsătorie și spuneam nasol în loc de legitim. Când m-am măritat cu Todd, acum o mie de ani, chiar așa am rostit la ceremonie, crezând că noi recitam corect. Am decis să fac pe proasta.

— Ce? am întrebat naivă, cu ochii cât cepele.

— Ai spus „soț nasol". Asta era o glumă de-a noastră. Ți-ai amintit!

— Da?

— Daaa! a zis ea. Dumnezeule, ai început să-ți recapeți memoria! Ți s-a mai întâmplat așa ceva până acum?

— Eu... eu nu știu. Poate chiar îmi revine memoria.

Cat părea atât de fericită, încât nu voiam să îi stric cheful, prefăcându-mă că fusese o coincidență. Am lăsat-o să creadă că începeam să îmi revin. Ca și cum alegeam minciunile

în funcție de cum bătea vântul. Sau ce rochie să port la propria-mi înmormântare. Nu-i nostim deloc.

Și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât devenea mai real. Dacă îmi recăpătam memoria, mama nu ar mai avea nici o autoritate, iar eu puteam să rezolv problema.

Am trecut pe la birou și am rămas șocată de lipsa de activitate. Era mai mult pustiu, fiind populat de idioți ca mine care veneau din timpul lor liber din perioada sărbătorilor, dar nu puteam să îmi dau seama dacă era calmul dinaintea furtunii. Nu știam sigur dacă era cauzat de tumultul meu interior sau dacă era vorba de altceva aflat în stare latentă. Am mers pe hol, uitându-mă într-o parte și-n alta, cu precauție.

Vechea Jordan nu ar fi avut ce să caute la serviciu în vacanță, dar după Crăciun aveam o întâlnire pentru a discuta ideile la campania celor de la Rinaldi Coffee Company pentru promovarea noilor lor filtre de cafea și, deși aveam totul sub control, voiam să fiu sigură că avea să fie cea mai bună lucrare a mea de până acum. Chiar înainte de Crăciun îmi venise, ca prin minune, sloganul: „Îmbogățește-te rapid". Nu avea cum să nu-i placă lui Rinaldi, ziceam eu, și faptul că venea chiar după campania celor de la VibraLens îmi permitea să rămân în continuare în fruntea tuturor. Tot ce trebuia să fac era să stabilesc niște lucruri clare despre cum se vor desfășura discuțiile.

Dar nu mă puteam concentra. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Travis. Efortul pe care-l depuneam ca să mi-l șterg din minte și ca să mă apuc de treabă, decurgea în felul următor: am văzut un elastic pe jos și m-am aplecat să-l ridic, provocându-mi o mică ameteală și mi-am dus mâna la frunte, dezvelindu-mi pandantivul și readucându-mi aminte de Travis. Mi-am răsturnat cu fundul în sus mouse-ul și am început să îl curăț de mizeriile adunate și, în timp ce ele cădeau pe podea, particule de praf străluceau în soare, amintindu-mi de fulgii de nea ce cădeau pe stradă în fața restaurantului, unde acum două seri eram... Rahat.

De fiecare dată când încercam să schițez o idee, inconștient, îl schițam pe Travis și pe mine. Travis și Jordan fericiți. Travis nervos. Jordan scuzându-se. Travis acceptând scuze. Travis refuzând scuzele. Jordan plângând. Travis și Jordan cu un zmeu. Fără sens. M-am pomenit desenând șapte pagini cu diferite scenarii ce puteau remedia dezastrul.

Când mi-am dat seama, în sfârșit, că nu puteam să fac nimic nici la serviciu, nici în altă parte, până nu îmi rezolvam problemele cu Travis, am hotărât să iau calea cea mai directă pentru a rezolva toată situația. Și numai o singură persoană mă putea ajuta acum. Mi-am luat geanta și am plecat.

Practic, am rupt-o la fugă spre apartamentul lui Todd. Știam că, dacă exista cineva care să mă ajute să rezolv toată nebunia asta Todd era ăla. Și chiar dacă toată povestea aia cu sentimentele lui față de mine zdruncinase prietenia dintre noi, știam că până la urmă vom trece peste asta, iar eu aveam nevoie de el atunci.

În versiunea cinematografică a vieții mele, nu aș fi ajuns până la Todd acasă, căci Travis m-ar fi așteptat – cu răsuflarea tăiată – și mi-ar fi declarat dragostea lui.

În viața reală, am ajuns la Todd acasă, fără întâmplări majore pe traseu, și am fost întâmpinată de un Todd nespălat, nu prea bucuros să mă vadă.

— Cine mă vizitează neinvitat în bârlogul meu? a strigat el în timp ce deschidea ușa.

— Eu sunt, am spus eu umilă.

— Salut, eu. Cărui fapt datorez această surpriză?

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus. Știu că sunt un om de nimic. Sunt o nemernică egoistă și ar trebui să îți respect sentimentele și să te las în pace acum, dar...

— De acord, a zis el încercând să-mi închidă ușa în față.

Dar am reușit să mă strecor înăuntru.

— Cu toate astea, am spus, în timp ce el își dădea ochii peste cap, toată chestia asta a fost ideea ta.

A încercat să deschidă gura.

— Ei și dacă ar fi așa? Te-ai simți ca dracu' acum și ai ști cum mă simt eu.

A închis gura.

— Ești singurul care mă poate ajuta. Tu ești singurul care știe adevărul. Și singurul în care pot avea încredere.

Mi-a făcut semn să mă așez pe canapea și, după ce am reușit să dau la o parte două cutii goale de cereale și un munte de reviste *Adweek*, m-am așezat. Travis se uita la *Baywatch* în spaniolă. Am tăcut mâlc.

— Care-i problema? a întrebat.

I-am povestit toată tărășenia despre bestia de maică-mea și despre proces și despre cearta dintre mine și Travis și despre faptul că aveam impresia că fusesem păcălită tot timpul, dar că speram din tot sufletul că nu era așa pentru că eram mult prea fericită de cum decurseseră lucrurile, care toate adunate, probabil, că erau ca niște ace înfipte în inima lui Todd.

— Mda, a zis el cu un oftat atât de adânc, încât am simțit și mirosul prânzului său de la McDonald's. Ești într-o mare belea, așa e.

— Trebuie să repar lucrurile.

— Păi, repară-le, mi-a zis sec.

Lipsa compasiunii era de așteptat. Cred că totuși a durut.

— Aveam totul planificat. Credeam că o să scap ușor...

— Bun. Ar trebui să scapi ușor. Mie mi-a displăcut ideea de la bun început.

— Știu asta, am spus. M-am mai și dat de gol în fața lui Cat, din nou – o altă persoană pe care am înșelat-o.

— Da, Jordan, toată treaba e... Nici nu știu cum să o descriu. Necinstită aș putea-o numi. Chiar necurată. A stat puțin pe gânduri. Și de tot rahatul. Faptul că ai reușit să duci lucrurile atât de departe e singurul lucru impresionant din toată povestea.

— OK, am înțeles. Mă urăști. Dar poți să lași asta deoparte cinci minute?

— Da, a zis el.

— Dacă iese la iveală faptul că nu am avut amnezie, atunci nu mai există nici o acuzație și de toată orchestrația dirijată de maică-mea se va alege praful. Plus că pot demonstra faptul că sunt în deplinătatea facultăților mintale și ea nu mai poate fi reprezentantul meu legal.

— Bun. Pai, dă-i drumul. De ce ai nevoie de mine?

— Todd, nu pot! Tu crezi că pot să-i spun lui Travis că nu am amnezie şi că am simulat tot timpul? Că l-am minţit? Şi toată vinovăţia aia care l-a măcinat... Vreau să zic că s-a simţit foarte prost... Şi acum vrei doar să-i spun adevărul? Şi, apoi, miraculos el va spune: „Minunat! Hai să lăsăm toată prostia asta cu amnezia deoparte şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi!" Nu! Îşi va ieşi din minţi. Şi va fi şi mai supărat că l-am minţit. Şi, probabil, va crede că sunt NEBUNĂ!

— Ei bine – şi-a ridicat mâinile în aer – chiar eşti.

— Mersi.

— Cu plăcere, a spus el şi a dat sonorul mai tare la televizor.

— NU sunt nebună, m-am apărat.

Nici măcar nu vorbea spaniola. Prefera să asculte o limbă străină decât să mă asculte pe mine – o fată pe care nu o înţelegea. Dar dacă mă gândesc mai bine, poate ştia foarte bine ce făcea.

— Aşa e, a zis el uitându-se la o scenă surprinzătoare în care cineva se zbenguia puţin cam departe de ţărm. Oamenii sănătoşi simulează amnezia în fiecare zi. Uite ce e, Jordy, ştii că te iubesc. Şi nu mă refer acum la genul ăla de iubire. Dar tu ştii că eu ţin la tine... cu toate capriciile tale deşucheate şi maşinaţiunile tale ţicnite. Dar cu povestea asta cu amnezia ai mers prea departe.

— În fine, am nevoie de ajutorul tău.

— Tot îmi spui asta, dar nu mi-ai spus ce anume ar trebui să fac.

— Am nevoie să îmi recuperez memoria, i-am spus.

— Îmm?

— Am pierdut-o. Acum trebuie să o recuperez.

— OK, şi şi-a mişcat mâinile prin faţa ochilor mei. Abracadabra! Ţi-ai recuperat memoria! Vezi ce uşor a fost?

— Nu, am nevoie să mi-o recuperez în faţa lui Travis. Nu pot să spun, pur şi simplu: „Ah, Doamne! A fost aici tot timpul!" – şi să îmi bag mâna în buzunar de unde scot o mănuşă – „acolo unde am lăsat-o, vezi?" Plus că el nu s-ar

mai simți atât de vinovat de toată povestea asta. A fost acolo când mi-am pierdut-o și crede că e vina lui. În acest fel va fi acolo și când îmi voi recăpăta memoria, deci va fi un fel de martor din nou, aproape un erou, chiar, și se va închide cercul. Nu se va mai simți vinovat și totul va reveni la normal. Todd se uita la mine ca și cum aștepta și restul planului. Așa că trebuie să mă lovești în cap.

— OK, am înțeles, a zis el uitându-se prin cameră. Vrei să te dai cu capul de perete sau vrei să te pocnesc cu o vază sau altceva?

— Să pară că m-aș fi lovit la cap, ca la wrestling.

— Acolo lucrurile sunt destul de reale, a insistat el. Dar ce tot îndrugi tu acolo?

— Trebuie să punem în scenă un soi de accident. Cum ar fi să arunci un ghiveci de flori pe geam.

Todd s-a ridicat de pe canapea și a început să se agite ca un nebun.

— Of, Doamne. Zi-mi că n-ai spus ce-am auzit. Un ghiveci? Vorbești serios?

— Păi... da...?

— OK, Wile E. Coyote[1], supergenialo. De ce nu încerci cu o nicovală?

— Poc! am zis eu cu blândețe.

— Isuse! a exclamat el.

— Vorbesc serios. Ascultă-mă bine. Tu arunci ghiveciul. Voi cădea lată lângă el, prefăcându-mă că m-am lovit și leșinând pentru o secundă. Și după ce îmi revin, îmi voi aminti tot. Nimeni nu va observa diferența.

— Și apoi luăm și o pauză publicitară la Cap'n Crunch? Chiar ești nebună. Pe bune. Nu crezi că exagerezi? Toată șmecheria asta... pentru ce?

— Pentru mine?

Todd s-a uita la mine chiorâș.

— Nu, a zis el. Îmi pare rău, Jordy. Ești pe cont propriu. Eu am ieșit din afacerea asta cu simulatul amneziei.

---

1 Personaj din desene animate.

— OK, am spus. Înțeleg. Serios.

Acest moment s-a încheiat cu replica lui David Hasselhoff: „Adiós, mujer" adresată Pamelei Anderson în ceea ce părea să fie ultima ei apariție în serial.

Eram pe cont propriu. Instinctiv apelasem la persoana care fusese mereu alături de mine, dar, de data asta, exagerasem și nu mai puteam abuza de el. Într-un fel, parcă nici nu simțeam că mințisem – sub nici o formă, oricât de rău ar părea – atâta timp cât Todd știa adevărul. Dar acum mă simțeam tristă și extrem de egoistă. Nu ar fi trebuit să îi cer asta și Todd, normal, m-a refuzat. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta; trebuia să reușesc de una singură.

M-am pregătit psihic pentru depoziție cât de bine am putut. În mod normal, ar trebui să fie vorba de o simplă declarare a independenței mele – și făcută într-o asemenea manieră care să nu sugereze că sunt isterică sau nebună. Numai ca vorbele „Nu sunt incompetentă" ar putea sugera, probabil, exact opusul, în anumite circumstanțe. Ca asta. Și în plus, Travis ar fi înăuntru, la fel și maică-mea care va împroșca cu venin, deghizată într-o femeie lipsită de apărare în fața mașinațiunilor justiției, așa că era posibil ca lucrurile să nu se desfășoare cum îmi doream eu. Cu toate că știam asta, am fost complet descumpănită de privirea de oțel pe care mi-a aruncat-o Travis când am intrat în sala de judecată.

Mama era deja acolo, cu părul tapat mai mult decât de obicei, stând într-o margine a mesei, lângă o femeie care luase parte la interogatoriile de la spital și care am presupus că era avocata noastră. Travis stătea departe de ea, în stânga, lângă Ben și lângă un alt tip, ceva mai în vârstă, burtos și roșu la față, cu câteva firișoare de păr castanii pieptănate ca să îi acopere creștetul chel. Acesta urma să vorbească primul și după câteva momente de mare intensitate în care am primit și câteva instrucțiuni, am jurat să spun adevărul și numai adevărul (am pus mâna pe Biblie cu mare grijă, temându-mă de un șoc teribil sau de flăcările iadului) și totul a început.

— Eu sunt Adam Manning şi îl reprezint pe acuzat, a spus el în timp ce eu mă uitam la grefier care începuse să ia notiţe la mica sa maşină.

— Bună, am zis eu. M-am uitat la Travis, dar el nu a vrut să se uite la mine.

— Vă rog să vă spuneţi numele întreg şi să îl reluaţi literă cu literă pentru a fi înregistrat în procesul-verbal, a spus Adam Manning.

— Jordan Landau. J-O-R-D-A-N L-A-N-D-A-U.

M-a întrebat ce vârstă am, unde locuiam, ce lucrez. Mi-a pus o grămadă de întrebări de rutină, iar eu i-am răspuns, uitându-mă din când în când la Travis, care strângea din pumni cu privirea în podea.

— Hai să ne întoarcem la ziua accidentului, a spus el. În ce interval al zilei s-a întâmplat?

— După-amiaza.

Ştiam din vizionarea repetată a serialului *Lege şi ordine* (prin amabilitatea companiei Three Company care reluase episoadele la nesfârşit) că trebuia să răspund doar la ceea ce fusesem întrebată.

— Unde te aflai?

— În New York?

— Unde în New York?

I-am spus. Am stabilit, după ce-am mai răspuns la nişte întrebări că mergeam cu bicicleta prin ploaie.

— Era ceva trafic în jurul tău? a întrebat el.

— Aşa cred. E vorba de Manhattan.

— Folosiţi droguri? a întrebat el.

— Nu, am spus luată prin surprindere de turnura întrebărilor.

— Aţi luat droguri în ziua în care aţi intrat cu bicicleta în maşina clientului meu?

— Obiectez, a spus avocata mea. Se poate trage concluzia că ea a intrat în maşina lui. El a deschis portiera şi a lovit-o pe ea.

— Reformulez. Erai...

— Nu, nu eram sub influenţa drogurilor, am repetat eu.

— Câți bani câștigați pe an? m-a întrebat el.

Nu știam de ce conta asta și eram puțin – bine, bine, eram extrem de – jenată de salariul meu.

— Câștig cam treizeci și cinci de mii de an. Dar tocmai am fost promovată și salariul meu va crește.

— Este adevărat că vă aflați în pragul falimentului?

— Faliment... m-am uitat la avocata mamei implorând.

Dar ea a clipit încet din ochi, ca și cum mi-ar fi semnalat în secret să spun tot.

Manning a reformulat, cu capul înclinat într-o parte:

— Este adevărat că vă sună în mod repetat o serie de agenții de recuperare?

— Da.

— Se poate spune că datorați o sumă importantă?

— Am ceva datorii.

— Se poate spune că aveți nevoie de bani?

— Cine nu are? am întrebat.

Ben și-a dat ochii peste cap și a scris ceva pe o bucățică de hârtie pe care i-a dat-o lui Travis. Eram disperată să aflu ce scria acolo, dar trebuia să fiu atentă la tipul care mă interoga și care acum ținea capul extrem de înclinat, astfel încât, prin empatie, aveam și eu dureri de gât. Nu m-ar fi ajutat deloc dacă m-aș fi apucat și eu să îmi îndoi gâtul numai pentru a menține contactul vizual cu el.

— Este adevărat că nu sunteți rănită? Că vă aflați astăzi aici nu pentru că sunteți rănită, ci pentru că aveți nevoie de bani?

— Nu! Sigur că nu. Nici măcar nu vreau să fiu aici.

— Este adevărat că ai cunoștință de situația financiară a lui Travis și tot ce faci este pentru bani? Că ai început acest proces după ce ai aflat că toate economiile lui urmau să fie angrenate în viitoarea lui afacere?

— Nu, i-am spus în pragul plânsului.

— Vă rog să îmi spuneți când v-ați pierdut memoria.

— După accident.

— Dar vă amintiți de portiera deschisă în fața dumneavoastră. Vreți să ne faceți să credem că v-ați pierdut memoria

pentru anumite lucruri petrecute înainte de accident, dar vă amintiți accidentul?

— Îmi amintesc accidentul, am replicat, atât de confuză încât, dacă șansa de a mi se putea stabili gradul de competență mi s-ar fi așezat în poală, nu aș fi remarcat-o.

— Îți amintești că datorai o grămadă de bani?

Îl pusese Travis să facă asta? Ben? Îmi venea să vomit.

— Nu, am spus.

Am luat o scurtă pauză ca să schimbe banda și când am revenit Travis era cel chestionat.

— Vă rugăm să vă spuneți numele întreg și să îl repetați literă cu literă, i-a spus avocata noastră. Apoi a început să cotrobăie prin viața lui personală și mă plictiseam teribil, dar era suficient de atâtătoare ca să nu îmi îndrept atenția spre altceva.

— Ați mai fost vreodată implicat într-un accident de circulație? a întrebat avocata noastră.

— Obiectez, a strigat Manning.

— Puteți răspunde.

— O dată, când aveam șaptesprezece ani, a spus Travis.

— Ați mai fost dat în judecată vreodată?

— Nu, a spus Travis.

— Unde locuiți?

— East Seventeenth Street.

— Locuiți singur?

— Da, a răspuns Travis.

— Sunteți căsătorit? a întrebat avocata.

— Obiectez, a spus Ben, dar Manning i-a aruncat o privire lungă.

— Relevanța.

— Vreau doar să stabilesc situația locativă, a răspuns avocata. E doar o depoziție, Ben. Poate fi scoasă din discuție dacă obiecția este admisă, dar astea sunt doar generalități.

Ben s-a uitat la Travis.

— Sunteți căsătorit? a repetat avocata noastră.

— Da, a spus Travis.

24. Când socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg

Luați în calcul toate scenariile ipotetice, suprarealiste și lipsite de orice sens care ar fi putut apărea în cursul depoziției, înmulțiți-le cu șaisprezece, adăugați apoi în jur de cinci mii de variante posibile – și în nici un caz nu aș fi prevăzut că apoteotica descoperire a acestui demers va fi o soție. Cea a inculpatului.

Eram în stare de șoc, scârbită, supărată, înfuriată. Se spune că durerea parcurge mai multe stadii de evoluție, cum ar fi șocul, negarea, furia și recunoașterea. Nu știu cu exactitate intervalul de instalare și depășire a fiecărei etape, dar în acest caz, am trecut prin întreg itinerarul, am sărit cu repeziciune la recunoaștere și m-am întors la starea de șoc, înainte ca degetele grefierului să apuce să bată „Da"-ul. La această revelație a contribuit și faptul că, atunci când Travis a dezvăluit adevărul, s-a uitat la mine și sunt destul de sigură că a zâmbit, cu un zâmbet fad, ca și cum mi-ar fi făcut cunoștință cu ea. Asta, da, cunoștință!

Fusesem supărată și înainte, și pe bună dreptate. Nu părea să creadă că nu aveam nici cea mai mică intenție să-i intentez un proces. Asta era una. Dar am crezut că vom trece peste asta. Dar asta era o nimica toată. O mică scăpare. O neînțelegere stupidă.

Asta – ei bine, asta era cu totul altceva. Ceva ce risca să ne arunce direct la sfârșitul poveștii. Căsătorit? Cum naiba era posibil? Cum Dumnezeului se putuse întâmpla așa ceva? Și între micile crize de șoc și mânie și negare, cum naiba nu am putut să prevăd așa ceva?

Atunci mi-am dat seama. Karma. Eram pedepsită pentru experimentul meu. Îl numesc experiment pentru că sună mai puțin jignitor. Dar nu pentru cel care trage sforile în Regatul Distribuirii Karmei, cel puțin în aparență. Acolo, în vârful unui munte, era cunoscut sub un nume la fel de vechi ca și abilitatea omului de a da glas propriilor gânduri. Minciuna. Mi s-a tăiat răsuflarea. Mi-am făcut-o cu mâna mea? mă întrebam.

Maică-mea a primit răspunsul lui şocant ca pe o ocazie de a se ridica de la masă şi de a evita să mai dea declaraţii. Lucru bun pentru că mişcarea asta m-a distras pe mine de la un leşin sigur. Dacă ar fi existat un sunet care să anunţe frângerea unei inimi, cu siguranţă că al meu ar fi înăbuşit toată vorbăria avocăţească care a continuat în timp ce ne strângeam lucrurile şi ieşeam din sala de judecată. Într-o singură secundă mi-am văzut tot viitorul cu Travis evaporându-se. În acest caz, era vina lui, dar în altul poate ar fi fost a mea. Ar fi putut afla că simulasem amnezia şi mi-ar fi spus să fac asemenea memoriei mele, adică să dispar. Dar atunci aş fi avut ocazia să-l implor să mă ierte. Să-i explic, să mă umilesc... ceva. În cazul ăsta lucrurile mă depăşeau. Nu exista nimeni şi nimic care să explice existenţa unei soţii. Nici o rugăminte şi nici un act nu ar fi putut anula totul.

Soţia lui. Uram cuvintele astea. Uram şi imaginile care le însoţeau – căsătorie, mutatul împreună, lenjeria murdară la comun, bâjbâiala după periuţele de dinţi dimineaţa, îmbrăţişările tandre. Mesajul de pe robotul telefonului:

EA: Bună, aici Moojie Moo...

EL: Şi Travis...

EA: Momentan nu suntem acasă...

EL: Dar ne puteţi lăsa un mesaj...

EA: Şi puteţi fi siguri că vă sunăm noi!

AMÂNDOI: Pa-pa!

EU: Câh!

Cum a putut să uite un lucru atât de important? Eram curioasă să ştiu cum arăta. Cum se cunoscuseră? Erau fericiţi? N-aveau cum. El avea apartamentul lui. Sau nu? Erau despărţiţi? Aveau copii? Exista o asigurare de viaţă în care ea era beneficiar? Întrebările îmi tropăiau în cap cu o viteză ameţitoare. Cât de cretină fusesem?

Odată ajunsă afară, abia mai puteam respira. Pe de o parte pentru că era atât de frig încât mă usturau nările, dar mai ales din cauza loviturii de moarte. Mama s-a oferit să mă ducă acasă, dar am uşuit-o, nedorind să-mi fie aproape.

Şi era unul din acele momente în care o fată chiar are nevoie de mama ei. Dar eu nu o voiam pe a mea.

În ciuda frigului, nu mă grăbeam să ajung acasă. Am mers pe jos din cartierul de afaceri prin mai multe cartiere, şi am ajuns într-un final în West Village, uitându-mă la nişte copii care se jucau cu mingea pe stradă, ţipând, alergând, bucurându-se de libertatea de a fi copii. Ce norocoşi erau, fără să aibă nici cea mai mică idee de ceea ce îi aştepta în continuare. Viaţa e grea.

Dacă aş fi ştiut ce presupune să fii adult, aş fi lungit cât aş fi putut de mult copilăria. M-aş fi uitat mai puţin la TV, una la mână. Şi n-aş mai fi ajutat la treburile casei. Nu că treburile casei sunt nasoale, dar soră-mea a acumulat echivalentul a două copilării prin evitarea lor. Nostalgică, am înţeles într-un târziu că găsisem acest loc de joacă şi jocul pe care îl jucau copiii. Un puşti se uita pe furiş la mine cu insistenţă, prefăcându-se că nu mă vede, deşi eram la o aruncătură de băţ. Avea faţa îmbujorată de la frig, iar capul părea să i se fi ivit din haină ca urmare a presiunii exercitate de guler. Când cineva se răţoia la el, se tot eschiva sau cădea, pentru ca mai apoi să se ridice şi să se uite repede înapoi să vadă dacă mai sunt acolo.

Şi eu încă eram, apropiindu-mă încet dar sigur de gărduleţ, fără să mă mai gândesc, năucă, tristă şi pierdută, uitându-mă în jur doar ca să îmi dau seama că acest loc nu mai însemna acasă, dar fără să aud glasurile lor răguşite care strigau ceva. Până când a fost prea târziu.

— Atenţie!

Se auzea doar o tânguire îndepărtată, ca o sirenă, ce se apropia din ce în ce mai mult. Până când mi-am dat seama că era, de fapt, vocea mea.

25. Tu cine eşti?

Sprâncene. Sprâncene peste tot. Ridicate în diferite grade de încrijorare, deasupra unor ochi pe care nu-i recunoşteam, aşezaţi pe nişte feţe pe care nu le ştiam, scrutându-mă

printr-o pâlnie. Pereții pâlniei erau de un alb stins amestecat cu un albastru liniștitor, și pe mine mă durea peste tot, iar fețele alea păreau mai speriate de mine, decât eram eu de ele.

— Iubita, iubita? a spus cineva, dar suna mai mult a „Iubitam-tam-tam".

— Scumpam-pam-pam, scumpam-pam-pam, a mai spus o voce – probabil, „scumpa, scumpa" și „Nordan, nordan" pe care nu l-am înțeles. Și alte variațiuni pe aceeași temă, pe care nu le-am putut descifra. Am încercat să îmi ridic mâna să îmi scot apa din urechi, dar nu am reușit. Atunci mi-am dat seama că nu reușeam să îmi văd mâna dreaptă. Nici s-o simt.

M-am uitat în jur printre gene la cei cinci oameni din fața mea, unul în halat alb, și despre care nu aveam nici cea mai mică idee ce căutau acolo – cu excepția lui Halatalb, despre care am presupus că era șeful. TV-ul montat într-un colț și pe care abia dacă-l vedeam prezenta o scenă dintr-o cameră cu un pat și pereți alb-albaștri cu oameni în jurul patului, care o scrutau cu privirea pe persoana din pat, lucru ce mi s-a părut fantasmagoric. O cameră de spital într-o cameră de spital. Și un halat alb ce găzduia un doctor.

— Tomografia computerizată nu indică o hemoragie internă, a spus, în șoaptă Halatalb, probabil ca să nu aud eu (dar eu am auzit, apa a reușit cumva să îmi iasă din urechi), celorlalți oameni care se uitau la mine cu brațele încrucișate pe piept și degetele ce presau bărbia, lucru curios din moment ce a fost lovită în regiunea occipitală.

— Care e ce? a întrebat o femeie cam proastă. Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu e o zonă protejată de craniu, a explicat Halatalb.

— Dar e OK? a întrebat un slăbănog, căruia o vână dădea să îi spargă tâmpla și era îmbrăcat într-un tricou pe care scria: PE CINE AR DA ISUS ÎN JUDECATĂ?

— E relativ, a spus Halatalb. Nu prezintă hematoame, dar ceea ce s-a întâmplat se numește leziuni focale intracerebrale. Asta se întâmplă când creierul este mutat din spate în față și apoi înapoi.

— Isuse! a exclamat Judecătorul lui Isus.

— Dar creierul nu a fost afectat şi are toate şansele să-şi revină – cu excepţia faptului că nu reacţionează, lucru care... este supărător... Halatalb a tăcut mâlc.

Piticania stătea acolo, dând din cap.

— E absolut... E remarcabil, a spus Halatalb pentru el. Coincidenţa... şi eu am mai văzut reafectări şi înainte, dar niciodată una ca asta.

— Adică? a spus o voce tânără.

— Cursul tratamentului este întotdeauna surprinzător, dar în acest caz recurenţa este amplificată, a răspuns el. O vom monitoriza îndeaproape, dar nu se ştie cum se va termina.

— Ce înseamnă exact? a întrebat din nou Piticania, o chestie micuţă în jur de cincizeci de ani, care arăta de parcă îşi petrecea întreaga zi cu un antrenor personal. Avea părul scurt şi blond şi era îmbrăcată cu un costum din caşmir.

Mai era Cealaltă Femeie – la fel de mică – care arăta aproape identic cu prima, doar că era mai tânără, probabil la colegiu. Era înfricoşător cât de asemănătoare erau. M-am gândit că trebuie să fie rude. Şi mai era în spatele lor un bărbat, mai în vârstă, cu un păr rar care-i stătea în toate părţile. Stătea în spate, dar de ochii lui şi de sprâncenele lui îmi aminteam cel mai bine, pentru că mă priveau suspect şi nu păreau să mă piardă din vedere. Era mai înalt ca ei (chestie uşor de sesizat, pentru că ceilalţi erau extrem de scunzi) şi el fusese singurul care îmi zâmbise când ceilalţi trei intraseră în rezervă însoţiţi de Halatalb.

— Ia staţi aşa – ce s-a întâmplat? a întrebat Clona Tânără.

— Suferă de amnezie, a zis Zâmbăreţul.

— Asta ştiam, tată, i-a răspuns fata dându-şi ochii peste cap.

— Nu... din nou, a clarificat tatăl.

— Păi... în cazul ăsta ce a uitat mai exact? Ultima lună? Nu e posibil ca Jordan să fi uitat că a uitat totul şi să revină la normal? Cea care vorbise era din nou Mini-Me[1].

---

1 Personaj din seria filmelor *Austin Powers*.

Nimeni nu mi se adresase până acum și am încercat să deschid gura. Pentru început, m-am luptat din greu să îmi desprind limba de cerul gurii, ca și cum ai încerca să desprinzi un vraf de reviste care s-au uscat împreună după ce le-ai făcut o baie. După ce am clămpănit și bombănit ceva vreme, ceea ce i-a redus la tăcere și ei s-au aplecat asupra mea, am reușit să murmur un cuvințel.

— S-sa-lut.

Toți erau cu ochii pe mine. M-am uitat la micuța femeie, care se aplecase cel mai mult.

— Tu cine ești?

— Iar o luăm de la început, a spus cea tânără.

— Sunt mama ta, mi-a răspuns Piticania îmbrăcată în cașmir. Ea este sora ta, Samantha, și el este tatăl tău.

I-am scanat pe cei trei, căutând să găsesc ceva familiar, dar nimic. Nu aveam nici cea mai mică idee cine erau acești oameni. Chiar mă întrebam dacă arătam exact ca ei.

— Oglindă? am cerut eu.

Atât presupusa mea mamă, cât și presupusa soră s-au năpustit spre genți, extrăgând pudriere identice pe care mi le-au înmânat. M-am uitat în cea mai apropiată, care era a mamei. Nu arătam deloc ca oamenii ăștia. Absolut deloc.

— Voi sunteți familia mea? am întrebat.

Zăceam pe un pat de spital, așa că nu îmi dădeam seama cât eram de înaltă, dar uitându-mă un pic la mine, bănuiam că eram mai înaltă decât cele două femei, care aveau în jur de un metru cincizeci, șaizeci maxim. Și mă îndoiam că mâncaseră vreodată. Cu siguranță era vorba de o greșeală.

Tot atunci a mai venit un tip, pe care toți păreau să îl cunoască. Toți cu excepția mea, bineînțeles. Era un tip bine în genul celor care sunt abonați la *Men's Fitness*, înalt, cu o bărbie proeminentă, păr închis la culoare, îngrijit. Tipul ăsta avea o șapcă de baseball, purtată pe o parte și, în ciuda faptului că nu știam nimic despre el, privirea lui îmi spunea că nu avea cine știe ce personalitate.

— Ce caută el aici? a întrebat Tipul cu Tricoul lui Isus.

— Păi, l-am sunat eu din mașină, a spus mama. Bună, drăguțule, i-a spus și apoi s-a întors spre mine. Jordan, el e Dirk.

Nu am spus nimic, dar m-am întors spre fața lui zâmbitoare. Să înțeleg anumite chestii nu era o treabă ușoară, din moment ce nu puteam să asociez numele cu ceva, să recunosc anumite fețe, să fac anumite lucruri. Cineva reprezenta obiectul adorației, deși era deplasat să ai o relație intimă cu cineva despre care nu ai nici o amintire. O senzație foarte ciudată. Cum am putut eu să îmi dau seama, Tipul cu Isus putea fi la fel de bine iubitul, soțul sau fratele meu. Nu am făcut nici cel mai mic gest până nu mi-am dat seama „care cu care".

— Bună, Adorata mea, a spus Dirk.

Și atunci a mai intrat un alt tip.

— Tu ce cauți aici? s-a răstoit la el persoana din rolul mamei.

— M-a sunat Todd, a spus el uitându-se la Cămașa lui Isus.

Mi-am zis că numele fratelui meu este Todd. M-am uitat în direcția lui.

— Todd? am întrebat.

— Da, Jordy, aici sunt, a spus el.

Tremura. Trebuie să fi fost un frate tare bun, mi-am zis eu. Părea să fie cel mai îngrijorat din toată familia.

— Ce ai mai făcut de data asta, i-a zis soră-mea tipului nou, ai ciomăgit-o?

— Sam, ni s-a spus că a fost lovită în cap cu o bâtă de baseball aruncată de niște copii care se jucau pe stradă, a spus Todd.

— Nu ai ce căuta aici, i-a spus mama tipului cel nou. Te rog să pleci. Tipul părea destul de disperat.

S-a întors spre fratele meu, Todd, și l-a luat deoparte.

— Ascultă-mă, se pare că e pe mâini bune, așa că eu o să plec, a spus el.

— Bine, i-a spus fratele meu.

— O să revin când e mai puțin aglomerat.

Fratele meu i-a făcut semn din cap că a înțeles tipului pe care maică-mea îl ura și acesta a plecat. Totul era atât de confuz.

— Deci este amnezică... din nou? a întrebat Dirk.

— Mda, a spus Todd.

— Deci nu își amintește nimic dinainte?

— Nu, Dirk. Asta înseamnă să fii amnezic.

— Inclusiv ce s-a întâmplat data trecută?

— Se pare că nu își amintește mai nimic, i-a spus tatăl meu.

După ce a plecat toată lumea am rămas doar eu și Todd. Continua să se uite la mine cu privirea aia extrem de ciudată cât a fost toată lumea de față, ca și cum încerca să mă întrebe ceva sau să îmi spună ceva. Dar nu aveam nici cea mai mică idee unde bătea. Și sincer, chestia asta mă enerva. Așa că m-am hotărât să închid ochii și să dorm.

Cât am dormit am visat că mă aflam într-un club de dans, unde toată lumea mă cunoștea, dar eu nu-i cunoșteam. Toată lumea de-acolo se cunoștea cu toată lumea și toți dansau și încercau să mă facă și pe mine să dansez. Dintr-un motiv anume, eu mă opuneam cu vehemență, aproape cu agresivitate ideii. Nu știu dacă era din cauză că nu știam să dansez sau pentru că eram împotriva dansului sau undeva la mijloc – cert e că eram smucită și trasă în direcții diferite și eu mă opuneam din răsputeri. Încercam să mă desprind din brațele ce se întindeau asemenea unor membre de caracatiță când m-am întors atât de rapid, încât m-am trezit cu un tub de plastic pe față.

Todd era încă acolo, având grijă de mine.

— Bună, a început el.

— Bună, am spus, puțin jenată la gândul că aș fi putut saliva. Sunt sigură că a fost nemaipomenit să-mi supraveghezi somnul.

— Mă bucur că ești bine... oarecum.

— Ești oarecum bucuros că sunt bine? Sau ești bucuros că sunt OK, dar eu sunt, de fapt, relativ OK?

— Varianta doi, a spus el.

Și iar a avut privirea aia. Se uita chiorâș și foarte insistent la mine, ca și cum ar fi încercat să descifreze ceva.

— Ce e? am întrebat într-un final. De ce te tot uiți așa la mine?

— E pe bune? a întrebat el. Adică, eu așa cred. Voiam doar să fiu sigur. E atât de ciudat! Vreau să spun, care ar fi șansele?

— Despre ce vorbești? am spus.

— E pe bune? a repetat el.

— CE e pe bune? am spus.

— Chiar nu știi?

Chiar nu știam unde dracu' bătea așa că am continuat să mă uit la el. Am considerat că, dacă tot a rămas numai el din toată familia mea, ar trebui să apreciez treaba asta, dar asta nu însemna că mi se părea mai puțin dus cu pluta.

— OK, o să ți se pară foarte ciudat, a spus el.

— OK...?

— Ține-te bine, mi-a zis el și s-a mai uitat o dată spre ușă.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și m-am prins de umeri.

— Mă țin, i-am spus.

S-a mai uitat o dată spre ușă, înainte de a-mi șușoti:

— Până zilele trecute tu simulai amnezia.

Ăsta, bineînțeles că era cel mai ridicol lucru pe care îl auzisem până acum – chiar mai ridicol decât faptul că eram înrudită cu cele două femei pitice.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— E adevărat. Eu eram singurul care știa. Aveai tu nu știu ce plan nebunesc și eu, ca cel mai bun prieten al tău și cel mai tare din parcare...

— Prietenul meu cel mai bun? Nu ești fratele meu? am întrebat din ce în ce mai derutată.

— Fratele tău? a spus el, bătând în retragere ca și cum aș fi făcut o remarcă revoltătoare. Cine a zis că sunt fratele tău?

M-am gândit un pic și mi-am dat seama că nimeni nu mi-l prezentase, de fapt, așa.

— Nimeni, cred. Nu știu... Așa am presupus.

— Serios? a întrebat el retoric. Nemaipomenit. Chiar și subconștientul tău mă respinge.

— Îhm?

— Nimic, a zis el. Am și eu un coșmar. Dar acum vorbeam despre al tău.

— A, da – chiar nu voiam să dansez. Stai, ţi-am mai spus asta?

— Ce? a întrebat el. Nu. Să dansezi?

— Nu mai contează, i-am spus. Era visul meu. Dar am înţeles. Tu vorbeai de fapt de coşmarul vieţii mele.

— Exact, a continuat el. În fine, eu te ajutam.

— Mă ajutai...?

— Să simulezi amnezia.

— Nu înţeleg, i-am spus. De ce ar vrea cineva să simuleze amnezia? Vreau să spun că nu-i aşa distractiv. Ţi se pare că mă simt bine aici?

— Nu, nu mi se pare.

— Păi şi atunci de ce ar vrea cineva să facă asta intenţionat? Sau chiar să se prefacă?

— Era vorba de o reinventare, a spus el încercând să dea un sens întregii poveşti. Voiai să te reinventezi.

— Asta e foarte ciudat, am zis. Îmi pare rău, dar nu ştiu ce să cred.

— Crede-mă. Da, era ciudat, dar ce îţi trece ţie prin căpşorul ăla numai Dumnezeu ştie şi, când ţi se pune pata pe ceva – gata. Am încercat, crede-mă, dar nu am reuşit să te conving să renunţi.

— De ce aş fi vrut să fac una ca asta?

A oftat şi a luat o pauză.

— Nu îţi plăcea turnura pe care o luase viaţa ta.

— Era atât de grav? am întrebat. Vreau să zic, eram... cam prostănacă?

Am încercat să mă pun în mintea cuiva care şi-ar fi dorit să simuleze amnezia, dar nu am reuşit. Orice senariu pe care mi-l imaginam era atât de sumbru, încât mi se părea lipsit de sens. Mai ales dacă îi luam în consideraţie pe toţi oamenii ăia drăguţi care veniseră să mă vadă la spital. Mie mi se părea că duceam o viaţă destul de bună.

— Nu, nu erai o prostănacă, dar...

— Dar?

— Niciodată nu-ţi impuneai părerile. Nu reuşeai niciodată să faci cele mai bune alegeri în ceea ce priveşte tipii

cu care te întâlneai. Nu erai prea înnebunită nici după ai tăi. La serviciu erai nefericită...

Toată povestea asta îmi suna complet străină. Şi-a dat seama că toate sugestiile lui mi s-au părut ciudate, aşa că s-a luminat dintr-odată.

— În fine, ai făcut-o! Ai întors foaia. Şi mergea. Începuse să îţi meargă chiar bine.

Puteam să bag mâna în foc că era un drăguţ Todd ăsta, dar chiar nu voiam să mai aud chestiile astea acum. Doar nu-l ştiam de pe vremea lui Pazvante. Nici pe mine nu mă cunoşteam de prea mult timp. Şi cu siguranţă nu îl ştiam pe Pazvante. Şi ceea ce îmi povestea mă tulbura complet. Şi eu nu voiam decât să dorm şi să îmi recapăt memoria şi să nu mă mai agit cu prostiile astea.

— Sunt puţin obosită, am spus. Crezi că putem să mai vorbim şi altă dată?

Părea dezarmat. Îmi părea rău de el şi de faptul că povestea lui nu îmi spunea nimic, dar nici nu puteam să îl cred pe cuvânt. Era absurd. Şi era mai mult decât aş fi putut îndura în acest moment.

— Sigur, a zis. Odihneşte-te. Dar te rog ceva...

— Ce?

— Nu spune nimănui nimic din ce ţi-am spus, mi-a sugerat el. Oricât de ciudat ar părea, nu ţi-ai dori să mai ştie şi alţii de asta. Crede-mă pe cuvânt.

— OK. Cum spui tu. Pa.

— Pa, Jordy. Să te faci bine.

Şi a luat-o din loc. Dar înainte de a pleca s-a mai uitat o dată la mine ca şi cum ar fi încercat să mă facă să îmi amintesc de el sau de orice altceva. Când mi-am ridicat sprâncenele spre el, s-a oprit şi a plecat. Îmi părea rău de el. S-ar fi putut să fie un tip extraordinar – chiar spusese că era cel mai bun prieten al meu –, dar prietenii nu prea mai contează când nu ai nici cea mai vagă idee cine eşti. Plus că mă speriase de moarte.

— Bună, frumoaso, mi-a zis Arătosul în timp ce se apleca să mă sărute pe frunte. Dirk. Maică-mea îi spusese Dirk ieri.

— Bună, i-am răspuns.

— Eu sunt Dirk, îți aduci aminte?

— Ai venit și ieri. Îmi amintesc că am văzut niște oameni ieri. Din păcate, asta e tot ce îmi amintesc.

— Sunt iubitul tău, mi-a zis el și m-a strâns de mână. E OK? a întrebat el referindu-se la faptul că mă ținea de mână.

— Da, i-am spus. Mă simt bine.

Și așa am rezolvat un mister. Arătosul era iubitul meu.

— Cum te mai simți azi?

— Mai bine, cred. Nu știu cum mă simțeam înainte. Încă mă mai doare capul...

— Era de așteptat. Avea o privire atât de dulce. Îmi doream să îi ating obrazul, dar simțeam că nu îl cunoșteam suficient de bine.

— Toată lumea urăște spitalele, nu?

— Cu siguranță, m-a asigurat el.

M-am încruntat. Voiam să îi spun cât de neajutorată mă simțeam și confuză și ce atenți erau toți cu mine, dar, sincer, nu îmi găseam cuvintele. Îmi doream să pot arăta spre mine și să spun: „Vezi? Așa mă simt..." Și să sper că oamenii o să umple singuri punctele de suspensie.

— Vei ieși în curând din spital. Și o să te duc acasă. Nu-ți face griji. Voi avea eu grijă de tine. Ca întotdeauna. Ca întotdeauna.

Ce bine suna. Ăsta era cel mai liniștitor lucru pe care îl auzisem de când mă trezisem la spital.

— Îmi pare rău, Dirk, i-am spus. Mă simt vinovată că nu îmi amintesc de tine. Sunt sigură că erai un iubit absolut minunat.

— Nu te-am auzit niciodată plângându-te.

— Înseamnă că eram o norocoasă.

Mi-a zâmbit și atunci mi-am dat seama de ce mă amorezasem de el, în primă fază. Avea un zâmbet mortal. Plin de încredere și, da, puțin încrezut, dar care dădea senzația că îmi aparținea numai mie și că nu am de ce să îmi fac griji. Nici nu îmi puteam imagina de ce Todd îmi spusese că

aveam gusturi proaste la bărbaţi. Cred că era, de fapt, gelos. Tocmai atunci a intrat şi o blondă în rezervă.

— Bună! mi-a zis. Şi apoi, observându-l pe Dirk şi-a schimbat complet tonul. Bună, Dirk. Mă întrebam dacă fusese ceva între ei. Era ex-ul ei? Dacă era aşa, de ce era drăguţă cu mine? Eram prietenă cu ea? Eram prietenă cu toate fostele lui prietene?

— Deci ne-am întors acolo de unde am plecat, nu? m-a întrebat ea cu sprâncenele ridicate.

M-am uitat la ea, neînţelegând prea bine ce voia să spună, dar acordându-i – ca şi tuturor celorlalţi care îmi călcaseră pragul camerei de spital – prezumţia de nevinovăţie. Asta da viaţă luată de la zero.

— De necrezut, a spus ea. Pe bune. Nu îmi vine să cred! Mă surprinde că nu te dau la ştiri. La dracu' cu ştirile locale – asta merita să fie în *60 Minutes*.

— Mai mult de atât, i-am spus. Ei spun că e vorba de cinci zile, dar eu nu îmi amintesc decât ziua de azi şi ceva din ieri.

Mi-a zâmbit şi s-a oprit subit. După care a început iar să vorbească.

— Eu, personal, aş opta pentru cele cincizeci de minute de glorie. Eu sunt Cat. Eram cele mai bune prietene. Aşa a fost, cam dintotdeauna. Am crescut locuind una lângă cealaltă. A scos din geantă o poză şi mi-a arătat-o. Două fetiţe cu peruci. Aici suntem noi. Tu eşti blonda. Eu sunt bruneta. Astea sunt peruci. Nu e o imagine prea reuşită a unor puştoaice de opt ani, dar noi ne credeam destul de şmechere.

M-am uitat întâi la poză şi apoi la ea. Am încercat să văd schimbările fizionomiei. Nu îmi cunoşteam suficient de bine propria fizionomie aşa că nu eram capabilă de comparaţii. Mă văzusem doar în scurtul episod în care încercasem să fac o comparaţie între mine şi minionele de mama şi soră-mea.

Apoi Cat a trecut deja la o alta în care eram copii.

— Aici suntem noi – fără peruci – tot demult. După cum vezi, suntem la fel de drăguţe atunci ca şi acum.

Şi a mai scos o poză. Era cu ea şi Todd făcând un scaun din încolăcirea braţelor pe care stătea cineva. Eu eram cea care stătea în scaun.

— Şi asta e nostimă.

M-am uitat la toate pozele şi m-am simţit extrem de copleşită. Nu îi recunoşteam pe nici unul dintre oamenii din poze şi cu atât mai puţin evenimentele respective. Mi-am simţit nările fremătând şi bărbia tremurând în timp ce mă abţineam să nu plâng, dar mi-am pierdut controlul şi lacrimile au început să îmi şiroiască pe obraji în jos.

— Îmi pare rău, i-am spus, ştergându-mi lacrimile şi trăgându-mi nasul – regretând sunetul dezgustător rezultat. Eu doar... Totul e ciudat.

Nu îmi aminteam absolut nimic – şi de nimeni. Mi se părea că aveam atâtea amintiri plăcute, dar indiferent de cât de mult mă holbam la pozele alea sau cât de mult mă concentram, nu însemnau nimic pentru mine.

— E OK, a zis Cat. Ştiu că e înfricoşător să nu ştii pe nimeni şi să nu îţi aminteşti nimic. Dar va trece. Te vei face bine.

Dirk părea destul de nervos. Credeam că era din cauza plânsului.

— Îmi pare rău că sunt o plângăcioasă, i-am spus.

— Nici o grijă, scumpo. Totul e copleşitor. Ai fi fost un robot dacă nu te simţeai speriată şi confuză, a spus Dirk.

Cat şi-a dat capul pe spate şi i-a surâs afectat lui Dirk.

— Că veni vorba de oameni artificiali, te deranjează să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevăratul Dirk? A ruginit?

Dirk a ignorat-o.

— Vă las să mai vorbiţi. Eu trebuie oricum să plec, a zis el, uitându-se la ceas. Am o întâlnire.

— A, scuzele mele, a spus Cat. Aşa mai vii de-acasă – împuşti doi iepuri: vizită la spital şi întâlnire.

— De fapt, i-a răspuns Dirk, e vorba de un voluntariat. Nu mare lucru, dar contează pe mine să fiu acolo.

— Serios? Foarte drăguţ! i-a răspuns ea.

— E vorba de singurul lucru care mai poate interveni între noi acum, a mai zis el şi mi-a făcut mie cu ochiul.

— Ei bine, asta... sau orice pițipoancă urcată pe bar, a mai adăugat Cat.

— Cat, bucură-te că Jordan se află încă printre noi. Încearcă să nu mai fii atât de acră cu doi oameni care se iubesc, i-a răspuns Dirk cu un zâmbet înțelegător. Și mie mi-a trimis o bezea. Vin să te văd mai târziu, iubito.

— Îhm. M-ai păcălit! a mai spus Cat după ce el a plecat.

— Nu îți place Dirk? am întrebat-o.

— Ce-i de plăcut?

Ceva clar nu era în ordine în treaba asta. Cred că s-a culcat cu el, mi-am zis eu. Sau a încercat.

Probabil că asta era. Probabil că încercase să mi-l fure și el o refuzase. Ce fel de prietenă îmi era? Nici nu putea fi vorba ca superdrăguțul și voluntarul meu prieten să o fi supărat intenționat cu ceva. Bineînțeles că eram suficient de cu capul pe umeri să îmi amintesc că dragostea și pasiunea sunt stăpâni capricioși. Eu presupuneam că ego-ul lui Cat era destul de rănit.

Și atunci a intrat și tipul pe care îl goniseră ei cu un urs de pluș gigantic cu o față de bleg și cu niște ochi pierduți. Mai întâi am văzut animalul de pluș și apoi un tip în spatele lui, luptându-se să nu îl scape.

— El e Bartholomew, sfântul patron al victimelor amneziei, a spus el. A venit să aibă grijă de tine și să te ajute să îți recapeți memoria. Și să îți reamintești că cineva e nebun după tine, așteptându-te să te faci bine cât mai repede.

Ce drăguț?

— Cum te mai simți, baseball?

— OK, i-am spus.

Confuză. Baseball? Asta era vreo parolă? Ar fi trebuit să știu parola cu care să-i răspund?

— Bună, sunt Travis, i-a spus lui Cat și i-a întins mâna.

Ea a luat-o și a răspuns cu o încuviințare din cap spre mine.

— Ei bine, a zis ea în timp ce un zâmbet i se lungea pe față. Am așteptat acest moment, i-a spus lui. Am auzit o grămadă despre tine, Travis. Îmi pare foarte bine să te cunosc.

Și mi-a zâmbit și s-a uitat la el de câteva ori ca și cum ar fi vrut să îmi atragă atenția că e acolo.

— De fapt... cred că o să mă duc să iau niște cafele și o să vă las pe voi singurei. Nu e nimic mai bun pe lume decât cafeaua de la cafeneaua spitalului. Vin imediat.

Cat a plecat și mi-a ridicat două degete mari din ușă, când nu se uita el.

— Scuze pentru mărimea ursului, a spus Travis privind dezabrobator muntele de blană. Nu aveau ceva mai mare. Am considerat că am epuizat stocul de flori și dulciuri data trecută... deși... dacă mă gândesc mai bine, nici măcar nu îți amintești de asta, așa că aș fi putut să o iau de la început. În fine, mi s-a părut foarte drăguț, așa că...

— Mulțumesc, i-am spus. E minunat.

— Și când o să te iau acasă, o să vreau să îți pregătesc o mâncare de bun-venit-acasă și să-te-faci-bine.

— Gătești? l-am întrebat.

— Ai face bine să crezi. Fac și curat, să știi. Dacă ești drăguță, ți-aș putea calcula și taxele.

— Ce noroc pe mine. Stai... eu am taxe?

— Nu prea ai fost o bună platnică, a spus Cat zâmbind, dând târcoale ușii. Acum am plecat pe bune. Revin.

— Asta face toată lumea, a spus el. De fapt, nu prea mă pricep la calcule. Dar mi-aș da toată silința și le-aș încurca destul de bine până când ai chema niște profesioniști.

— Mersi.

— Nu îmi vine să cred ce-ai pățit.

Mi-a dat părul căzut pe față la o parte, chestie ce m-a îngrijorat puțin din cauza lipsei de familiaritate. Dar el mă privea atât de dulce. Era clar că se petrecea ceva aici. Trebuia să întreb.

— Noi doi eram...? și l-am privit în ochi sperând să înțeleagă aluzia.

— Eram ce? a întrebat el, nepărând să înțeleagă unde băteam eu.

— Se pare că noi, adică din felul în care te porți... Noi ne-am întâlnit vreodată?

— Dumnezeule. Îmi pare rău. Credeam că știi asta. Da, a spus el și a zâmbit puțin timid. Sunt nebun după tine.

Adică – sunt niște lucruri – o sumedenie de lucruri despre care trebuie să vorbim, dar... o să o scoatem noi la capăt.

Am început să am frisoane și să curgă apele pe mine. Mi-am amintit de faza cu Dirk de mai devreme când el mi-a spus că el era iubitul meu. Nu puteam să îmi dau seama ce se întâmpla. Mergeam la două capete? Câți tipi mai credeau că sunt iubiții mei? Și pe care dintre ei îl plăceam eu?

— Uau.

— Uau... de bine? Uau de rău? a întrebat el.

— Eu... Îmi pare rău. Eu nu îmi amintesc.

— E OK. Pe bune. Nu te stresa prea tare. Tu nu îți amintești nimic. Dacă m-ai fi uitat doar pe mine, mi-aș fi făcut probleme.

— Totul e atât de ciudat, i-am spus. Trebuie să ții cont de atâtea lucruri.

— Știu. Nu îmi pot imagina ce greu îți este ție. Dar o să ne revenim. Nu îți face griji. Nu plec nicăieri.

— E bine, i-am spus încercând să îi zâmbesc, dar mă simțeam extrem de agitată și vinovată.

Era atât de drăguț. Amnezia asta nu e recomandată când ești o devoratoare de bărbați.

Travis a rămas cu mine până la sfârșitul orelor de vizită și apoi mi-a promis că o să mai vină. Mi i-am imaginat pe el și pe Dirk stând unul lângă celălalt. Sugrumându-se unul pe altul și revenind apoi asupra izvorului lor de amărăciune – adică eu. Atunci am decis să nu mă mai gândesc la nimic pentru o vreme.

Mai târziu, un bărbat cu o cămașă și pantaloni albaștri de bumbac a intrat în camera mea și mi-a zâmbit.

— Bună, Jordan. Cum te mai simți? a spus el și a verificat ce îmi turnau intravenos.

— Nu îmi spune, i-am zis. Ieșeam împreună?

— Nu, dar sunt interesat dacă și tu ești.

Toată lumea era glumeață. Eu însă eram derutată și în mijlocul unei crize. Din câte știam eu înșelam pe toată lumea cu toată lumea.

Atunci, el a scos un apăsător de limbă.

— Spune AAA, a zis el.

Am presupus că era un alt doctor. Am deschis gura, am scos limba și am făcut ce mi-a zis. Mi-aș fi dorit să mă fi spălat pe dinți de dimineață și mă întrebam ce respirație de câine lansam în direcția lui. A pus apăsătorul pe limbă și apoi a consemnat ceva în diagramă. În timp ce făcea asta, zâmbea.

— Ce? am întrebat. Sau cel puțin asta am vrut să întreb, dar mi-era greu să fiu inteligibilă cu un băț în gură.

— Ei bine, asta e impresionant, a zis el.

— Ce? Am niște amigdale zdravene?

— Nu, e vorba de reflexul de înghițire. Cele mai multe fete înghit după cinci secunde.

— O, am făcut, deși nu eram sigură că ăsta era un subiect de conversație adecvat.

Ce voia, de fapt, să spună?

— Mi-am făcut rezidența la Los Angeles. Fetele de pe Coasta de Vest au un control al reflexului extraordinar. Actrițele. Figurantele. Dar tu ești cea mai tare peste care am dat pe Coasta de Est.

Ochii mei s-au holbat. Sigur discutam despre reflexul de înghițire? Chiar zisese el „că dăduse peste"? Și chiar dețineam atuul unui star porno? Aparent aveam doi iubiți, așa că în calitate de câștigătoare la categoria reflex de înghițire ar fi trebuit să conteze în cursă.

— În fine, am zis, nu sunt foarte sigură cum ar trebui să reacționez la asta. Să îți mulțumesc că ai remarcat?

— Ce părere ai despre dans, Jordan?

Nu se poate, mi-am spus. Se dădea la mine și la reflexul meu?

— Mmm... Nu prea știu, i-am spus. Ce părere ai tu despre dans?

— Îmi place.

— Bravo, i-am spus eu, neștiind prea bine încotro se îndrepta discuția.

— Te întreb pentru că intenționez să te trimit la Dr. Debra. Ea se ocupă de terapia prin dans.

— Sună distractiv, i-am spus.

A dat din cap și și-a agățat pixul după ureche.

Când am ajuns la sala de terapie prin dans, m-am foit la ușă, nefiind tocmai nerăbdătoare să intru. Dar profesoara, Dr. Debra mă cunoștea.

— Bună, Jordan, mi-a cântat ea în timp ce mă împingea spre mijlocul încăperii.

— Bună, Jordan, mi-a spus un tip în jur de patruzeci de ani. Mă bucur să te văd. Bine ai revenit.

Am simțit iminența unui atac de panică. O luasem razna? Bine ai revenit? Doctorul tocmai mă trimisese acolo pentru prima dată.

— Îmi pare rău, am zis. Poate mă confundați cu altcineva.

— Nu, Jordan, mi-a spus tipul. Noi te știm. Tu nu îți amintești de noi.

— Dar nici măcar nu îmi amintesc că am mai fost aici, i-am răspuns eu uitându-mă prin cameră. Și am fost internată doar acum câteva zile.

— Știu. Am auzit. E groaznic. Eu sunt Paul, mi-a zis tipul. Noi – tu și cu mine – eram parteneri de dans la terapia prin dans înainte.

— A, chiar?

Uitasem că se presupunea că am mai fost aici și că mai sufeream deja de amnezie. Sau nu? Dacă credeam povestea lui Todd, că mă prefăcusem. Dar de ce? De ce aș fi vrut să zac prin spital și să dansez cu victime ale loviturilor? Nu aveam nici cea mai vagă idee ce fel de om fusesem și/sau cum îmi primisem loviturile înainte, dar nu îmi puteam imagina că ăsta era genul meu de distracție.

— Mă bucur să te revăd, mi-a spus el. Arăți bine.

— Și tu, cred.

Dr. Debra ne-a pus niște muzică New Age și ne-a cerut să începem să ne mișcăm. Și asta am și făcut. Cred că mă descurcam mai bine ca data trecută pentru că Dr. Debra așa zicea.

— Excelent, Jordan. Ești mult mai dezinhibată. Ai progresat.

— Mulțumesc? am bombănit eu.

Ce se petrecea era cel puțin bizar.

— Simte-te. Simte-te din interior spre exterior. Mișcă-te așa cum simți.

O femeie a început să se agite de parcă ar fi avut o criză de epilepsie. M-am gândit că o să moară acum și aici – până când mi-am dat seama... că așa simțea ea. Și cum nimic nu e în zadar, chiar dacă ar fi fost o criză, se afla în locul potrivit. Cineva ar fi imobilizat-o pe podea și ar fi avut grijă de ea.

— Jordan, mișcă-ți corpul! mi-a comandat Dr. Debra.

Fusesem atât de prinsă, de agitată că îmi neglijasem „dansul așa cum simțeam". Nu voiam să dansez la început. Mă simțeam derutată și speriată și frustrată și supărată... și apoi – din motive știute numai de Dumnezeu și, poate, de inventatorul Dance Revolution – chiar voiam să dansez. Nu existau cuvinte care să exprime ce simțeam și dintr-odată am simțit nevoia disperată de a le exprima. Și asta am făcut. Am dansat. Nebunește. Sălbatic. Lipsită de inhibiții. M-am agitat și m-am învârtit și m-am rotit și m-am cutremurat în așa hal, încât picături de transpirație îmi umpleau fața, stricându-mi coafura, dar nu îmi păsa. Nici măcar nu remarcam că oamenii se opriseră din dans ca să se uite la mine și când am început să obosesc și am dat nas în nas cu o cameră înțesată de ochi, nu mi-a păsat.

Și ce a fost cel mai surprinzător – toți m-au aplaudat.

— Foarte energic, Jordan, a spus Dr. Debra. Asta e eliberarea pe care o speram data trecută. Felicitări pentru c-ai fost prezentă.

După terapie am fost trimisă înapoi în rezerva mea. Toate asistentele mă știau și îmi ziceau pe nume când ne întâlneam, dar eu nu o recunoșteam pe nici una.

Am stat în cameră și m-am străduit cât am putut să îmi amintesc ceva. I-am rememorat pe toți oamenii care mă vizitaseră și m-am concentrat, mai ales, pe fețele lor, încercând să îmi amintesc, ceva... orice. N-am avut noroc. M-am ales, în schimb, cu o durere de cap.

Am început să mă întreb dacă eram nebună. Nu mă simțeam nebună, dar dacă făcusem ceea ce zisese Todd – deși nu prea credeam – atunci însemna că era ceva în neregulă cu mine. Ce fel de om ar simula amnezia?

Am stat săptămâni în spital. Psihologul desemnat să mă tragă înapoi – așa numea el asta, așa sau „să mă smulgă" sau „să mă ridice" sau să mă „aducă înapoi" sau să mă „dezvolte" – în fine, nu îmi amintesc cum o numea, dar ținea ședințe de lunea până sâmbăta, excluzând miercurea, într-un birou de la etajul șapte, dincolo de coridoarele în care se afla secția cu nebunii cu acte-n regulă și pe care el le numea „suburbii". Sau „străinătatea" sau „teritoriile îndepărtate". Nu mă gândeam la detalii de acest gen. În fine, ceva din entuziasmul lui liniștitor mă calma și pe mine și tocmai în această zi aveam nevoie de ceva liniștitor.

Norocul meu, el era plecat, dar era o o zarvă generală pe etaj – era secția cu psihopați și erau orele de vizită. Unii pacienți nu aveau pe nimeni care să vină să-i vadă și ei erau cei mai triști și am început să îi urmăresc. Mă întrebam de cât timp erau acolo și de ce nu venea nimeni la ei. Mă întrebam și ce îi adusese acolo și cine îi etichetase drept „psihotici". Care a fost picătura care a umplut paharul, ultimul lucru pe care l-au făcut și care i-a adus într-un spital de boli mintale – sau fusese vorba de niște acumulări în timp? Și era posibil ca una dintre acțiunile oamenilor de acolo, care ar fi putut părea irațională, să fie de fapt o reacție normală la o situație anormală? Doar gândindu-mă la asta m-au trecut fiorii. Cum poți să îi diferențiezi pe vizitatori de pacienți, pe civili de recruți, în afara halatelor albastre?

O femeie mi-a atras atenția. Părea mai sărăcuță decât ceilalți colegi de secție, avea o fustă ponosită și părul în toate direcțiile. Purta o bandana murdară la mâna dreaptă. Bombănea de una singură. Nu puteam să înțeleg decât unul-două cuvinte, dar de fiecare dată când încheia o propoziție, părea că așteaptă un răspuns de la mine.

— Ai grijă ce spui... te vor numi radical... liberal, fanatic... spunea ea și apoi ridica o sprânceană la mine.

Vorbea cumva de politică? Făcuse cineva toate aceste lucruri? Oare fusese arestată la vreun soi de protest politic și adusă aici? Nu îmi puteam lua gândul de la asta, cel puțin cât stătea în spital, avea un acoperiș deasupra capului.

M-am uitat în altă parte, căci nu voiam să mă holbez, dar asta părea să o agite și mai mult. S-a ridicat repede din scaunul ei, s-a uitat în jur și a făcut trei pași spre mine și s-a așezat exact în fața mea.

— „Nu vrei să îți spui numele", a continuat ea insistent.

— Numele meu? am întrebat. Ei îmi spun Jordan. Și nu am de ce să nu-i cred.

A dat din mână a lehamite și a continuat.

— „Ne-am dori să te simți acceptată... respectată... apreciată... vegetală."

— Păi, doar o mică pierdere de memorie, da, dar nu aș merge atât de departe, i-am spus bătând în retragere.

— Hmm... a făcut ea.

Și a plecat, șușotind ceva, lăsându-mă la fel de confuză ca și până acum.

Când m-am întors în cameră, maică-mea era acolo cu doctorul.

— Înainte de a te trimite acasă voiam să discutăm ceva, ne-a spus doctorul.

— Despre ce e vorba? a întrebat mama.

— Așa cum v-am mai spus, repetarea amneziei sub această formă este fără precedent. Și mă întrebam, din curiozitate, dacă poate fi... o reacție. Ceva ce ar putea fi psihologic, dar care practic înseamnă un răspuns la ceva traumatic, mai degrabă, decât faptul că a fost provocată de o lovitură la cap de o gravitate nesemnificativă.

Deci, în timp ce eu vizitam spitalul, maică-mea și bunul doctor discutau despre sănătatea mea.

— Ce vreți să spuneți? am întrebat, temându-mă că mă pregăteau pentru o cameră la etajul șapte.

— Păi, loviturile la cap sunt imprevizibile. Efectele nu apar în totalitate ca urmare a unor leziuni vizibile. Sunt greu de identificat. Și voiam să te întreb, au existat anumite probleme în viața ta, Jordan? Ți s-a întâmplat vreodată ceva despre care nu ai vorbit cu nimeni?

— Eu... eu sincer nu am nici cea mai vagă idee, am spus.

— Ce insinuați? a întrebat mama pe un ton neprietenos.

— Nu insinuez nimic. Sugerez doar că ea ar putea să își reprime un traumatism suferit la un moment dat în copilărie.

— Ca martoră a unui lucru groaznic? am întrebat.

— Mai mult sau mai puțin, trecerea printr-o situație groaznică, șocantă sau înfricoșătoare.

— Știu unde bateți și vă asigur că niciodată nu i s-a întâmplat nimic, a zis mama. Nu au existat unchi care să o atingă în locuri nepotrivite...

Doctorul s-a uitat la mine.

— Nu insinuez ceva anume, un abuz, doamnă Landau. Iertați-mă dacă așa pare. Aici ești în siguranță, Jordan. Ne poți spune orice și nu vei păți nimic.

— Mulțumesc, am spus, dar încă nu am amintiri legate de nimic, așa că trebuie să merg pe mâna mamei.

— O să vă spun asta, a adăugat mama, întotdeauna a fost oaia neagră a familiei. Înțelegeți, nu a semănat cu mine, sau cu sora ei, Samantha.

— Nu vreau să spun că nu au existat leziuni, a mai spus doctorul. Ele există. Dar reacția imediată a creierului ei pare să fie cea de a trage obloanele și a uita. Tipul ăsta de răspuns poate fi corelat cu o traumă îngropată în subconștientul lui Jordan, de exemplu. Trebuie să avem și asta în vedere. Vreau să vă dau numărul de telefon al unui foarte bun psihiatru, pe care îl puteți suna oricând doriți.

— Mulțumim, am spus amândouă.

Apoi l-am văzut pe Dirk pe hol. Vorbea cu una dintre asistente. Ea îi scria lui ceva – probabil indicații pentru mine. M-a văzut că mă uitam și a intrat în cameră.

— Caleașca a sosit, a spus el.

— Și unde mă va duce? am întrebat.

— O să te duc acasă și o să te ajut să te instalezi. Vreau să fiu sigur că te simți bine.

Maică-mea i-a zâmbit lui Dirk și l-a îmbrățișat.

— Ești un băiat atât de bun, a spus ea. Jordan e norocoasă să te aibă.

În timp ce mergeam m-am gândit la Travis și la faptul că și el zisese că va veni să mă ia acasă, dar încă nu știam

ce rol avea el în poveste. Probabil că încearcă să se dea la mine și, văzându-mă în starea asta, a profitat. Cu toate astea, Travis părea atât de dulce și de iubitor... s-ar fi putut ca el să fie alegerea perfectă. Mi-am zis însă că Dirk apăruse primul și maică-mea părea încântată, așa că el era cel cu care mi-era destinat să plec.

Când ne duceam spre taxi l-am văzut pe Travis intrând în spital cu ceea ce părea a fi două cafele. Nu ne-a văzut și nici Dirk nu l-a remarcat, dar eu l-am urmărit făcându-și loc pe ușa turnantă – cu o băutură în fiecare mână – și mi-a lăsat un gol în stomac. Un gol de derută, de spaimă, de incertitudine și regret, pus acolo de cineva de care nu îmi aminteam. Așa cum nu îmi aminteam nici de șoferul de taxi care a demarat cu scârțâit de roți.

26. Dacă mă gândesc mai bine... nu

Nu știu la ce mă așteptam să se întâmple atunci când eu și Dirk am ajuns în apartamentul meu, dar nu s-a întâmplat nimic. Cred că mă gândeam că, dacă voi intra în casa mea, îmi voi aminti ceva. Dar nu. Pur și simplu eram acolo. M-am uitat la poze cu mine și Dirk, cu mine și Cat, cu mine și Todd și familia mea. Imagini trunchiate care nu însemnau nimic și care puteau, la fel de bine, să fie ale altcuiva.

Nu știu de ce am fost externată, având în vedere că nu eram încă eu – cine o-i mai fi fost și eu –, dar familia mea vorbise cu doctorul, doctorul cu psihologul, și toți pe rând cu asistentul social și se hotărâse pentru mine (votul meu era lipsit de sens) că ar trebui să merg acasă. De fiecare dată când mă întrebaseră, le răspunsesem corect unde locuiesc și de unde îmi fac cumpărăturile, unde duc hainele la spălătorie (deși nu mi-am amintit numele doamnei și al fiicei ei, sau dacă erau o doamnă și o fiică) și unde era poșta. Știam bancomatul pe care îl foloseam, dar nu și PIN-ul; știam la ce salon de înfrumusețare îmi făceam manichiura, dar nu și ce culori mă avantajau; știam să ajung la serviciu,

dar a trebuit să mi se reamintească ce funcție ocupam. În tabloul amintirilor mele existau lacune și găuri negre ca și cum degetul mare ar fi fost așezat pe lentilă când au fost făcute pozele. Nu vă pot explica ineditul situației în care mă aflam, dar toată lumea are astfel de fotografii – așa că poate nu va fi nevoie.

— Deci asta e casa ta, m-a instruit Dirk, pentru a umple tăcerea. Am făcut curat – în fine, am pus pe cineva.

— Tu ai făcut asta? am întrebat eu jenată dintr-odată, și mă gândeam în ce hal lăsasem casa. Eram dezordonată? Era mizerie?

— Nu, mi-a spus el, doar... știi și tu. Tu nu erai aici și am vrut să vii acasă într-un apartament curat.

— Mulțumesc, i-am spus și m-am uitat în jur.

Casa era curată. Fără pată, de fapt. Și mică. Incredibil de mică. Știam că era a mea și chiar îmi aminteam că o consideram apăsătoare și înainte. Dar prin ochii ăștia limpezi, noi și neînvățați... era practic o cutie de chibrituri. M-am uitat la raftul de cărți să văd dacă vreun titlu îmi va declanșa vreo amintire. Abia atunci am remarcat pe pervazul ferestrei o pasăre.

— Hei! am exclamat. Cine e el?

— El? a spus Dirk și cred că aș fi putut să jur că era prima dată când îl vedea și el. Aia e... pasărea ta.

— Am o pasăre. Ha. Cum îl cheamă?

— Numele lui e Tweet... Tweetie. Tweetie... Bird.

M-am dus spre colivia lui.

— Bună, Tweetie Bird, i-am spus. Îmi pare rău că nu îmi amintesc de tine. Îți promit că asta nu se va reflecta asupra ta.

Și ca într-unul din acele momente când te întrebi dacă animalele nu cumva înțeleg mai multe decât lasă să se vadă, chiar când am spus asta, el a tras cu ochiul la reflexia lui în oglinda din colivie.

— Da, aia e o reflectare a ta.

Dirk a venit prin spatele meu și m-a prins de mijloc. Am simțit că m-a luat cu călduri și mă întrebam dacă nu cumva mă înroșisem. M-a condus spre frigider și l-a deschis.

— Înțesat cu preferatele tale, a spus el.

Până să apuc să deschid gura să-i mulțumesc mi-a înmânat un mobil.

— Și... ăsta e noul tău telefon.

— Un telefon nou...?

— Nu ți-am găsit mobilul nicăieri după accident așa că m-am gândit să-ți iau unul nou. Ai același număr de telefon. Am introdus deja numărul meu de telefon în cazul în care ai nevoie de ceva... apeși tasta 2. Fabricanții programează la numărul 1 voice mail-ul. Așa că mă aflu pe locul 2 în telefonul tău, dar sunt pe locul unu în inima ta.

— Ce chestie drăguță... am spus.

Ca prin farmec, noul telefon a sunat. M-am uitat la Dirk, nesigură de ce se întâmpla. Îl programase el să sune în secunda aia?

— Cred că ar trebui să răspund. Doar e telefonul meu, nu? Am deschis clăpița. Bună?

— Bună! mi-a spus vocea de la celălalt capăt. Ești acasă? Sunt Travis. Credeam că vin să te iau eu astăzi. Să înțeleg că ți-au dat drumul mai devreme?

— Mda, i-am spus și am simțit că mă trec toate apele.

— Cine e? m-a întrebat Dirk.

Acum chiar mă treceau apele.

— E Travis? i-am spus lui Dirk și am acoperit telefonul.

— Tipul ăla e un cârnat! Închide.

— Mmm... pot să te sun eu mai târziu? i-am spus lui Travis.

— Da, stai să îți dau numărul meu de la serviciu.

— OK, stai să iau ceva de scris, i-am spus, dar Dirk mi-a smuls telefonul din mână.

— Nu are nevoie de numărul tău, frate. Să nu o mai suni niciodată.

Și a închis clăpița și telefonul. Eram șocată și, sincer, îmi părea rău de Travis.

— Nu a fost foarte civilizat să știi, i-am spus lui Dirk.

— Civilizat? Iubito, tu știi cine e? Ăsta e tipul care te-a lovit cu mașina și apoi a încercat să se culce cu tine să nu îl mai dai în judecată! Dar îl vom usca de tot ce are. E un nenorocit.

Exact atunci a intrat pe ușă și mama cu o pungă de cumpărături.

— Serios? Nu știam, i-am spus lui Dirk.

— Nu știai ce? a întrebat ea.

— Că Travis m-a lovit cu mașina, am repetat eu.

— A, da! Ce tip îngrozitor și Travis ăsta! a zis și ea. Îl dăm în judecată, să știi. Stai departe de el.

— A, am făcut.

Părea drăguț Travis ăsta, în comparație cu descreierații de șoferi pe care îi întâlnești de obicei. Nu că aș fi întâlnit mulți, sau poate că da – nu am de unde să știu. Și a mai zis că eram... sau așa a insinuat, că ne întâlneam. Nu, cu siguranță a spus că ne întâlneam. Mințea? Era atât de duplicitar?

— Nu mai contează, a continuat mama. Am fost la cumpărături! Dirk, dragule, mă poți ajuta cu astea?

— Bineînțeles, doamnă Landau, a spus el, dar vă avertizez că și eu am avut aceeași idee și frigiderul ei e destul de plin. I-a smuls pungile din mână și le-a așezat pe masă. Apropo, vă stă foarte bine cu puloverul ăsta. Părea să știe cum să pună lucrurile la punct în apartamentul și în familia mea.

— Nu e cel mai drăguț? m-a întrebat mama. Nu-l scăpa, dragă. E familist.

Îmi mai spusese ceva în genul ăsta și la spital și mă întrebam: Ce urmărește Dirk?

— Nu vreau să par că sunt în trecere, dar trebuie să plec. Te las pe mâini bune, a mai spus ea și ne-a trimis câte un pupic din ușă.

Dirk s-a aruncat pe patul meu și a bătut un locșor rămas liber pe care să mă așez. Și asta am și făcut.

— Ce zici de un masaj? a întrebat.

— A, nu e nevoie să faci asta, am spus, simțindu-mă destul de aiurea și fără atingeri.

— Mă refeream la mine, a mai spus el și s-a dezbrăcat de cămașă rămânând la bustul gol.

— A! am exclamat surprinsă când s-a întors cu fața și a început să râdă.

— Glumeam! Nu zău... stai pe burtă și relaxează-te. Ți-aș spune să uiți de toate problemele, dar cu asta deja mi-ai luat-o înainte.

Decât să ne certăm, am făcut cum a zis. Mi-am păstrat bluza, dar m-am întins pe burtă și l-am lăsat să îmi maseze spatele. Deși eram stresată, având în vedere că necunoscutul ăsta – iubitul perfect îmi făcea masaj – am reușit să mă relaxez și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mi-a sunat telefonul și Dirk nu era de găsit.

— Alo, am spus.

— Sunt Cat. Sunt jos... Poți să îmi dai drumul?

— Dirk mai e aici? am întrebat-o uitându-mă prin apartament.

Era prea mic ca să se ascundă, așa că mi-am zis că plecase.

— Îm? Nu știu. E? a zis Cat.

— Nu, scuze. Adormisem... și sunt amețită. Cred că am adormit când îmi făcea masaj. Sper că nu am sforăit? Știi dacă sforăi?

— Îm, Jordy? Sunt jos. Poți să-mi dai drumul?

— Scuze. Îmi pare rău... Da... i-am spus în timp ce mă uitam în jur după un interfon. Știi cum trebuie să procedez?

Ar fi trebuit să am un mare semn de întrebare tatuat pe frunte, căci cam asta era starea mea de fapt.

— E pe peretele de lângă bucătărie, mi-a zis. Știi, holuleț ăla care are și o plită.

Când a intrat, Cat avea aceeași privire pe care o aveau toți din ziua în care mă trezisem la spital. De parcă ar fi purtat niște cercei de cinci kilograme la o singură ureche și le trăgea capul într-o parte. Și toți spuneau „Cum te simți?" cu capul înclinat într-o parte a părere de rău. Mă simțeam de toată mila.

— Cum te simți? m-a întrebat ea, la comandă.

— OK, cred. Nu prea știu. Cum mă simt? Par OK?

— Știi... pari diferită cumva față de prima dată când ai fost amnezică.

— Serios? am întrebat. Cum așa?

— Nu prea știu. Cred că data trecută erai mai aproape de... tine. Nu că acum n-ai fi tu, tu ești tu, bineînțeles. Dar pari mai... nu știu... pierdută. Te simți mai pierdută?

— Nu îmi amintesc de ultima dată, i-am spus uitându-mă în jur.

Apoi a remarcat ceva.

— O, Doamne, încă îl mai ai pe Sneevil? De ce?

— Nu știu, i-am spus, îngrijorată, simțindu-mă ca și cum aș fi avut o carte prea veche sau aș fi purtat ceva demodat. Ce e aia Sneevil?

— Pasărea. Pasărea lui Sam.

— Tweetie? am întrebat.

— Ce-i? a zis ea, dându-și o palmă peste frunte și lăsând capul pe spate.

— Dirk a zis că îl cheamă Tweetie.

— Vrăjeală. Dirk nu știe nimic. Aia e pasărea Samanthei. Soră-ta?

— A, am spus, întrebându-mă care era adevărul.

De fiecare dată când Cat și Dirk erau prin preajmă, poveștile nu se pupau. Nu știam dacă puteam avea încredere în ea și aveam un sentiment ciudat în ceea ce-i privea. Acumulase atâtea animozități în legătură cu el. Nu reușeam să înțeleg de ce.

— Vrei să alergăm? m-a întrebat.

— Obișnuiam să alerg?

— Da, a zis ea. Cu mine.

— Îmi făcea plăcere?

— Nu neapărat, a recunoscut.

— Ei, asta e ceva, i-am spus liniștindu-mă că nu era o mincinoasă notorie și că nu trebuia să alerg. Pentru că joggingul acum mi se pare la fel de distractiv ca o extracție de măsea. Se poate să îmi fi amintit că uram joggingul?

— Chiar îl urai, a spus ea dând din umeri, dar alergai oricum. Eu speram la o *speed-way*, mai degrabă... mi-a aruncat o privire plină de speranță, dar tot nu mi se părea interesant.

— Nu mersi, i-am spus scuzându-mă.

— Cu ce te pot ajuta, scumpo? Mă simt inutilă, mi-a spus Cat în timp ce se uita în jur în căutarea unui lucru care să mă înveselească.

— Nu, ești minunată doar pentru că stai cu mine. Sunt o chestie fără amintiri. Cât de plictisitoare pot fi? Și tu ești încă aici.

— Nu ești o chestie și nu ești plictisitoare, mi-a zis ea.

— Sunt. Sunt o legumă. Nu, mai rău – ceva și mai insignifiant. Ce e mai prejos de legumă? Sunt o tofu.

— Nu ești tofu. Încetează.

— Sunt o proteină din soia, incompatibilă cu un covrig.

Cat s-a ridicat și mi-a arătat o poză cu mine, cu ea și cu Todd.

— Ascultă-mă, am vorbit și cu Todd, care era extrem de îngrijorat în legătură cu tine și ne-am gândit la ceva. I-am spus și lui Travis și e de partea noastră.

— Travis? am întrebat și mai derutată.

— Știu, îți vine să crezi? Todd și Travis împreună. Au dat unul peste celălalt la spital după ce te-ai externat azi.

— OK, dar Travis...

— Ascultă, e genial, a continuat ea. Vrem să dăm o petrecere. Pentru tine. Gen *This Is Your Life*. Cred că e o idee minunată. Vor veni toți cei care au reprezentat ceva pentru tine. Ceva menit să îți stimuleze memoria.

— Și dacă nu va fi așa? am întrebat.

— Atunci va fi doar o scuză bună pentru o petrecere! mi-a răspuns ea.

— Și Travis, el e tipul care m-a lovit cu mașina. De ce vorbește Todd cu el? Suntem în proces cu el. Probabil nu ar trebui...

— Jordan, m-a întrerupt Cat. Nu știu ce cauți... cu Dirk din nou, dar ție chiar îți plăcea Travis.

— Dirk e iubitul meu, i-am spus. Asta caut cu el. Nu știu ce ai tu împotriva lui și nu vreau să te rănesc, dar chestia asta nu îmi place.

— Îmi pare rău, mi-a zis Cat și și-a mușcat buza de jos. Doar că... hmm. El e așa un gunoi!

— S-a petrecut ceva între tine și Dirk? mi-a scăpat.

— Jordan, sunt însărcinată! a exclamat Cat. Îți amintești? Ce înseamnă ceva-ul ăla?

— Cu Dirk? am chestionat-o eu.

Și judecând după râsul isteric al lui Cat, am presupus că răspunsul era clar nu.

— Asta... e foarte bună, mi-a zis ea, când a reușit să se oprească din râs. Îți promit că o să îl cunoști pe Billy – soțul meu, pe care îl iubesc la nebunie – la petrecerea ta. Și atunci vei înțelege că vreau doar să am grijă de prietena mea cea mai bună. Atunci, bine. Te las acum. Deși știu că îl urai de moarte pe Dirk și erai terminată după Travis.

Începea să mă doară capul.

— Dirk nu mi-a zis asta asta. Și nici maică-mea.

— OK. Bine. În fine, se poate să facem petrecerea asta? Cred că e o idee minunată.

— Eu... eu nu știu. Pot să mă mai gândesc?

— Cred...

— Mersi, Cat, i-am spus încercând să îmi ascund exasperarea. Nu vreau să par nerecunoscătoare. E mult prea mult pentru mine și ideea de a da o petrecere pentru memoria mea e cel puțin... ciudată. Dar știu că voi doar vreți să mă ajutați și apreciez asta. Sunt sigură că probabil erai o prietenă nemaipomenită.

— Păi... sigur, a zis ea. Și tu erai... ești. Sunt, încă, o prietenă nemaipomenită. Și tu la fel.

Stăteam în pat, frustrată că nu aveam nimic de care să mă agăț. Patul din casa mea ar fi trebuit să îmi ofere tot confortul. Așa am crezut, dar nu era decât o piesă de mobilier într-o cameră care se presupunea că era a mea și totuși nu îmi era familiară. Nici un confort. M-am simțit ca un musafir în propria-mi casă – în propria-mi viață.

Mă întrebam dacă există un dram de adevăr în ceea ce spusese doctorul – dacă nu cumva eram rezultatul unei traume, dacă nu cumva sufeream de sindrom post-traumatic. Și dacă nu îmi recăpătam memoria? Ce ar fi trebuit să fac?

Nu știam ce însemna să fii Jordan Landau. Era de datoria mea să pun laolaltă spusele tuturor, sau ar fi trebuit să îmi

urmez instinctul după care să fac alegerile și să devin altcineva? Nu asta pretinsese Todd că făcusem? Mă disimulasem sau mă reinventasem?

Puteam să înțeleg tentația de a o lua de la zero și libertatea de a face orice îmi trecea prin cap, dar pierderea propriei identități părea o pedeapsă mult prea aspră.

Eram un nimeni. Nu aveam amintiri legate de casa în care crescusem, de familia mea, de prietenii mei, de serviciu. Nu îmi aminteam prima zi de școală, profesorii preferați, petrecerile de zilele mele de naștere sau genunchii zdreliți. Puteam vorbi la telefon, puteam să gătesc, să întorc cheia în broască și să îmi folosesc cardul de credit – ei, știam să îl arăt, deși în actuala situație financiară, nu ajungeam mai departe de faza cu arătatul și atunci intervenea Tăticul Lichidităților. „Cum" era mai mult sau mai puțin OK. „Cine" și „ce" erau o problemă.

A sunat telefonul – am tresărit și am ieșit, slavă Domnului, din starea asta.

— Bună? am răspuns ezitant – neștiind dacă voi recunoaște vocea de la celălalt capăt.

— Bună, sunt Travis.

Travis. Alt mare semn de întrebare. Îi știam numele acum și din vizita lui la spital știam că sunt legată de el printr-un triunghi conjugal misterios – ar fi putut fi chiar un pătrat sau chiar un pentagon –, dar era ca și cum aș fi avut o carte pe raft de care nu îmi aminteam să o fi citit sau de o piesă de mobilier pe care nu îmi aminteam să o fi cumpărat. Dirk avea o versiune și Cat alta. Era insistent și nu se lăsase intimidat de faptul că Dirk îi închisese telefonul, așa că l-am ascultat să văd ce vrea.

— Bună, Travis, i-am spus.

— Cum te simți?

— OK, cred. Încerc să îmi amintesc. Dacă mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o țară friguroasă și dacă da, de ce?

— Bună întrebare. Ți-e frig?

— Îl urăsc, am spus.

— Da, azi e groaznic. Dar noi chiar discutăm despre vreme? m-a întrebat el și i-am ghicit un zâmbet prin telefon.

— Scuze, am zâmbit. E unul dintre lucrurile imediate... discutabile. Nu prea știu despre ce altceva sunt capabilă să vorbesc. Am făcut câteva exerciții la spital unde mi-au arătat niște imagini și mi-au pus întrebări despre ele. Am putea face asta... dar cu siguranță nu la telefon.

— Da... a zis el și a râs. Sigur nu.

— Da... i-am răspuns eu și a urmat o tăcere.

El m-a sunat așa că, presupun că avea un motiv.

— Și... Ți-ai amintit ceva? m-a întrebat el plin de speranță. Oameni?

— Nu, i-am răspuns. Aș vrea eu. Oamenii sunt veriga care lipsește.

— Îmi pare rău, mi-a zis el. Știu că ți-e greu. Vrei să îți spun câteva lucruri să vedem dacă ți se aprinde vreun beculeț?

— Sigur, am spus.

— The Beacon?

— Nu.

— Longfellow.

— Nu. Vreo cunoștință?

— Doar dacă ai în jur de o sută cincizeci de ani, mi-a spus, și atunci asta da întorsătură a lucrurilor. Cel puțin, pentru mine. Să mai încercăm? Ai mers cu mine la niște oameni complet străini să le stricăm sărbătorită? Ziua Recunoștinței?

— Nu... am făcut ce?

— A, da, asta am făcut, mi-a spus el și a râs când și-a adus aminte. Erai foarte bună.

— Asta de anul trecut?

— Da.

— Nu am petrecut-o cu familia mea? am întrebat.

— Ba da. Dar ai luat și o mică pauză.

— Ha, am făcut, încercând să mă țin tare, dar nereușind. Am tăcut.

— Mașinuțe? a mai întrebat.

— Îmi pare rău, am spus.

— E OK. Nu e vina ta. Dar măcar de data asta nu e nici a mea.

— Mda, am zis. Se pare că... e o problemă cu asta.

— Jordan, e o nebunie. Oamenii îți vor spune tot felul de lucruri... și noi ne-am mai și certat. Dar – și nu vreau să te amețesc și mai tare – eram foarte fericiți înainte de discuția aia.

— OK, am spus pentru că, efectiv, nu știam ce să-i spun.

— Știu... sunt multe de analizat și, probabil, că ai versiuni diferite, dar țin la tine. Și există o explicație pentru tot ce s-a întâmplat între noi – cel puțin din punctul meu de vedere.

— Știi, i-am spus, nu știu „ce s-a întâmplat", așa că nici măcar nu știu despre ce vorbim.

— Știu, a spus el. Trebuia să ți-o spun. Trebuia.

— OK, am spus.

— Te las să te întorci la treburile tale.

— OK, i-am repetat.

— Dacă crezi că vrei să ne vedem sau începi să îți amintești ceva, vreau să știi că nu sunt supărat și îți pot explica... A tăcut. Și a luat-o de la capăt. Nu mai contează... Am mai spus asta. OK, Jordan. Noapte bună.

— Noapte bună, Travis.

După-amiaza următoare, Cat a venit din nou la mine și era extrem de mulțumită pentru că avea un plan. Planul? Să încerce să îmi recapăt memoria prin metoda asociațiilor negative. Făcea asta pentru că în cazul primei runde de amnezie – o exprimare pe care nu mi-o imaginez folosită prea des – ea a încercat să mă ajute pregătindu-mi mâncărurile preferate, frecventând locurile preferate, arătându-mi fotografii din trecutul glorios... și nu a mers nimic.

A decis să facă exact invers de data asta. Prima oprire: Elton John. A pus CD-ul cu Greatest Hits și s-a oprit la *Your Song*.

— E drăguță, i-am spus. Ce e în neregulă cu acest cântec?

— Versul ăla în care spune – „Dacă aș fi fost sculptor... sau mai bine... nu."

— Ce-i cu el?

— E ridicol. Ce e asta? Ne stresa întotdeauna. Mai ales pe tine. Și-a schimbat părerea la mijlocul versului? Atunci

de ce l-a lăsat? E ca un P.S. într-un mail. Mută naiba cursorul ăla și pune-l în mesaj.

— Nu știu ce să zic, i-am spus fără speranță.

— Bine, a zis ea și a scos CD-ul și a pus altul.

Și altul. Și altul. Nimic familiar, dar vreau să vă spun ceva – parcă le auzeam pentru prima oară – *Macarena* și *We Build This City* sunt două cântece pe care nu vreau să le mai ascult a doua oară.

Când mi-am luat inima în dinți și i-am spus că vreau să înceteze experimentul muzical, Cat a aprobat cu înțelegere și mi-a luat haina – ieșeam.

Cat zâmbea cu subînțeles când am intrat într-un bar numit The Lounge.

— Asta va merge, a zis ea. Simt asta.

— Uram barurile?

— Ăsta e un lounge.

— Ah. Uram lounge-urile?

— Nu tot timpul, dar de cele mai multe ori da. Nu canapeaua în sine... a zis ea și și-a făcut drum spre bar și ne-a comandat niște băuturi.

M-am uitat la lumea din bar și am remarcat o tipă în mod deosebit. Sorbea din băutură în timp ce dansa – cu ochii lipiți de anumiți indivizi de la bar, unul câte unul. Sorbea și se unduia. Dacă nu primea vreun zâmbet sau gest de încurajare, trecea la altcineva. Dansul ei avea un mesaj foarte clar: dacă unul dintre voi, domnilor, este interesat să mă ia acasă astă-seară, sunt disponibilă și aș fi fericită să îi arăt poziția „femeia deasupra".

— Uite, mi-a zis Cat în timp ce îmi dădea o băutură cu o frunză în ea.

— Mersi, i-am spus și am luat o gură.

Cat s-a apropiat periculos de mine și a ridicat o sprânceană. Dacă nu aș fi crezut că o cunoșteam bine, m-aș fi gândit că voia un sărut –, dar ea aștepta reacția mea la băutură.

— Ei bine?

— E bună. Ce e?

— E julep cu mentă. Îl urai.

— Serios? am întrebat și am mai luat o gură să văd dacă dulcegăria asta cu mentă nu era la fel de gustoasă la a doua degustare. Mi s-a părut la fel de bună ca acum treizeci de secunde. Îmi place, i-am spus simțindu-mă vinovată.

— Ei, gata și cu asta, a spus Cat dezamăgită.

După câteva ore și trei julep-uri de mentă (ale mele fiind singurele cu alcool, având în vedere starea ei), am bântuit (mai mult împleticit, în cazul meu) prin districtul Meatpacking[1] încercând să pescuim un taxi – fără prea mare succes.

— Uite unul! a țipat Cat.

— Ăla nu e un taxi, am corectat-o eu. Ăla e un PT Cruiser. Și e roșu aprins.

— Așa-i, mi-a replicat Cat, ținându-mă de mână ca să nu cădem grămadă pe trotuar.

De unde știam eu că mașina aia nu e taxi, dar nu îmi aminteam de această femeie ciudat de insistentă care, dacă iei în calcul tentativa de sărut și strângerea de mână, părea să fie și ea unul dintre urmăritorii mei? Mai multe taxiuri ocupate sau care ieșeau din tură au trecut pe lângă noi și am hotărât să ne mai plimbăm pe bulevard. În miniturul nostru prin Meatpacking District, am trecut pe lângă ceea ce părea a fi un travestit – o femeie incredibil de înaltă, cu niște picioare groase – și doi tipi care făceau pipi – nu unul pe celălalt, din fericire, dar tot nu simțeam nevoia să îi vedem – și o bucată de carne, la propriu.

— Câh, am spus.

— Naspa, m-a aprobat Cat, deschizându-și telefonul. Hai să îl sunăm pe Todd. Ce nostim. Avem nevoie de Todd.

— E târziu, am spus, mult prea târziu.

— Todd, noi suntem! Eu și Jordy. Ne uităm la o bucată de carne și ne gândim la tineee! Apoi a închis. Era robotul, cred.

În sfârșit, un taxi liber se îndrepta spre noi, dar o tipă cu o haină groasă fugea spre el.

---

1 Cartier newyorkez, recunoscut pentru prostituție, trafic de droguri, transsexuali etc.

— Hei! a urlat Cat. Hei! E taxiul NOSTRU! Prinde taxiul ăla – nu o lăsa să îl fure! a țipat la mine.

Dar femeia l-a furat.

— Îmi pare rău, i-am spus, dar era mai aproape.

— Minunat, a exclamat Cat. Acum nu îți mai amintești nici cum se câștigă lupta pentru taxiuri.

Trecuse o săptămână de la externarea mea și nu îmi amintisem nimic mai mult decât îmi aminteam în primele momente în care devenisem conștientă. Fusesem avertizată în legătură cu o metodă de recuperare, dar fără stocul de amintiri care să mă țină ocupată, nerăbdarea părea să rămână principala ocupație. Mă învârteam fără țintă prin apartament, vorbind din când în când cu pasărea.

— Asta e casa mea, spuneam, dar multe lucruri nu îmi spun nimic.

Și el se uita la mine, apoi pe geam, apoi prin cameră, la fel de neștiutor.

Un alt lucru pe care se pare că eu și pasărea mea îl împărțeam era un proprietar ostil șederii noastre acolo. Locul nu îmi era total străin, dar aveam un sentiment ciudat că nu era genul de apartament pe care l-aș fi ales dacă eram în toate mințile. Se pare că eram în urmă cu plata chiriei. În mod repetat. Cei de la bancă îmi garantau asta. Și mai erau și alte chestii. Prin intermediul unor bilețele și scrisorele mi se reamintea că pasărea reprezenta o „violare", chiria „era dusă de mult", „peste termen", apoi „plătită integral" – cu mulțumiri doamnei Landau. Nu vă lăsați păcăliți: s-a dovedit că nu eram măritată, doar sub oblăduirea juridică a doamnei Judith Landau. Puteam să lămuresc lucrurile mai târziu, mi-am zis eu. Pentru moment, le voi lăsa așa cum erau.

Am început să cotrobăi prin lucrurile mele, sperând că ceva o să mă lumineze. Dar lucrurile nu îmi spuneau nimic. M-am holbat la pozele cu mine și prietenii mei, dar toți mi se păreau niște străini. Inclusiv eu.

Todd venise de mai multe ori la mine și am înțeles de ce eram atât de apropiați, așa cum se presupunea că fusesem. Era un tip nemaipomenit care mă făcea mereu să râd. Cat

a mai trecut să îmi mai aplice vreo două tehnici de recuperare a memoriei, dar toate încercările ei au eşuat lamentabil – cu excepţia unor stări de ameţeală.

Mi se explicase că nu fusesem foarte apropiată de familia mea, aşa că am rămas surprinsă când Samantha a apărut la uşa mea să vadă cum mă mai simt. M-a îmbrăţişat şi s-a uitat adânc în ochii mei când m-a întrebat asta. Părea că îi pasă.

— Sunt OK, cred, i-am spus. Nu chiar. Nu prea ştiu ce să mă fac. Mă simt pierdută.

— Te rog să mă ierţi, mi-a spus ea.

— Pentru ce?

— Am fost rea cu tine înainte. Când ai fost amnezică prima dată. Îţi aminteşti ceva de când ai stat cu noi la mama?

— Nu, am spus.

Şi m-am întrebat dacă fusesem o pacoste pentru ei şi de ce nu mă luaseră şi de data asta.

— Nu am crezut că eşti amnezică. Credeam că te prefaci.

Interesant, din moment ce Todd spunea că mă prefăceam.

— Aveai vreun motiv să crezi asta?

— Nu, nu neapărat, a zis ea, luându-mi lucrurile şi punându-le la loc, dar simt că nu te-am susţinut şi acum eşti mai rău.

— Samantha, sunt sigură că nu ăsta e motivul.

— Îmi spuneai Sam. Aşa îmi spuneai tu.

— Sam, am spus şi i-am zâmbit, încercând să o fac să înţeleagă că nu era vina ei.

Pasărea a început să cânte şi Sam s-a uitat la colivie. Părea că se simte vinovată.

— Aia e pasărea ta? am întrebat.

— Mda.

— Cum o cheamă?

— Sneevil, mi-a zis şi părea ruşinată. Sneevil Knievil.

— Ha, am făcut şi am căzut pe gânduri, încercând să înţeleg de ce Dirk îmi spusese că îl chema Tweetie.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— A, e OK. Îmi place. Îmi ţine companie.

— Nu, nu mă referam la pasăre – lucru pentru care îmi cer scuze din nou. S-a ridicat şi s-a uitat pe fereastră. Şi a

continuat fără să se uite la mine. Am fost mereu geloasă pe tine. Erai mai deșteaptă ca mine și ai o slujbă bună, și, deși mama și cu mine avem mai multe în comun, pe tine te respectă. Chiar și tatăl meu, cu care tu nu te înrudești, te place mai mult.

— Sunt sigură că nu e așa, i-am spus, îndreptându-mă spre ea. N-are cum.

— Știu, a zis ea, în timp ce-și ridica privirea și își înghițea umilința. Dar uneori, așa simt.

Eu simțeam că tocmai întrezărisem o părticică din dinamismul relației noastre frățești și nu era una frumoasă.

— OK, atunci.

— Mda, a zis. Cred că o să plec.

— OK, am spus și m-am uitat la colivie. Îți vrei pasărea înapoi?

— Mmm... a făcut ea și a expirat, suflându-și bretonul de pe frunte. Nu, poți să îl mai ții o vreme.

— OK, am spus. E bine.

M-am uitat la Sneevil și m-am întrebat dacă îi păsase de el și cum ajunsese ea să îl aibă.

— Mai porți și altceva în afară de Puma? mi-a zis Samantha și m-am întors să văd la ce se referea și am dat cu ochii de Todd în pragul ușii.

— De fiecare dată când cred că am avut de pierdut că n-am avut o soră, îmi dau seama cât de binecuvântat am fost că nu am avut nici una. Ferească Dumnezeu să mă fi trezit cu o soră diabolică, așa ca tine, i-a spus el.

— Ne mai vedem, a spus Sam în timp ce trecea pe lângă el.

— Bună, a zis Todd. Am nimerit bine?

— Da, sigur, am spus. Pentru...?

— O... s-a bâlbâit el.

— Nu-mi spune. Am uitat ceva...? Ce anume?

— Nu, nu, a zis el. Am trecut neinvitat. Stai liniștită.

— O, vai, am făcut. În cazul ăsta foarte bine ai făcut.

Nu recomand amnezia nimănui, dar faptul că nu recunoșteam oamenii îmi permitea să văd mai clar când își băgau nasul în viața mea. Poate și pentru că intuiam că îi văd

pentru prima oară; poate că mintea mea se juca de-a reconstrucția impresiilor asupra lor. Indiferent de motive, mă hrăneam cu poftă din toate – felul în care arătau, vorbeau, se mișcau; în ce fel își foloseau mâinile; îmi dădeam seama când mă ascultă și când nu. Și după ce îl văzusem fix de două ori după accident, am simțit o schimbare la Todd în timp ce stătea în pragul ușii.

— Intri? l-am întrebat.

Și-a scuturat brațele și s-a uitat în jos la picioare și, pentru o secundă, am crezut că se va întoarce și va pleca.

— Asta a fost o invitație, i-am spus. Uite, o fac în mod oficial. Te rog, intră.

Și totuși el stătea în prag, zâmbind pe jumătate, privind cu suspiciune apartamentul, chestie care nu a durat prea mult. Simțul umorului trebuie să fie strâns legat de memorie, pentru că în cazul meu, nu reușeam să spun nici un lucru nostim care să detensioneze atmosfera.

— Todd, intră!

Acum s-a uitat fix la mine ca și cum s-ar fi trezit din vis și a intrat.

— E fainâ, i-am spus. E nouă?

— Ce? a întrebat el repede.

— Dar dacă mă gândesc mai bine, am cugetat eu, aș putea spune același lucru despre fiecare lucru pe care îl văd în vestimentația oamenilor.

Și atunci mi-am dat seama că amnezia ar putea avea și câteva avantaje – de exemplu, o garderobă nou-nouță! (Sau obiectivitatea cu care să înregistrezi greșelile din actuala ta vestimentație.)

Dar în ceea ce îl privea pe Todd mă refeream la geaca lui de piele, care părea nouă și țeapănă și scârțâia un pic în timp ce mergea.

— Asta? Pe-asta o am de... ani de zile. Nici nu mai știu. Am pescuit-o de undeva.

Se uita în jur fără țintă, analizând lumânărelele și aranjamentele din imortele, plasticele cu Buddha și deschidea revistele întorcând paginile fără să citească ceva.

— Nu ți se pare neobișnuit, nu?

Am încercat să ghicesc la ce se referise.

— Nu, de fapt, se pare că toți oamenii vin aici și fac același lucru – se uită în jur la lucrurile mele, ca și cum pierderea memoriei ar fi determinat o redecorare a apartamentului meu. Am pus mâna pe un breloc John Deere de pe raft. Sincer, nu știu dacă m-ar fi deranjat.

— Nu, mă refer la faptul că am venit neanunțat. Eu nu vin niciodată neanunțat. Dar tu nu îți amintești asta.

— Cu siguranță ești bine-venit aici. Nu sunt cine știe ce companie, având în vedere lipsa amintirilor, dar se spune că în timp o să îmi revin.

S-a aplecat peste măsuța de bucătărie.

— Dacă e adevărat că nu îți amintești – și nu mă îndoiesc de asta, a spus el, deși suna ca și cum avea clar dubii, atunci e adevărat că nu îți amintești... știi tu...

Dar nu știam, așa că m-am uitat la el pentru a-i da de înțeles că nu.

— Cum stăteau lucrurile între noi?

— Între mine și tine? am întrebat.

— Asta ar însemna noi, a spus el, ridicându-se din nou și plimbându-se prin casă.

Mi-a arătat un Buddha cu mâinile ridicate.

— Tu și cu mine eram un soi de cuplu. Ție îți cam plăcea de mine și eu eram înnebunit după tine. Eram pe punctul de a trece de la stadiul de prieteni la altceva.

Numărul pețitorilor se înmulțea constant. Ar fi trebuit să fiu extrem de mulțumită că niște bărbați atât de prietenoși, frumoși, de stăpâni pe ei și în același timp disponibili, îmi acordă atâta atenție. Pe de altă parte, deși poate suna a lipsă de recunoștință, eu nu îmi doream decât să închid ochii și să-mi șterg din minte toată această nebunie. În afara faptului că de-abia se conturau niște scenarii. Așa că m-am așezat pe canapea.

Am rămas tăcuți pentru o vreme. M-am uitat la Todd și mi-am dat seama ce părea diferit la el. Zâmbea pe jumătate, era pe jumătate aplecat, stătea pe jumătate, mă privea pe jumătate și cu cealaltă jumătate nu. Jumătate și jumătate. Era indecis. În spital, se mișca repede, cu intensitate, aproape

nebunește. Întotdeauna părea pe punctul de a se împiedica, pentru ca imediat să se redreseze. Râdea prea tare, se încrunta, scotea limba. Acum însă, părea un puști care știe că e într-o mare belea. Trebuie să recunosc, deși mă făcea să mă simt puțin incomod, avea totuși ceva... simpatic. Era chestia aia care inspiră adjective ca „băiețește" sau „afectuos". S-a așezat lângă mine și s-a întors spre mine.

— Jordan, dacă e adevărat (iar începea cu „adevărul"), dacă e adevărat că nu îți amintești, m-am gândit să fac ceva care să te ajute.

Fără să înțeleg exact la ce se referea, am simțit că ceva era pe cale să se întâmple. Genunchiul lui era la un milimetru de al meu. Și mai era și tăcerea. Intervalele în care nu vorbeam erau mute, dar cine ascultă tăcerea? Atunci asta am făcut. Am auzit cum trecea timpul.

S-a apropiat în așa fel încât genunchii noștri să se atingă și, atunci, mâna lui s-a întins și a acoperit-o pe a mea care a tremurat și s-a umezit puțin. Poate că experiența de viață te călește pentru astfel de situații și înveți cum să treci prin ele. Dar, în cazul meu, nu exista așa ceva. Eram îngrozită, da, dar și captivată. Pur și simplu nu știam ce să fac în secunda aia în care el s-a aplecat încet spre mine... cu fiecare milimetru. Și, dintr-odată, s-a oprit brusc.

— Dumnezeule, a spus. Doamne Dumnezeule.

S-a aplecat, trăgându-mă după el, înconjurându-mi umărul și îmbrățișându-mă, bărbia lui apăsându-mi umărul.

— Ce dracu' se întâmplă cu mine? a zis el.

— Eu... nu știu? am încercat eu să îl consolez.

— Uau, a spus el, ridicându-se și începând să se plimbe. Chestia asta va intra în istorie drept cea mai josnică, cea mai nenorocită chestie pe care am făcut-o vreodată. Ai voie să te superi pe mine pentru asta. Dar nu pentru mult timp.

Nu înțegeam ce voia să spună.

— Îmi pare rău... Dar ce-ai făcut?

— Isuse, a zis și a ezitat un moment. Am mințit grosolan. Totul a fost o minciună. Nu suntem... suntem prieteni. Doar prieteni. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, a spus

el cu o voce răguşită. Îmi pare şi mai rău că am încercat să profit de situaţie şi sper să mă ierţi. Dumnezeule, mă urăsc.

Eram surprinsă de tot, atât de năucită, că pentru un moment am rămas cu braţele în aer. Şi apoi l-am îmbrăţişat şi eu.

M-a împins ca să se uite la mine cu ochi umezi şi un zâmbet larg. Am început să plâng.

— Of, opreşte-te. E OK, a zis el, dând din cap. Ce e între noi rămâne mereu între noi. Vei vedea. Vei reveni la normal. Sau vom încerca din nou.

Todd. Nu ştiam exact cine era, dar eram sigură că îmi va plăcea pe vecie.

27. Familiaritea naşte disprețul

„Fericirea nu înseamnă altceva decât să fii sănătos tun şi să ai o memorie proastă!"

Aşa spunea Albert Schweitzer. Conform unei felicitări pe care mi-o adusese Cat în una din vizitele sale. Dar eu aveam o sănătate bună – cu excepţia recentului cucui în cap – şi o memorie foarte proastă, şi credeţi-mă... nu eram fericită.

Oamenii care arătau într-un fel, se comportau în altul. Nu exista nici o hartă sau ghid practic pentru buna-cuviinţă. Cred că oricum există un adevăr, dar când nu ai nici o amintire cu privire la caracterul cuiva, ai tendinţa să faci alegeri neinspirate şi să ai încredere în oamenii nepotriviţi. Mi-aş fi dorit că toată lumea să poarte etichete ca alea pentru sendvişuri care să conţină cine şi ce erau. Defecte şi calităţi. Doar un cuvânt de avertizare care să mă lumineze şi care să mă ajute să ştiu cu cine am de-a face. Tipul ăsta: un Mincinos. Trişor. Afemeiat. Pungaş. Manipulator. Încăpăţânat. Infractor. Narcisist. Nenorocit. Tipul ăla: De încredere. Cinstit. Egoist. Trufaş. Afectuos. Cu două-feţe. Iubitor. Satanic.

Interfonul a sunat, provocându-mi un atac de cord, aproape. Când am apăsat pe butonul „Vorbiţi", am respirat uşurată că era Dirk. A ajuns la uşă în câteva secunde, de

parcă mi-ar fi simțit tensiunea psihică și mi-a aruncat o pungă de hârtie maro în stomac. Am deschis punga.

— Ce-i aici?

— E o surpriză, a zis el și a scos două casolete de Ben & Jerry – Peanut Butter Cup și Chocolate Chip Cookie Dough –, dar acum că am văzut cât ești de drăguță, poate fi cred-că-ar-trebui-să-avansăm-puțin-lucrurile-la faza-doi-din moment-ce-suntem-împreună-de-peste-doi-ani-chiar-dacă-tu-nu-îți-aminteşti înghețata.

— Arome noi, am zis eu. Pot să le pun pe toate la un loc?

— Da. Părea amuzat.

— E o surpriză foarte dulce, i-am spus mutându-mă de pe un picior pe altul și am simțit că mă doare. Și aia sună foarte... drăguț. Dar nu prea mă simt în stare, încă. Am dat din umeri și m-am crispat puțin. Îmi pare rău.

— E OK. Aduc eu linguri, a zis el, dându-mi mie o cutie de Cookie Dough și ducându-se la bucătărie să aducă două linguri.

Mi-am văzut imaginea în oglindă – lumina mi-a căzut pe lănțișor – și m-am apropiat mai mult să îl inspectez.

— Tu mi-ai luat asta? am strigat eu.

— Ce? a răspuns Dirk, dădu-mi o lingură și deschizându-și cutia.

— Acest frumos pandantiv.

Dirk s-a uitat la el în același fel în care s-a uitat și la Sneevil prima dată când l-a văzut, așa că am știut că răspunsul va fi nu. Oricât de puțin l-aș fi cunoscut, eram capabilă să recunosc priviri pe care le mai văzusem.

— Nu, a spus el.

— Hmm, am făcut.

M-am aplecat spre oglindă și deschizând pandantivul am remarcat pentru prima dată fotografia din el.

— E un far aici, am spus.

— Așa să fie, a răspuns Dirk și a ridicat o lingură în semn de toast. Pentru noi și noi începuturi, a zis el.

Ne-am ciocnit lingurile și am băgat în noi.

Între perioada mea de spitalizare și perioada de recuperare de acasă trecuseră încă patru săptămâni în afara celor pe care firma ni le dăduseră de sărbători. Începusem un program de terapie fizică și psihică de două ori pe săptămână, așa că mă simțisem, relativ, ocupată. Dar eram pregătită să îmi reîncep viața, indiferent de ce însemna ea. Așa că nu am fost foarte nefericită când într-o dimineață am primit un telefon de la Splash Media Human Resources, de la o doamnă extrem de drăguță care mă întreba când m-aș putea întoarce la muncă și care părea destul de agresivă în a remarca – deși asta era treaba ei – că lipsisem o grămadă de timp de la muncă în ultimele patru luni și ceva. I-am spus că sunt gata de treabă când erau și ei. A doua zi, am primit un telefon de control de la o femeie pe nume Lydia, care părea extrem de drăguță și părea la fel de extrem de curioasă când plănuiam să mă reîntorc.

Lunea următoare, plină de elan, m-am îmbrăcat în niște pantaloni largi de culoare gri, o bluză de mătase roșie ca vinul de Burgundia, mocasini negri și o haină neagră – toate extrem de serioase – și am plecat hotărâtă spre muncă.

Am intrat la Splash Media și am fost imediat șocată de haosul existent. Oamenii erau agitați la maximum și nu era decât ora 9. Am trecut pe lângă un tip care m-a privit din cap până în picioare și a izbucnit în râs.

— Ai un interviu? a zis el.

— Da? am făcut nefiind sigură că am înțeles ce a vrut să spună.

— A, sigur, a zis. Scuze, am uitat. Eu sunt Kurt.

— Bună, Kurt?

— Ținuta, a zis el. De obicei nu te îmbraci așa. Întotdeauna tachinăm oamenii care vin la serviciu la costum. Se presupune că au interviuri la alte companii, pentru că suntem convinși că nu se îmbracă așa pentru aici.

— A, am făcut, dându-mi seama cum arătam și dorindu-mi din suflet să fi avut o ținută de schimb la mine.

— Arăți de parcă te-ar pufni plânsul, mi-a spus el. Nu te speria. Arăți bine.

Nu aveam de gând să plâng.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Sunt OK. Dar unele lucruri sunt... mai puţin clare. Cum ar fi biroul meu. Ai putea să mă orientezi în direcţia bună, te rog?

— Sigur, a zis el. Ai biroul chiar la capătul holului de-aici, a spus şi l-am urmat pe holuri până la biroul meu.

Mă aşezasem de vreo trei minute la birou când o femeie a apărut în pragul uşii.

— Bine ai revenit, a zis ea. Sunt Lydia.

— Bună, i-am spus în timp ce răsfoiam nervoasă nişte post-it-uri.

— Uite ce e – a oftat ea greu –, ştiu că ce s-a întâmplat ţi-a dat o anumită impresie, iar eu vreau să o corectez. E totul în regulă?

— Îmi pare rău, dar nu merge, i-am spus şi ea a îngheţat.

Deschisesem gura pe jumătate să îi spun că totul era în regulă, dar mi-am dat seama atunci că nu aveam nici cea mai vagă idee ce voia să spună. În sertarele minţii mele – unele goale, altele suprapopulate – cea cu eticheta Lydia conţinea extrem de puţine. Am recunoscut-o când am văzut-o, dar dacă ea era cea care conducea firma sau cea care îmi aducea cafeaua şi pateul dimineaţa, nu ştiam. Îmi amintisem că scriseserăm ceva şi mi se părea că lucraserăm amândouă – pentru că faţa ei mi se părea cunoscută –, dar nu era legată de o „Lydia" sau de alte experienţe concrete. Doar schiţe, ca nişte grafitti pe geamurile de la metrou, pe care nu ştiam cum să le interpretez.

— Nu am vrut să te sperii, am continuat. Doar că nu am nici cea mai vagă idee despre tine, de bine sau de rău. Îmi pare rău. Acum, nu îmi amintesc absolut nimic din ce făceam împreună.

S-a luminat la faţă şi am presupus că am atins o coardă sensibilă.

— Asta e, păi, asta-i... În fine, te-ai acomodat? Eşti gata să facem minuni împreună? Partenero?

— Abia am ajuns, dar sigur... ce-ar trebui să fac? Sau „să facem"?

— Păi, campania ta la Get Rich Quick a demarat şi cât ai fost tu plecată şi-a croit propriul drum.

— Bun, am zis neştiind despre ce vorbea, dar fericită că totuşi făcusem ceva aşa cum trebuia.

— Acum eşti liberă să lucrezi din nou pentru mine.

— Sună bine, am spus. La ce lucrăm?

— Încercăm să dăm lovitura secolului, Harvest, a zis ea, dar numele nu îmi spunea nimic. Cred că mi-a citit confuzia pe faţă pentru că a adăugat.

— Asigurări.

— A. OK.

— Au avut nişte campanii cu lanuri de grâu de care au încercat să scape, aşa că acum poate fi orice. Dar fără grâu.

— Am înţeles, i-am spus.

— Perfect. Vin pe la tine mai târziu şi putem face un brainstorming, mi-a zis şi a dispărut doar pentru a reapărea într-o fracţiune de secundă. Frumoşi mocasini, apropo, a spus şi a şters-o iar.

Todd m-a sunat şi mi-a cerut să ne vedem în faţa birourilor în pauza de prânz. Când am ajuns în părculeţul de peste drum am fost întâmpinată de Todd *şi* Travis.

— Ambuscadă, am zis eu glumind.

— De fapt, aşa şi e, a spus Todd şi am fost mirată de cât de necăjit părea.

Ochii îi erau înfundaţi şi încercănaţi, avea părul slinos şi îi stătea în toate direcţiile, şi purta reiaţi negri şi o cămaşă tot neagră. Arăta ca un vampir părăsit de noroc.

— Uau, am zis. Ce-am mai făcut?

— De asta am venit să stăm de vorbă, a spus Todd.

— Bună, i-am spus lui Travis, care încă nu zisese nimic.

— Eu nu ştiu, a zis el dând din umeri. Todd m-a rugat să ne vedem aici, aşa că nu ştiu mai multe ca tine.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat de Todd.

— Amândoi trebuie să fiţi foarte atenţi la mine, a zis Todd.

— Bine. Ce-i? a zis Travis.

— Jordan, fac asta pentru binele tău. E legat de ce-am discutat – de ce ţi-am spus la spital, a continuat Todd şi s-a uitat la Travis. Travis, Jordan nu a avut amnezie.

— Ce? a zis Travis și s-a strâmbat la față. Bineînțeles că a avut.

— Nu, nu când ai lovit-o tu, nu când ai cunoscut-o tu, nu când ai ieșit cu ea în oraș. Se prefăcea.

— De ce faci asta, Todd? am întrebat.

— E adevărat? m-a întrebat Travis.

Am intrat în panică și eram derutată. Voiam să-i spun adevărul, dar nu știam care era ăla. Așa că am răspuns sincer:

— Nu știu, i-am zis.

— Cum adică nu știi? a întrebat Travis, destul de agitat.

— Nu știe, a intervenit Todd, pentru că acum chiar are amnezie. Sunt singurul care știe adevărul.

— OK. A) De ce ar vrea Jordan să facă asta? și B) De ce îmi spui mie asta?

— Pentru că te iubește. Și eu o iubesc pe ea. Iar Dirk se joacă cu ea. Și nu vreau decât să îndrept lucrurile.

Travis s-a întors spre mine.

— Deci te-ai prefăcut tot timpul? Nu-mi vine să cred!

— Stai, a intervenit Todd, lasă-mă să-ți spun că se simțea groaznic față de tine pentru că trebuia să se prefacă. Serios. De-aia a și vrut să îți mărturisească. Dar când a fost lovită de bâta aia de baseball a fost o coincidență absurdă, pentru că tocmai mă rugase să simulăm un alt accident diferit, ca să se poată revanșa față de tine.

— Sigur, a adăugat Travis cu îndoială. Pentru că altfel aș fi crezut că sunteți amândoi nebuni.

— Nici o șansă acum, am îngăimat eu.

— Voia să organizeze un pseudoaccident. Care să-i readucă memoria, chipurile.

— Cred că e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată, a spus Travis.

— Nu, mai e ceva, a continuat Todd, devenind mai agitat.

— Ai dreptate. Trebuia să mă abțin, a intervenit Travis.

— Și voia ca tu să fii eroul. Ca... să ți se șteargă orice sentiment de vinovăție. Ai fost acolo când și-a pierdut memoria și acum ai fi fost acolo când și-ar fi recăpătat-o și și-ar fi recâștigat controlul asupra propriilor acțiuni – sau

cum se numește chestia aia pe care o deține maică-sa – și să renunțe la proces.

Travis îl privea deja pe Todd mult mai atent.

— Voia să facă asta pentru mine?

— Păi, sigur nu o făcea pentru mine, a zis Todd.

— Uau, a susurat Travis.

— Mda, a zis Todd, cu un zâmbet. Stupid, dar dulce.

Cei doi păreau să aibă un soi de înțelegere, dar eu nu reușeam să îmi dau seama în ce fel. Și nici măcar nu mă includeau și pe mine în conversație, așa că nu pricepeam de ce mă chemaseră acolo, cu excepția intenției de a mă umili.

— Mai aveți nevoie de mine? am întrebat. Pentru că nu cred nimic din toate astea și chiar nu vreau să mai aud nimic.

Îmi ghiorțăia stomacul pentru că sărisem peste prânz după ridicolul și surprinzătorul atac, așa că m-am întors la birou, am desfăcut pe jumătate un baton cu cereale, pe care l-am găsit în sertarul de sus, și mi-am petrecut următoarele două ore și ceva citind documentația și luând notițe pentru brainstormingul cu Lydia. Nu știu dacă din cauza șocului provocat de confesiunile debordând de imaginație ale lui Todd, de expiratul baton cu cereale, limpezimea minții mele, sau de fericirea de a mă regăsi la biroul meu... Poate era din cauza inspirației induse de industria de asigurări, dar ideile mi-au venit remarcabil de ușor. Au explodat, practic, ca flash-urile din camera digitală a lui Cat (acum se afla în misiunea de a crea noi amintiri de la început, în caz că cele vechi reveneau deformate). Știam de la tipa de la Resurse Umane că îmi mergea bine și că revenirea mea era așteptată cu nerăbdare în anumite privințe, dar nu credeam că puteam să o iau de la zero cu minimum de efort.

După-amiaza târziu, Lydia a venit în biroul meu cu un caiet de notițe și s-a așezat pe marginea biroului.

— Deci... te-ai gândit la ceva?

Nu voiam să par prea sigură pe mine, așa că am rămas calmă. Până la urmă, brainstormingul presupune schimb

de idei, pentru a vedea ce merge. Puteam să-mi ofer ideile pe degeaba și să par nu doar deșteaptă-foc, ci și complet năucă.

— Păi, am zis eu, au pus accentul pe consecvență, dar strategia asta cere un mesaj mai puțin conservator și, totuși să se adreseze celor mai mari consumatori de asigurări. Nu mă refer la Mapllethorpe, dar nici la Norman Rockwell. Așa că uite la ce m-am gândit eu.

Mi-am așezat mâinile una peste alta.

— Aha, a făcut Lydia și și-a notat niște lucruri.

— Și apoi logo-ul: „Ești pe mâini bune... cu Harvest".

Lydia s-a oprit din scris.

— E parodic? Sau o comparație propriu-zisă? Nu știu dacă acceptă comparații. Dar dacă are și umor, presupun că...

— Păi, am zis eu dezamăgită că nu a aruncat caietul în aer ca să sară la mine și să mă îmbrățiseze, nu e chiar o abordare comică. E vorba de cele două mâini, una peste alta, împreună, care te susțin, care au grijă de tine, uite așa – și am format un căuș din ale mele, așa cum văzusem atât de clar cu ochii minții. Dar, și de asta mi-am dat seama abia acum, seamănă cu „Noi te tratăm bine; ești pe mâini bune cu noi". Sau „o mână de ajuror de la Harvest".

Stătea cu pixul în gură.

— Întrebare, a zis ea. Următorul tău concept se referă cumva la o șopârlă care spune bancuri?

ZBANG! Am lovit în birou.

— E incredibil! Trebuie să fie din cauza... electronilor din aer. Chestia asta se va scrie singură, practic!

Caietul atârna flasc în mâna ei, în timp ce se uita la mine, acră.

— Nu știu dacă se va scrie singură, dar cu siguranță s-a mai scris, mi-a spus ea.

— Nu folosește la nimic? Doar nu vrei să pierdem șansa.

— Stai liniștită, nu pleacă nicăieri, mi-a replicat ea.

M-am uitat în caietul unde îmi notasem ideile.

— Ai probabil dreptate. Ar fi greu să uiți așa ceva. Pur și simplu curge.

— Așa e, mi-a zis ea, și a ieșit din birou, lăsându-mă să mă întreb dacă reușisem s-o uimesc.

*

Pentru că îmi distrusese rutina personală pe care aș fi putut-o avea, amnezia mă plasa într-un perpetuu joc al așteptării. Așteptam ca oamenii să mă sune, să mă viziteze, să facă planuri și să nu le respecte. Mă hrăneam și îmi spălam singură, dar nu luam eu inițiativa. Chestia asta mă făcea vulnerabilă în fața diferitelor provocări – cum ar fi să mă duc la shopping la Barneys cu mama și soră-mea într-o zi după serviciu.

— Bună, Jordan, mi-a spus Samantha. Bine ai venit în lumea noastră.

Când mi-a zis asta, m-am oprit pentru o secundă, gândindu-mă că suna familiar.

— Știu asta... am zis. Ce-i asta?

— E un cântec care se ascultă pe FAO Schwarz, a zis Sam.

Barneys părea echivalentul orgii copilărești printre raioanele de jucării pentru adulți, debordând de bogăție, așa că era convenabil.

— Obișnuiam să venim aici împreună? am întrebat.

S-au uitat una la alta și au râs.

— Nu, a zis Sam. Nu-ți prea plăcea să mergi la shopping.

— Păi, și-atunci, ce-mi plăcea?

— Îți plăcea mai mult să...

— Să cugeți, a încheiat fraza mama.

— Eram o tocilară? am întrebat.

— Nu erai o tocilară, Jordan, a spus mama. Nu. Nu o tocilară.

— Ba da, era, mamă, a intervenit Sam. Nu erai deloc la modă. De-aia a fost așa o minunăție când ai început relația cu Dirk.

— Vouă chiar vă place Dirk, îmm? am întrebat.

Era ciudat. Pentru fiecare argument pe care Cat și Todd mi-l dădeau în favoarea lui Travis, mama și soră-mea aveau unul pentru Dirk.

Mama a încuviințat.

— E un bărbat minunat, dragă.

— Și eram fericită cu el?

— Foarte.

— Petreceați mult timp cu noi? am întrebat.

— Păi, nu, dar știam că erai fericită.

— Uite ce e, Jordan, a zis Sam. Nu vei găsi pe altcineva mai bun ca Dirk. Nici... odată. Așa că nu m-aș îndoi atât de tare în locul tău.

În următoarea oră, le-am urmărit pe mama și pe soră-mea cum se uitau după aceleași ținute, aceleași culori, certându-se pe cine le-a văzut prima, hotărându-se, într-un final, să își ia fiecare, dar în culori diferite și să și le împrumute. M-am uitat la mama – draga și tirana mea de la periferie – care, practic, smulsese ultima pereche, măsura 24, de Joe's Jeans din mâinile unei fete (făcând-o a ei și numai a ei) fără să piardă nici o bătălie.

M-am uitat surprinsă cum mama și soră-mea se mișcau cu lejeritate printre raioane și puneau ochii pe ținutele *must-have*. Ar fi putut fi în capătul celălalt al magazinului, dar reușeau, într-un fel anume, să aleagă lucruri extrem de asemănătoare. Și când se întâlneau spuneau în tandem: „De unde ai luat asta?"

Am remarcat că vânzătoarele le recunoșteau și le ziceau pe nume și, ceea ce era și mai înfricoșător, scoteau o colecție de rezervă pe care o aveau dosită pentru ele în așteptarea următoarei lor vizite. Nimeni la Barneys nu părea să mă cunoască pe mine, însă. M-am uitat la un pulover care părea interesant și am verificat eticheta: 2 800 de dolari. Nu erau 2 800 de dolari o grămadă de bani pentru un pulover? Am mai pierdut ceva când m-am lovit la cap? Au luat-o toți razna și au ajuns la concluzia că e OK să cheltuiești contravaloarea unei vacanțe pe un articol de îmbrăcăminte?

Când au ajuns la casă, casiera le-a mai dat fiecăreia câte o tanga. Noua culoare de la Cosabella. Le ofereau celor mai fideli clienți.

— Sun gratis! a spus zâmbind casiera, în timp ce îi îndesa în pungi.

Am luat o pereche și m-am uitat îndeaproape la ea.

— Arăți fundastic, am spus șugubăț perechii de tanga de parcă ar fi putut vorbi. Asta e o achiziție nemaipomenită. Culoarea te face să te oprești în loc.

Maică-mea mi-a smuls-o din mână și pus-o înapoi pe tejghea.

— Ce faci, Jordan? m-a întrebat pe cel mai dezgustător ton.

— Făceam o glumă. Ai înțeles?

Nu au râs. Casierei i s-a făcut milă de mine și, deși nu cumpărasem nimic, mi-a înmânat o pereche fundastică de tanga.

Și ca și cum ziua nu ar fi fost suficient de lungă, când am ajuns acasă, Todd era acolo, așteptându-mă.

— Îmi pare rău pentru ieri, a zis el.

— Sunt foarte obosită, am spus.

— Te rog să mă crezi. Tot ce am spus e adevărat.

Și eu simțeam că pot avea încredere în el, dar mă simțeam și extrem de umilită.

— Să simulez amnezia? Ăsta e un lucru îngrozitor! Cum să le fac asta celor care le pasă de mine...

— Hei... a fost ideea ta, mi-a zis el.

— Știu... așa spui tu... Dar sună atât de ciudat. Lucrurile erau atât de grave?

— Treceai printr-o perioadă nasoală.

— Și care sunt șansele să mi se întâmple tocmai mie! am spus. Că veni vorba de karma! Sunt o persoană îngrozitoare. Dumnezeu mă pedepsește.

— Dumnezeu nu te pedepsește.

— Dumnezeu mă urăște.

— Stop. A râs. Jordy, ești cea mai deosebită persoană pe care o cunosc. Trebuie doar să îți recapeți memoria și eu te voi ajuta să îți dai seama de asta.

Todd era o persoană atât de caldă care mă făcea să mă simt în siguranță.

— Hai să-ți arăt ceva, am spus și am scos tanga din pungă.

Todd s-a înroșit un pic.

— OK. Nu eram chiar atât de apropiați înainte. Credeam că am lămurit asta.

— Nu, am spus, fluturându-i tanga pe sub nas. Am nevoie de părerea ta pentru că tu ai înțelege, cred.

I-am spus cum dădeau perechile pe gratis, și pe măsură ce povesteam lucrurile mi se păreau și mai ciudate. Cum adică, ce hal de cadou era și ăsta? Ce spuneai clientului? Mulțumim că faceți cumpărături de la noi. Și acum, fiți drăguți și trageți-vă astea prin fund...

În secunda în care am spus „Arătați fundastic", pe Todd a început să-l umfle râsul.

— Lenjerie fundastică, a spus Todd. Foarte tare. Asta e nebunatica pe care o cunosc și o suport.

M-am simțit mult mai bine. Imediat.

— Nu aveai cum să te aștepți ca familia ta să înțeleagă asta. Nu sunt cei mai deștepți oameni de pe fața pământului. Și când vine vorba și de simțul umorului, mai bine las-o baltă.

— Atunci eu de ce am?

— Pentru că tu ești excepțională. Nu întreba de ce tu ești așa cum ești și ei sunt așa cum sunt. Vei ajunge oricum la concluzia la care am ajuns eu cu mult timp în urmă: ești adoptată. Dar ai destule pe cap acum. Putem reveni mai târziu la asta. În plus, nu ești adoptată. Ești doar deosebită și unică și genială și nostimă și de-aceea, oricine în prezența ta va părea insignifiant. Pentru că așa e!

— Ce norocoasă să am un prieten ca tine!

— Pentru că și eu sunt deosebit și unic, genial și nostim. Oamenii caută semeni ca ei.

— Am înțeles, am încuviințat.

Todd era de treabă, chiar dacă nu îmi aminteam de el.

— Mulțumesc... pentru că ai încercat să mă ajuți.

— Măcar atât să fac și eu. Numai să mă crezi că nu eu sunt băiatul rău aici!

— Cred, am spus, și m-am întrebat dacă Dirk era băiatul rău. Și de ce trebuia să fie vreun băiat rău?

Reacția ciudată a Lydiei la ideea mea „de a fi pe mâini bune" am interpretat-o ca fiind pozitivă așa că m-am gândit să o mai uimesc și cu altele. A doua zi, când am intrat în birou, eram înarmată și gata de atac cu încă două abordări la fel de bune – una care mă lovise cu o seară înainte la duș și alta care îmi venise dimineața când mă spălam pe dinți.

Eram în chicineta de la etajul nostru, turnându-mi o cafea stătută într-un pahar termoizolant când Lydia s-a furișat lângă mine.

— Vreo revărsare de idei creative astăzi? m-a întrebat ea.

— Mda, i-am zis. Avem.

— Minunat, mi-a spus ea și m-a urmat în birou.

— OK, i-am zis. Trebuie să ne gândim la brand, nu? Ce sună cel mai bine în branșă dacă nu încrederea și confortul?

— Confortul? a întrebat ea.

— Ei bine, mie, din orice punct de vedere ai lua-o, mi-au plăcut ideile pe care ți le-am împărtășit deja. Și nu pentru că sunt ale mele...

— Jordan, poanta a fost deja exploatată și înțeleg că nu ai venit tu cu ea.

— Exact... i-am spus, neînțelegând, dar nevrând să pierd momentul, nu pentru că sunt ideile mele, ci pentru că merg. Când te gândești la asigurări, vrei să crezi că există niște oameni în spatele promisiunilor. Așa că, până acolo, ar trebui să creăm ceva îndrăzneț pentru un brand care a fost dintotdeauna cunoscut pentru „consecvența" lui, dar nu pentru faptul că sunt de încredere, discreți, grijulii... înțelegi?

— OK... a spus ea.

— Așa că am câteva idei, am continuat eu. Una dintre ele se referă la un paznic al cartierului. Dar nu un gardian voluntar... ci mai degrabă un prieten. Un vecin care are grijă de tine... de spatele tău.

— Aha.

— M-am gândit la asta: „Ca un bun vecin... Harvest e acolo". Și alte variațiuni pe aceeași temă, cum ar fi...

— Jordan, m-a întrerupt ea, poți să aștepți un moment?

— Sigur, am zis.

— Vreau doar să îl aduc și pe șeful, a zis ea și a dispărut din biroul meu.

Părea că vechea Jordan începea să spargă gheața din nou.

Câteva momente mai târziu, Lydia a revenit însoțită de un bărbat cu părul alb și Kurt, tipul care mă acuzase că aveam un interviu pentru un job.

— Bună Jordan. Bine ai revenit, mi-a spus bărbatul cu părul alb. Eu sunt Ted Billingsly.

— Bună, am zis. Îmi pare bine... să vă văd.

— Jordan tocmai îmi spunea de noile și inspiratele idei pe care le are pentru campania Harvest, pe care voiam să le auzi cu urechile tale, a spus Lydia și s-a uitat încrezător la mine. Spune-le și lor.

Am repetat chestia cu „bunul vecin", iar domnul Billingsly a rămas cu privirea goală pentru un moment. Apoi a deschis gura, dar nu i-a ieșit nimic. M-am uitat în jur și emoționată am continuat. Folosirea acestui concept ar fi putut să fie prea blândă sau prea subtilă pentru compania în discuție, așa că am decis să îi expun și cealaltă idee a mea – cea pe care nici măcar nu i-o împărtășisem Lydiei.

— Și mai e încă una la care m-am gândit. Care are cam același mesaj, înțelegeți, stabilitate... am bombănit eu.

— OK? mi-a zis el.

— „Ca o stâncă", am spus și am așteptat puțin. Dar nu au zis nimic. Adică, am continuat, „ei sunt stânca ta". Ei sunt acolo pentru tine. Și am cântat cuvintele care îmi veniseră în cap în timp ce mă spălam pe dinți: „Ca-a o stâncă!"

Kurt a pufnit în râs, dar l-a acoperit cu o tuse. Nu știam ce se petrecea, dar simțeam că nu mai pot respira și mă mânca în gât.

Domnul Billingsly mi-a zâmbit și s-a întors spre Kurt și spre Lydia și a spus:

— Mă puteți lăsa câteva minute singur cu Jordan?

— Ți-am spus, am crezut că o aud pe Lydia spunându-i lui Kurt.

— Știi ce este State Farm? m-a întrebat domnul Billingsly cu blândețe.

— State Farm? am întrebat eu.

— Asigurări? a zis el.

— Îmi pare rău, nu știam. Am făcut vreo campanie pentru ei?

— Nu, a zis el. N-am făcut. Dar ei au o campanie care e similară cu cea pe care tocmai ai conceput-o.

— O au de cât, treizeci, patruzeci de ani? a spus Kurt amabil, care era încă acolo împreună cu Lydia.

— Au? am întrebat, simțind din nou mâncărimea în gât, acum mult mai pronunțat. Îmi pare rău. Nu am încercat să fur idei. Pur și simplu mi-au venit.

— Înțeleg, a zis el. Cred că subconștientul tău îți reamintește de campaniile existente.

— Campanii? am întrebat. La plural?

— Lydia mi-a spus că i-ai expus ieri o campanie la Allstate și, în fine, cealaltă idee pe care ai avut-o astăzi – campania „Ca o stâncă" – e a celor de la Chevy. E cântecul lui Bob Seger.

— Of, Doamne, am spus și am simțit un nod în gât. Mi-e atât de rușine. Jur că nu am vrut să...

— E în ordine, a spus el încet și le-a făcut semn lui Kurt și Lydiei să plece. Înțelegem. Vrem doar să te faci bine.

— Mulțumesc, am spus.

— Dar pentru moment, Jordan, cred că nu ne ești de nici un ajutor aici. Cred că ar fi bine pentru toată lumea să îți iei liber o perioadă.

M-am ridicat imediat și am început să îmi fac bagajul. Mi-am băgat capsatorul în geantă fără să mă mai gândesc, dar l-am scos repede și l-am pus înapoi pe birou.

— Da. Absolut, am spus în timp ce răsfoiam hârțoagele de pe birou și tremuram. Înțeleg perfect. Cât timp?

— Vom vorbi la Resurse Umane și vom stabili un plan. Îmi pare rău, Jordan, a zis el și s-a ridicat să plece.

— E vorba de o absență permanentă? am întrebat cu voce tremurată.

— Sună-ne când te simți mai bine, mi-a răspuns el, nedându-mi de fapt un răspuns. Și cu siguranță nu cel pe care îl așteptam.

28. Fir-ar amnezia!

Vinerea următoare, când Todd, Cat și Travis au apărut la ușa mea, ceasul arăta ora 6 p.m. M-au luat prin surprindere –

îi mai văzusem pe Todd şi Cat împreună, la fel şi pe Todd şi Travis, dar nu îi mai văzusem pe toţi trei odată. Deşi la un moment dat am fost de acord cu petrecerea *This Is Your Life*, nu am crezut că va conta prea mult. Din fericire, nu mă folosiseră pe mine pe post de sursă.

— Ieşi afară, mi-a spus Todd zâmbind.

— Vrei să plec eu? am întrebat. Credeam că eu sunt invitatul de onoare.

— Vrem să aranjăm nişte lucruri, a spus Cat, care să te surprindă.

— Surpriză, a zis şi Todd, uitându-se la degetele lui şi agitându-le. Cred că mi s-a tăiat circulaţia din mâini. Fir-ar ele de pungi de plastic. Fir-ar amnezia!

— Fir-ar amnezia! Îmi amintesc de asta, i-am spus, examinând conţinutul pungilor şi extrăgând primul lucru pe care am pus mâna. Sunny Delight... şi nacho cheese Doritos?

— Ia mâna, a spus Cat. Ne strici tot experimentul.

— În Proust, a explicat Todd, personajul principal începe să retrăiască amintiri din copilăria sa, când servea ceai şi madeleine. Aşa că am zis să recurgem la mâncărică.

— Madeleine?

— Prăjituri în formă de scoici. Dar noi am crescut cu SunnyD şi Doritos.

— Nu ştiam că l-ai citit pe Proust.

— Nu l-am citit, a răspuns Todd. A fost un articol în *The New Yorker*.

— Nu ştiam că citeşti *The New Yorker*, a zis Cat.

— Nu îl citesc. O tipă de la mine de la serviciu vorbea de chestia asta la o şedinţă.

— Impresionant, a zis ea, dând din cap. Apoi a desfăcut cu zgomot o pungă de Doritos şi a hăpăit o mână de chipsuri. Sarcina, a dat ea nevinovată din umeri. Am voie.

Exact atunci i-am surprins privirea lui Travis care se holba la mine şi am avut un sentiment de nelinişte în legătură cu asta, aşa că am pus mâna pe o revistă şi m-am prefăcut că citesc ceva din ea. Cu cât disconfortul era mai mare, cu atât

sentimentul de familiaritate era și mai mare, ca și cum mi-aș fi amintit de o emoție. Stângăcia, vanitatea, negarea de sine, timiditatea – nu eram foarte sigură cum să le numesc, dar mai trecusem cândva prin ele. Nu era prima dată după accident când lumea mă privea, cu toate astea, când m-am uitat la mâinile lui (își încleștа și-și descleștа degetele cu nervozitate), apoi la Travis, apoi la Cat (aranjând pungile peste tot), apoi din nou la Travis (prefăcându-se că nu se uită și totuși trăgând cu ochiul), apoi la podea (încă, sub picioarele tale, mda), apoi iar la Travis (ochii lui mă căutau, încă), am devenit agitată. Ceva era în neregulă cu acest om.

— Arăți foarte drăguț, apropo, a zis Travis și mi-a scăpat revista din mâini, și m-am aplecat să o iau, pierzându-mi echilibrul și lovindu-mă la cap de marginea mesei.

— Ești bine? a întrebat el.

— Bineînțeles, da, sunt bine, am zis, râzând de durere.

— Atunci, ieși afară, mi-a zis Todd, zâmbind iar.

— OK... am spus. Când ar fi bine să mă întorc?

Mi-au zis să stau departe vreo oră, cel puțin, dar să fiu înapoi până în opt, pentru că atunci soseau invitații. Nu prea știam ce să fac în ora aia, și nu era nici prea cald afară, așa că am bântuit pe străzi cât de mult am putut (a se citi: șase minute) și am ajuns într-o drogherie, citind felicitări.

Am pus mâna pe o felicitare cu un puști pistruiat cu o șapcă de baseball care zicea: „La Mulți cu ocazia celor 4 ani, Luptătorule!". Pustiul de pe felicitare îmi amintea de Dirk. Mă întebam de ce el nu făcea parte dintre organizatorii petrecerii, dar tocmai acceptasem că existau două tabere diferite și nu toată lumea plăcea pe toată lumea. Dacă prietenii mei nu îl plăceau pe Dirk, ei bine, era păcat, dar atâta timp cât eu îl iubeam, asta conta cel mai mult. Și chiar îl iubeam. Cred. Așa mi se spusese.

Văzând că femeia de la casă, care purta o bășmăluță roșie, cizme roșii de cauciuc și pantaloni strâmți purpurii, se uita la mine amenințător, am decis că petrecusem suficient timp la raionul de felicitări. Nu stătusem chiar degeaba – de fapt am ajutat mai multe persoane să facă alegerea potrivită.

*

Ușa de la intrare era închisă, dar nu încuiată, astfel încât oamenii să intre fără să mai bată. Se auzea zgomot de petrecere – râsete, pahare, flecăreala, toată zarva specifică unei petreceri – și, deși era casa mea, nu mă simțeam bine să dau buzna.

Am bătut, încet la început, ca și cum nu aș fi vrut să audă nimeni și astfel să nu fiu nevoită să particip la treaba asta. Abia când am atins cu cotul ușa (care trebuia ștearsă de praf) am intrat în panică. Dacă asta era tot? Dacă ăsta va fi ultimul meu „Ura"? Dacă nu funcționa, toți m-ar fi părăsit? Dacă descoperem că nu am prieteni? Și că singurii oameni care se prezentaseră erau cei care o și organizaseră?

Ușa s-a deschis și Cat stătea acolo cu o mutră caraghioasă și cu o sticlă de șampanie în mână. M-a tras înăuntru, dregându-și glasul în cel mai vădit și insuportabil mod posibil și toată lumea s-a întors să se uite la mine.

Le-am scanat fețele zâmbitoare – sprâncene ridicate în așteptare, uitându-mă după cineva care mi-ar fi reamintit de ceva... orice. Erau panglici peste tot și fotografii cumplit de mari cu mine la diferite vârste. Eram șocată și înspăimântată, dar cel mai mult jenată. Era o poză cu mine pe un fel de scenă jucând într-o piesă, alta cu mine și cu doi băieți – nu știu sigur, dar părea că făceam breakdance – și mai era una cu mine purtând o uniformă hidoasă roș-albastră, care avea pe piept emblema de la DOMINO'S PIZZA.

— E puțin cam stânjenitor, am spus, încercând să nu par nerecunoscătoare și să nu arăt cât de oripilată eram. Foarte bine gândit. Puțin cam prea mult „eu", înțelegi? Adică... e o mulțime de eu.

— E timpul să îți redescoperi „eul" Jordan, a spus Cat. Ar trebui să faci mai multe pentru „eu". Seara asta e o petrecere a „eului" și în meniu, specialitatea serii este „eu".

— Vorbim despre „eu", da? am întrebat, arătând spre mine.

— Asta dacă nu te dovedești plictisitoare, mi-a răspuns ea, sărutându-mă pe obraz. Atunci vom fi obligați să abordăm alt eu, după zece jumate.

Cât ai clipi, locul s-a umplut de necunoscuți, care se presupunea că au fost foarte importanți pentru mine la un

moment dat. Am fost surprinsă, plăcut, de câți oameni au venit. Casa mea era înțesată. Cat îmi arăta pozele mărite cu mine, încercând să îmi zdruncine amintirile.

— Uită-te la aia! Îți mai amintești de ea? Aia a fost în vara din clasa a șasea. Mergeam în vacanță peste hotare și tu și iubitul tău de-atunci, Warren, ați dansat blues pe *New York, New York* și ați plâns, amândoi! A fost așa de trist!

— Uau, am spus. Trist, într-adevăr. Prima iubire, nu? Dramatic.

— E aici! a explodat ea.

— Cine? am întrebat.

Cat mi-a arătat un tip și a început să îi facă semne să vină la noi.

— Warren! a zis ea.

Anii nu fuseseră blânzi cu Warren. Era supraponderal, avea părul rar, era destul de urâțel și gura plină cu mâncare. I-a făcut și el cu mâna lui Cat și a început să își croiască loc spre noi.

— Te rog, nu face asta, i-am spus.

Dar, iată-l.

— Bună, Warrren, a zis Cat.

— Bună, a spus Warren cu gura încă plină de mâncare și firimituri împrăștiate pe toata fața și pe gât. Bună, Jordan. Arăți minunat.

— Mersi, și tu la fel, am mințit eu.

— Îți mai amintești de el? a întrebat Cat, cu sprâncenele ridicate.

Nimic nu se compară cu presiunea, Cat.

M-am încordat. M-am uitat la el, lung și concentrată. Și nu mi-a fost ușor, pentru că începuse să saliveze. Din fericire și-a scos limba și și-a șters saliva. M-am cutremurat.

— Nu. Nu... cred. Îmi pare rău. Aș vrea să pot spune că da. Ziceam doar, știi, ce minunat arăți, făcând comparație nu cu înainte și cu... cu... nimic.

— De fapt, a spus Cat, șoptind astfel încât numai eu am auzit-o, prin comparație „nimic" ar fi prea frumos.

— E OK, a zis Warren, după care s-a aplecat și a zis suficient de tare ca să audă toată lumea: Te-am pipăit cu o seară înainte de a pleca.

— Nu mai spune...? am reușit eu să zic între șoc și groază.

A dat din cap cu foarte mare convingere și voiam ca o bucată din parchet să se deschidă și să mă înghită.

— Bine atunci că și-a pierdut memoria, i-a spus Cat, zâmbind larg.

Din fericire sau din nefericire a venit și soră-mea.

— Bună, a zis Sam. Pozele astea sunt clasice. Ador uniforma Domino's Pizza.

— Mda, am spus, dar nu arăt prea fericită.

Aveam boneta lăsată pe ochi și stăteam cu brațele încrucișate.

— Jordan a lucrat acolo o vară, i-a zis Sam lui Cat și tuturor celor aflați în imediata ei apropiere în timpul campaniei „treizeci de minute". Obișnuiam să dau comenzi false de la prietenele mele și îi dădeam adresa greșită, și apoi prietenii îi făceau cu mâna de la casa alăturată și primeam pizza pe gratis în timp ce ea dădea de naiba.

— Ce... urât! am spus.

Știu că a zis că fusese geloasă pe mine, dar fata asta era un coșmar!

— Era superdistractiv, a zis ea. Eram bulimice atunci, așa că nu avea nici un rost să plătim pentru mâncarea pe care urma să o vomăm.

— E oribil, am spus.

— Și Jordan era bulimică, a trântit-o Sam.

— Eram? am întrebat surprinsă și întristată de o așa descoperire.

— Erai? a zis și Cat – înclinându-și capul într-o parte și uitându-se de parcă nu-i prea venea să creadă așa ceva, din moment ce fusese în lumea mea de când mă născusem, practic.

— Ei, o bulimică ratată, a zis Sam râzând. Avea deprinderea de a mânca, dar uita să vomite.

— Știam că nu e adevărat, a zis Cat. Nu o să te schimbi niciodată, Sam. Binecuvântată să îți fie inimioara ta neagră.

— Trebuie să mă duc... să verific ceva, am spus. Vă rog să mă scuzați.

Şi mi-am făcut repede drum spre Todd. Stătea lângă o femeie mai în vârstă şi nu îmi puteam imagina ce căuta ea acolo.

— Bună, Jordy. Ce adunare, a zis Todd. Ce faci?

— Mai bine acum, am spus. Soră-mea nu e tocmai o drăguţă, nu? am întrebat.

— E o nenorocită, mi-a confirmat el.

Şi câteva secunde n-a mai zis nimic.

— Mi-am întâlnit iubitul din clasa a şasea, i-am spus.

— Şi altceva? m-a întrebat.

— A, o grămadă! Dar, nu, nu îmi amintesc de el.

— Ei, păi tocmai mă întreţineam cu doamna Oakmin, învăţătoarea noastră dintr-a patra, a zis el. Spune „Bună".

M-am simţit ca un copil mic din cauza felului în care toţi defilau cu mine prin faţa oamenilor, spunându-mi tot timpul să spun „Bună". Mă simţeam ca şi cum în fiecare secundă urma să-mi ceară să prestez *Heart and Soul* la pian şi apoi să fac o reverenţă.

— Ce frumos ai crescut, a zis doamna Oakmin cu un uşor accent nemţesc, ce sâni frumoşi. Ăsta e primul lucru pe care mi-l spune după ce nu m-a mai văzut din clasa a patra?

— Da? am zis, neştiind ce să răspund la chestia asta. Vreau să zic, OK. Mulţumesc.

— Erai plată ca o masă de călcat, a zis ea.

— Aveam nouă ani, am spus, şi m-am trezit punându-mi mâinile la piept. Ca şi cum nu ar fi fost suficient de jenant să discuţi despre sâni cu învăţătoarea ta dintr-a patra.

— Erai o bună scriitoare. Mai scrii? Sper că da.

— Mai scrie, a răspuns Todd. E genială.

— Bineînţeles că este, a spus doamna Oakmin.

Printre cei cincisprezece oameni pe care îi adunaseră cu eroism (eroism având în vedere că zicala „trei sunt deja prea mulţi" ar fi putut fi concepută chiar în căsuţa asta) erau şi alte feţe din fotografii. Dar nu îmi puteam aminti nici un nume şi nici un moment petrecut cu ei (eram întruchiparea superficialităţii). Începeam să mă enervez. Aşa că mi-am făcut loc printre toţi străinii/prietenii mei. Toţi trăgeau de mine şi mă obligau să vorbesc cu ei şi eu îmi doream doar să fiu singură. Atunci l-am văzut pe Travis. Doamne, ce

mișto era. Mă întrebam care era faza cu el. Era el persoana aia groaznică pe care mi-o descrisese Dirk și familia mea sau era tipul ăla grozav pe care mi-l descrisese Cat? Sau amândouă? Și chiar îl înșelam pe Dirk? Travis știa? Amândoi știau? Ăstea erau întrebările pe care nu le puteam adresa nimănui fără să dezgrop morții. Chiar dacă nu știam dacă chiar erau morți de dezgropat. M-am trezit plutind spre el, oricum, imaginându-mi că, dacă mă apropii suficient, s-ar putea să înțeleg cum stăteau lucrurile cu noi printr-un proces de osmoză.

Și Travis a venit spre mine.

— Cum rezişti?

— Nu crezi că ați cam exagerat? Adică, iubiții din clasa a șasea? Învățătoarea dintr-a patra? Cât de mult ne întoarcem în timp?

— Îl vezi pe tipul de-acolo? a întrebat Travis în timp ce îmi arăta un bărbat mai în vârstă cu geacă de stofă și ochelari.

— Da?

— El te-a adus pe lume. A tăcut pentru efect. Glumeam.

— Nici unul dintre oamenii de-aici nu-mi este cunoscut, am spus.

— Îmi pare rău. Speram să îți fie de ajutor. S-a uitat în jur căutând parcă ceva care să îmi stimuleze memoria. Slideshow?

— Te rog, nu! Am râs.

Acum mă simțeam mult mai bine în prezența lui, ca și cum era unul de-al nostru.

Și a venit și Dirk spre noi. Nu îl văzusem deloc și mă întrebam dacă tocmai ajunsese.

— Uite-o pe frumoasa mea iubită, a zis el și m-a învârtit ca-ntr-o piruetă.

— Și iată-l pe iubitul meu, i-am răspuns eu, și mi-a plăcut atât de mult că m-a învârtit – sau poate că echilibrul meu tocmai gafase –, că am căzut peste el și am râs când mi-a dat drumul.

Confuză cum eram, cu trecutul dându-mi târcoale fără însă să recunosc ceva din el, am simțit un mic fior de fericire, prima bucurie pură pe care mi-o aminteam din ultimele

săptămâni de recuperare. Voiam să le-o împărtășesc și lor. Și le-am zis.

Todd a rămas cu gura căscată. Travis și Dirk s-au uitat și ei la mine și am crezut că am făcut ceva rău. Dirk a părut să-și revină, dar ceilalți doi nu.

— Nu e ea cea mai drăguță fată, a zis el, luându-mă de mijloc ca să mă tragă înapoi spre el. Și apoi și-a lăsat capul într-o parte și a căscat ochii. *Why do birds suddenly appear, every* – hai, îți amintești ce te-am învățat – *every time*...

Și chiar îmi aminteam. Cu câteva seri înainte, îmi spusese cum obișnuiam noi să stăm întinși unul lângă altul, cântând. Și repetasem unul dintre cântecele lui preferate pentru că, zicea el, astea erau momentele cele mai frumoase din viața lui și că nu-i păsa dacă îmi voi mai reveni vreodată – nu, aproape că își dorea să nu-mi mai revin – pentru că aveam tot timpul din lume să ne creăm noi amintiri.

— *Every time you're near*, i-am răspuns eu, deși nu știam melodia.

Și am cântat amândoi, fără să fi avut nici un habar de melodie: *Just like me, they want to be, close to you.*

Travis și Todd au rămas cu gura căscată. Nu reușeam să îmi dau seama dacă erau impresionați sau ce?

— Mi se face rău, acum și aici, a spus Todd (sau ce, se pare). A scos limba și a pus o față acră. Pe bune că am nevoie de o mentolată. A trecut pe lângă Travis și a mai făcut un pas spre Dirk. În primul rând e „*they long to be*". Dacă tot vrei să scornești momentele prețioase, măcar folosește dracu' cuvintele corect.

Dirk a făcut și el un pas, micșorând distanța. Începuse să miroasă a scandal între ei și, cum spațiul era mic, „mireasma" a atras atenția tuturor. S-au întors câteva capete și paharele au rămas suspendate la câțiva milimetri de buze.

— Dacă îți imaginezi că o să stau cu mâinile în sân în timp ce tu îi speli creierul lui Jordan lăsând-o să creadă că voi doi erați extrem de apropiați, că sunteți legați prin nu știu ce... lume a voastră, ești un bou și mai mare decât am crezut că ești.

Deci Dirk avea cu vreo 10 centimetri în înălțime, 18 kilograme și 15 centimetri în lățime mai mult față de Todd. Dar poate Todd ajunsese la limita nebuniei, pentru că, deși eram convinsă că Dirk îl va sugruma, el doar zâmbea.

— Sunt aici pentru Jordan, așa cum cred că este și toată lumea adunată aici, a spus Dirk. Deci o să las lucrurile așa, deocamdată. Dar să nu pleci cu ideea că tu știi mai bine decât noi cum vor evolua lucrurile, pentru că noi nu am avut niciodată probleme și, chiar dacă am fi avut, tu nu ai fi știut.

Chestia asta i-a redus la tăcere pe toți, în timp ce fiecare căuta privirea celuilalt. Todd era clar supraîncălzit, dar Travis i-a zis la ureche ceva ce nu am auzit și amândoi s-au uitat în spate spre Cat.

— Hai, vino. Vreau să dicutăm ceva, mi-a șoptit Dirk.

M-a luat de mână și m-a tras departe de Travis și Todd, Mi-am întors privirea spre ei și am fost frapată nu de Todd care se întorsese, ci de Travis, care avea acum cea mai sfâșietoare privire. Era descurajat și frustrat și extrem de trist. Dirk m-a văzut uitându-mă înapoi și m-a luat de bărbie. M-a sărutat și m-a tras spre dormitor, dar am mai simțit o mână care mă trăgea – un clește, mai degrabă – Cat.

— Jordy, știu! a zis Cat.

— Ce? am întrebat.

— Jurnalul tău. Sigur țineai un jurnal.

— OK... am zis. Unde e?

— N-am văzut nici un jurnal, a zis Dirk. Am făcut curat peste tot – de la un capăt la altul.

— Ei bine, ea ținea unul... unde probabil spunea adevărul despre tine de o mie de ori, a șuierat Cat.

— Atunci să sperăm că o să-l găsim, a zis el cu sinceritate, uitându-se în dreapta și-n stânga.

— Cat, am spus, surprinsă de reacția ei. Calmează-te, sunt OK. Dacă există un jurnal, îl vom găsi.

— Nu cred că există, iubito, a zis Dirk.

— Mda, pentru că probabil că el l-a ars, a țâșnit Cat.

— Vă rugăm să ne scuzați, a zis Dirk, întruchipând calmul în ciuda acuzațiilor ei și m-a băgat în bucătărie.

— Iubito, îmi pare rău, a zis el.

— Nu înțeleg de ce te urăște, am spus.

— Eu da, a zis el. Faptul că vrea să ne strice relația e un lucru egoist și regretabil. N-am vrut să-ți spun asta pentru că sunteți prietene de atâta timp și mi-ar părea rău să pierzi un prieten de-o viață, dar Cat... am respins-o în repetate rânduri.

— Da?

— Noi suntem împreună de mult timp, iubito. Și în tot acest timp, s-a dat la mine de mai multe ori decât îmi pot eu aminti.

— Dumnezeule, am spus. E surprinzător. E măritată... și însărcinată!

— Nu e nici pe departe prima femeie măritată și sunt sigur că nu va fi ultima. Nu e vorba doar de sex. Pretinde că e îndrăgostită de mine. Că e mai potrivită pentru mine. Că și-ar părăsi soțul pentru mine. Dar nu îți face griji. Nu aș putea-o iubi pe Cat. Eu te iubesc doar pe tine.

— Mulțumesc, am spus, simțindu-mă și mai confuză – dacă se putea una ca asta.

— Dar... că veni vorba de sentimentele mele pentru tine, înainte de a fi întrerupți, voiam să te fur și să te întreb.

Rahat, mi-am zis. Știa. Știa că îl înșelasem, că îl mințisem, că îl înjunghiasem pe la spate și intenționa să mă întrebe de Travis. Nu aveam de gând să îl mint. O să fiu sinceră. O să îi spun ce știam – Cat îmi spusese că mă întâlneam cu el, dar că nu se mai întâmplase de la accident.

— OK... m-am încurajat eu. *Shoot.*

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, a spus el.

Nu era exact la ce mă așteptasem.

Nu știam ce să fac. Asta era o cerere în căsătorie sau deschidea doar un subiect de conversație?

— Nu am încă inelul, dar o să iau unul. Și asta oricum e o formalitate. Ceea ce contează este că ne iubim și că vrem să fim împreună.

— Uau, am făcut răvășită. Uau, uau.

— Știu, a zis el. Ești surprinsă. Și eu sunt. Dar simt că asta trebuie să fac.

— Dar nici măcar nu mi-am recăpătat memoria. Sunt o epavă. Aș fi o mireasă nasoală.

— Nu îmi pasă. Știu că pe tine te vreau. Și știu că și tu mă vrei. Suntem de doi ani împreună și nu trecea nici măcar o zi în care să nu aduci vorba de verighetă.

— Serios? și m-am uitat la degetul meu, încercând zadarnic să-mi fie rușine pentru lipsa unui inel.

— Pe toți dracii, da! Erai reprezentanta femeilor în campania Tiffany.

— Măcar am gusturi bune, am spus.

— Păi, doar m-ai ales pe mine, nu? a zis el cu un zâmbet încrezător. Crede-mă. Mureai de nerăbdare să fii cerută în căsătorie.

— Eram, îm?

— La greu. Așa că cedez, a zis el, jucându-se cu mâna pe la spate. Și eu eu vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Ești sigur? i-am spus.

— Bineînțeles că sunt sigur.

Era supertare. Nu știam ce să fac. Aveam aici un tip care îmi spunea că îl iubesc și că voia să se căsătorească cu mine, iar familia mea eram sigură că va fi de acord, dar eu nici măcar nu știam cine sunt. Nu știam ce să fac. Dacă spuneam DA, cred că până la urmă memoria avea să îmi revină și aș fi fost extrem de fericită și am fi trăit așa până la adânci bătrâneți. Dacă spuneam NU și îmi revenea memoria, dar el renunțase deja la idee pe motiv de dezamăgire cumplită și îmi pierdeam singura șansă de a fi fericită? Mă întrebam dacă puteam să îl rog să aștepte până îmi recuperam memoria. Dar era jignitor. Ca și cum nu aș fi crezut ce îmi spusese el despre relația noastră. Și dacă ziceam DA și mă recuperam amintindu-mi că îl plăceam, de fapt, pe Travis? Nu puteam să accept. Nu puteam să mă căsătoresc cu acest bărbat. Nu îl cunoșteam. Nu mă cunoșteam pe mine.

— OK, am spus, gata să îi țin un discurs.

— OK ce? a exclamat el. Te căsătorești cu mine?

— Păi, nu m-ai cerut propriu-zis. Tocmai ai spus că te-ai gândit că ar trebui să mă ceri.

Și atunci a căzut în genunchi:

— Jordan Landau... te căsătorești cu mine?

— Da, am spus.

Știu că am spus că nu intenționam să o fac, dar era în genunchi. Și zisese că și eu voiam. În aceste condiții, sistemul meu nu reușea să genereze impulsuri ca îndoiala.

— Bine! a zis Dirk și și-a ridicat mâna ca să batem palma.

M-am simțit îndatorată să îi răspund și, în timpul ăsta, am avut cel mai ciudat sentiment – aproape asemănător unui vertij – că îl vedeam pe el făcând același lucru, dar cu altcineva, nu un obiect solid, ci cu o fantomă sau cu cineva parcă ieșit dintr-o fotografie, cu Dirk îmbrăcat în altceva și părând diferit, într-un moment extrem de diferit față de cel de acum.

Chiar atunci a intrat maică-mea cu un bărbat și o femeie de origine spaniolă. Păreau trecuți de patruzeci de ani, poate chiar cincizeci.

— Bună seara, doamnă Landau! a zis Dirk. Sau să îți spun mamă?

Travis și Todd stăteau la o aruncătură de băț și s-au întors când au auzit asta.

— Eu și cu Jordan tocmai ne-am logodit!

— Dumnezeule! a țipat mama. Știam că așa se va întâmpla!

— Dumne... ze... ule, au zis Travis și Todd la unison.

— Asta e minunat, a mai spus mama și ne-a îmbrățișat pe amândoi.

— Jordan, a spus Travis, cred că ar trebui să te gândești bine înainte de a da un răspuns final.

— Dar tu de ce ești aici? l-a întrebat Dirk.

— De ce ești aici? a adăugat mama.

— Pentru că o iubesc, a răspuns Travis.

Inima îmi bătea să îmi iasă din piept. Doi bărbați luptându-se pentru mine. Deși chestia asta nu părea a fi deloc genul meu, mai ales că nu îmi aminteam de nici unul din ei. Era derutant ca dracu'.

— Nu sunt sigur că acceptă bigamia, i-a spus Dirk lui Travis.

— Ce? am întrebat.

— Amorezul tău e căsătorit, a spus Dirk.

— E? am întrebat. Eşti? l-am întrebat direct pe el.

— Da, Jordan, a zis mama. Este. Am aflat şi noi la depoziţie.

— Tipul e un *charleston*, a dăngănit Dirk.

— *Charlatan*, l-a corectat Todd cu un râs batjocoritor. Înseamnă „escroc", aşa că sunt surprins că nu ştii cuvântul.

Dirk l-a ignorat pe Todd şi a continuat.

— Se vedea cu tine doar ca să obţină o înţelegere convenabilă la proces.

— Jordan, a pledat Travis. Despre asta îţi spuneam. Nu e...

— Eşti căsătorit? am întrebat.

A lăsat capul în jos.

— Tehnic, da, dar...

— De ce nu vrei, frate, să te cari? a zis Dirk şi a pus mâna pe umărul lui Travis ameninţător.

— Nu face asta, i-a zis Travis, uitându-se la mine.

Maică-mea m-a tras de mână şi m-a dus spre cuplul de spanioli.

— Jordan, scumpa mea, îţi mai aminteşti de Esperanza?

Oamenii se adunaseră să vadă dacă mi-o mai aminteam pe Esperanza. Şi dintr-odată am început să mă simt extrem de ameţită. Tocmai acceptasem o cerere în căsătorie de la cineva cu care îmi doream sau nu să mă căsătoresc.

— Nu, am spus, scuzându-mă. Nu cred că îmi amintesc de voi. Îmi pare rău.

— A fost menajera noastră când erai tu mică, a spus mama. Şi acesta este soţul ei, Luis.

Femeia vorbea într-o engleză de baltă şi continua să mă tot îmbrăţişeze, cu ochii înlăcrimaţi, spunându-mi ce dor i-a fost de mine şi că îi părea atât de rău că aveam „menezia" din nou.

— Yordan! a zis ea. Ce bine arăţi. Ce bine!

— A, mulţumesc, am spus, dar mă simt puţin... am nevoie de puţin aer.

— Ca o doamnă. Îmi amintesc mereu cum erai mică. Boarte, boarte, murdară...

— A! a exclamat soţul ei. Ea e cea care obişnuia să arunce cu caca peste tot.

— *Ay, sí!*

Ce? Ce? Despre ce vorbeau în faţa unor oameni care mă ştiau de-o viaţă?

— Pardon? am întrebat.

Sam a luat cuvântul.

— Cu siguranţă! Dumnezeule. Era aşa de scârboasă!

— Era tu? *Dios*, memoria mea. În fine, trebuia să avem un paznic, a povestit Esperanza, şi imediat am regretat că am pus întrebarea. Făceam cu rândul, dar de cele mai multe ori eram eu. Stăteam pe marginea pătuţului şi când mă striga doamna Landau pentru ceva mă ridicam pentru cinci minute. Dar mă întorc şi *Dios mío!* E caca peste tot! Pare că cineva a aruncat cu prăjituri de ciocolată pe pereţi!

Toţi râdeau isteric. Eu eram complet îngrozită.

Cat, în ciuda a ceea ce se petrecuse, a venit cu o tavă plină cu prăjituri cu ciocolată. Nu era exact imaginea de care aveam nevoie după povestea gogonată cu mine aruncând cu căcat pe pereţii din dormitor.

— Prăjituri cu ciocolată? a zis ea în timp ce le oferea celor din jur. Prăjituri cu ciocolată? Nimeni nu voia. Normal. M-am uitat la prăjituri, cu ochii mari din cauza şocului şi a ororii, mi-am luat haina şi am rupt-o la fugă.

29. Soţie legală?

Nu ştiam dacă şi cât de tare mai fusesem umilită înainte de Incidentul cu Prăjiturile, dar simţeam că ăsta fusese cel mai umilitor moment din viaţa mea până atunci. Am auzit pe cineva strigându-mă după ce-am ieşit valvârtej din casă, dar nu m-am oprit pentru că nu mai conta nimic. Nimic

din ce mi-ar fi putut spune cineva nu m-ar fi putut face să mă simt mai bine.

Nu a fost numai chestia cu Travis care m-a făcut să îmi pierd mințile – asta a fost doar cireașa de pe tort. Era prea mult. Sunt sigură că oamenii trec prin viață și se întreabă care e limita suportabilității lor. Care e barometrul lor de înjosire? Care e pragul de la care ajungi la concluzia că e cazul să te muți într-o altă țară și să-ți schimbi identitatea?

O nouă identitate. Interesant concept, mi-am zis. Am ajuns de unde am plecat. Ziua cârtiței în versiunea mea? Am ajuns în punctul în care să zic „Gata, e destul!" și decid să simulez amnezia și mă reinventez? Iar și iar? Acum era momentul în care se presupunea că trebuie să o mai fac o dată? Și ajungeam mereu să sufăr de amnezie, de-a binelea, în decursul acestui proces?

Cu siguranță nu. Ideea era de-a dreptul absurdă. Dar astea sunt lucrurile care îmi treceau prin cap când coboram scările în fugă să ajung mai repede în stradă să respir aer curat. Am fugit de parcă alerga cineva după mine, deși știam că urmărirea se încheiase de când acel cineva mă strigase după ce am țâșnit pe ușă. M-am uitat înapoi să văd dacă Dirk venea după mine, doar ca să fiu sigură, dar nu venea. Nu am vrut să mă întreb și de ce.

Am început să obosesc cam în același timp în care mi-am dat seama că mă dureau picioarele îngrozitor, așa că am încetinit pasul și am continuat să mă plimb, fără o destinație precisă.

Am bântuit așa aproape toată noaptea. Știu, pare și periculos, și monoton – fiind vorba de New York, de frig și toate alea –, dar oricine locuiește aici știe că în ceea ce privește marile orașe, New Yorkul e foarte sigur. Pentru că, una la mână, iluminatul îl face mult mai sigur față de orice altă suburbie; și mai sunt și o grămadă de chestii deschise toată noaptea, unde poți intra să te încălzești când ai obosit și ți-au înghețat picioarele.

Le-am zâmbit trecătorilor – celor care stăteau în fața barurilor, fumând, cuplurilor, celor fără adăpost –, iar faptul că eram o nimeni mă făcea să mă simt bine. Să nu cunoști

oamenii pe lângă care treci și nici ei să nu te cunoască pe tine. Eram epuizată de puținii oameni care mă cunoșteau, dar despre care eu nu puteam să spun același lucru, și începuse să mă deranjeze teribil de tare lucrul ăsta. Voiam să dau vina pe cineva și să cer să fiu repusă în drepturi, dar pe cine? Și cum?

Am trecut dintr-un cartier în altul, asimilând diferitele arome și peisaje. Fiecare a cincisprezecea stradă are propria atmosferă și plimbarea asta în miez de noapte mă convinsese că New Yorkul este un oraș remarcabil.

La un moment dat, când m-am săturat de plimbat, m-am oprit într-o speluncă care nici măcar nu avea o firmă. Aveau un jukebox cu o sumedenie de piese country și hard rock și ceva punk. M-am uitat la titluri și m-am întrebat de ce recunoșteam aproape toate cântecele, dar nu mi-o puteam reaminti pe propria mea mamă.

Barul era aproape gol. Era un tip mai vârstă cu o șapcă de camionagiu, fără nici o ironie, și două tipe care se împopoțonaseră, gândindu-se, poate, că asta era seara în care îl vor cunoaște pe Făt-Frumos – sau pe cineva cu suficienți bani pentru câteva Martini și o salată Caesar. M-am uitat la ele cum se întorceau de câte ori se deschidea ușa – lucru destul de rar. Vedeam pe fața lor cum treceau de la speranță la dezamăgire când el nu apărea.

M-am făcut comodă pe ultimul scăunel de bar. Barmanița, sEra, avea un piercing în buric și pe braț un tatuaj cu o femeie dezbrăcată lăfăindu-se pe un hamburger. Mi-a spus că și-a schimbat numele din Sara în *sEra* în colegiu, după ce văzuse *Leaving Las Vegas*. Credea că e mai cool. Toți își doresc să fie unici – chiar dacă imită la modul grosolan pe altcineva.

Pe la 3 a.m., eu și cu sEra eram destul de apropiate. I-am spus că mă logodisem în seara aia și că nu eram foarte sigură că făcusem alegerea potrivită. I-am spus și de amnezie – inclusiv de șireata simulare – și că încă nu îmi recăpătasem amintirile. I-am spus că fusese o petrecere în cinstea mea în seara aia și din câte știam eu era în toi încă, dar că a fost mult prea copleșitoare pentru mine și am plecat. Am omis

faza cu Esperanza și furtuna de rahat. Și prăjiturelele cu ciocolată. Nimeni nu își dorea să audă asta. Nici eu nu îmi doream să o fi auzit. sEra era un bun ascultător. Dar dacă stau bine să mă gândesc, făcea parte din atribuțiile postului, dar părea să fie o chestie nativă – o înțeleaptă.

La faza cu identitatea, în cazul meu, a lipsei ei, mi-a spus:

— Nimeni nu știe cine e cu adevărat. Cei mai mulți merg înainte – așteptând să li se întâmple ceva. Adevărata fire nici măcar nu iese la iveală până când nu sunt supuși unor teste, nu sunt puși în niște situații extreme... și mulți oameni trec prin viață încercând să evite astfel de situații.

— Deci nu sunt foarte diferită de ceilalți, am cugetat eu. Asta mi se pare acceptabil. Ce spui despre logodna mea?

— Faptul că nu ai habar cine ești și ce tabieturi aveai – și deci pentru logodnicul tău nu ești persoana de care s-a îndrăgostit – și faptul că el tot te-a cerut spune foarte multe despre el. E dispus să facă pasul și speră ca totul să fie bine. Asta înseamnă încredere. Și îmi pare iubire adevărată.

— Uau, am făcut. Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

Dintr-odată, cererea lui Dirk însemna cu atât mai mult pentru mine. Și chiar dacă nu știam dacă voiam să mă căsătoresc cu el, mă simțeam mult mai sigură acum că făcusem alegerea potrivită.

— Dacă vrei să asculți și umila mea părere, a zis ea, eu cred, că odată ce-ai găsit dragostea, nu ar trebui să te uiți înapoi... și fă orice sacrificiu.

Era întruchiparea barmanului înțelept. Un clișeu, fără îndoială, dar clișeele se nasc din adevăruri și aveam aici un exemplu perfect.

— Ai o viziune extrem de optimistă, i-am spus. Cu siguranță ai o viață minunată.

— Să nu iei de bun ce îți spun eu, a zis ea și a rânjit. Sunt însărcinată și port copilul bodyguardului. Și mi-a făcut semn spre ușă.

M-am întors să văd spre cine-mi arăta și am dat cu ochii de un tip care cântărea vreo sută treizeci de kilograme și nu avea nici un pic de gât. Și ea a dat din umeri.

La 4 a.m. m-a dat afară din bar. Mi-a zis că închide, dar m-a rugat să mai vin și altă dată.

Există două categorii de oameni. Cei „de dimineață"... și toți ceilalți. Nu știam dacă eu fusesem o persoană „de dimineață" înainte, dar faptul că mi-am pierdut vremea prin baruri uitându-mă la petrecăreți și la paznici de noapte, după care am umblat aiurea până în zori, m-a făcut să îmi dau seama că, dacă dormi peste jumătate de zi, ratezi cam multe.

Am stat pe o bancă și m-am uitat la alergătorii matinali, la echipele de muncitori din construcții care înălțau zgârie-nori, la oamenii care plecau la serviciu, la stăpânii epuizați ai patrupedelor. Toți începeau o nouă zi, odihniți și gata să cucerească lumea. Mi-am dorit și eu, atunci, să îmi pot aminti cum era să începi o nouă zi – ce ritualuri aveam, ce simțeam la fiecare pas, dacă era ceva ce mi-aș fi dorit să schimb, dacă aveam o perioadă preferată a zilei. Ce mă făcea fericită? Ce mă scotea din sărite? Când/dacă îmi voi recăpăta memoria, se va schimba ceva în felul în care percepeam lucrurile acum?

Când am ajuns acasă era 7 a.m. Todd era acolo, așteptându-mă. Era pe jumătate adormit, cocoțat pe pervaz. Puteam să jur că se luptase cu somnul toată noaptea. Bietul de el!

— Jordy! Slavă Domnului! a zis el și a coborât, alergând să mă îmbrățișeze. S-a împiedicat de covor sau de șireturi și s-a împleticit spre mine. Era epuizat.

— Nu trebuia să mă aștepți, i-am zis.

— Asta știu să fac cel mai bine, mi-a răspuns el, privindu-mă cu ochii împăienjeniți.

— Serios, i-am spus, odihnește-te puțin. Vrei să dormi aici?

— Nu. Vreau să știu unde ai fost.

I-am povestit ce făcusem toată noaptea. Cam cât din oraș îl luasem la picior, i-am spus de sEra de la bar, de răsăritul soarelui și de faptul că m-am întebat așa cum făcusem în fiecare zi a ultimei luni, dacă asta va fi ziua în care îmi voi recăpăta amintirile. Todd nu era prea încântat. Și era de înțeles. Își făcuse griji.

— Îmi pare rău dacă te-am necăjit, i-am zis.

— Trebuia să suni, măcar.

— Nu eram în apele mele. Mă simțeam jenată și nu voiam decât să scap. Nu știam că ai să fii aici.

— Jordan, zău, a zis el.

— Nu am știut! Îmi pare rău. Mă ierți? Și am schelălăit ca un cățel și am hohotit zgomotos pe nas de câteva ori.

— Știi bine că asta fac mereu.

— De fapt, nu prea. Dar aveam o bănuială. Vrei un mic dejun sau vrei să dormi puțin?

— Cred că voi trage pe dreapta, a zis el.

— Și eu la fel.

Și amândoi am căzut lați în pat, fără alte cuvinte. M-am trezit prima, pe la 1 p.m. Todd încă mai dormea și am stat și m-am uitat la el. Tocmai dormisem cu acest Todd și mă simțisem extrem de în siguranță... Aveam încredere în el. Și eram supernorocoasă că aveam în această viață pe cineva ca el – eram binecuvântată să am un prieten ca Todd. Probabil că a simțit că îl priveam pentru că s-a trezit și s-a încruntat la mine.

— Ce e cu privirea aia? a întrebat el.

— Sunt doar fericită că ești prietenul meu.

— Păi, nu știu dacă vei mai fi fericită după ce vei asculta ce am de spus.

— Oho... am zis.

— Mda, a zis și a ridicat o sprânceană. „Oho." Și-a adunat forțele. Jordan, nu poți, nu poți, nu se poate, să te măriți cu Dirk.

— Hmm, am bombănit eu, dându-mă jos din pat să mă duc să mă spăl pe dinți. Hai să nu discutăm despre asta.

— Trebuie să discutăm despre asta. E o treabă serioasă. E un coșmar de proporții catastrofale.

— Nu e chiar atât de rău.

— Ai dreptate, a zis el. E mai rău.

— Todd, știu că tu crezi că știi ce e mai bine pentru mine – și îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți –, dar am înțeles că aici există două tabere complet diferite. Și nu pot să fac fericită pe toată lumea.

— Dar poți să fii tu fericită. Și eu te asigur că, dacă te măriți cu Dirk, nu vei fi fericită.

Părea că știe ce vorbește. Dar analizând lucrurile la rece, mi-am zis că trebuie să fie și alți factori la mijloc.

— OK, lasă-mă să te întreb ceva, i-am spus.

— Orice.

— Tu ai avut ceva sentimente pentru mine?

— Da, a zis el fără tragere de inimă. Dar nu are nici o legătură cu asta. Jur. Prefer să te văd împreună cu Travis decât cu Dirk.

— OK, lasă-mă să te întreb un lucru: Când eram cu Travis – cum pretindeți voi – erai fericit pentru mine și Travis?

A tăcut mâlc. Și-a încrețit buzele și a expirat pe nas. Era evident că răspunsul e nu. Și clar că nu puteam să am încredere în opinia lui Todd în această privință, indiferent de cât de bun prieten îmi era în orice altă privință.

Todd s-a ridicat, și-a înșfăcat haina și s-a îndreptat spre ușă. S-a oprit și mi-a mai aruncat o privire.

— Nu, nu m-am bucurat pentru tine și Travis, dar – și e vorba de un „dar" imens...

— Cine are un par imens? am încercat eu să fac o glumiță. Dar nu era nostimă.

— Te iubesc. Ești prietena mea și fata la care țin de la șapte ani nenorociți. Da, am simțit ceva pentru tine, da, m-am comportat ca un cretin absolut de mii de ori, pentru că am tot sperat că la un moment dat vei înțelege că suntem făcuți unul pentru celălalt... în concluzie, reprezinți totul pentru mine. Și aici mă refer și la fericirea ta. Nu mi-aș bate joc de tine acum. E mult prea important și tu ești mult prea vulnerabilă. Eu nici măcar nu contez în ecuația asta. Singurul lucru pe care l-aș avea de câștigat din faptul că ți-am spus asta e fericirea ta, care pare mai importantă decât a mea. Dar, te rog, ascultă-mă: tu nu îl iubești pe Dirk. Tu îl iubești pe Travis. Dacă vrei să faci ceva bun în viața ta, ascultă-mă de data asta.

Și a ieșit pe ușă.

*

Cat a apărut pe la 3 p.m. și a început să deschidă dulapuri și să cotrobăie prin sertare. Era chitită să-mi găsească jurnalul și nici un protest al meu nu o putea opri.

Peste vreo zece minute a apărut și Dirk și el, și Cat au început iar să se certe.

— Uite ce e, Nancy Drew, nu e nici un jurnal, a zis el. De ce nu încetezi tu să tot creezi probleme și să începi să te bucuri pentru tânăra pereche?

— Pentru că în ziua aia va îngheța iadul, a zis Cat. Nu știu ce anume urmărești cu nunta asta. Adică – înțeleg că își dorește ceea ce știe că nu poate avea și că încearcă să devină asociat etc. Asta o înghit. Dar să mergi până la căsătorie? Când îi va trece din nou de tine, imediat ce se va aranja și te va avea... și se va termina cu toată exaltarea alergăturii pentru a te cuceri? Și așa se și va întâmpla. Promit.

— Cat, am mustrat-o eu într-o manieră care nu mă caracteriza. Uită de tot ce s-a întâmplat între tine și Dirk. Dacă eu sunt dispusă să trec peste asta, cred că și tu poți.

Cat s-a ridicat și s-a scuturat de scamele de pe pantaloni pe care le luase de pe jos în timp ce cotrobăia și percheziționa. Și-a îndreptat spatele și stătea cu o mână pe burtică în felul acela în care stau femeile însărcinate, uitându-se pe fereastră, apoi la Dirk și apoi la mine, și iar pe fereastră, la picioarele ei și iar la mine.

— Bine, a zis ea. În fine. Eu sunt aici pentru tine.

Apoi s-a încruntat la Dirk, m-a pupat pe obraz și a plecat.

Din nu știu ce motiv, Dirk a vrut ca logodna noastră să fie de scurtă durată. Mi-a spus că asta mi-aș fi dorit, așa că data nunții a fost stabilită la trei luni de la seara petrecerii.

În următoarele trei luni am fost ocupată cu vârtejul organizării minții.

Deși îmi jurasem că nu o să mai pun piciorul în Barneys niciodată după Ziua Chilotului, mi-am cumpărat rochia de acolo. Era o rochie incredibilă, Christian Lacroix, cu cel mai romantic, ciudat și totuși simplu design – cu panglici de mătase și tul, cu broderie din dantelă, cu un corset cu

volănașe ce cădeau asimetric de-a lungul taliei... un vis întruchipat într-o rochie.

Am făcut o mie de probe, dar de fapt nu au fost decât trei. Fetele care lucrau la raionul de nunți de la Barneys erau incredibil de drăguțe și implicate în ceea ce făceau, chiar dacă toată ziua se ocupau numai de asta de mai multe ori pe zi, în fiecare zi, pentru mirese diferite.

Am avut mai multe programări la coafor pentru probe de coafură, ca s-o pot alege pe cea mai potrivită. M-am oprit la un coc din care îmi cădeau câteva șuvițe pe față care îmi încadrau profilul. Maică-mea părea mult mai drăguță decât înainte. Era înnebunită să planifice această nuntă și s-a dedicat complet acestui țel. Walter mi-a spus că îi părea extrem de bine că ne înțelegeam, iar eu eram fericită că aveam cu cine să împărtășesc emoțiile, pentru că nu simțeam nici un pic de entuziasm din partea lui Cat, Todd și Travis.

Maică-mea a luat în serios responsabilitățile ce-i reveneau mamei miresei, până acolo încât i-a explicat unui potențial designer floral că ea era „Regina albinelor și trebuia servită". Nu am reușit să îmi dau seama dacă îi făcea avansuri sau era pur și simplu binevoitoare, dar indiferent de motivație, era inadecvat și regretabil în astfel de situații. Perspectiva de a sta pe locul din față și nu la volanul mașinii îi scotea la suprafață toată nesiguranța, arăta ca un copil căruia îi iei jucăriile.

Cat a încetat, la un moment dat, să mai pomenească de povestea dintre mine și Travis și a fost de acord să fie domnișoara mea de onoare. Ea, verișoara mea, Danielle – pe care nu mi-o aminteam, dar mama insistase să facă parte din alai –, soră-mea și mama formau alaiul meu. Nu aveam de gând să fac vreun comentariu din moment ce, dacă nu era Danielle, le-aș fi avut doar pe Cat, Sam și mama – și chiar dacă mă înrudeam deja cu trei dintre cei patru oameni din alaiul meu de nuntă, părea mai puțin jalnic.

Nu am mai auzit nimic de Travis, și nu m-am mai văzut cu Todd decât de câteva ori înainte de nuntă. Am încercat să ne mai vedem, dar el se uita la mine atât de dezamăgit,

că nu mai puteam suporta. Am simțit lipsa lui Todd – atât de acut –, dar nu știam și de ce. Totul se petrecea cu viteza luminii și nu aveam timp să analizez cauzele.

Era un du-te-vino, de la cofetăria unde am comandat tortul (îmbrăcat în două straturi de ciocolată și umplut cu spumă de ciocolată și glazurat cu bezea albă) la castingul pentru formație (și alcătuirea listei de piese „astea nu": cum ar fi *Mony Mony, Celebration, Brick House, YMCA* sau *Hot Hot Hot*) la îmbinarea culorilor, ornamentelor, cadourile pentru invitați și organizarea ceremoniei (curtea din spatele casei mamei și a lui Walter decorată la mare artă). Am decis să nu organizez o petrecere a burlacelor, pentru că nu-mi aminteam nici o rubedenie din alaiul miresei, și riscam să iasă mai degrabă o chestie neplăcută decât una distractivă.

În tot acest timp, Walter părea preocupat. Am crezut că era îngrijorat că toată peluza îi va fi călcată în picioare tocmai când dădeau primele firișoare, dar era foarte deschis la orice cerere. Pur și simplu nu părea să fie fericit – sub nici o formă. Am presupus că îi venea greu să își asume rolul de tată vitreg, întrucât mereu părea că ar avea să-mi spună ceva, dar nu îndrăznea.

Cât ai clipi, ploile de primăvară au fost înlocuite de florile de mai și m-am trezit cu o noapte înainte de nuntă.

Maică-mea parcă își ieșise din minți. Dar din evaluările mele din lunile anterioare ajunsesem să îmi dau seama că își ieșea din minți în sensul bun al cuvântului. Era în priză – mai în priză ca oricând – și chiar și atunci când apăreau mici întâmplări nefericite, îi remarcam întotdeauna un zâmbet în colțul gurii când reușea să le rezolve. Și reușea să le rezolve, făcând ca totul să arate așa cum își imaginase ea.

Reușise să se depășească pe sine. Chiar începusem să mă întreb ce va face la sfârșitul acestei zile, pentru că în ultimele trei luni organizarea acestei nunți fusese tot ce îngurgitase, respirase și visase. Și rezultatul se vedea. Biserica îți tăia răsuflarea. Nimic nu scăpase de sub sporita ei vigilență.

Cat, Danielle și Samantha erau o apariție în auriu. Rochiile lor erau – îndrăznesc să spun – splendide. Maică-mea se depășise pe ea însăși și le comandase special și păreau a fi mai mult ținute *couture* pentru „covorul roșu" decât rochiile unor domnișoare de onoare. Cat avea și ținuta aceea specifică femeilor însărcinată atât de la modă la recentele decernări de premii.

— Sunteți atât de frumoase, le-am spus.

— Chiar așa, a confirmat și Cat. Nu credeam că voi vedea vreodată un alai al miresei care să nu fie hidos, darămite să mai fac și parte din el. Cineva ar trebui să ne facă o fotografie.

— A, fac eu, a zis maică-mea cu aparatul acoperindu-i jumătate de față și începând să tragă blitz după blitz.

— A, scumpa mea, a început Cat, aproape înecându-se în lacrimi de bucurie, ești răpitoare.

— Deci... a zis Samantha. Avem timp de asta?

Am ridicat din sprâncene întrebându-mă ce era asta, dar când toate au început să scoată cutii împachetate mi-am dat seama că era timpul pentru străbuna și totuși indispensabila tradiție. Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat, ceva bleu.

— Al meu e primul, a ordonat Sam.

Am luat pachetul ei și am tras de panglică, desfăcând funda. Am băgat nasul în cutie și am văzut ceva bleu. Am reușit să îmi dau seama ce era fără să desfac măcar hârtia de învelit – o jartieră baby blue.

— Din străfundul inimii mele până în zona superioară a coapsei, îți mulțumesc, i-am zis, ținând jartiera în așa fel încât să o vadă și restul fetelor. Asta înseamnă că e ceva nou și ceva albastru?

— Doar ceva albastru, a zis maică-mea dându-mi astfel de înțeles că „ceva nou" îmi va da ea. Mi-am ridicat rochia să îmi trag jartiera pe picior și m-am întrebat dacă exista un picior bun și unul greșit. Dar, fiind deja foarte sigură de alegerea făcută, am tăcut din gură.

— Piciorul greșit, mi-a atras atenția Cat.

— Sunt stângace și dacă remarcă cineva, îi voi spune că am probleme și mai mari decât nerespectarea tradiției, am spus.

— Deschide asta, a zis, bătând din palme entuziasmată.

Am făcut așa cum mi-a spus și am scos la iveală cel mai frumos și delicat colier de perle și diamante pe care îl văzusem vreodată. Deși... îl mai văzusem? Avea ceva familiar, ca și cum m-aș fi uitat la o fotografie – și cu toate astea colierul se afla în mâna mea. Cat m-a ajutat să mi-l pun la gât și apoi m-a dus la oglindă să mă privesc.

Mi-am trecut degetele peste nestemate.

— E atât de frumos.

— E ceva împrumutat, a zis Cat. Și ceva vechi. E al mamei mele.

— Arată atât de bine, că îți vine să-l mănânci, am spus și Cat a tras adânc aer în piept.

— Exact același lucru ai spus și data trecută! a exclamat ea, în timp ce scotea la iveală o fotografie. Chiar l-ai băgat în gură pentru o clipă și, dacă te-ar fi văzut mama, nu cred că am mai fi apucat ziua asta. Fotografia mă înfățișa pe mine la vârsta de șapte ani – căsătorindu-mă cu Todd în fundul curții. Purtam tot colierul mamei ei. Mi-am pus mâna la gât și l-am atins. Știam că îmi mai arătase fotografia asta la spital când încerca să îmi pună memoria la treabă și nu eram sigură dacă îmi aminteam de ea de atunci sau de când eram copii. Dar ceva tot am simțit. Ca și cum mi-ar fi răcâit creierul.

— E rândul meu, a zis mama. Ceva nou.

Mi-a dat o cutiuță îmbrăcată în hârtie argintie. Am deschis-o cu grijă, încercând fără succes să nu rup frumoasa învelitoare și am dat peste o cutie neagră de catifea. Înăuntru se afla o pereche de cercei cu diamante.

— Uau, am făcut. Sunt superbi.

— Așa m-am gândit și eu. Și orice fată ar trebui să aibă așa o pereche, a spus cu un aer de autoritate.

— Mulțumesc, i-am spus, deși începusem să simt că am parte de o experiență de dedublare a lui Jordan.

Se întâmpla ceva ciudat înăuntrul meu, o combinație între amețeală, greață, durere de cap și anxietate. Cum a

venit așa a și dispărut. Voiam să stau jos, și apoi să mă ridic și iar să stau jos și să o iau naibii la fugă de acolo și să mă dau huța într-un copac, care nu era acolo. Emoțiile nunții, fără îndoială. M-am uitat în oglindă ca să-mi pun cerceii, dar mica încuietoare mi-a scăpat și a căzut pe mâna înmănușată. Și în timp ce Sam a dat să mă ajute, m-am temut un moment că mă va ciupi tare de lobul urechii.

— Jordan, stai liniștită, m-a mustrat ea. E ziua ta. Nu ți-aș face rău nici dacă m-ar plăti cineva – și nu am avut nici o ofertă decentă până acum. Mai mult decât atât, a zis ea, strângând bine piatra de mărimea unui molar, schema aia e depășită.

Schema aia? M-am holbat la ea, mi-am frecat lobii și mi-am întors capul spre ea.

Maică-mea, Cat și Danielle au ieșit din cameră pentru ultimele retușuri, lăsându-mă singură cu Sam.

— Deci, a zis Sam, dând din cap cu nervozitate.

— Deci... i-am răspuns eu.

— Probabil că aici e momentul în care eu ar trebui să spun ceva ca de la soră la soră și devenim lacrimogene, a zis ea.

— OK, am zis eu așteptând.

A urmat un moment de tăcere în care Sam și-a pendulat piciorul stâng de câteva ori.

Și, în fine, a deschis gura.

— Mda, e destul de greu de zis ceva care să nu pară jignitor.

Și și-a încleștat degetele de rochia aurie.

Și a venit și salvarea – o bătaie în ușă.

— Intră, am urlat la unison.

Ușa s-a deschis și în pragul ei stătea Dirk, extrem de mișto în smochingul lui și care... se uita la noi.

— Bună! am spus eu, devenind extrem de conștientă de implicații. Nu ar trebui să mă vezi până la altar! Aduce ghinion!

— Vă las, a zis Sam și a șters-o pe ușă.

— Vino aici, mi-a spus Dirk și m-a tras spre el. Asta ne va aduce noroc.

Şi m-a sărutat uşor. Şi buzele lui mi-au atins în treacăt obrajii, gâtul şi, în final, s-au oprit pe urechea mea. A început să îmi lingă urechea ca un câine flămând ce linge cu poftă castronul, după ce nu mai văzuse mâncare de o săptămână. Delicatele săruturi avansaseră spre canalul urechii. Nu voiam să îi rănesc sentimentele, dar era dezgustător.

Şi din reflex, i-am împins braţele şi m-am îndepărtat uşor; am simţit că mai trecusem prin asta şi altă dată. Noi doi aflaţi în contact direct, întorcându-mi privirea de la el, cu ochii larg deschişi. Nu ştiam dacă aveam un déjà-vu sau rememoram un moment, dar limba lui Dirk lingându-mi urechea era o senzaţie extrem de neplăcută, pe care eram aproape sigură că o mai percepusem şi altă dată. M-am îndepărtat şi m-am uitat la el. M-am concentrat tare. Cât de tare am putut. Oare îmi aminteam ceva? Dirk a clipit şi a zis:

— Ne vedem la altar, iubito!

Şi dus a fost.

Am rămas în aceeaşi poziţie în mijlocul camerei pentru mai bine de zece minute, încercând să rememorez acel moment, celălalt moment – ceva de dinaintea amintirilor recente pe care aveam să le păstrez în suflet la ceremonie, către altar, şi către o nouă viaţă. Simţisem ceva atunci. Ceva deosebit de ce simţeam „acum".

Walter a deschis uşa şi Cat a intrat în cameră, întâmpinându-mă cu un zâmbet uşor tremurat. Mi-am luat buchetul şi am ascultat foşnetul rochiei de mireasă.

Atunci mi-a trecut prin minte o frază, dar care nu se referea la Dirk. Ci la urechi. „Deştept până peste urechi!" Copil fiind am interpretat greşit fraza „Deştept până peşti urechi!" nu am reuşit să îmi dau seama când şi cum, dar era o amintire confuză care părea că vrea să îşi croiască drum spre conştiinţa mea. Parcă o auzeam pe maică-mea râzând de mine şi corectându-mă, dar tot nu reuşeam să îi dau o semnificaţie.

Nu voiam să mă mişc din locul ăla. Devenisem superstiţioasă în privinţa locului – din moment ce credeam că acolo mă găsiseră amintirile –, aşa că am mai rămas câteva

minute, nici nu știu câte, așteptând să îmi revină memoria, sau măcar un alt cuvânt, o imagine sau o altă frază. Nimic. Doar marșul nupțial. Am considerat că era un semn și m-am pregătit pentru cel mai mare eveniment din viața mea – cu siguranță și din cea pe care mi-o aminteam.

Cat, Danielle și Samantha își dădeau coate, ca să ajungă le cei trei cavaleri ai lui Dirk, pentru drumul către altar. Maică-mea i-a urmat, iar eu mi-am încleștat mâna de brațul lui Walter, simțindu-mi dintr-odată toți mușchii încordați – neștiind dacă voi începe să țip de durere, voi leșina, plânge sau toate laolaltă, și nu neapărat în această ordine.

Aveam impresia că stăteam, practic, cu câțiva centimetri în fața mea, purtând blugi și un vechi tricou Dr. Pepper, privind la o mireasă pe care nu o cunoșteam, deși tot eu eram. Poate că în acel moment fantastic, în așteptarea jurămintelor, orice mireasă și mire aflați la prima experiență de acest gen trec printr-un moment de nebunie, determinat de conștientizarea fără drept de apel a faptului că viața lor se va schimba radical. Nu știu câți dintre ei se consolează cu un potențial divorț, dar eu cu siguranță nu am făcut-o. Mintea mi-a luat-o razna spre decoruri pestrițe, unele sterpe, altele aglomerate cu fizionomii cunoscute și locuri familiare, zumzăind de voci pe care nu le înțelegeam și cu o muzică ce părea a fi lansată de undeva din adâncuri. Am fost tentată să o iau la fugă, dar mireasa stătea lângă un tată vitreg pe care abia îl cunoștea, îndreptându-se spre un altar și spre un consimțământ dat unui bărbat pe care jumătate dintre cunoștințele ei jurau că îl ura.

Așteptam în ușa bisericii când Walter mi-a pus ceva mic în mâna dreaptă. Un *jeleu* de portocale. „Să îți poarte noroc", a zis el. L-am îndesat repede în gură, l-am mestecat și l-am înghițit. Tot atunci toată lumea s-a ridicat în picioare și s-a întors spre mine.

— Ești gata, Jordy Jeleu? m-a întrebat el și totul s-a oprit.

Vocile, corzile dense ale muzicii lui Mendelssohn, caruselul nebunesc al imaginilor ca dintr-un videoclip muzical. Ceața prin care plutisem în ultima jumătate de oră

începea să se risipească. Toate amintirile începeau să se lege, una câte una, picătura transformându-se într-un val înalt. Toate îmi erau clare acum. Tot răul spre bine, aveam diamantele. Deștept până peste urechi. Asaltul din adolescența lui Sam asupra lobilor mei proaspăt găuriți, improvizând noi piercinguri de-a lungul unei vieți închinate torturii. Soție legală.

Și Jordy Jeleu. Știam și asta. Și știam și cum o aflasem. Jeleul cu aromă de portocală. Eram născută sub mandatul lui Reagan și în aceeași perioadă dulciurile Jelly Belly erau la mare căutare, și din dragostea lui pentru dulciuri, apoliticul Walter a găsit că are ceva în comun cu „The Great Communicator". Din rezerva pe care o ținea pe biroul său de acasă, le punea mereu deoparte pe cele cu portocale, pentru mine, pentru Jordy Jeleu a lui. Mi-am amintit.

Walter mi-a dat un brânci și am început să ne îndreptăm spre altar. M-am uitat de o parte și de alta a culoarului și am recunoscut fețe, nu toate, dar majoritatea. Mi se părea că mă aflam pe un câmp cu flori ce înfloreau una după alta – fiecare floare semnificând o fizionomie familiară din viața mea. Doamna Winchell, vecina noastră, pe care nu o plăcea nimeni, dar care mereu ne aducea o plăcintă cu fructe de Crăciun – pe care mama o re-dăruia imediat la Children's Hospital. Doamna Reading, profesoara mea de pian. Nu mai cântasem de cincisprezece ani și nu mai aveam nici cea mai vagă idee cum trebuia cântat *Edelweiss*, dar mi-o aminteam pe ea. Libidinosul unchi Ritchie. De fapt, nu era rudă cu noi, dar era cel mai bun prieten al lui Walter. Obișnuia să îmi dea să beau bere pe furiș, și când m-am întors într-o zi de la școală și l-am întrebat ce însemna „șaizeci și nouă" – mi-a spus, dar m-a pus să promit că nu voi spune nimănui de unde aflasem. Și eu care mă întrebam cum dracu' poate cineva să sărute pe altcineva șaizeci și nouă de secunde?

Și Dirk. Iată-l și pe el... atât de frumos în smochingul lui – nenorocitul dracului.

Amintirile negre ale relației noastre au început să curgă în șuvoaie – imagini lamentabile, meschine una după alta. Îmi aminteam de diferitele tipe cărora le făcuse ochi dulci,

cu care flirta, cu care mă înșela. Ziua mea de naștere uitată. Prima mea revenire la spital – cu toți cei care mă disecau ca pe un cobai de laborator. Și apoi a doua oară. Și Dirk care pretindea că încă mai eram împreună, deși mie îmi trecuse complet, fără echivoc și peste 200 la sută iubirea pentru el. Amintiri după amintiri după amintiri... până la câteva minute înainte de nuntă – Dirk introducându-și scârboasa lui limbă de vacă în urechea mea. Patentata extravaganță a lui Michael Dirkinson. Toate mi-au revenit cu viteza luminii, născute din ura pentru marea de salivă.

Cum se întâmplase asta? Am rămas pe gânduri. M-a surprins cu sprânceana ridicată și mi-a făcut cu ochiul. Am mai făcut câțiva pași și iată-mă în centrul propriei nunți. Era suprarealist.

Preotul a încuviințat din cap pentru a ne atrage atenția că puteam începe, iar eu am inspirat adânc. Nu știam când era momentul potrivit să anunț că nu va avea loc nici o nuntă. Când era momentul potrivit să ridic mâna?

— Ne-am adunat azi, aici pentru a fi alături de Jordan Landau și Michael Dirkinson în sfânta lor uniune, a început preotul.

Chiar atunci, am decis. În secunda în care am auzit „sfânta uniune" în aceeași frază cu numele meu și al lui Dirk, toată șarada tragicomică trebuia oprită.

— Părinte, am zis eu tușind și ridicând mâna.

— Da? a întrebat preotul.

— Eu obiectez, am spus.

Am auzit freamăt în bănci și mult mai mult zumzete în rândul mulțimii. M-am întors cu fața la ei.

— Bună, am spus tuturor. Și m-am uitat bine la toți cei care se aflau în biserică pentru a participa la căsătoria mea. Nunta mea. Cu Dirk. Odios.

— Bună, mi-au răspuns câțiva derutați.

— Sunt eu Jordan. Adică – știu că știți că sunt eu, dar vreau să vă spun că e vorba chiar de mine. Mi-am revenit. Mi-a revenit memoria. Chiar acum, și continuă să revină, dar ÎMI AMINTESC!

S-au auzit *oauuuri* și *aaauri* și ce minunat, zâmbete peste tot – cu excepția feței lui Dirk. Părea extrem de agitat.

— Dirk, cred că îmi lipsește ceva. Unde e jurnalul meu?

— Jurnalul tău? a repetat el pe un ton gen „Cine, eu?".

— Jurnalul meu, am repetat. Era sub pat. Dacă ai făcut curat, înseamnă că l-ai găsit. Și dacă te-ai uitat în el, ai aflat asta: ai uitat de ziua mea anul trecut. Sau de faza aia din iulie când mi-ai spus că arăt ca o creatură din lagună când ieșeam din apă. Sau când m-ai înșelat – prima dată, când am plâns până am udat fleașcă paginile și am încercuit locul unde s-a încrețit hârtia de la lacrimile mele.

Dirk s-a uitat la mulțimea prezentă și a zâmbit nervos. M-am uitat și eu la fețele lor, pe care acum le recunoșteam.

— Îmi amintesc de voi toți! am urlat. Bună ziua, doamna Dunlap, am strigat-o pe nume pe doamna cu pălărie de paie legată cu niște panglici mari din satin, aflată pe rândul al treilea. Mi-amintesc că ne făceați broccoli în caserole. Era oribilă, dar nu ziceam nimic. Îmi pare bine să vă revăd!

Simțeam că o iau razna. Trecusem de la mânia oarbă la fericirea fără margini.

— Îmi amintesc! Îmi amintesc tot! am zis arătând spre diverși oameni. Îmi amintesc de tine și de tine, și de tine... Și atunci l-am văzut pe Todd, care parcă își ținea respirația. Am făcut câțiva pași spre el. Și cu siguranță îmi amintesc de tine.

— Pe bune? m-a întrebat el.

— Cum mi-aș fi putut uita primul soț?

A zâmbit și părea că e la un pas de a izbucni în plâns. Preotul însă nu a fost prea fericit să afle de nunțile mele anterioare.

— Aveam șapte ani, i-am spus și s-a încruntat puțin.

— Adulterino! a exclamat o femeie în vârstă din primul rând pe care nu am recunoscut-o.

M-am întors la Todd.

— Cum m-ai lăsat să mă căsătoresc cu nenorocitul ăsta? l-am întrebat.

— Eu obiectasem deja, a zis el. Dar nu m-ai crezut, așa că m-am așezat aici, ținându-mi respirația, rugându-mă să îți revii.

— Îmi pare rău că te-am chinuit atâta – și că nu te-am crezut, am spus și m-am uitat apoi la Cat, care se uita la mine cu nerăbdare, așteptând să îi spun și ei ceva. Și bineînțeles că îmi amintesc de cea mai bună prietenă a mea!

Cat s-a grăbit să mă îmbrățișeze.

— Ți-ai revenit, a zis ea. Am încercat să te opresc...

— Știu, am spus.

O mișcare bruscă mi-a atras atenția. Era Lydia care stătea în picioare, având o privire hăituită. Ce dracu' voia să facă încercând să se strecoare din rândul cinci?

— Lydia? am strigat-o eu incredibil de ascuțit. Ai furat ideile de la KidCo de la mine. Și ai o aventură cu cineva cu cincisprezece ani mai tânăr ca tine.

— Au, a zis cineva.

M-am uitat să văd cine și am remarcat că mă aflam într-o încăpere plină de oameni de care nu îmi păsa. Și, mai important, nimănui nu-i păsa de mine.

Tot atunci am pus ochii pe Esperanza care mă acuzase pe mine că aruncam cu rahat! Știam că nu era cazul să rescriu eu istoria, dar nu eram eu aia.

— Și, Esperanza, am spus și i-am vânturat degetul, Sam era cea care arunca cu rahat, nu eu! Sam.

Samantha și-a dat ochii peste cap ca și cum habar nu avea despre ce se vorbea, dar pe asta nu voiam să o ratez.

— A... a încuviințat ușor Esperanza. Isus... cred că ai dreptate.

Crezi?

— Știu sigur că am dreptate. Pentru că îmi amintesc, am spus eu victorioasă. Nu știu nici măcar de ce mulți dintre voi se află aici. Mă uit la voi și mi-e greu să aleg mai mult de o mână de oameni care au fost vreodată drăguți cu mine.

M-am uitat și la mama.

— M-ai tratat ca pe un copil vitreg nedorit aproape toată viața. Da, mi-ai organizat o nuntă frumoasă. Îți mulțumesc

pentru asta. Dar cum m-ai putut vinde atât de ieftin? Știai că îl iubesc pe Travis!

Maică-mea a venit spre mine și pe o voce domoală mi-a zis:

— Nu e nici timpul, nici locul, Jordan.

— Timpul și locul? am întrebat nevenindu-mi să cred. Dar chiar este și momentul, și locul să mă mărit cu cineva de care tu știai foarte bine că mă despărțisem înainte de a-mi pierde memoria?

— Nu îți doream decât binele, a zis ea.

— Binele meu? E inestimabil.

Atunci am remarcat-o și pe Samantha, care părea că savurează toată faza.

— Sam de ce ești atât de mulțumită? Ai profitat de mine din secunda în care ai învățat să mergi. Am tăcut pentru efect și am continuat. Nici nu-i de mirare că tatăl tău mă preferă pe mine.

M-am întors spre Walter.

— Cel puțin tu ai avut intenții bune, i-am spus și apoi m-am adresat tuturor aflați în biserică. Dar cei mai mulți dintre voi mă tratați ca pe un gunoi de-o viață! Și apropo? Am pretins că sunt amnezică prima dată pentru că aveam nevoie de o schimbare. Am vrut să uit de tot și de toți! Pentru că v-am lăsat pe toți cei din biserică să mă călcați în picioare, încât mi s-a părut singura modalitate de a o lua de la zero. Mi-am ridicat mâinile spre cer. Așa că, iartă-mă Doamne, că am păcătuit. Am mințit! Dar nu se va repeta.

— E de-ajuns, a intervenit mama.

— Ai dreptate. E mai mult decât aș putea eu îngurgita. Așa că în timp ce tu continui să ai grijă să îmi fie bine, scuză-te în fața acestor oameni pentru că și-au pierdut azi timpul onorând invitația la o nuntă fictivă. Și ar fi spre binele tău să renunți la procesul împotriva iubitului meu real dacă vrei să mai ai de-a face cu fiica ta. Sunt în deplinătatea facultăților mintale și nu ai nici o putere de decizie și nici un proces. Travis nici măcar nu are vreo vină în treaba asta. Nu a făcut nimic. Doar m-a iubit.

Şi în secunda în care am spus asta, m-am gândit la Travis. Trebuia să ies de acolo cât mai repede.

— Să înţeleg că nunta se anulează? a întrebat agitat Dirk.

Ăsta era idiotul cu care trebuia să mă mărit?

— Da, Dirk, am spus. Nunta se anulează. Şi m-am întors spre toţi cei prezenţi. Aţi auzit? Nu va fi nici o nuntă astăzi. Nu e nimic de văzut, oameni buni. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să îl găsesc pe tipul pe care chiar îl iubesc.

30. Spre far

Indiferent de zi, pe străzile din New York poţi vedea aproape orice, aşa că fuga mea de la biserică, de pe Broadway câteva străzi până în Union Square, unde am găsit în final un taxi care să mă ducă la Travis, îmbrăcată încă în rochia de mireasă, nu a provocat cine ştie ce reacţii. Am avut parte de câteva degete direcţionate spre mine şi de câteva priviri insistente, dar nu mai conta. Aveam o misiune. L-am sunat pe Travis în secunda în care am ieşit pe uşa bisericii, dar am avut parte de înregistrarea robotului, lucru care m-a scos şi mai tare din minţi.

Chiar când am ajuns în faţa blocului lui, un tip intra şi el în clădire, aşa că m-am furişat înăuntru ca să nu mai aştept la interfon, zâmbind (pentru cei interesaţi, o rochie de mireasă reprezintă o acoperire perfectă în cazul unui jaf), şi am sărit în lift. Am fugit într-un suflet până la uşa lui şi am început să sun la sonerie ca o nebună.

S-a deschis uşa şi în pragul ei stătea... Ben. Nu mă aşteptam la asta. Nici el. M-a măsurat din cap până în picioare şi mi-a spus printre hotote de râs:

— Ce-i, ai căzut de pe tort?

— Unde e Travis? am gâfâit eu, lipsită de respiraţie.

— Nu-i aici, a zis el. Nu mai locuieşte aici. I-am preluat eu contractul.

— Unde e? am întrebat.

— Cine doreşte să afle?

— Tu cine crezi?

— De ce nu-l lași tu în pace, Jordan? a zis el. Ce ai zice să uiți, pur și simplu, de el? Te pricepi la asta.

N-aveam timp de așa ceva. Ultimul lucru de care aveam nevoie era Ben și atitudinea lui.

— Unde e? Spune-mi, l-am implorat eu. Trebuie să îl găsesc. Unde locuiește acum?

— Nu-mi amintesc, mi-a spus el satisfăcut. Cred că am uitat. Știi cum e.

— Ha! Ha! m-am maimuțărit eu.

— Mda, așa mi-am zis și eu. Îți mulțumesc pentru vizită, mi-a spus și a vrut să închidă ușa.

M-am strecurat și l-am oprit.

— Te rog, Ben. Te rog, spune-mi unde este. Trebuie să vorbesc cu el. Și cred că și el și-ar dori asta.

A scos un oftat. Combinația între luciditatea regăsită și aparenta nebunie de care dădeam dovadă cred că l-a copleșit.

— S-a mutat pe vechea barcă a tatălui său. Voia să își salveze economiile să poată restaura farul și să deschidă restaurantul, în caz că nu mai rămânea cu nimic după proces.

— S-a rezolvat cu procesul! am spus cu seriozitate. Ai numărul lui de telefon?

— N-are telefon.

— Cum e posibil așa ceva? Dă-mi-l, te rog.

— Nu are telefon, mi-a repetat el.

— Păi, atunci știi unde e barca lui? am întrebat.

— În general se găsește pe apă, mi-a răspuns.

Lacrimile au început să îmi ude obrajii.

— Ben, te rog.

— E într-un port pe undeva, nu știu. Serios, nu știu, mi-a zis el și mi-am dat seama că așa și stăteau lucrurile.

I-am mulțumit și am plecat.

Îl găseam eu cumva, chiar dacă ar fi trebuit să cutreier fiecare portuleț din Main până în Miami.

Am luat un taxi până în Penn Station, un tren până în Long Beach și iar un taxi până în port. Am mizat pe faptul că nu foarte mulți oameni locuiesc în bărci. Mi-am imaginat

că sunt aliniate ca rățuștele, în rând, și că puteam alerga de la una la alta, căutând, până l-aș fi găsit pe Travis.

Sigur, am fost naivă. Pentru început – toate bărcile erau în larg sau acostate bot în bot în port, și nu aveam cum să ajung la ele. La asta se adăuga și faptul că erau răspândite pe un perimetru de trei kilometri, asta așa, ca să vă faceți o idee cum se prezenta toată treaba, cu mine stând pe doc în rochia de mireasă. Ridicol.

Frustrată și copleșită de evenimentele zilei, nu mă grăbeam deloc să iau înapoi două taxiuri și un tren, așa că m-am descălțat și am mers pe dig. Fusesem așa de concentrată să îl găsesc pe Travis, să mă împac cu Travis – Travis, Travis, Travis –, încât nici nu m-am gândit la ce se întâmpla cu Jordan.

Euforia revenirii și a descotorosirii de Dirk mă obosise. Găsisem un loc liniștit, m-am tolănit pe o bancă și m-am uitat la bărcile trase la țărm, minunându-mă de șirul de nenorociri prin care trecusem.

Am coborât din tren la Aston Place și am văzut-o pe Doamna în Versuri, aprinzând un chibrit. În secunda în care s-a aprins, ea l-a stins. Apoi a aprins un altul și a făcut același lucru. Nu știam dacă să mă bucur de faptul că ieșise la lumină sau nu. Nu îmi doream decât să-i fie bine. Am tușit în timp ce mă apropiam de ea, pentru a-mi face simțită prezența; ea și-a ridicat privirea și s-a încruntat.

Am trecut extrem de încet pe lângă ea, dându-i timp să-mi trântească vreun vers. Dar... nimic. Nu știu să spun de ce conta asta atât de mult pentru mine, dar conta. Și am simțit un imens gol în suflet. Probabil că așa a simțit și ea când eu m-am oprit din joacă – la început din egoism, pentru a-mi acoperi urmele, căci nu știam altfel cum.

Și tocmai când voiam să fac stânga pe Broadway, a tușit și ea. M-am oprit și m-am întors spre ea.

Și-a scos bărbia în față provocator.

— *I got... nine lives... cat's eyes...* a zis ea.

— *Usin' every one of them and runnin' wild*, i-am răspuns.

Şi revenisem. *Back in Black*. Şi-a ridicat pumnul încleştat în aer şi într-un impuls am fugit la ea şi am îmbrăţişat-o.

S-a uitat la mine şi a încuviinţat.

— *Nice day for a white wedding.*

Am încuviinţat şi eu şi i-am mărturisit:

— *It's a nice day to...*

Dar mi-a luat-o înainte la final, dându-şi capul pe spate şi curbându-şi corpul la patruzeci şi cinci de grade.

— *Start again* a cântat ea cu putere.

Ce bine e să fii acasă!

Am intrat în apartament pe la miezul nopţii şi Sneevil a gângurit agitându-şi căpşorul spre mine şi scăpând un ciripit.

— Sneevil, am zis tare, mă mai ţii minte?

M-am dus direct la colivia lui şi pentru prima dată, am deschis uşiţa şi am băgat mâna în ea – şi, deşi ştiu, canarilor nu le place să fie mângâiaţi, m-a lăsat, temător, să îl dezmierd. Ba chiar s-a făcut mic în mâna mea.

— Îmi pare rău că nu mi-am amintit de tine, piticule, i-am spus. Dar m-am făcut bine. Şi acum eşti al meu.

Ledul de la robotul telefonic licărea şi nu îmi doream să ştiu ce cantitate de otrăvuri înmagazina, aşa că l-am ignorat. Nu doar l-am ignorat, dar le-am şters – neascultate. Era vorba de trecut. Oricât de mult ar fi sunat ca un clişeu, noua mea viaţă începuse în faţa altarului. Deşi ar fi putut părea egoist şi distructiv, aveam nevoie de asta pentru a o putea lua de la capăt... din nou. De data asta, fără simulare, fără pierderi, ci asamblând toate informaţiile pe care le acumulasem de-a lungul ambelor experienţe, din care să se nască un plan organizat în ceea ce priveşte viitorul meu.

Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Todd. Voiam să aud ce se întâmplase după ce plecasem de la nuntă. S-a dovedit că mama făcuse o criză cardiorespiratorie şi aproape leşinase din cauza emoţiilor, Samantha insistase ca recepţia să aibă loc, din moment ce o plătiseră deja, iar Todd şi Cat s-au dus în cel mai apropiat bar, unde au dat sec după sec (deşi ale ei erau fără alcool).

— Deci, trebuia să întreb, mama e OK? După criza cardiorespiratorie?

— E bine, a zis el. Nimic ce nu se poate rezolva cu cinci pahare de merlot.

— OK... am spus, așteptând mai multe informații, dar nu mai spunea nimic. Și nu mai ai nici o bârfă pentru mine? Ați plecat pur și simplu?

— Tu ești bârfa, năroado! Ce credeai că s-ar mai fi putut întâmpla după ce ai plecat în mijlocul ceremoniei?

— Cred că nimic, am admis eu.

— Deci? a întrebat Todd. Ai ceva să-mi povestești despre ce ai făcut după ce ai plecat? Să înțeleg că lucrurile nu au decurs conform planului, că altfel nu m-ai fi sunat acum. Ce s-a întâmplat cu Travis?

— S-a mutat, am spus, pe o barcă. Într-un port. Undeva. Și nu știu unde.

Om la apă. Relație încheiată.

Evident că prima întrevedere a celor Trei Muschetari urma să fie neplăcută, pentru că trebuia să îi cer scuze lui Cat și voiam să îi spun și lui Todd unele lucruri.

Ne-am văzut la Cozy's și, deși îmi pregătisem un mic discurs, totul s-a dus de râpă când le-am văzut fețele. Cat încerca să nu fie supărată, dar mi-am dat seama că rănile se infiltrau în spatele zâmbetului cald cu care m-a întâmpinat.

— Cat, am început eu, îmi pare rău. Știu că aș fi putut avea încredere în tine. Dar mai știu cât de îngrozită ai fi fost și nu aș fi putut rezista. Ai fi fost vocea rațiunii. Cea care ar fi pus piciorul în prag, oricât de tâmpit ar suna, dar te respect prea mult și nu am vrut să te amestec și pe tine. Și nu voiam să am de-a face cu totala și bine intenționata ta dezaprobare.

Am început să mă joc cu dispenserul de șervețele pentru că lacrimile începeau să îmi încețoșeze vederea și aveam nevoie de ceva care să mă distragă. M-am prefăcut că șterg o urmă de pe forma de aluminiu, dar lucrurile se agravau.

— Hei, mi-a zis Cat, și m-a prins de mână. E OK. Adică, sigur, sunt supărată pe tine... dar eu și Todd am discutat despre asta la Chumley'... și, deși nu îmi place să recunosc, probabil ți-aș fi distrus planul.

— Vrei doar să fii drăguță, am zis.

— Nu, a intervenit Todd. Așa ar fi făcut. Știi că nu e bună la chestii de-astea.

Cat l-a pocnit și am rămas tăcuți o vreme.

— Ești prea puternică, Cat. Toți se înclină în fața ta, ca niște prostovani în fața unei zeițe veritabile. Adevărata amnezie chiar nu a făcut parte din plan, am continuat. Vă mulțumesc că ați încercat să mă scăpați din mâinile lui Dirk. Scuze că nu v-am ascultat.

— Ce ciudat a fost, totuși, s-a mirat Cat. Nu faptul că ai fost amnezică – chestie superciudată și totuși datorată și karmei –, ci faza cu Dirk. Că tot veni vorba de abordarea clinică a vieții.

— Ați încercat din răsputeri, fără rost. A fost așa de nasol, am confirmat eu. Când mi-a revenit memoria și mi-am dat seama că merg spre altar și mă mărit cu Dirk... m-am cutremurat toată la acest gând.

— Te prinsese, te amețise, a zis Todd. Și apoi te-a pierdut și te voia înapoi. Acum, că te-ai trezit din coșmar...

— Fir-ar amnezia! am inserat.

— Exact! mi-a zâmbit Todd. Și acum te-a pierdut definitiv, și mă întreb care va fi următoarea lui mișcare.

— Eu nu, a zis Cat. L-am văzut făcându-i avansuri vară-tii înainte de a pleca împreună de la recepție.

— De la recepție? am repetat eu. Dumnezeule – ce dezastru am provocat. Nici nu m-am gândit la toate astea – la tort, la băutură, la formație și la închirierea cortului. Și la returnarea cadourilor care trebuie să fi fost îngrozitoare!

— Putea fi mai rău, a zis Todd, făcându-mi cu ochiul, și nu m-am putut abține să nu râd; la fel și Cat.

Am stat acolo, eu sorbind din supa de mazăre – și țin să vă spun că era mai bună decât mi-o aminteam –, scuzându-ne când unul, când altul pentru diferitele chestii din ultimele luni și, după ce am spus tot ce aveam de spus, eram ca la început. Todd se vedea cu cineva care trecuse testul primei săptămâni. Totul era bine. Cu excepția lui Travis. Aici lucrurile mergeau prost. Foarte prost. Dar eu nu renunțam la luptă și Todd și Cat mi-au dat dreptate.

Prima oprire: DVM[1]. Probabil ultimul loc în care ți-ai dori să te afli, dar Todd a sugerat că ar fi mai bine să aflu unde înregistrase Travis barca, decât să-l caut de nebună la docuri în rochie de mireasă. Nu știam dacă mi-ar fi oferit o asemenea informație, dar merita să încerc. Și iată ce am aflat:

1. DVM chiar este îngrozitor de birocratică, așa cum am constatat pe propria-mi piele.
2. Dacă ești posesorul unei bărci în statul New York, trebuie să fii înregistrat la DVM.
3. Cu toate astea, DVM-ul nu îți poate da informații despre nimic ce nu îți aparține (OK, de înțeles).
4. Nici măcar nu sunt politicoși.
5. Disperarea nu e calea spre simpatie.

Mă plângeam lui Cat despre impasul în care mă aflam și cum nu aveam să găsesc niciodată barca asta, când ea a început să vină cu tot felul de idei.

— Stai pe doc cu un megafon? a sugerat ea.

— Nu prea cred, am zis.

— Un mesaj în sticlă? a zis ea.

— Nici asta, am răspuns.

— Fumigene? a mai zis ea, glumind din nou, desigur, dar nici asta.

Fără fumigene, dar cu faruri. Farul. Dacă nu puteam să ajung eu la el, îl aduceam pe el la mine.

În loc să continui să pedalez în gol, m-am hotărât să fac câteva cercetări pe Internet. M-am așezat acasă la calculator (mi-a fost dor de tine, birouaș, mi-am zis), m-am conectat (și de tine mi-a fost dor, calculator!), gata să dau un search, când am dat cu ochii de un inbox cu 168 de mesaje necitite.

Am dat click pe mailbox, cu precauție, să arunc o privire de ansamblu și să mă asigur că nu pierd ceva important, și uită-te și uimește-te, aveam un catralion de mesaje între

1 Departament of Motor Vehicle.

mama și Walter – nici unul, după analiza subiectelor, neavând nici o legătură cu mine (de asta nu mi-a fost dor).

Am hotărât să răspund unuia dintre ele și să le șterg pe celelalte. Cel pe care l-am deschis spunea:

From: judypatootie521@hotmail.com
To: wallygator317@hotmail.com
Subject: Am uitat!

Mi-am amintit ca voiam sa iti spun ceva, dar nu imi amintesc ce.
Poate imi amintesc mai tarziu. Daca nu, inseamna ca nu era important.

Deși era îndeajuns de important de împărtășit într-un mail despre nimic, m-au informat și pe mine în legătură cu asta. Nu era nici o brânză, dar îmi ocupa cam tot inboxul. Și cu cât mă gândeam mai mult la asta cu atât era imperios necesar să le spun să înceteze. Simplu. Și totuși, ca în multe alte chestii nerezolvate încă, mă temeam de confruntare și nu luam atitudine. Le-am dat Reply All.

From: JordanLandau@yahoo.com
To: wallygator317@hotmail.com, : judypatootie521@hotmail.com
Subject: Am uitat!

Dragi parinti,
Va rog sa nu ma mai CC în schimbul vostru de mailuri. Apreciez faptul ca vreti sa ma includeti si pe mine în corespondenta voastra. Cu toate astea, daca nu se refera la mine sau daca nu este si „pentru" mine, prefer sa nu le mai primesc. Imi dau seama ca avem multe de discutat, dar voiam sa va rog sa nu ma mai CC de multa vreme, așa ca am procedat acum astfel, fiind cu mintea mai limpede. Va multumesc foarte mult.

Send.

Frunzăream paginile Societății de Istorie din New York, Societății de conservare a patrimoniului și Autorității municipale în domeniu, încercând să aflu cine mă putea ajuta să alimentez cu electricitate farul – dacă exista această posibilitate. Căutam de vreo șapte minute când am auzit dingul inboxului.

From: wallygator317@hotmail.com
To: JordanLandau@yahoo.com
Subject:re:re: Am uitat!

Draga Jordan,

Am inteles si nu te vom mai CC, decat atunci cand te priveste si pe tine. Ne bucuram ca ai revenit printre noi si asteptam cu nerabdare urmatoarea intalnire cu familia.

Cu drag,
Wally (Tata)

Serios? mi-am zis. Doar atât? Mă lăsaseră cu gura căscată. Cu o simplă, calmă și concisă comunicare. Problema se rezolvă. Fără identități false. Fără pierderea memoriei. Ha!

După o serie de blocaje și „nu aveți nevoie de noi, oamenii pe care trebuie să îi contactați sunt... ", am reușit să adun câteva informații utile, după ce am stat în așteptare vreo șaptesprezece ore. O femeie pe nume Brenda de la Compania de Electricitate din Long Island m-a surprins cântând la unison cu muzica de *hold*, într-o stare de delir absolut și m-a plăcut instantaneu.

— Se pare că îți place mult cântecul ăsta. Te pot pune înapoi în așteptare, s-a oferit ea, dar am refuzat.

A chicotit și a recunoscut că făcea același lucru când era pe *hold*.

Mi-a spus că furnizarea curentului electric pentru farul Portului Redding fusese întreruptă în anul 1988 și nu mai fusese alimentat de atunci.

— Stai, am zis. Și poate fi rebranșat?

— Mda, mi-a zis ea. Dacă cineva aprobă acest lucru.

Aveam o experienţă bogată în negocieri cu cei de la companiile de utilităţi. Dar, serios, a repurtat cineva succese în acest sector? Cu siguranţă nu eu. Cu istoricul meu bancar, mi se tăiase electricitatea de mai multe ori, şi de multe ori din stradă ţi s-ar fi părut că am un stroboscop – oprit şi pornit, oprit şi pornit, la intervale orbitoare.

Dar între mine şi Brenda exista o legătură. În urma interpretării melodiei *Because the Night* (*Belongs to Us*), se născuse o relaţie şi ea nu putea să nu ajute un fan al pieselor *on-hold*. Doar că nu ştiam cum să pun problema.

— Foarte interesant, am spus.

— Dacă zici, mi-a răspuns melodios şi a oftat, aşteptând să vadă dacă mai am ceva de spus.

S-a lăsat tăcere şi în timp ce eu ştiam să apreciez momentele de linişte, Brenda s-ar fi putut să nu.

— Foarte, foarte interesant, am repetat, încercând să umplu tăcerea.

— Deci, mmm...

— Jordan, am zis, intervenind în încercarea de a da o notă personală conversaţiei.

— Da, OK, Jordan, te mai pot ajuta cu ceva?

— De fapt, da, am zis, făcând apel la tot curajul meu să pot pune întrebarea.

Dacă nu luaţi în considerare faptul că mă aflam la capătul lumii, singură, într-un far părăsit şi într-o zonă fără semnal telefonic şi dacă mai luăm în calcul şi faptul că Travis ar fi putut să nu apară, ideea nu era deloc fericită.

Bineînţeles, Todd şi Cat nu au fost de acord.

— Nu îmi place deloc să fii singură acolo, a spus Todd îngrijorat.

— Să fii singur nu e cel mai îngrozitor lucru din lume, am spus.

— Stiu că e romantic şi aşa mai departe, dar nu crezi că exagerezi? m-a întrebat şi Cat cu delicateţe.

— E cam aiurea, ai dreptate. Da, am spus.

— Deci suntem cu toţii de acord cu asta, a intervenit Todd.

— Trebuie să se întâlnească cu mine, am spus.

— Nu se poate întâlni cu tine dacă nu știe când și unde ar trebui să se afle, a zis Cat.

Nu înțelegeau.

— Nu genul ăla de întâlnire, am explicat eu. Să mă întâlnească pe mine. Versiunea asta a mea. M-a cunoscut când pretindeam că sunt altcineva, cea mai apropiată variantă de ceea ce sunt –, dar mult prea contradictorie și mult prea cofeinizată – și m-a mai cunoscut atunci când habar nu aveam cine eram, lucru destul de jenant, dar încă nu a cunoscut-o pe adevărata „Jordan".

— A cunoscut-o cineva dintre noi? a zis Todd. Câte versiuni ale tale sunt acolo, apropo? Asta e varianta ta finală sau va mai exista o alta în săptămânile viitoare?

— Poate, i-am spus. Todd a ridicat mâinile și Cat a oftat dramatic. Dar nimic nebunesc, i-am asigurat eu. Adică veți vedea cea mai bună versiune a mea. Poate o s-o schimb... dar, să sperăm că în bine.

— Te referi la varianta „dansatoare la bară"? a întrebat Todd plin de speranță.

— Pe-asta o lăsăm deoparte, am spus. Nici măcar nu știam cine sunt până acum. Și, da, am făcut greșeli și am fost groaznică, uneori... dar se spune că cele mai dureroase experiențe te îmbogățesc sufletește.

— Fratele meu mă bătea de mă snopea, a zis Todd, și trebuie să recunosc am crescut... cam obosit.

— Faza e, am zis, ignorându-l pe Todd, că vreau să îi arăt lui Travis cine sunt. Să vedem dacă avem vreo șansă. Fără minciuni, fără procese sau spitale. Și s-ar putea să nu avem. Dar vechea Jordan nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Ar fi acceptat faptul că a făcut o serie de greșeli și că merită să sufere. Nu mai sunt așa. Dragii mei, mă ajutați să rezolv treaba asta?

— Bineînțeles, a zis Cat. Fugi după el.

Todd tăcea. A tras adânc aer în piept și apoi a oftat. Și în cele din urmă a vorbit:

— Bine. Fie. Bineînțeles, vreau să fii fericită. Dar amintește-ți un lucru. Ai cântat *Close to You* cu Dirk în public și, fără mișcări... nu te voi lăsa să uiți asta niciodată.

Călătoria cu trenul spre portul Redding nu e tocmai scurtă. E aproape la celălalt capăt al insulei – cam până acolo unde a ajuns picioruşul de om – şi timpul petrecut pe drum, singur, îţi descătuşează gândurile cam până când ţi se epuizează cântecele din iPod, dar, pe urmă, va trebui să te confrunţi cu ceea ce se petrece dincolo de urechi.

În vagon era un băieţel care stătea lângă mama lui – cu şireturile desfăcute, cu nişte picioruşe subţiri pe care le tot bălăbănea în timp ce cu mâinile îşi tot acoperea ochii. Jucau Baba Oarba. Îşi acoperea ochii şi spunea „Unde-i mami?" şi apoi îşi dădea mânuţele la o parte şi chicotea de fericire că o regăsea pe mama lui.

Uram Baba Oarba în copilărie. Singurul joc pe care îl uram şi mai tare era de-a v-aţi ascunselea – probabil şi pentru că se bazau pe aceleaşi reguli. La Baba Oarba există acel element de spaimă. Unde e mami? Şi, apoi, uşurarea. A... uite-o. Eu nu mă simţeam niciodată bine, pentru că nu aveam certitudinea că ea va fi precis, cu siguranţă şi fără nici un dubiu, acolo când deschideam ochii. Aşa că trişam. Când jucam Baba Oarba, întotdeauna trăgeam cu ochiul printre degete, dar atât de repede, încât nimeni să nu se prindă. Tehnic se numea Baba Oarba, aşa că logic eu mă apăram zicând că mă puteam uita, totuşi, printre degete.

De-a v-aţi ascunselea era altă mâncare de peşte. Îl uram pentru că niciodată nu mă consideram demnă a fi găsită. Şi eram mereu înspăimântată că, dacă mă ascund prea bine, vor renunţa şi se vor lua cu altele – lăsându-mă să stau într-un ungher întunecat, întrebându-mă dacă se mai jucau. Aşa că alegeam mereu un loc vizibil. Alegeam locuri atât de vizibile, încât aş fi putut la fel de bine să fi rămas la vedere, cu o placardă de gât. Nu aş putea să spun de ce făceam asta, dar dintr-odată am înţeles – am înţeles mai bine.

Şi cred că la bază exista un element de „de-a v-aţi ascunselea" în faptul că mă prefăcusem amnezică şi exista chiar şi atunci când fusesem cu adevărat amnezică. Prima dată am făcut-o pentru a ascunde cine eram. Pentru a o ascunde pe persoana de care îmi era ruşine şi care mă făcea de ruşine. Nu îmi

plăcea ce devenisem și nu voiam să afle cineva de vechea Jordan, dar îmi doream ca ei să o regăsească pe Jordan cea nouă și îmbunătățită. Am făcut-o conștient prima dată și inconștient, a doua oară. În ambele situații nu reușisem să fiu mândră de ceea ce devenisem.

Dar de data asta nu mă ascundeam – de fapt, făceam chiar opusul. Încercam din răsputeri să fiu găsită. Încercam să îmi luminez calea, cât mai intens, orbitor, cu o lumină explozivă ca să semnalez că sunt „la vedere".

Făceam ceea ce îmi descrisese sEra – săream fără plasă de siguranță, dar sperând că va apărea. Plasa fiind Travis. Și cu toate că existau întrebări rămase fără răspuns – căsnicia sa fiind cea mai mare întrebare –, în faza de amnezie îmi promisese niște explicații și aveam încredere că ele existau. Trebuia doar să îi dovedesc că poate avea încredere în mine. Și mai important, aveam nevoie ca el să apară.

Farul era cufundat în întuneric când am parcat mașina pe care o închiriasem pentru a doua parte a călătoriei (nu-i chiar simplu atunci când nu ai carte de credit) în acea după-amiază de sâmbătă. În timp ce mă apropiam, am văzut pentru prima dată cât de dezolant și de jalnic arăta acest loc. Dacă dezolarea reprezintă un clișeu al farurilor, atunci farul lui Travis făcea toți banii.

Pentru că fusese cu mine prima dată și pentru că eu eram cu ochii pe el, nu văzusem temelia prăbușită, zugrăveala scorojită, ferestrele șubrede, plus puzderia de ciulini, bicisnicul ienupăr și alte plante agățătoare ce împânzeau locul. Farul ăsta era la pământ. Și în timp ce mă împingeam în ușă și pătrundeam în frigul și în goliciunea de piatră ale încăperii de la nivelul solului, am simțit că mă trece un fior de îndoială și de înfrângere.

Nu știu de ce mă așteptasem să fie aprins când am ajuns acolo, dar începea să mi se taie răsuflarea și inima să îmi bată cu putere în timp ce urcam scările. În halul meu de tulburare emoțională nu mi-a trecut prin cap că, în afara faptului că îmi neglijasem prietenii, munca, situația financiară și orice alt gen de comportament specific uman în timpul

amneziei mele, neglijasem și gimnastica. Eram total lipsită de formă fizică și acum începeam să îmi pierd și încrederea în proiect, lucru ce începea să capete contur în creierul meu îmbătat de amintiri. Mi-am zis că, bineînțeles, va fi întuneric până îl va aprinde cineva –, însă dăinuia încă o teamă că poate pledoaria mea pentru un răgaz de o săptămână de electricitate fusese acceptată într-un final, doar pentru a scăpa de nebuna de la telefon. Și nu pentru că îi spusesem că îmi putea salva viața, cu doar o apăsare pe comutator.

S-a dovedit a nu fi atât de ușor, bineînțeles, dar nici atât de complicat pe cât v-ați imagina. Racordarea la lumină a durat o săptămână și, după asta, eram pe cont propriu. După câteva telefoane am aflat care era locul și circuitul sistemului și unde era comutatorul farului. La cum au decurs lucrurile, reflectorul era un model destul de vechi și, după câteva suișuri și coborâșuri pe scări, după examinarea cutiei, după înghiontiri ale butoanelor și urmărirea indicațiilor din manual pentru a pune totul la punct, se părea că lucrurile erau în ordine.

Așa cum era de așteptat, când am ajuns în camera reflectorului și mă pregăteam să fiu orbită, nu voia să se aprindă. Perfect, mi-am zis. O altă pedeapsă. Am mai umblat la el câteva minute, încercând să îl pun în funcțiune, când mi-am dat seama că eu nu mai eram Jordan care simulase amnezia și cu siguranță nici cea care avusese amnezie. Nu îmi mai era milă de mine. Eram OK indiferent de ce se întâmpla. Îmi recunoșteam vina în toată povestea și eram chiar mândră pentru că îmi asumam diferite acțiuni. Nu aveam nici un control asupra rezultatului. Nu aveam control absolut deloc.

Și cred că în secunda în care am acceptat acest lucru – ei bine, poate nu chiar atât de repede, ba chiar mult mai târziu, pentru că m-am luptat cu becul destul de mult, dar ce metaforă frumoasă – lumina a prins viață. A luminat încet și timid un moment și apoi, în ciuda prafului și funinginei de pe suprafața lentilelor, a devenit orbitoare și atât de intensă, încât am crezut că o să mă arunce în mare.

Și acum, nu pot să spun că s-a aprins singură – i-am dat un ultim brânci, dar a funcționat. Și am râs ca o idioată și mi-am întins mâinile spre farul orbitor. Acceptare? Oare

asta îmi lipsise tot acest timp? Deci, dacă aș fi recunoscut că nu pierdusem niciodată cele patru kilograme jumate, ele ar fi dispărut singure? Poate? Poate că nu (dar merita încercat).

Materialele de citit sunt cruciale în momente de așteptare, de exemplu în cabinetul doctorului, în aeroporturi, în gări, în orice situație în care ești pe fugă sau în așteptarea unui eveniment. Și aici mă aflam într-una din situațiile alea în care mi-aș fi dorit ca timpul să poată fi condensat, ca atunci când în natură ni se arată cum o sămânță se transformă în floare în cinci sau șase secunde. Dar mie mi-era sortit să îl aștept o veșnicie pe Travis. În nebunia mea să ajung mai repede la far, uitasem să îmi iau anumite lucruri. (Și, da, recunosc că nu aveam nimic de citit și nu, nu a apărut, prin magie, nici o carte.)

Așa că, după minutele bune de bucurie și de uimire, am început să cuget, ca apoi să ajung în pragul unei crize de disperare, și am început să patrulez. Patrulam și cugetam. Și cântam. Și mă așezam pe podea. Și am făcut puțin curat. Și am jucat jumping jack. Și apoi am măsurat turnul cu pasul, numărând câți pași am făcut dus-întors. Și un stat în mâini. Și am mai cugetat. Mă plictiseam. Dar nu renunțam.

A început să plouă. Și m-am întrebat cum era să fii într-o barcă în timp ce plouă. Mi l-am imaginat pe Travis într-una din miile de bărci aflate în port – citind sau făcând ce făcea el... și apoi uitându-se pe geam și dând cu ochii de far. Aprins. Mi-am imaginat scena asta de o mie de ori, într-o mie de feluri, până să îmi dau seama cât de târziu era și că poate el nu era nici măcar pe o barcă. Sau poate nu mai era nici în port. Și poate că totul fusese o idee foarte, foarte proastă.

Am făcut un pas pe docul putrezit și scorojit de vreme, acum și umed de la ploaie, și am găsit un loc de meditație. Nu mă deranja că mă ploua. Mă simțeam bine – curățată – până când a început să toarne cu găleata. Atunci a devenit groaznic. O ceață densă s-a așternut peste tot și vedeam din ce în ce mai puțin. Mă bufnea plânsul, dar poate erau doar suferința, deznădejdea, și faptul că se apropia noaptea.

Şi atunci am auzit o maşină. Prin ceaţă, am văzut nişte puncte de lumină a ceea ce părea a fi un camion, făcând curba din jurul promontoriului pe care era construit farul. S-a oprit undeva mai departe. Apoi cineva a deschis portiera. Şi inima mea, nerăbdătoare, a făcut eforturi imense să nu-mi sară din piept.

N-am reuşit să îmi dau seama dacă era el sau altcineva, în pustiul ăsta în care nu prea ai ce face, şi şansele ca acel cineva să fie Travis erau destul de mari. Am devenit atât de nerăbdătoare, încât am luat-o la fugă pe podeţ, să văd mai bine. Şi am alunecat.

S-a întâmlat atât de repede, încât nu m-am mai putut controla. Mi-am simţit picioarele alunecând în faţă, iar marginea putrezită a platformei s-a rupt sub mine, şi o durere care a urcat până în străfundul muşchilor încordaţi în încercarea de a se prinde de ceva. Am căzut şi m-am lovit la coate de balustrada sfărâmată, dar adrenalina a început să îmi inunde braţele şi mi-a răsucit mâinile în nişte gheare şi următorul lucru de care îmi amintesc că pendulam agăţată de marginea balustradei. Am simţit o durere intensă în picioare şi în braţe şi inconfundabila senzaţie că de undeva îmi curgea sânge, dar altceva mă deranja şi mai tare. Dacă nu era Travis, ci doar un localnic care ieşise la o plimbare sau care fusese curios să afle de ce se aprinsese farul şi căruia nu îi păsa că eu atârnam acolo? Ce ironie a sorţii, mi-am zis. Fata care încercase să se salveze, era pe punctul de a se pierde definitiv. Aveam să cad şi să mor pe stâncile astea şi nimeni nu va şti. Poate că era un sfârşit nimerit. Poate că asta şi meritam.

— Isuse! am auzit pe cineva urlând.

Şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă ăsta-mi era sfârşitul. Dacă ratam şi faza cu moartea şi treceam direct la viaţa de după. După toate aparenţele, Isus era deja acolo.

Cu siguranţă nu mă puteam uita în jos pentru confirmare. Eram zgâriată, însângerată, îngrozită, atârnând de o balustradă de metal udată de ploaie, roasă de rugină şi care părea gata să se rupă cu puţină încurajare din partea mea. Platforma se afla în spatele meu, iar picioarele mi se

bălăbăneau în gol. Când am încercat să mă ridic, balustrada, a scârțâit și s-a îndoit. Așa că am închis ochii și am simțit cum durerea îmi părăsește brațele, luând și strânsoarea mea cu ea. Atunci a țipat iar salvatorul meu, dar vocea aproape că mă atingea.

— Jordan!

Și brațele lui chiar m-au atins, m-au strâns și eu am ridicat privirea și era Travis.

Degetele lui m-au înșfăcat de coate și în timp ce trăgea am urlat tare, dar el m-a împins înainte sau mai bine zis a căzut pe spate și ne-am rostogolit pe doc.

— Bună, i-am zis.

— Ce caută o fată drăguță prin locurile astea? a întrebat el.

— Am crezut că te văd... că văd pe cineva. Și am luat-o la fugă. Am vrut doar să văd mai bine.

— Data viitoare nu te bucura atât de tare că mă vezi, a zis el, ridicându-se fără să-mi dea drumul.

Mi-am mușcat buza în timp ce încercam să găsesc cuvintele potrivite.

— Tu ești? a întrebat Travis. Adică cea dinaintea amneziei? Și a tușit cu subînțeles. Cea adevărată?

— Mi-am recăpătat memoria, da, am spus, rușinată și în același timp eliberată de faptul că îl vedeam zâmbind.

— Ești udă toată, a zis el.

— Nu e atât de grav, am spus, foarte încet, căci îmi clănțăneau dinții.

Și-a luat geaca și mi-a aranjat-o pe umeri.

— Bănuiesc că o pneumonie nu te poate doborî. S-a uitat spre reflector. Tu ai făcut asta?

— Pentru asta e făcut, nu? Să te călăuzească spre casă.

— Sau să te țină departe de necazuri, a mai zis el, privindu-mă insistent. Dar la mine nu a funcționat. M-a condus până la tine.

— Speram să vezi... i-am spus, conștientizând ceea ce urma să dezvălui.

— Lumina? a intervenit el. Am încuviinţat amândoi şi el mi-a zâmbit cu un zâmbet comic. Dar e o performanţă deosebită. Aproape incredibilă.

Travis s-a învârtit în jur.

— Sincer nu ştiu dacă m-aş fi întors dacă nu mi-ar fi zis cineva că vechiul far luminează din nou.

M-am întors spre el.

— Dar am crezut că era visul tău.

A zâmbit şi a oftat.

— M-am trezit. Ca şi tine. Amintirile de aici... sunt vii şi importante pentru mine, dar nu e un loc fericit. Tatăl meu... a trăit sub vraja izolării, ca un prizonier al propriului trecut. A ignorat-o complet pe mama ani de zile şi s-a închis în el. Şi a murit singur. Într-un fel, încercam să repar cumva lucrurile şi să îi redau gloria pentru el.

— A fost un vis frumos, am şoptit.

— Felul în care vreau să-i cinstesc memoria este să mă rup de locul acesta atât de trist şi atât de frumos, a zis, trecându-şi mâna peste zidărie.

— Poate va fi un proiect pentru altcineva. Eu voi duce amintirile mai departe. În East Village. Sau în Lower East Side.

— Te muţi?

— Deschid un restaurant, mi-a răspuns cu un zâmbet pierit. Când privesc înapoi, vreau să văd mult mai mult decât acest loc.

A făcut un pas spre mine şi pentru o fracţiune de secundă am crezut că vrea să mă sărute, dar s-a oprit.

— Cum a fost nunta?

Mi-am ridicat mâna stângă şi i-am arătat că nu aveam inel.

— N-a mai avut loc, i-am zis. Deşi am fost cumplit de aproape. Cred că ar trebui să te întreb acelaşi lucru.

— Exact, a zis el şi nu s-a uitat în jos sau în cu totul altă parte, ci în ochii mei. Căsnicia mea.

— Mda, i-am spus cu sprâncenele ridicate.

— Jamie Reingold, a zis el. Prietena mea din facultate şi câţiva ani mai târziu iubita mea şi apoi, restul. Am fost în Vegas cu alţi cinci prieteni şi ne-am îmbătat şi am zis ce dracu', hai să ne căsătorim. Nici măcar nu discutaserăm

despre asta, dar după câteva shoturi de Jäger, părea o idee excelentă. Așa că am intrat în cea mai apropiată capelă și ne-a căsătorit un tip îmbrăcat într-un tricou de poliester care avea inscripționat pe spate Miller High Life. Eram tineri, neastâmpărați și proști...

— Și în Vegas, am spus.

— Și în Vegas... fără să gândim, dar, în fine, am făcut-o. Și totul a fost OK vreo doi ani. Părea să numere în minte. De fapt, un an și jumătate. Nu mai știu. Și într-o zi ne-am dat seama să asta nu e căsnicie și, dacă întâlnești pe cineva care se apropie mai mult de ideea ta de pereche, nu poți continua o relație cu acea persoană, așa că am început să ne urâm. Ridicol, dar nu mai voiam să fim căsătoriți unul cu celălalt.

S-a uitat spre golf.

— Am fost aproape surprinși de nevoia de a divorța, pentru că nu luaserăm lucrurile în serios nici când spuseserăm „Da". Ar fi trebuit să cerem informații suplimentare la întrebarea respectivă. În acest caz, ce s-a întâmplat în Vegas nu s-a limitat la Vegas. Ne urmărea peste tot. Ne-am zis că poate se putea s-o anulăm, dar n-a mers, așa că ne-am zis OK – divorțăm. S-a dovedit că legea statului New York nu ia în derădere căsătoria așa cum am luat-o noi și să treci printr-un divorț în New York e un adevărat coșmar.

— Am înțeles, am zis.

— Un an de trai separat, cu depuneri de acte la dosar. Lucrurile se mișcă însă, m-a asigurat el. Am făcut toată documentația. Suntem separați în mod legal. Și nu am mai sărutat-o de ani de zile, apropo.

— Nici pe mine nu m-ai sărutat, i-am zis.

— De foarte mult timp, mi-a zis și a zâmbit, în timp ce se apleca și îmi atingea ușor gura cu buzele lui, uitându-se fix în ochii mei – ochii lui se încrețeau din cale-afară când zâmbea.

Și apoi m-a sărutat, de data asta relaxat și închizându-și ochii. Și iar ne-am sărutat. Și iar – ignorând ploaia și privind spre viitor. Și pentru fata asta udă fleașcă, plină de sânge, a cărei amintire despre dragostea pentru acest bărbat creștea

limpede ca o lună plină ce își făcea loc prin ceață, toată lumea era frumoasă.

Aș vrea să pot spune că după tot calvarul, familia mea s-a metamorfozat: că maică-mea a devenit o übermamă iubitoare, soră-mea și cu mine am devenit cele mai bune prietene și dragul meu tată a devenit motorul principal al familiei. Dar n-a fost așa. S-a întâmplat ceva și mai bun: m-am schimbat. Știți genul ăla de persoană despre care spui: „Când o să fiu mare aș dori să fiu ca ea?" Ei bine, așa am devenit eu. Și acum așa sunt.

Am învățat să îmi accept familia așa cum este și am înțeles că, deși sunt limitați în anumite chestii, au și calități pe care le-aș putea aprecia. Faptul că îi uram pentru că nu erau cum îmi doream eu nu îmi aducea decât suferințe. Resentimentele nemărturisite, spunea cineva, sunt ca otrava – o iei, dar speri că va muri celălalt. În plus, dacă se întâmplă așa ceva – și nu sunt sigură că înțeleptul s-a gândit și la asta –, persoana respectivă nu va fi de față pentru a-ți da satisfacție când îl vei vedea căzând.

I-am dat înapoi mamei banii pentru chiria plătită, m-am împăcat cu proprietarul (și am păstrat și pasărea) și mi-am și achitat o parte din credit (ar fi trebuit să auziți șocul din vocea lui Cindy de la Citibank când am sunat-o), folosind o parte din împrumutul de la Cat. Da, știu de riscul de a da și de a lua cu împrumut de la prieteni, dar îi voi plăti înapoi în șase luni cu tot cu dobândă – primele două rate fiind deja achitate. Cat are mai mulți bani ca Bill Gates, așa s-a dovedit, și s-a și oferit, și știind că eu, Jordan Landau, eram o bună platnică, am acceptat.

Data viitoare când mi-am văzut vecinul dotat, duceam gunoiul. S-a luminat la față, neștiind cu care dintre „euri" se întâlnea, dar că sigur – cu memorie sau nu – exista un motiv s-o abordeze pe Jordan Landau de la 5E.

— Bună, Jordan, a zis el cu un zâmbet până la urechi. Mă mai ții minte?

— Mdaa, i-am zis uitându-mă la echipamentul lui din spandex și din nou în ochii lui. Pune niște pantaloni pe tine, pentru numele lui Dumnezeu.

Mi-am aruncat gunoiul și m-am dus țintă în apartamentul meu, fără ca măcar să îi aștept reacția.

La muncă, lucrurile au revenit la normal destul de repede. Odată cu dezvăluirea aventurii ei, Lydia s-a despărțit de Kurt, secretul relației fiind de fapt și atracția ei principală. Și, nu la mult timp, a fost aruncată peste bord, pentru că și-a patentat câteva creații – sau mai bine zis creativitatea – ale altora, în unele cazuri, eu neavând nici o legătură. Mi-era indiferent. Mi-a permis mie să urc pe val ca senior writer în doar câteva luni, fără să îmi fie șterse cu buretele păcatele mai vechi; am fost văzută mai degragă ca o falsificatoare cu tupeu decât ca o măsluitoare retardată. Chiar și cei de la Creație – cei cinci renumiți – m-au primit înapoi cu o palmă usturătoare, probabil o combinație între perdaf și reinițiere în lumea celor vii.

M-au iertat. Toți m-au iertat. Și eu la fel. Am învățat să nu mai dau vina pe pasageri pentru traseul pe care îl urma *S.S. Jordan* și am preluat eu comanda navei. Asta e cea mai sigură cale pentru a ajunge la cea mai bună versiune a mea – Jordan Versiunea 3. Am înțeles într-un final că nu poți fugi de ceea ce ești, dar, cu siguranță, te poți schimba. În fiecare zi ai șansa de a decide cine vrei să fii. Cam așa stau lucrurile.

E posibil ca din familia ta să nu facă parte decât oameni pe care nu-i poți suporta în jur mai mult de zece minute pentru că tot timpul au ceva de comentat. Dar dacă stai să te gândești, poate au și ei aceleași sentimente față de tine. Și având în vedere că asta e singura familie de care ai parte, în sensul că sunt imperfecți și permanenți, într-un anume fel vă potriviți. Și trebuie să găsiți o cale unul spre inima celuilalt.

Din fericire, ne putem alege prietenii.

Pedalam prin oraș într-o dimineață superbă de iunie, când am trecut chiar pe lângă zidul unde eu și Travis am avut primul accident. Mi-am amintit – cel cu mesajul mâzgălit cu spray. Încă mai spunea:

DUMNEZEU A MURIT.
Nietzsche, 1883.

Dar nu am remarcat și ce scria mai jos:

NIETZSCHE A MURIT.
Dumnezeu, 1900.

Eram sigură că o să am o zi minunată.

Despre autoare

Ce aş mai putea spune în această bio faţă de ce am spus în ultima? Staţi – aţi citit *Sunt aiurită şi se ia!*, nu? Păi, nu s-au schimbat prea multe de atunci. Scrisul are un dar de a-ţi ocupa fiecare secundă din viaţă, pe de o parte, cu scrisul efectiv şi, pe de alta, cu teama că nu ai scris destul. A, m-am lăsat o vreme de cafea, o veste trăsnet. Dar am înlocuit-o cu peste douăzeci şi şapte de cești de ceai verde pe zi. (Probabil, dând naştere acum unei adevărate discuţii cu privire la renunţatul la cafea.) Oamenii spun că scrisul înseamnă 10% inspiraţie şi 90% transpiraţie. O prostie – vorbim de aproape 100% cofeină. Cel puţin în cazul meu. Aşa că, deşi am schimbat locul în Titanic, încă mă înec (cu vivacitate şi în alertă) într-o mare de stimulente. Dar iată şi noua carte pe care v-o încredinţez!

Am încă aceiaşi părinţi: extraordinara mea mamă, Tina Louise, eroina şi raza mea de lumină în zilele mohorâte. Genialul meu tată, Les Crane, probabil, singura persoană care posedă un umor mai negru ca al meu. Încă mai am cei doi câini: Chelsea şi Max. Chelsea împlineşte şaisprezece ani anul ăsta. Ceea ce înseamnă că în sfârşit poate să conducă. Legal.

Anii petrecuţi scriind pentru MTV nu au făcut cine ştie ce pentru intelectul meu, dar mi-au alimentat dragostea profundă pentru muzică. Şi l-am cunoscut pe Beavis.

Apoi a venit vremea să îmi urmez visele – înfiinţarea unei case de discuri, crearea unei linii de bijuterii şi, în sfârşit, concentrarea full-time pe scrieri creative. Sau măcar ficţiuni.

Şi cam asta e tot. Numai e nimic de văzut, oameni buni. Eu continui să scriu: scenarii... povestiri... scrisori editorului... cărţi de bucate... programe pe calculator... lucrări de semestru pentru studenţi... contracte prenupţiale... şi cartea pe care o aveţi în mână.

Sper să vă placă.

Ţinem legătura pe: www.capricecrane.com.

TOP 5

LUCRURI PE CARE MI-AȘ DORI SĂ NU LE FI UITAT

5. Minibarul nu e gratis.
4. Convorbirea aceea a fost pe speaker.
3. Vegetarienii nu suportă să le fie servit *foie gras*. Nici măcar pe post de glumă.
2. Nimănui nu-i place să audă obiecții în timpul ceremoniei nupțiale.
1. Dansează ca și cum nu te vede nimeni, dar nu la înmormântări.

Mulțumirile autoarei

Lui Caryn Karmatz Rudy, ești minunată. Mulțumesc pentru că ești tot ceea ce am sperat de la un editor. Mulțumesc agentului meu, Jenny Bent, pentru că a crezut în mine. Mulțumiri lui Amy Einhorn pentru că mi-a dat prima șansă. Mulțumiri agentului meu Adam Levine, managerului meu Dave Brown, Endeavor Agency și Trident Media.

Mulțumiri familiei mele: mamei, tatălui, mamei mele vitrege și bunicii mele, nici unul dintre ei nu este descris în această carte, în ciuda referirilor la „Încruntați". Le mulțumesc din nou câinilor mei, Chelsea și Max, pentru dragostea necondiționată. Știu, știu că mă amăgesc – ei o fac pentru mâncare.

Mulțumesc prietenilor mei, pentru că îmi fac viața mai frumoasă: Rick Biolsi, Adam Carl, Dahlia Cohen, Jim Cotter, Tajma Davis, Denise Diforio, Ralph Fogel, Ellen și Irwin Frankel, Glen E. Friedman, Jonathan Fuhrman, D.B. Gilles, Jeff și Claudia Goodman, Devon Kellgren, Scarlett Lacey, David List, Jacqueline Lord, Nez Mandel, Cristina și Cade Mcnown, Makyla Oakley, Terrell Owens, Missy Peregrym, Simone Reyes, April și Erik Rôfe, Paul Romaldini, Jeff Schneider, Lisa Singer, Lou Stalsworth, Sky și Victoria Stone, David Vanker (pentru atâtea motive), Kim Whalen și Harley Zinker.

Mulțumiri tuturor celor de la 5 Spot/Warner/Hachette: Rebecca Isenberg, Tareth Mitch, Rebecca Oliver, Brigid Pearson, Penina Sacks, Martha Scwhartz și Elly Weisenberg. Mulțumiri tuturor minunaților scriitori de la 5 Spot pe care i-am întâlnit și adorat.

Și recunoștința mea tuturor celor care mi-au citit prima carte și care mi-au scris să îmi spună că au îndrăgit-o. Și eu pe ei și mai mult.